

სისხლის სამართლის პროცესი

კრებულშიგამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები. ამ და სხვა საქმეთა მოძებნა შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-გვერდზე:
http://www.supremecourt.ge/default.aspx?sec_id=133&lang=1

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი
სისხლის სამართლის საქმეებზე
2018, №4-6

Decisions of the Supreme Court of Georgia
on Criminal Cases
(in Georgian)
2018, №4-6

Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien
in Strafsachen
(in der georgischen Sprache)
2018, №4-6

Решения Верховного Суда Грузии
по уголовным делам
(на грузинском языке)
2018, №4-6

გადაწყვეტილებების შერჩევასა
და დამუშავებაზე პასუხისმგებელი რუსულან ჭარფურიძე

ტექნიკური რედაქტორი გარივა გაღალაშვილი

რედაქციის მისამართი: 0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების
ქ. №32, ტელ: 299 04 18; www.supremecourt.ge

შურნალი გამოდის საქართველოს უზენაესი სასამართლოსა და
საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს საერთო სასამართლოების
დეპარტამენტის მხარდაჭერით

საკასაციო განაჩენი

გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის
ცაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა

განაჩენი საკართველოს სახელით

№507აპ.-177

მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატაში შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

განიხილა მსჯავრდებულ ზ. ფ-ის ინტერესების დამცველის,
ადვოკატ ნ. ჩ-ის საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის
21 ივნისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 21 ნოემ-
ბრის განაჩენით ზ. ფ., ... – ... ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქარ-
თველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ და მესამე
ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით და სასჯელის სახედ და ზომად გა-
ნესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამი-
სად, გაუქმდა ზ. ფ-ის მიმართ ქუთაისის საქალაქო სასამარ-
თლოს 2015 წლის 18 მარტის განაჩენით დანიშნული პირობითი
მსჯავრი – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად,
ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა წი-
ნია განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 1
წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერ-
თობლიობით, ზ. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა
6 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდა აეთვალა და-
კავების დღიდან – 2016 წლის 29 თებერვლიდან.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2017 წლის 21 ივნისის განაჩენით ქუთაისის
საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 21 ნოემბრის განაჩენი დარ-

ჩა უცვლელად.

3. სასამართლომ დაადგინა, რომ ზ. ფ-მა ჩაიდინა ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსა-წინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი ბინაში უკანონო შეღწევით, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის 2 თებერვალს, დაახლოებით 12.00 საათიდან 13.00 საათამდე პერიოდში, ზ. ფ-მა უკანონოდ შეაღწია ქ. ქ-ში, ...-ში მდებარე №... პოლიკლინიკის შენობაში მცხოვრებ 6. შ-ას საც-ხოვრებელ ბინაში და მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ფარულად დაუფლა ამ უკანასკნელის კუთვნილ, 1800 ლარამდე ლირებულების ოქროს სამკაულებს, რის შედეგადაც 6. შ-ს მიადგა მნიშვნელოვანი ქონებრივი ზიანი.

4. კასატორი – მსჯავრდებულ ზ. ფ-ის ინტერესების დამცვე-ლი, ადვოკატი 6. ჩ. წარმოდგენილი საჩივრით ითხოვს მსჯავ-რდებულ ზ. ფ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგე-ნას, შემდეგ გარემოებათა გამო:

მსჯავრდებულ ზ. ფ-ის მიმართ გამოტანილი განაჩენი არის დაუსაბუთებელი და უკანონო; აღნიშნული საქმე ხელოვნურად „შეკერა“ გამომძიებელმა, მოხდა მტკიცებულებათა ფალსიფი-ცირება, რაც უტყუარად დადასტურდა მოწმეთა დაკითხვისას; სასამართლომ განაჩენში არ შეაფასა ზ. ფ-ის გამამართლებელი ფაქტები და სრულიად უდანაშაულო ადამიანს ექვსი წლით აღუკვეთა თავისუფლება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები და მივი-და დასკვნამდე, რომ პირველი და საპელაციო ინსტანციის სა-სამართლოებმა სათანადო სამართლებრივი შეფასება არ მის-ცეს ზ. ფ-ის ბრალდების სისხლის სამართლის საქმეში არსებულ მტკიცებულებებს და მათ მიერ გამოტანილი დასკვნა მისი ბრა-ლდებულობის შესახებ არ აკმაყოფილებს სისხლის სამართლის საპ-როცესო კოდექსით დადგენილ გონივრულ ეჭვს მიღმა სტან-დარტს, რის გამოც საკასაციო საჩივარი უნდა დაქმაყოფილდეს და ზ. ფ. უნდა გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხ-ლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით წარ-დგენილ ბრალდებაში, კერძოდ:

2. მოწმის სახით დაკითხულ დაზარალებულ 6. შ-ას ჩვენე-ბით ირკვევა, რომ ის ცხოვრობს ქ. ქ-ში, ...-ში მდებარე №... პო-ლიკლინიკის შენობაში, მეოთხე სართულზე. ბრალდებული ზ.

ფ. მხოლოდ ერთხელ ჰყავს ნანახი პოლიკლინიკის შენობაში. შემთხვევის დღეს, კერძოდ, 2016 წლის 2 თებერვალს, დაახლოებით თორმეტ საათს აკლდა წუთები, უფროსი შვილი რომ ჩაიყვანა პოლიკლინიკის მესამე სართულზე ყურის ექიმთან. ექიმს გარკვეული ხანი ელოდებოდა, მაგრამ ვინაიდან უმცროსი შვილი პირველის ოც წუთზე სკოლიდან უნდა გამოეყვანა, მასთან სტუმრად მყოფ დედას სთხოვა ექიმის კაბინეტში ჩასულიყო და ბავშვისთვის მიეხედა, რადგან ყურის გამორეცხვის პროცედურა უნდა ჩატარებოდა. დედის ჩასვლისთანავე წავიდა ბავშვის სკოლიდან გამოსაყვანად. მალევე დედამ დაურეკა და უთხრა, რომ ოთახის კარი ლია იყო. ამ დროს მასთან ერთად იმყოფებოდა მეზობელი. ეჭვი გაუჩნდა, ბინა გატეხილი არ ყოფილიყო და მეზობელზე ადრე წაგიდა სახლში. მეოთხე სართულზე ლიფტით ავიდა, სადაც დაინახა მისთვის უცნობი პირი, რომელიც წავიდა კიბისკენ. მოწმის განმარტებით, მეოთხე სართულზე არცერთი ექიმის სამუშაო ოთახი არ არის, მაგრამ იყო შემთხვევები, პაციენტები შეცდომით ზევით ადიოდნენ. უცნობი პირიც ასეთი პაციენტი ეგონა. სახლი არეული არ იყო, გარდერობის ერთ-ერთ უჯრაში იყო ტანსაცმელი შენეული. ასევე წახა კომოდის უჯრა, სადაც ჰქონდა ორგანიზაციულებიანი ზარდაბშა, ერთ განყოფილებაში წახა, რომ ბეჭდები იდო, ხოლო ზარდაბშის მეორე განყოფილებიდან, სადაც ერთად ჰქონდა შენახული სხვადასხვა დასახელების ოქროს ნივთები, მათ შორის ძებული, კულონი, „ბრასლეტი“ და სხვა, ისე რომ ერთი ხელის მოკიდებით აჰყვებოდა ყველაფერი, ნაღებული იყო. მას გაუკვირდა, თუ რატომ დატოვეს ბეჭდები და ასევე საყურის წანილი, რომელიც ქაღალდში იყო შეხვეული და ისიც იქვე იყო. აღნიშნულის შემდეგ დედასთან ერთად ჩავიდა ქვემოთ და ექებდნენ იმ პირს, ვინც ლიფტიდან გამოსვლის დროს დაინახა, მაგრამ ვერ წახა. ამ დროს მას შეხვდნენ პოლიკლინიკის დირექტორის მოადგილე და დაცვის თანამშრომელი, რომლებსაც უთხრა მომხდარი ფაქტის შესახებ, რის გამოც დაცვის თანამშრომელმა გამოიძახა პოლიციის თანამშრომლები, რომლებიც დაახლოებით ათ წუთში მივიდნენ. მათი მოსვლის დროს პოლიკლინიკის დირექტორმა განმარტა, რომ ერთი პირი იქცეოდა საეჭვოდ, ამოიღეს მისი საბუთები და აღმოჩნდა ზ. ფ., რომელიც მას წანახი ჰყავდა შემთხვევის დღეს. მონაწილეობდა შემთხვევის ადგილის დათვალიერებაში პოლიციის თანამშრომლებთან ერთად. იმავე ოთახში, სადაც იდგა კომიდი, ტახტის ქვეშ შენიშნა სიგარეტის ნამწვი წარწერით „სობრანიე“, რაც ამოიღეს ექსპერტებ-

მა და დალუქეს პოლიეთილენის პარკში. შემთხვევიდან მეორე დღეს აღმოაჩინა მეორე ნამწვი უკვე დერეფანში, რაც შეატყობინა გამომძიებელს, თუმცა რეაგირება არ მოჰყოლია. პოლიციაში დაკითხვის შემდეგ სახლში დაბრუნებულმა აღმოაჩინა, რომ ნაღებული იყო საფულეც, რომელშიც ჰქონდა სხვადასხვა მოწმობა. მისი განმარტებით, სახლიდან წალებული იყო დაახლოებით 1800 ლარის ღირებულების ოქროს ნივთები, მათ შორის ბავშვის ნათლობის ჯვრები. დაზარალებულის განმარტებით, ის პოლიციაში დაიბარეს ამოცნობაზე, სადაც მას აჩვენეს სამი პირი. მათ შორის ამოიცნო ზ. ფ., რომელიც იმ დღეს ნახა პოლიკლინიკის შენობაში. მან ასევე ამოიცნო თავისი ოქროს ნივთი – საყურე. აღნიშნული საყურე, როგორც მას უთხრეს, ამოღებული იყო ზ. ფ.-ის პირადი ჩერეკის შედეგად. დაზარალებულმა ასევე აღნიშნა, რომ შემთხვევიდან მალევე ოქროს ბირჟაზე ამოიცნო თავისი სამკაულები, რის თაობაზეც აცნობა გამომძიებელს, თუმცა მათგან მიიღო განმარტება, რომ თუ მის ნივთებს რაიმე განსაკუთრებული ინდივიდუალური ნიშან-თვისებები არ ჰქონდა, ტყუილად ნუ შექმნიდა პრობლემებს. დაზარალებულის განმარტებით, მართალია, დარწმუნებული იყო რომ სწორედ მისი ნივთები იყო ბირჟაზე, გაჩუმდა, ვინაიდან რაიმე ინდივიდუალური ნიშნებით არ გამოიჩინდა, ჩვეულებრივი ნივთები იყო.

3. მონმის სახით დაკითხულ დ. ნ-ის ჩვენებით ორკვევა, რომ დაზარალებული 6. შ. მისი შვილია. 6. ცხოვრობს პოლიკლინიკის შენობაში. მეუღლე გარდაცვლილი ჰყავს, ზრდის ორ შვილს და დასახმარებლად ხშირად დადის მასთან. შემთხვევის დღესაც მასთან იმყოფებოდა. 6. შ-ას შვილებიდან უმცროსი შვილი – ბიჭი იმყოფებოდა სკოლაში, ხოლო უფროსს – გოგონას ყური სტკიოდა, რის გამოც ნ-მ მესამე სართულზე ექიმთან ჩაიყვანა. რამდენიმე ხანში მას დაურეკა ქალიშვილმა და უთხრა, რომ რადგან დიდხანს დააგვიანდებოდა პროცუდურებს, ის ჩასულიყო ექიმთან, ხოლო თვითონ წავიდოდა სკოლაში ბავშვის გამოსაყვანად. ისიც ჩავიდა ექიმთან, ხოლო სახლის კარი დაკეტა ბოქლომით. როდესაც მორჩინენ ექიმთან პროცედურებს, შვილიშვილთან ერთად ავიდა სახლში, ბავშვი წინ გაიქცა და ნახა, რომ სახლის კარი ლია იყო, გამოიქცა უკან და უთხრა ამის შესახებ. როდესაც თავადაც შევიდა ბინაში და ნახა, რომ კარზე ბოქლომი აღარ იყო, დაურეკა თავის შვილს – 6. შ-ას და უთხრა, სასწრაფოდ მოსულიყო. როგორც შემდეგ გაიგო, მისმა შვილმა და მეზობელმა ლიფტიდან გამოსვლის დროს დაინახეს უცხო პირი. სახლიდან წალებული იყო ოქროს ნივთები და საფულე. მისი

განმარტებით, ქურდობის ფაქტი მოხდა ექიმთან ჩასვლის დროს, დაახლოებით ხუთ-ათ წუთში, პირველის ნახევრიდან პირველ საათამდე პერიოდში.

4. მოწმის სახით დაკითხულ მ. ხ-ას ჩვენებით დადგენილია, რომ ის ცხოვრობს ქ. ქ-ში, ...-ში მდებარე №... პოლიკლინიკის მექევსე სართულზე. შემთხვევის დღეს ის, დაახლოებით პირველის ხუთ წუთზე, ნავიდა სკოლაში ბავშვის გამოსაყვანად, საადაც ასევე მივიდა 6. შ. უმცროსი შვილის ნასაყვანად. დაახლოებით ხუთ წუთში ნამოვიდნენ სკოლიდან. გზაში 6. შ-ას დაურეკა დედამისმა, თუმცა 6-ს მისთვის არ უთქვამს, რა მოხდა. დედამისთან საუბრის შემდეგ უთხრა, რომ ჩქარა წასულიყვნენ და დაახლოებით 12.25 საათი იქნებოდა, ლიფტით ავიდნენ მეოთხე სართულზე. როდესაც ლიფტის კარი გაიღო, მათ დაინახეს უცნობი მამაკაცი, რომელიც მეოთხე სართულზე გამოდიოდა 6. შ-ს დერეფნიდან და ჩადიოდა კიბეზე, ქვევით, რაც მათ გაუკირდათ. ლიფტიდან გავიდა 6. შ., ხოლო თვითონ ავიდა მექევსე სართულზე და დაახლოებით ათ წუთში მას დაურეკა 6-მ და უთხრა, რომ „ყველაფერი დაეკარგა“, რის გამოც ის ჩავიდა მასთან მეოთხე სართულზე. მოწმის განმარტებით, სკოლიდან მათ სახლამდე მისვლას დაახლოებით 10 წუთი სჭირდება. ქურდობის ფაქტი მოხდა 6. შ-ას სახლიდან ნამოსვლიდან სახლში დაბრუნებამდე, დაახლოებით 15-20 წუთის განმავლობაში. ის შემდეგ დაკითხეს პოლიციის თანამშრომლებმა, ასევე ამოიცნო აღნიშნული პირი, რაზედაც გამომძიებელმა შეადგინა ოქმი.

5. მოწმეების – ლ. გ-ის, ე. კ-სა და პ. ნ-ის ჩვენებებით დგინდება, რომ შემთხვევის დღეს ზ. ფ. ნამდვილად იმყოფებოდა ქ.ქ-ში, ...-ში მდებარე №... პოლიკლინიკაში, ოჯახის ექიმ ე. კ-სთან რეგისტრაციიდან მოხსნის მიზნით, რაც სრულად შეესაბამება ბრალდებულ ფ-ის ჩვენებას, რომელმაც მიუთითა, რომ შემთხვევის დღეს ნამდვილად იმყოფებოდა №... პოლიკლინიკაში, სამედიცინო დაზღვევის აღრიცხვიდან მოხსნის მოტივით, სადაც გამოართვეს პირადობის მოწმობა და უთხრეს, რომ პირად ექიმ ე. კ-სთან უნდა დაეწერა განცხადება. ავიდა ამ უკანასკნელთან, რომელმაც უთხრა, რომ მეოთხე სართულზე უნდა ასულიყო მთავარი ექიმის მოადგილესთან, რომელიც მის განცხადებას დაადებდა რეზოლუციას. ასევე უთხრა, რომ თუ მეოთხე სართულზე ვერ ნახავდა, იქნებოდა პირველ სართულზე. ბრალდებულის განმარტებით, ის აღარ ასულა მეოთხე სართულზე, რადგან მთავარი ექიმის მოადგილის სახელი და გვარი ვერ დაიმახსოვრა, ჩავიდა პირველ სართულზე მისაღებში, სადაც

მიასწავლეს ექიმის ადგილსამყოფელი, რომელსაც ჩააბარა განცხადება და გავიდა პოლიკლინიკიდან.

6. მონმის სახით დაკითხულ მ. დ-ის ჩვენების თანახმად, იგი მუშაობს ქ-ის საქალაქო სამმართველოს პოლიციის – განყოფილების უბნის ინსპექტორ-გამომძიებლად. 2016 წლის 2 თებერვალს მოხდა ნ. შ-ას საცხოვრებელი ბინის ქურდობის ფაქტი და ამასთან დაკავშირებით, 2016 წლის 4 თებერვალს მან მიიღო ოპერატორი ინფორმაცია იმის შესახებ, რომ ამ საცხოვრებელი ბინის ქურდობა უნდა ჩაედინა ზ. ფ-ს, რომელიც გადაადგილდებოდა ქ.ქ-ში, ...-ში მდებარე საცხოვრებელ ბინასთან და თან უნდა ჰქონოდა ბინიდან დაუფლებული ნივთები. ამის თაობაზე ჯერ სიტყვიერად მოახსენა ხელმძღვანელობას და ამასთანავე, დაწერა პატაკი. ასევე, მონმის განმარტებით, 2016 წლის 2 თებერვალს ის გასული იყო შემთხვევის ადგილზე პოლიციის თანამშრომლებთან ერთად, რა დროსაც დაათვალიერა უბანი, გაესაუბრა დაზარალებულს, გამოკითხა მეზობლები და პოლიკლინიკაში მომუშავე პერსონალი. შემთხვევის ადგილი მდებარეობდა ქ.ქ-ში, ...-ში არსებულ №... პოლიკლინიკის მეოთხე სართულზე. მოწმემ განმარტა, რომ საგამოძიებო მოქმედებებში მონანილება არ მიუღია, უბრალოდ, შეათვალიერა, რა როგორ იყო. ექსპერტები როდის მივიღნენ და გადაიღეს თუ არა ფოტოსურათები, არ ახსოვს.

7. ქ-ის საქალაქო სამმართველოს პოლიციის – განყოფილების უბნის ინსპექტორ-გამომძიებლების – ბ. ჯ-ას, მ. გ-ის, ი. მ-სა და მ. წ-ის ჩვენებების თანახმად, 2016 წლის 4 თებერვალს ქ.ქ-ში, ...-ას ქუჩაზე, ზ. ფ-ს ჩაუტარეს პირადი ჩხრეკა. პირადი ჩხრეკისას მისი შარვლის მარჯვენა, უკანა ჯიბიდან ამოიღეს ოქროს საყურეორნამენტებით, რაზედაც ზ. ფ-მა განმარტა, რომ აღნიშნული ნივთი მისი არ იყო. ასევე ზ. ფ-საგან ამოიღეს მობილური ტელეფონი, სიგარეტი, საფულე, ნამლის აბები და ბანკის საჭუთები. ამოღებული ნივთები მოათავსეს პაკეტებში და ადგილზე დალუქა გამომძიებელმა, რაზედაც მოაწერეს ხელი. ასევე გამომძიებელმა ადგილზე შეადგინა პირადი ჩხრეკის ოქმი, რაზედაც ასევე მოაწერეს ხელი. ჩხრეკის ჩატარებისას ფ-ს რაიმე წინააღმდეგობა არ გაუწევია, თუმცა უარი განაცხადა ოქმის ხელმოწერაზე. ჩხრეკის დასრულების შემდეგ ის ჩასვეს ავტომანქანაში, რა დროსაც იქ მივიდა მისი მეუღლეც, რომელმაც მათ სთხოვა, რომ ისიც წაეყვანათ ავტომანქანით განყოფილებაში. ზ. ფ. იყო მეორე ავტომანქანაში, რომლითაც მ. წ-მ, ი. მ-მა და გამომძიებელმა გადაიყვანეს პოლიციის განყოფილებაში,

პოლიციის განყოფილებაში მიიყვანეს მისი მეუღლეც. ზ. ფ. საგამოძიებო მოქმედებების ჩატარების შემდეგ იმავე დღეს გაუშვეს განყოფილებიდან. მონმეების – ი. მ-სა და მ. წ-ის ჩვენებებით დადგენილია, რომ ისინი იმავე დღეს, შუადღის საათებში, მონაწილეობდნენ ზ. ფ-ის საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკაში, რა დროსაც ენ „სერვანდიდან“ ამოიღეს ხელნაკეთი გასაღებები და რაღაც მოხრილი ლითონის ნაჭერი.

8. ქ-ის საქალაქო სამმართველოს პოლიციის – განყოფილების დეტექტივის თანაშემწე-გამომძიებლის – მ. წ-ის ჩვენების თანახმად, 2016 წლის 2 თებერვალს იმყოფებოდა სამსახურში, რა დროსაც შევიდა შეტყობინება – ქ.ქ-ში, ...-ში მდებარე პოლიკლინიკის შენობაში არსებული მოქალაქე ნ. შ-ს ბინის გაქურდვის ფაქტთან დაკავშირებით. აღნიშნულზე დაიწყო გამოძიება საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლით, რის შემდეგაც მ. წ. ოპერატიული ჯგუფის წევრებთან ერთად გავიდა შემთხვევის ადგილზე. შემთხვევის ადგილი დაათვალიერა მ. წ-მა და ამ საგამოძიებო მოქმედებაში მის გარდა მონაწილეობდნენ დაზარალებული ნ. შ., ექსპერტი და პოლიციის მე-... განყოფილების უბნის ინსპექტორ-გამომძიებელი მ. დ. მათ დაათვალიერეს, აღნერეს და დასურათეს ყველაფერი, მათ შორის – ზარდახშაც და მასში დარჩენილი ოქროს ნივთები. ექსპერტმა კომოდიდან აიღო ხელის კვალის ნიმუშები, ასევე უშუალოდ საძინებელი ოთახის იატაკიდან – სიგარეტის ნამწვი, წარწერით „სობრანი“. მან დაკითხა დაზარალებული და მონძებები, ასევე ჩატარა სხვა საგამოძიებო მოქმედებები, რის შემდეგაც სასამართლო განჩინების საფუძველზე ადვოკატის თანდასწრებით დააკავა ზ. ფ.. მას დაკავების დროს რაიმე წინააღმდეგობა არ გაუწევია. გამომძიებლის განმარტებით, დაზარალებულმა ნ. შ-ამ პირველივე დაკითხვის დროს მიუთითა წალებული ოქროს ნივთების ჩამონათვალი, მათ შორის – საყურის ყუნწიც, რაც შემდეგ ამოიღეს ზ. ფ-ის პირადი ჩხრეკას დროს, შემდეგ დაკითხვაში დაზარალებულმა მიუთითა ასევე, რომ საფულეც ჰქონდა დაკარგული.

9. შემთხვევის ადგილის დათვალიერების 2016 წლის 2 თებერვლის ოქმითა და ფოტოცხრილით დგინდება, რომ დეტექტივის თანაშემწე-გამომძიებელმა მ. წ-მა შემთხვევის ადგილი დაათვალიერა 2016 წლის 2 თებერვალს, 17:00 საათიდან 17:50 საათამდე ჰქონილი შენობაში, ქ. ქ-ში, ...-ში განთავსებულ №... პოლიკლინიკის შენობაში, ნ. შ-ას საცხოვრებელ ბინაში, ექსპერტ შ. გ-ის, უბნის ინსპექტორ-გამომძიებელ მ. დ-სა და ნ. შ-ას მონაწი-

ლეობით, ამ უკანასკნელის თანხმობით. საცხოვრებელი ბინის მესაკუთრე 6. შ-ამ მიუთითა, რომ კომოდის უჯრაში ჩადებული ვარდისფერი ზარდახშიდან მოპარული იყო მისი კუთვნილი ოქტომბერის ნივთები, ხოლო რამდენიმე ოქტომბერის ნივთი ზარდახშია დარჩენილი; მითითებულ ზარდახში მოთავსებული იყო მამაკაცის ერთი და ქალის ორი ოქტომბერის ბეჭედი, ორი ერთმანეთის მსგავსი გირჩის ფორმის საყურე, აქედან ერთ საყურეს ჰქონდა ყურსაკიდის ნაწილი ორნამენტებით; 6. შ-ამ მიუთითა და განაცხადა, რომ მოპარული იყო ზემოაღნიშვნული გირჩის ფორმის საყურის ნაწილი – ორნამენტიანი ყურსაკიდი. იმავე ოთახში, შუა ადგილას, იდგა ხის მასალისაგან დამზადებული ტახტი, რომლის წინ, იატაკის ზედაპირზე, ეგდო სიგარეტის ნამწვი წარწერით „SOBRANIE“, რომელიც იქვე ამოილო ექსპერტმა. ამოდებული სიგარეტის ნამწვი შეიფუთა პოლიეთილენის პარკში 1 პაკეტად, წარწერით . . ოქმს ხელს აწერენ დათვალიერებაში მონაწილე პირები, მათ შორის – უბნის ინსპექტორ-გამომძიებელი მ. დ.

10. ზ. ფ-ის პირადი ჩხრეკის 2016 წლის 4 თებერვლის ოქმის თანახმად დგინდება, რომ ზ. ფ-ს ქ-ის საქალაქო სამმართველოს პოლიციის მე... განყოფილების დეტექტივის თანაშემწეგამომძიებელმა მ. წ-მა, უბნის ინსპექტორ-გამომძიებელების – მ. წ-ის, ბ. ჯ-ას, მ. გ-სა და ი. მ-ის მონაწილეობით, ქ. ქ-ში,ში განთავსებული საცხოვრებელი ბინის მიმდებარე ტერიტორიაზე, ავტომანქანის სავალ ნაწილზე, 2016 წლის 4 თებერვალს, 12:50 საათიდან 13:20 საათამდე პერიოდში, ჩაუტარა პირადი ჩხრეკა, რა დროსაც სხვა ნივთებთან ერთად ზ. ფ-ის შარვლის უკანა, მარჯვენა ჯიბიდან ამოიღეს ოქტომბერი ქალის საყურე ორნამენტით, რომელიც იქვე შეიფუთა და დაილუქა. ოქმი ხელმოწერილია საგამოძიებო მოქმედებაში მონაწილე პირების მიერ, ხოლო ზ. ფ-მა ოქმის ხელმოწერაზე განაცხადა უარი იმ მიზეზით, რომ ოქტომბერი ნივთი, რომელიც მისი პირადი ჩხრეკის დროს ამოიღეს, მას არ ეკუთვნის.

11. საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკის 2016 წლის 4 თებერვლის ოქმის თანახმად, დეტექტივის თანაშემწეგამომძიებელმა მ. წ-მა 2016 წლის 4 თებერვლის 16:20 საათიდან 17:15 საათამდე პერიოდში ჩაატარა ქ.ქ-ში,ში მდებარე ზ. ფ-ის საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკა, უბნის ინსპექტორ-გამომძიებელების – მ. წ-ის, ი. მ-ის, ასევე ზ. ფ-სა და მ. მ-ის მონაწილეობით. საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკის დროს სასტუმრო ოთახში, ყავისფერი კარადის მოთეთრო ფერის საშაქრეში აღმოაჩინეს ორი შავი ფერის გა-

დაკეთებული გასაღები წარწერებით „HONGXiN“ და „ლენოპ“ და ორ ადგილას გაღუნული ლითონის მოგრძო საგანი, რომლებიც ამოიღეს და დალუქეს. ოქმი ხელმოწერილია მონაწილე პირების, მათ შორის – ზ. ფ-ის მიერ.

12. პირის ამოცნობის 2016 წლის 5 თებერვლის ოქმის მიხედვით, ნ. შ-ამ მისთვის წარდგენილი სამი პირიდან ამოიცნო ზ. ფ., რომელიც მისივე განმარტებით, მან ნახა 2016 წლის 2 თებერვალს ქ. ქ-ში, №-ე საჯარო სკოლიდან დაბრუნებისას, ...-ას ქუჩაზე არსებული №... პოლიკლინიკის შენობაში, მე-4 სართულზე, ლიფტიდან გამოსვლის დროს და რომელიც მისი საცხოვრებელი ბინის მხარეს ფორედან მიემართებოდა ჩასასვლელი კიბისკენ.

13. პირის ამოცნობის 2016 წლის 5 თებერვლის ოქმის მიხედვით დადგენილია, რომ მ. ხ-ამ მისთვის წარდგენილი სამი პირიდან ამოიცნო ზ. ფ., რომელიც, მისივე განმარტებით, მან დაინახა მაშინ, როდესაც 2016 წლის 2 თებერვალს სკოლიდან მის მეზობელ ნ. შ-თან ერთად ბრუნდებოდა საცხოვრებელ ბინაში (მდებარე №... პოლიკლინიკის შენობაში), მეოთხე სართულზე და როდესაც ნ. შ. გადიოდა ლიფტიდან, ის ნ. შ-ას საცხოვრებელი ბინის მხარეს არსებული ფორედან მიემართებოდა ჩასასვლელი კიბის მხარეს.

14. დათვალიერების 2016 წლის 5 თებერვლის ოქმის თანახმად, 2016 წლის 5 თებერვალს, 18:00 საათიდან 18:30 საათამდე პერიოდში, ქ-ის საქალაქო სამშართველოს პოლიციის მე-... განყოფილების შენობაში დეტექტივის თანაშემწე-გამომძიებელმა მ. წ-მა ნ. შ-ას მონაწილეობით, ამავე სისხლის სამართლის საქმეზე მონმის სახით დაკითხულ ნ. შ-თვის წარდგენის მიზნით, გახსნა პაკეტი, რომელშიც მოთავსებული იყო ზ. ფ-ის პირადი ჩერკევისას ამოღებული ოქროსფერი საყურე; საყურის დათვალიერების შემდგომ ნ. შ-ამ განაცხადა, რომ წარმოდგენილი ნივთი იყო სწორედ ის, რომელიც 2016 წლის 2 თებერვალს მოიპარეს მისი საცხოვრებელი ბინიდან; ასევე განაცხადა, რომ ამოიცნო საერთო ნიშნებით, ოვალური ფორმის ორნამენტიანი ნაწილით, დაზიანებული რგოლისმაგვარი საკიდით; იქვე მიუთითა, რომ წარმოდგენილი ნივთი იყო მისი კუთვნილი გირჩის ფორმის ერთი წყვილი ოქროს საყურის, ორიდან ერთი ცალი საყურის ორნამენტიანი ყურსაკიდის ნაწილი.

15. გენეტიკური ექსპერტიზის №... დასკენის თანახმად, რაც ასევე დაადასტურეს სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხვისას ექსპერტებმა -შ. კ-ემ და ე. ს-ემ, პაკეტში, წარწე-

რით: „...სამზარეულო ოთახში იატაკის ზედაპირიდან ამოღებული ერთი ცალი სიგარეტის ნამწვი...“ მოთავსებულ სიგარეტის ნამწვზე არსებული ბიომასალის გენეტიკური პროფილი და ზ. ფ-ის გენეტიკური პროფილი იდენტურია.

16. საქმის არსებითი განხილვის დროს სასამართლო სხდო-მაზე დაიკითხენ დაცვის მხარის მოწმები, კერძოდ:

16.1. ი. კ-მა (მ-ამ) განმარტა, რომ ის ბრალდებულ ზ. ფ-ს იც-ნობს და მასთან აქვს კარგი ურთიერთობა. 2016 წლის 4 თებერვალს შემთხვევით შეესწრო ფ-ის ჩხრეკის პროცესს, გაიგონა მისი ყვირილი, „არაფერი არ ჩაედოთ მისთვის“. მოწმის განმარტებით, მას სურდა მისულიყო ზ. ფ-თან და დახმარებოდა, მაგრამ იქ პოლიციის ბევრი თანამშრომელი იყო, თავი შეიკავა და გააგრძელა გზა. როდესაც აღნიშნული ადგილიდან წავიდა, მივიდა ზ. ფ-ის საცხოვრებელ ბინასთან და იქ მყოფ მეზობელ ბიჭებს უთხრა ზ. ფ-ის დაკავების შესახებ.

16.2. მ. მ-მა აჩვენა, რომ ცხოვრობს ბრალდებულ ზ. ფ-თან ერთად ქ. ქ-ში, ...-ში 2012 წლიდან და მასთან აქვს კარგი ურთიერთობა. 2016 წლის 2 თებერვალს ზ. ფ. წავიდა მე-... პოლიკლინიკაში რეგისტრაციიდან მოხსნის მიზნით. პოლიკლინიკიდან ის ჩვეულებრივ დაბრუნდა სახლში. 2016 წლის 4 თებერვალს, როდესაც ზ. ფ. წასული იყო „მეტადონის“ პროგრამაზე, მათან დაახლოებით ორის ნახევარზე სახლში მივიდა მეზობელი მამაკაცი, რომელმაც უთხრა, რომ ზ. ფ-მა მას სთხოვა მისთვის ეთქვა, რომ ის დაკავეს პოლიციის თანამშრომლებმა და ისიც მისულიყო იქ. მ. მაშინვე წავიდა. როდესაც მივიდა აფთიაქთან, სადაც ასევე არის ავტოფარეხი, მან ნახა ზ. ფ. ავტომანქანაში. იქვე მყოფმა პოლიციის თანამშრომლმა მას უხეშად მიმართა და არ მიუშვა ზ. ფ-თან, თუმცა შემდეგ, როდესაც ყვირილი ატეხა, დაუწეუს დამშვიდება და მიუშვეს მასთან. მან უთხრა, რომ ქურდობას აბრალებდნენ, ამ დროს ზ-ს ეკეთა ხელბორკილები. მან პოლიციის თანამშრომლებს მოსთხოვა, რომ გაუშვათ ზ. ფ. ან ისიც წაეყვანათ პოლიციაში, რაზედაც მას განუმარტეს, რომ ისინი მას არაფერს არ აბრალებდნენ, უბრალოდ, მოწმის სახით დასაკითხად მიჰყავდათ და თუ სურდა, მასაც წაიყვანდნენ. როდესაც მივიდა პოლიციის განყოფილებაში, ზ. ფ. უკვე ზემოთ ჰყავდათ აყვანილი. რამდენიმე ხნის შემდეგ ჩამოიყვანეს იგი და უთხრეს, რომ მათი სახლი უნდა გაეჩხრიკათ, რაზედაც ზ-მა თანხმობა განაცხადა. აღნიშნულის შემდეგ პოლიციის თანამშრომლებმა გაჩრიკეს სახლი და „სერვანდიდან“ ამოღეს ორი ცალი გასაღების მსგავსი საგანი, რომელთაც, მ. მ-ის განმარტე-

ბით, იყენებდნენ დაზიანებული კარის გასაღებად მას შემდეგ, რაც 2012 წელს იგი დააზიანეს პოლიციის თანამშრომლებმა და „ჩაუდეს წამალი“. ჩხრეკის ჩატარების შემდეგ მათ მოაწერეს ხელი რაღაც დოკუმენტზე და შემდეგ უთხრეს, რომ უნდა წა-ეყვანათ ზ. ფ. და აელოთ ნერწყვის ნიმუში და თითის ანაბეჭდე-ბი. მან ზ-ს უთხრა, რომ სიგარეტი არ მოეწია, თუმცა ზ-მა უპა-სუხა, რომ უკვე მოაწევინეს.

17. საქმის არსებითი განხილვის დროს ბრალდებულმა ზ. ფ-მა თავი არ ცნო დამნაშავედ წარდგენილ ბრალდებაში და გან-მარტა შემდეგი: იგი იმყოფება „მეტადონის“ პროგრამაზე. შემ-თხვევის დღესაც, 2016 წლის 2 თებერვალს, წავიდა ჩვეულები-სამებრ მეტადონის პროგრამაზე, ქ.ქ-ში, ბ-ის ქუჩაზე. სახლი-დან გავიდა თერთმეტის ნახევრისათვის, დაახლოებით ორმოც-დასუთ წუთში მივიდა ნ-ს ქუჩაზე, №-... პოლიკლინიკაში, სამე-დიცინო დაზღვევის აღრიცხვიდან მოხსნის მოტივით. გამოარ-თვეს პირადობის მონმობა და უთხრეს, რომ პირად ექიმ ე. კ-სთან უნდა დაეწერა განცხადება. ავიდა ამ უკანასკნელთან, რო-მელმაც უთხრა, რომ მეოთხე სართულზე უნდა ასულიყო მთა-ვარი ექიმის მოადგილესთან, რომელიც მის განცხადებას დაა-დებდა რეზოლუციას. ასევე უთხრა, რომ თუ მეოთხე სართულ-ზე ვერ ნახავდა, იგი იქნებოდა პირველ სართულზე. ბრალდე-ბულის განმარტებით, ის აღარ ასულა მეოთხე სართულზე, რად-გან მთავარი ექიმის მოადგილის სახელი და გვარი ვერ დაიმახ-სოვრა, ჩავიდა პირველ სართულზე მისაღებში, სადაც მიასწავ-ლეს ექიმის ადგილას მყოფელი, რომელსაც ჩააბარა განცხადე-ბა და გავიდა პოლიკლინიკიდან.

2016 წლის 4 თებერვალს „მეტადონის“ პროგრამიდან ბრუნ-დებოდა და სახლისკენ მიმავალს გადაუდგა „გოლფის“ მარკის ავტომაქანა, საიდანაც გადმოვიდნენ მ. ნ. და ი. მ.. წ-ემ მას დაა-დო ხელბორკილი, ხოლო მ-მა საბუთები მოსთხოვა. მალევე მი-ვიდნენ კ-ე, წ-ი და სხვები, რომლებმაც მას განუცხადეს, რომ უნდა ჩატარებინათ მისი პირადი ჩხრეკა. აღნიშნულზე მას უა-რი არ უთქვამს და თვითონვე ამოალაგა თავისი ხელით ყველა-ფერი და გადასცა, მათ შორის ამოილო ის ნივთიც, რის გამოც გაკვირვებული დარჩა და განაცხადა, რომ ეს არ იყო მისი სა-კუთრება. ჩამოართვეს ყველაფერი, მათ შორის – სიგარეტიც. არაფერზე განუცხადებია უარი. შემდეგ მიიყვანეს პოლიციაში, სადაც უთხრეს, რომ ბინა უნდა გაეჩირიკათ, რაზედაც ასევე დათანხმდა. ბინის ჩხრეკის შემდეგ მას ადვოკატის თანდასწრე-ბით აუღეს დნმ-ის ნიმუში. მისივე განმარტებით, მარტივი იყო

სიგარეტის ჩადება, რადგან პოლიციის თანამშრომლები სიხარულით აძლევდნენ სიგარეტს, როდესაც სთხოვდა. თავისი სიგარეტი კი ჩამორთმეული ჰქონდა და არ მისცეს იმიტომ, რომ დამთხვეულიყო სიგარეტ – „სობრანიეს“ ნამწვზე, რაც ჩაგდებული ჰქონდათ. შარვლის ჯიბე, საიდანაც მან თვითონ ამოილო საყურე, გარღვეული იყო. ამის შემდეგ დაკითხეს მოწმის სახით და გამოუშვეს. ასევე დაიბარეს მეორე დღეს ამოცნობაზე. არაფრის შიში არ ჰქონდა, რადგან დანაშული არ ჩაუდენია. ამოცნობის დამთავრების შემდეგ გაუშვეს. 28 თებერვალს ადვოკატ-თან ერთად მივიდა პოლიციის განყოფილებაში, სადაც დააკავეს. ბრალდებულის განმარტებით, ოქროს საყურე მან პირადად, თავისი ხელით ამოილო, სხვას არ ამოუღია. მისი ვარაუდით, საყურე შესაძლებელია, ჩაედო რომელიმე პოლიციელს.

18. საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ. კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 პუნქტიდან გამომდინარე მტკიცებულებითი სტანდარტი ვალდებულებას აკისრებს სასამართლოს, რომ სათანადო შეაფასოს მტკიცებულებები, სამართლიანად გადაჭრას სამხილებს შორის არსებული წინააღმდეგობები და ამ პროცესში წარმოშობილი ყოველგვარი გონივრული ეჭვი გადაწყვიტოს ბრალდებულს უდანაშაულობის, მისი თავისუფლების სასარგებლოდ. განაჩენი უნდა ემყარებოდეს საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა თავისუფალ შეფასებას, დასკვნებს, რომლებიც გამომდინარეობს ფაქტობრივი გარემოებებიდან და მხარეების მიერ წარდგენილი მოსაზრებებიდან. მტკიცება შეიძლება გამომდინარეობდეს საკმარისად ნათელი და დასაბუთებული დასკვნების ან ფაქტის თაობაზე გაუქარნებულებელი ვარაუდების ერთობლიობიდან.

19. ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი და სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული მტკიცებულებების გაანალიზებისა და ურთიერთშეჯერების შედეგად საკასაციო პალატა ვერ დარწმუნდა ზ. ფ-ის ბრალებულობაში, ვინაიდან ისინი წინააღმდეგობრივი და ხშირ შემთხვევაში ურთიერთგამომრიცხავია, კერძოდ:

19.1. დაზარალებულმა ნ. შ-ამ სასამართლო სხდომაზე განმარტა, რომ შემთხვევის დღეს ზ. ფ. ნახა პოლიკლინიკის შენობაში. დაცვის მხარის შეკითხვაზე დაზარალებულმა დააკონკრე-

ტა, რომ იმ დღეს ზ. ფ. ნახა მხოლოდ ერთხელ – მესამე სარ-თულზე, ექიმ კ-ას კაბინეტთან. ამდენად, საკასაციო პალატის-თვის გაუგებარია, თუ რას ეფუძნება გასაჩივრებული განაჩე-ნის დასკვნა იმის შესახებ, რომ დაზარალებულმა მეოთხე სარ-თულზე ნახას უცხო მამაკაცში ზ. ფ. შეიცნო.

19.2. 6. შ-ამ კატეგორიულად უარყო ასევე ლიფტით მ. ხ-სთან ერთად ამოსვლის ფაქტი, კერძოდ, მან განმარტა, რომ დედის სატელეფონო ზარის შემდეგ განერვიულდა, პინა გატეხილი არ ყოფილიყო და ამიტომ უფრო სხრაფად წამოვიდა, ხოლო მეზო-ბელი ჩამორჩა მას. დაზრალებულის აღნიშნული განმარტება სა-ეჭვოდ ხდის მ. ხ-ას ჩვენებას იმის შესახებ, რომ იგი ლიფტით 6. შ-თან ერთად ავიდა და მეოთხე სართულზე ლიფტის კარის გახ-სნისას მან და შ-მ დაინახეს უცხო მამაკაცი.

19.3. უტყუარობის კონსტიტუციურ-სამართლებრივ სტან-დარტს ვერ აკმაყოფილებს ასევე მ. ხ-ას მონაწილეობით ჩატა-რებული ამოცნობის ოქმი, ვინაიდან ოქმის თანახმად, მან ფ. ამოიცნო შავი მოკლედ შეჭრილი თმით, მომრგვალო ფორმის პი-რისახით, სწორი, მოგრძო ცხვირითა და მუქი ფერის თვალებით, ხოლო სასამართლო სხდომაზე მოწმემ მიუთითა, რომ ბრალდე-ბული კანის ფერით ამოიცნო, თუმცა ვერ განმარტა, თუ რას გულისხმობდა ამაში. მოწმემ აღნიშნა: „ხომ არ მოგატყუებთ შავ-გვრემანი იყო, ასეთი და ისეთიო“. იმის გათვალისწინებით, რომ საგამოძიებო მოქმედებისას მოწმემ დეტალურად აღწერა ბრალ-დებულის პირვენება, ხოლო სასამართლოში განაცხადა, რომ არ შეეძლო მისი აღწერა და მხოლოდ კანის ფერზე მიუთითა, მტიცებულება საეჭვოა და ვერ იქნება გაზიარებული.

19.4. რაც შეეხება შემთხვევის ადგილიდან ამოღებულ სიგა-რეტის ნამწვასა და მასზე ჩატარებულ გენეტიკურ ექსპერტი-ზას, რომლის თანახმადაც, ამოღებულ ნამწვზე გამოვლინდა ზ. ფ-ის გენეტიკური პროფილი, საკასაციო პალატა ყურადღებას მიაპყრობს შემდეგ გარემოებაზე:

შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმი, რომელშიც და-ფიქსირებულია შემთხვევის ადგილიდან სიგარეტის ნამწვის ამოღებისა და დალუქვის ფაქტი, ამავე ოქმის თანახმად, შედ-გენილია ინსპექტორ-გამომძიებელი მ. დ-ის მონაწილეობით და, შესაბამისად, ოქმსა და ლუქებზე მისი ხელმოწერაა დატანილი. მ. დ-ემ სასამართლო სხდომაზე ჩვენების მიცემისას არაერ-თხელ განმარტა, რომ მონაწილეობა არ მიუღია არცერთ საგა-მოძიებო მოქმედებაში, მათ შორის – შემთხვევის ადგილის დათ-ვალიერებაში. მართალია, საკასაციო პალატა საეჭვოდ არ მიიჩ-

ნევს თავად გენეტიკური ექსპერტიზის დასკვნის სისწორეს, მაგრამ საეჭვოდ მიაჩნია ნივთმტკიცების – სიგარეტის ნამწვის მოპოვებასა და შენახვასთან დაკავშირებული გარემოებები, კერძოდ, გაუგებარია, საიდან აღმოჩნდა ნივთმტკიცების შენაფუზზე იმ პირის ხელმოწერა, რომელიც კატეგორიულად უარყოფს მის მოპოვებასთან რაიმე კავშირს. ამდენად, ვინაიდან პალატისთვის საეჭვო მტკიცებულება, რომლის საფუძველზეც ჩატარდა გენეტიკური ექსპერტიზა, ბუნებრივია, თავად დასკვნაც უვარებისია პირის ბრალეულობის სამტკიცებლად.

19.5. გამოძიების ობიექტურად და კეთილსინდისიერად ჩატარებასთან დაკავშირებით, დამატებით ეჭვებს აჩენს ასევე დაზარალებულის მიერ აღმოჩნდილ სიგარეტის მეორე ნამწვა და ოქროს ბირჟაზე ამოცნობილ ნივთებთნ დაკავშირებული ინფორმაციის სამართალდამცველების მხრიდან უყურადლებოდ დატოვების ფაქტი.

19.6. პალატა მიუთითებს ასევე, რომ მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ ის გარემოება, რომ შემთხვევა დროის დაახლოებით 5-10 წუთის შუალედში მოხდა. ასეთ ვითარებაში საეჭვოა, ზ. ფს., რომლისთვისაც უცხო იყო ნ. შ., მოექცება მისი ბინა, მოესწრო გაეტეხა ბოქლომი, მოექცება ნივთები და ამასობაში მოეწია ერთი დერი სიგარეტიც. აღსანიშნავია დ. ნ-ას განმარტება, რომელიც შემთხვევიდან უმაღვე შევიდა ბინაში, რომ სიგარეტის სუნი სახლში არ უგრძნია. საეჭვოა ასევე ის გარემოებაც, რომ ფ-მა გახსნა შეხვეული ქაღალდი, სადაც ორი საყურე და მათი ყუნწები იდო, მასიური საყურები და ერთი ყუნწი დატოვა, ხოლო ერთი ყუნწი წამოილო და პირობით მსჯავრდებული, ორი დღე ჯიბით დაატარებდა.

19.7. წინააღმდეგობრივია ასევე სამართალდამცველების ჩვენები საყურის ყუნწის ამოღების ფაქტთან დაკავშირებით, კერძოდ:

თავად ბრალდებულმა ფ-მა განმარტა, რომ საყურის ყუნწი თავისი ხელით ამოილო და ძალიან გაკვირვებული დარჩა, თუ საიდან მოხვდა ის მის ჯიბეში. მოწმეების – ბ. ჯ-სა და მ. გ-ის განმარტებით, მათ არ ახსოვთ, წარმოადგინა თუ არა ნივთი თავად ფ-მა. ი. მ-ის განმარტებით, გამომძიებელმა მისცა ფ-ს წინადადება, ნებაყოფლობით წარმოედგინა ნივთები, რაც ჰქონდა და მანაც ამოალაგა აღნიშნული ნივთები, როგორც ახსოვს, ხოლო მ. წ-ის განმარტებით, ზ. ფ-მა თავად წარმოადგინა მხოლოდ საფულე, სიგარეტი, სანთებელა, ბანკის საბუთები და ფურცლები, შემდეგ გაჩრიკა მ. წ-ემ და შარვლის უკანა ჯიბი-

დან ამოულო საყურე. გარკვეული პერიოდის გასვლის შემდეგ პოლიციელებს დეტალურად რომ არ ახსოვდეთ მათ მიერ ჩატარებული ჩერეკის მიმდნარეობა, ეს ბუნებრივია, თუმცა პალატის მიერ ზემოთ მითითებულ წინააღმდეგობრივ გარემოებათა ფონზე, აღნიშნული შეუსაბამობები პოლიციელთა ჩვენებებს შორის კიდევ უფრო აშკარას ხდის ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილ მტკაცებულებათა უტყუარობის პრობლემას.

20. ყოველივე აღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ზ. ფ. ცნობილ უნდა იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს მისთვის ბრალად შერაცხულ ქმედებაში.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სასკრინის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და

დადგინდება:

1. მსჯავრდებულ ზ. ფ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ნ. ჩ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.
2. მსჯავრდებული ზ. ფ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში.
3. ზ. ფ. დაუყოვნებლივ გათავისუფლდეს სასამართლო სხდომის დარბაზიდან.
4. გამართლებულ ზ. ფ-ს განემარტოს, რომ უფლება აქვს, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება.
5. ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 18 მარტის განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი დარჩეს ძალაში.
6. ზ. ფ-ს სასჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო 2016 წლის 29 ოქტომბრიდან – 2018 წლის 7 მარტის ჩათვლით.
7. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 21 ივნისის განაჩენი ნივთმტკიცებათა ნაწილში დარჩეს უცველელად.
8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის დაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა

განაჩენი საკართველოს სახელით

№531აპ.-17

13 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატაში შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ნ. მ-ის
საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სის-
ხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 ივლისის გა-
ნაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ახალქალაქის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 30 მარ-
ტის განაჩენით ნ. მ., ... - ... ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართვე-
ლოს სისხლის სამართლის კოდექსის 360-ე მუხლის პირველი ნა-
წილით და ძირითადი სასჯელის სახით განესაზღვრა ჯარიმა –
500 ლარი.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ-
თლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 ივლისის განაჩენით ახალ-
ქალაქის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 30 მარტის განა-
ჩენი დარჩა უცვლელად.

3. სასამართლომ დაადგინა, რომ ნ. მ-ემ ჩაიდინა თვითნებო-
ბა, ე.ი. თავისად დაგულებული უფლების დადგენილი წესის სა-
ნინააღმდეგოდ განხორციელება, რამაც გამოიწვია მნიშვნელო-
ვანი ზიანი. მის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედება გა-
მოიხატა შემდეგში:

2016 წლის აგვისტოში ნ. მ-ემ თვითნებურად, კანონით დად-
გენილი წესის სანინააღმდეგოდ, თავისად დაგულებული უფ-
ლების საფუძველზე გათიბა ა. ა-ის კუთვნილი ორი ჰექტარი სა-
თიბი მიწის ნაკვეთი, მდებარე ნ-ის რაიონის სოფელ ს-ში, მოთი-
ბული თივა კი შინ წაიღო, რითაც ა. ა-ს მიადგა მნიშვნელოვანი
ზიანი.

4. კასატორი – მსჯავრდებული ნ. მ. წარმოდგენილი საჩივ-

რით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სა-მართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 ივლისის განაჩენის გაუქმდასა და მის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენას, შემდეგ გარემოებათა გამო:

იგი 2003 წლიდან 2016 წლის სექტემბრამდე სარგებლობდა 6-ის რაიონის სოფელ ს-ში მდებარე 2 ჰექტარი სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთით, რომელიც 2002 წლის შემოდგომაზე გადასცა მას 6-ის რაიონის იმდროინდელმა გამგებელმა რ. ა-მა და მისმა მოადგილემ რ. ნ-ემ. იგი აღნიშნულ მიწის ნაკვეთს ყოველწლიურად ამუშავებდა, ხოლო ბოლო სამი წლის განმავლობაში იყენებდა სათიბად. 2016 წლის აგვისტოშიც ჩვეულებისამებრ გათიბა მიწის ნაკვეთი, რის გამოც ა. ა-მა საჩივარი შეიტანა პოლიციაში. აპელანტის განმარტებით, მისთვის არ იყო ცნობილი მიწის ნაკვეთის ა. ა-ზე გასხვისების შესახებ. წერილი, რომელიც გამგზავნეს, შედგენილი იყო სომხურ ენაზე და მისი შინაარსი ვერ გაიგო, ხოლო როცა მისმა შვილმა უთხრა ლ. ა-ის დანაბარები, მას ნაკვეთი უკვე გათიბული ჰქონდა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ვინაიდან წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება ნ. მ-ის მიერ თვით-ნებობის ჩადენის ფაქტი, კერძოდ:

2. პირველი ინსტანციის სასამართლოში მხარეებმა საქმეში არსებული ბრალდების მტკიცებულებები სადაცოდ არ გახადეს და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 73-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, გამოკვლევის გარემე იქნა მიღებული შემდეგი მტკიცებულებები:

3. დაზარალებულ ა. ა-ის ჩვენება, რომლის თანახმად, 2003 წლიდან 6-ის რაიონის სოფელ ს-ში იჯარით, 10 წლის ვადით აღებული ჰქონდა სათიბი მიწის ნაკვეთები სხვადასხვა ადგილას. 2016 წლის იანვარში შეისყიდა იჯარით აღებული 5,5 ჰა მიწის ნაკვეთი, რომელიც 2016 წლის 13 იანვარს საჯარო რეესტრში გაიფორმა საკუთრების უფლებით, დაზუსტებული ფართობი: 54 900,00 მ², საკადასტრო კოდი: დაზარალებულის განმარტებით, 2003 წლიდან იგი აღნიშნული 5,5 ჰა მიწის ნაკვეთიდან თიბავდა მხოლოდ 3,3 ჰა-ს, ხოლო დანარჩენ 2 ჰა-ს თიბავდა სოფელ ს-ში მცხოვრები ნ. მ.. 2016 წლის ივლისში, რიცხვი ზუსტად

არ ახსოვს, ვიდრე სოფლის მოსახლეობა დაიწყებდა სათიბების გათიბვას, დაახლოებით 15 დღით ადრე, განცხადებით მიმართა 6-ის გამგეობის წარმომადგენელს გ-ის ადმინისტრაციულ ერთეულში ლ. ა-ს და სთხოვა, რომ გაეფრთხილებინა ს-ს მოსახლეობა, აღარ გაეთიბათ მისი მიწის ნაკვეთი, ვინაიდან ჰქონდა ამ მიწის ნაკვეთზე საკუთრების დამადასტურებელი დოკუმენტი. 2016 წლის 6 აგვისტოს დაინახა, რომ ვ. ე. და ნ. მ. თიბავდნენ მის ნაკვეთს, რის გამოც მიმართა პოლიციას.

4. მოწმე ლ. ა-ის ჩვენება, რომლითაც დასტურდება, რომ იგი არის 6-ის გამგებლის წარმომადგენელი გ-ის ადმინისტრაციულ ერთეულში. 2016 წლის ივლისის ბოლოს ან აგვისტოს დასაწყისში მას განცხადებით მიმართა ა. ა-მა, რომელიც ითხოვდა, რომ გაეფრთხილებინა ნ. მ., არ გაეთიბა მის საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთი, ვინაიდან გაფორმებამდე მიწის ნაკვეთით ნ. მ. სარგებლობდა. განცხადების შესახებ ტელეფონით აცნობა სოფელ ს-ის სპეციალისტს – ა. ნ-ეს, რომელსაც აუხსნა განცხადების შინაარსი და უთხრა, გაეფრთხილებინა ნ. მ. აღნიშნულთან დაკავშირდებით. განცხადება კი ა. ნ-სათვის გადასაცემად გაატანა 6-ის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს დეპუტატს – ჯ. ბ-ს.

5. მოწმე ა. ნ-ის ჩვენება, რომლის თანახმადაც, მან ლ. ა-ის მითითების შესაბამისად, გააფრთხილა ნ. მ-ის შვილი, ა. მ., რომ მამისს აღარ გაეთიბა მიწის ნაკვეთი, რადგან იგი შეიძინა ა. ა-მა. როდესაც მან ა. მ. გააფრთხილა, თიბვის სეზონი არ იყო დაწყებული.

6. მოწმე ჯ. ბ-ის ჩვენება, რომლითაც ირკვევა, რომ არის 6-ის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს წევრი. 2016 წლის ივლისის ბოლოს, რიცხვი არ ახსოვს, ლ. ა-მა მას გაატანა ა. ა-ის განცხადება, რომ ნ. მ-ეს არ გაეთიბა მის საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთი. განცხადება იმავე დღეს გადასცა ნ. მ-ეს. ამ დროს ჯერ თიბვის სეზონი დაწყებული არ იყო. სეზონი დაახლოებით 15 დღის შემდეგ დაიწყო.

7. მოწმე ა. მ-ის ჩვენება, რომლის თანახმადაც, არის ნ. მ-ის შვილი. 2003 წლიდან მისი ოჯახი ყოველწლიურად თიბავდა სოფელ ს-ის ტერიტორიაზე მდებარე 2 ჰა მიწის ნაკვეთს, რომელიც სახელმწიფოს ეკუთვნოდა. 2016 წლის აგვისტოს დასაწყისში მას შეხვდა სოფელ ს-ის რწმუნებული ა. ნ. და უთხრა, რომ აღნიშნული მიწის ნაკვეთი, რომელსაც ისინი ყოველწლიურად თიბავდნენ, იყიდა და თავის სახელზე დაარეგისტრირა ა. ა-მა და მიუთითა, აღარ გაეთიბათ. მას ამის თაობაზე მამისათვის

თქმა დაავინტერვილობა. ათი დღის შემდეგ მამამისმა, რომელმაც მიწის ნაკვეთის გასხვისების შესახებ არაფერი იცოდა, აღნიშნული 2 ჰა მიწის ნაკვეთი გათიბა.

8. სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს -ის მომსახურების ცენტრის სპეციალისტის, მოწმე მ. ბ-ის ჩვენება, რომლითაც დასტურდება, რომ ა. ა-ს საკუთრებაში გადაეცა მანამდე მის მიერ იჯარით აღებული, ნ-ის რაიონის სოფელ ს-ში მდებარე 54900.00 მ² სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების (სახნავი) მიწის ნაკვეთი. რაც შეეხება ნ. მ-ეს, მის სახელზე რაიმე უფლებით გადაცემული მიწის ნაკვეთი სახელმწიფო ქონების ეროვნულ სააგენტოში არ ფიქსირდება.

9. ამონანერი საჯარო რეესტრიდან, რომლითაც დასტურდება, რომ ნ-ის რაიონის სოფელ ს-ში 54900. 000 კვ. მ სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების (სახნავი) მიწის ნაკვეთი (ს/კ ...) საკუთრების უფლებით რეგისტრირებულია ა. ა-ის სახელზე.

10. 2016 წლის 12 სექტემბრის დათვალიერების ოქმი, რომლის თანახმადაც, ნ. მ-ის მიერ გათიბული მიწის ნაკვეთის კოორდინატები შეესაბამება ა. ა-ის სახელზე საკუთრების უფლებით საჯარო რეესტრში რეგისტრირებული მიწის ნაკვეთის სკ-კოორდინატებს.

11. სასამართლო სხდომაზე დაიკითხნენ დაცვის მხარის მოწმეები – ა. ვ. და ა. ვ., კერძოდ:

11.1. ა. ვ-ემ განმარტა, რომ 1997 წლიდან 2007 წლის ბოლომდე მუშაობდა ნ-ის რაიონის გამგებლის მოადგილედ და იყო მიწის იჯარით გადაცემის კომისიის წევრი. 2002 წელს გამგებაში განცხადება შეიტანა ნ. მ-ემ, რომელიც ითხოვდა მიწის ნაკვეთს. გამგებლის დავალებით, 2002 წლის ნოემბრში სოფელ ს-ში, სადაც იყო თავისუფალი მიწა, 2 ჰა აუზომა და მისცა ნ. მ-ეს 10 წლით. 2003 წლიდან ნ. მ-ემ დაიწყო აღნიშნული მიწის ნაკვეთის დამუშავება და მოჰყავდა კარტოფილი. ვადის ამონურვის შემდეგაც ნ. მ. სარგებლობდა ამ მიწის ნაკვეთით, თუმცა რაიმე დოკუმენტი არ გააჩნდა და მასთან იჯარის ხელშეკრულებაც არ გაფორმებულა. რადგან ჩამოსახლებული იყო, არ უფორმებდნენ, თუმცა 2004 წლამდე იჯარის გადასახადსაც იხდიდა, მერე საერთოდ შეწყდა იჯარის გადახდები. ნ. მ-ემ 2016 წელსაც ისარგებლა ამ მიწის ნაკვეთით, გათიბა და თივა წაიღო, რადგან იცოდა, რომ მიწის ნაკვეთი მისი იყო. ნ. მ-მ არ იცოდა, რომ აღნიშნული მიწის ნაკვეთი საკუთრების უფლებით გაფორმებული ჰქონდა ა. ა-ს.

11.2. ა. ვ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ 2002 წელს ნ-ის გამ-

გებლის დავალებით 6. მ-ეს გამოეყო 2 ჰა მიწის ნაკვეთი, რომ-ლითაც იგი სარგებლობდა 13-14 ნლის განმავლობაში. ამ მიწის ნაკვეთზე 6. მ-ეს იჯარის ხელშეკრულება ოფიციალურად გა-ფორმებული არ ჰქონია. აღნიშნული მიწის ნაკვეთი 2016 წელ-საც 6. მ-ემ გათიბა და თივა ნაიღო. 2002 წელს ხუთმა ოჯახმა ერთიანი იჯარა გააფორმა და ფულიც გადაახდევინეს, მაგრამ საბუთი არ მისცეს. გარკვეული წლები გადასახადებსაც იხდიდ-ნენ.

12. ბრალდებულმა 6. მ-ემ განმარტა, რომ 2003 წელს 6-ის მუნიციპალიტეტის გამგებელმა რ. ა-მა და მისმა მოადგილემ რ. 6-ემ 6-ის რაიონის სოფელ ს-ის ტერიტორიაზე მისცეს 2 ჰა ნაკ-ვეთი კარტოფილის მოსაყანად. მას შემდეგ, 12 ნლის განმავ-ლობაში, მიწის ნაკვეთზე მოჰყავდა კარტოფილი, ხოლო ბოლო სამი წლის განმავლობაში მიწის ნაკვეთი აღარ მოხნა და რო-გორც სათიბი, ისე სარგებლობდა. 2016 წლის 8 აგვისტოს მიწის ნაკვეთი გათიბა. როდესაც უკვე გათიბვა დამთავრებული ჰქონ-და, მასთან მივიდა შვილი ა. მ. და უთხრა, რომ მას შეხვედრია სოფელ ს-ის სპეციალისტი ა. ნ. და უთქვამს, რომ სათიბი შეუძე-ნია ა. ა-ს და მას აღარ უნდა გაეთიბა. დანაბარების მისთვის თქმა კი ა. მ-ეს დავიწყებია. რაც შეეხება ა. ა-ის განცხადებას, რომ-ლითაც მას აფრთხილებდა, რომ ნაკვეთი არ გაეთიბა, რადგან იყო მისი საკუთრება, შედგენილი იყო სომხურ ენაზე და ვერ გაიგო, რა ენერა. ამასთან, განცხადება ჯ. ბ-ემ გადასცა ნაკვე-თის გათიბვის შემდეგ. 6. მ-ის განმარტებით, მიწის ნაკვეთი რომ ა. ა-ს ჰქონდა გაფორმებული, გაიგო ნაკვეთის გათიბვის შემ-დეგ, ხოლო გათიბული ბალახი, 210 ტუკი, სახლში ნაიღო, რათა არ გაფუჭებულიყო. მიწის ნაკვეთთან დაკავშირებით არაერ-თხელ მიუმართავს 6-ის გამგეობისათვის და ითხოვდა, რომ გა-ეფორმებინათ იჯარის ხელშეკრულება, თუმცა არ დაუკმაყო-ფილეს. აქამდე მიწის ნაკვეთთან დაკავშირებით გაუგებრობა არ ჰქონია.

13. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ თვითნებობისას, პი-რი, რომელიც მოქმედებს დადგენილი წესის საწინააღმდეგოდ, ახორციელებს თავის ნამდვილ ან თავისად დაგულებულ უფ-ლებას. თავისად დაგულებული უფლება ისეთი უფლებაა, როცა პირი შეცდომით ფიქრობს, რომ მას უფლება აქვს, ისარგებლოს ან არ ისარგებლოს კონკრეტული უფლებით. თუ პირმა იცის, რომ უფლება, რომელსაც ის ახორციელებს, მას არ ეკუთვნის, თვით-ნების შემადგენლობა გამოირიცხება.

14. მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან მხარეები სადავოდ არ

ხდიან იმ ფაქტობრივ გარემოებას, რომ ნ. მ-ემ ნაკვეთის გა-
თიბვის მომენტისთვის არ იცოდა ნაკვეთზე ა-ის საკუთრების
უფლების დარეგისტრირების შესახებ, საკასაციო პალატა და-
დასტურებულად მიიჩნევს, რომ იგი თავისად დაგულებული უფ-
ლებით სარგებლობდა.

15. პალატა ასევე აღნიშნავს, რომ თვითწებობა განზრახი
დანაშაულია, რა დროსაც პირი აცნობიერებს, რომ თავის/თავი-
სად დაგულებულ უფლებას კანონით დადგენილი წესის საწინა-
აღმდეგოდ ახორციელებს.

16. ბრალდების მხარის მოსაზრებით, უფლების დადგენილი
წესის საწინააღმდეგოდ განხორციელება გამოიხატა იმაში, რომ
ნ. მ-ემ შესაბამისი უფლებამოსილების გარეშე ისარგებლა მი-
ნის ნაკვეთით, რასაც პალატა არ იზიარებს, ვინაიდან წარმოდ-
გნილი მტკიცებულებების გაანალიზების შედეგად დადასტუ-
რებულად მიაჩნია, რომ ნ-ის რაიონის გამგებლის გადაწყვეტი-
ლებით სადაც მინის ნაკვეთით 2003 წლიდან სარგებლობდა ნ.
მ.. მართალია, ოფიციალურად აღნიშნული ფაქტი არ დარეგის-
ტრირებულა (არ ასახულა შესაბამისი მონაცემები საჯარო რე-
ესტრის ბაზაში), მაგრამ მოწმეთა ჩვენებებით დგინდება, რომ
ეს ფაქტობრივი გარემოება არ იყო სადაც.

17. ამდენად, საფუძველს მოკლებულია ბრალდების მხარის
მოსაზრება, რომ ნ. მ. არ იყო უფლებამოსილი, ესარგებლა სადა-
ც მინის ნაკვეთით.

18. ამასთან, მას შემდეგ, რაც სადაც მინის ნაკვეთზე და-
რეგისტრირდა ა. ა-ის საკუთრების უფლება, ბუნებრივია, ნ. მ-
ეს შეეზღუდა მინით სარგებლობის უფლება, თუმცა იმ ფაქტობ-
რივი გარემოების გათვალისწინებით, რომ მან ამის შესახებ შე-
იტყო ქმედების განხორციელების შემდეგ, მისი ქმედება ვერ
შეფასდება თვითწებობად, ვინაიდან მისი განზრახვა ქმედების
ჩადენის მომენტისთვის არ მოიცავდა თავისად დაგულებული
უფლების დადგენილი წესის საწინააღმდეგოდ განხორციელე-
ბას, რის გამოც ნ. მ. უნდა გამართოდეს საქართველოს სსკ-ის
360-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში, ქმედე-
ბის სუბიექტური შემადგენლობის დაუდასტურებლობის მოტი-
ვით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სასაკ-
ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით
და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ნ. მ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილ-დეს.
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 ივნისის გამამტყუნებელი განაჩენი.
3. მსჯავრდებული ნ. მ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.
4. გამართლებულ ნ. მ-ეს განემარტოს, რომ უფლება აქვს, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება.
5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის
ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა**

განაჩენი საქართველოს სახელით

№549აპ-17

22 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე**

განიხილა თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურორის პროკურორ ხათუნა კუსრაშვილის, მსჯავრდებულ ა. მ-სა და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ზ. ნ-ისა და ზ. დ-ას, მსჯავრდებულ ბ. ა-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ი. ჩ-ის, მსჯავრდებულ ბ. ც-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ი. ლ-ას, მსჯავრდებულ მ. ს-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. ს-ისა და მსჯავრდებულ ნ. ა-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ლ. ჯ-ის საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმე-

თა პალატის 2017 წლის 14 ივნისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 29 დეკემბრის განაჩენით ნ. ა., –, ნასამართლობის არმქონე; ბ. ც., – ხ. ა., – ნასამართლევი, – ცნობილ იქნენ დამნაშავეებად საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით იმაში, რომ ჩაიდინეს ყაჩალობა, ე.ი. თავდასხმა სხვისი მოძრავი ნივთის მართლასანიალმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი ძალადობის გამოყენების მუქარით, ნინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, ბინაში უკანონო შეღწევით, დიდი ოდენობით ქონების დაუფლების მიზნით; ა. მ., – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 25,179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით იმაში, რომ ჩაიდინა ყაჩალობის ორგანიზება, ჩადენილი ძალადობის გამოყენების მუქარით, ნინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, ბინაში უკანონო შეღწევით, დიდი ოდენობით ქონების დაუფლების მიზნით; მ. ს., – ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 25,179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით იმაში, რომ ჩაიდინა ძალადობის გამოყენების მუქარით, ნინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, ბინაში უკანონო შეღწევით, დიდი ოდენობით ქონების დაუფლების მიზნით ყაჩალობაში დახმარება.

2. ამავე განაჩენით ბ. ს., – ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 25,179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით ნარდგენილ ბრალდებაში; გამართლებული ბ. ს. დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა სასამართლო სხდომის დარბაზიდან; მასვე განემარტა ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის უფლება.

3. განაჩენით დადგენილად იქნა მიჩნეული შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:

ა. მ-სათვის ცნობილი იყო, რომ ა. ს. და ნ. გ. საცხოვრებელ ბინაში, მდებარე თ-ში, დ., ინახავდნენ დიდი ოდენობით ოქროს ნივთებს და განიზრახა ყაჩალური თავდასხმის ორგანიზება. ამ მიზნით ა. მ. დაუკავშირდა ნათესავ მ. ს-ს, რომელიც თავის მხრივ ასევე დაუკავშირდა ნაცნობებს – ბ. ც-სა და ხ. ა-ს, ხოლო ხ. ა. დაუკავშირდა ბიძაშვილს – ხ. ა-ს. დანაშაულებრივ ჯგუფში ასევე იყვნენ გამოძიებით დაუდგენელი სხვა პირები. 2015 წლის 23

მარტს, ღამის საათებში, ბ. ც., ხ. ა., ნ. ა. და გამოძიებით დაუდგენელი პირი ნ. ა-ის ავტომობილით, სახ. №..., ა. მ-ს ორგანიზებითა და მითითებით მივიღნენ თ-ში, დ-ის კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე, უკანონოდ შეაღწიეს აღნიშნულ კორპუსში მდებარე ნ. გ-ს კუთვნილ საცხოვრებელ ბინაში და თავს დაესხნენ მის ჯახს. თავდასხმის დროს სახლში იმყოფებოდნენ ნ. გ. და მისი არასრულნლოვანი შვილები – ნ. და ლ. ს-ები, რომელთაც წებოვანი ლენტით შეუკრეს ხელები. თავდამსხმელებმა ცეცხლსასროლი იარაღის მსგავსი საგნებისა და დანების დემონსტრირებით მოსთხოვეს სახლში არსებული ფულის, ძვირფასეულობისა და იარაღის გადაცემა, ნინააღმდეგ შემთხვევაში დაემუქრნენ სიცოცხლის მოსპობით. ბ. ც., ხ. ა. და ნ. ა. გამოძიებით დაუდგენელ სხვა პირთან ერთად მართლსააწინააღმდეგოდ დაეუფლნენ ნ. გ-ს კუთვნილ, 200000 აშშ დოლარად ლირებულ ძვირფას ნივთებს, რომლებიც შემდგომში ერთმანეთში გაინარჩინეს.

4. აღნიშნული ქმედებისათვის მ. ს-ს მიესაჯა 8 წლით, ხოლო ა. მ-ს, ბ. ც-ს, ნ. ა-სა და ხ. ა-ს – 9-9 წლით თავისუფლების აღკვეთა; საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის საფუძველზე გაუქმდა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 22 ივლისს განაჩენით სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების გამოყენებით განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი; სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველზე ხ. ა-ისათვის შეფარდებულ 9 წლით თავისუფლების აღკვეთას დაემატა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 22 ივლისის განაჩენით განსაზღვრული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 6 თვე და განაჩენთა ერთობლიობით ხ. ა-ს საბოლოოდ მიესაჯა 9 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა. მსჯავრდებულებს – ა. მ-ს, მ. ს-სა და ბ. ც-ს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყოთ 2015 წლის 31 მარტიდან, ნ. ა-სა და ხ. ა-ს – იმავე წლის 1 აპრილიდან.

5. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა გ. ოსაძემ, მსჯავრდებულმა ა. მ-მ და მისმა ადვოკატებმა – ზ. ნ-ემ და ზ. დ-ამ, მსჯავრდებულ ნ. ა-ის ადვოკატმა ლ. ჯ-ემ, მსჯავრდებულმა ბ. ს-ს ადვოკატებმა – ა. ს-მა და ა. გ-ემ, მსჯავრდებულმა ხ. ა-მ და მისმა ადვოკატმა ი. ჩ-ემ, მსჯავრდებულმა ბ. ც-მა და მისმა ადვოკატმა ი. ლ-ამ.

6. პროკურორმა გ. ოსაძემ სააპელაციო საჩივრით ითხოვა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 29 დეკემბრის განაჩენში ცვლილების შეტანა და ბ. ს-ს დამნაშავედ ცნობა სა-

ქართველოს სსკ-ის 25,179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით, ხოლო დანარჩენ ნაწილში – განაჩენის უცვლელად დატოვება.

7. მსჯავრდებულებმა და მათმა ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა ითხოვეს გასაჩივრებული გამამტყუნებელი გა- ნაჩენის გაუქმება და მსჯავრდებულთა გამართლება.

8. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ- თლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 ივლისის განაჩენით საა- პელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა და გასაჩივრებული გა- ნაჩენი დარჩა უცვლელად.

9. კასატორი – თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ხათუნა კუსრაშვილი საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 14 ივლისის განაჩენში ცვლილების შეტანასა და პ. ს-ს დამ- ნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 25,179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით იმ მოტი- ვით, რომ საქმეში წარმოდგენილი იყო საკმარის მტკიცებულე- ბათა ერთობლიობა, რომლითაც დადასტურდა პ. ს-ს ბრალეუ- ლობა.

10. მსჯავრდებული ა. მ. და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატები – ზ. ნ. და ზ. დ. საკასაციო საჩივრით ითხოვენ გა- საჩივრებული განაჩენის გაუქმებას და ა. მ-ს გამართლებას იმ მოტივით, რომ საქმეში არ არსებობს მისი ბრალეულობის დამა- დასტურებელი არცერთი მტკიცებულება და გამამტყუნებელი განაჩენი ეყრდნობა მხოლოდ ვარაუდებს.

11. ადვოკატი ი. ჩ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს გასაჩივრე- ბული გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებას და პ. ა-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენას შემდეგი მოტივებით: შემთხვევის ადგილზე აღებული ანაბეჭდები, სუნის ნიმუშები და სხვა კვლები არ დაემთხვა პ. ა-ის ანაბეჭდებს, სუნისა და ბოჭკოების ნიმუშებს; 2015 წლის 17 მარტს პ. ა. ფიზიკურად ვერ მივიდოდა მ. ს-თან თ-ში მდებარე ბინაში, რადგან ამ დღისთვის მას აქვს ალიბი – იმყოფებოდა ზუგდიდში დაკრძალვაზე (რა- საც მონმეები ადასტურებენ) და დაფიქსირდა პრობაციის ბიუ- როშიც; შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებული მინის ქილა შეცვალეს არყოს ბოთლით „ხლებნაია“, საიდანაც აღებული კვალი დაემთხვა პ. ა-ის გენეტიკურ მასალას, თანახ- მად ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნისა.

12. ადვოკატი ი. ლ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს გასაჩივრე- ბული განაჩენის გაუქმებას და პ. ც-ს მიმართ გამამართლებელი

განაჩენის დადგენას, ბ. ც-ს რეაბილიტაციასა და მისთვის მიყენებული ზინის ანაზღაურებას, შემდეგ მოტივებზე დაყრდნობით: საექსპერტო კვლევების შედეგად ბ. ც-ს შემთხვევის ადგილზე ყოფნა ვერ დადასტურდა; ბ. ც-ს ბინის ჩხრეკა ჩატარდა საპროცესო კანონის მოთხოვნათა დარღვევით გადაუდებელი აუცილებლობით ინფორმაციის მიღებიდან 16 საათის გასვლის შემდეგ; ბ. ც-მა ჩხრეკის ოქმს ხელი არ მოაწერა; ბრალდების წარდგენამდე გამომძიებელმა გახსნა და დაათვალიერა ნივთმტკიცებების პაკეტი, შემდეგ კი ჩატარდა ამოცნობა; გამომძიებელმა განაცხადა, რომ პაკეტის გახსნამდე ოქროს ნივთები ვიზუალურად დაათვალიერა გამჭვირვალე პაკეტში და მსგავსი ნივთები მოიტანა ოქროს ბირჟიდან, კონკრეტულად ვისგან – არ ახსოვს; ეს ნივთები ამოიცნო დაზარალებულმა, კანონის დარღვევით ჩატარებული მოქმედებებით ამოღებულ საგანს კი მტკიცებულების მნიშვნელობა არ გააჩნია; ბ. ს-ების ჩვენებები გამოძიების საწყის ეტაპზე მიღებულია ძალადობისა და მუქარის შედეგად, ხოლო განაჩენი ემყარება მხოლოდ არაფრის მთქმელ ფრაზებს.

13. მსჯავრდებულ მ. ს-ს ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ა. ს. საკასაციო საჩივრით ითხოვს მ. ს-ს მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენას შემდეგ გარემოებათა გამო: თავიდან მ. ს-ს ბრალი წარედგინა დანაშაულის შეუტყობინებლობაში და წინასწარი შეცნობით დანაშაულებრივი გზით მოპოვებული ქონების შეძენაში ან გასაღებაში, ე.ი. რეალურად არანაირი მტკიცებულება არ არსებობდა; ამის შემდეგ, ისე, რომ დამატებით არანაირი მტკიცებულება არ მოუპოვებიათ, მას ბრალი წაუყენეს ყაჩაღობაში დახმარებისათვის, თუმცა ა. მ-ს, ბ. ც-სა და ა-ების ბრალდების დადგენილებებში მითითებულია, რომ მ. ს-მა უარი განაცხადა მათვის დახმარების გაწევაზე, რაც სასამართლომ არ გაითვალისწინა; სატელეფონო ზარების ინტენსიურობა, როცა საუბრის შინაარსი არ აისახება, სასამართლოს მტკიცებულებად არ უნდა მიეჩნია; საქმეში კი არ მოპოვება არცერთი პირდაპირი მტკიცებულება, რომ ის შეპპირდა დახმარებას ან ვინმეს დაეხმარა ყაჩაღობის ჩადენაში.

14. ადვოკატი ლ. ჯ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმებას და ნ. ა-ის გამართლებას შემდეგი მოტივებით: ნ. ა-ის ყოფნა ნ. გ-ს ბინაში არაფრით არ დასტურდება; მინის ბოთლი ამოიღეს არა დაზარალებულის ბინიდან, არამედ – სადარბაზოს შესასვლელიდან, რაც უპირობოდ არ ნიშნავს იმას, რომ ნ. ა-მ ჩაიდინა ყაჩაღობა; 2015 წლის 28 მაისის

მდგომარეობით გამოძიებას უკვე ჰქონდა გენეტიკური ექსპერტის დასკვნა; დაზარალებული ძიების პროცესში მიცემულ არცერთ ჩვენებაში არ უთითებს საუთოვებელზე დადებულ მინის ბოთლზე და ამას აცხადებს მხოლოდ სასამართლოში ჩვენების მიცემისას, ეს კი დაზარალებულის ჩვენების სანდოობაში ეჭვს იწვევს და ამ ინფორმაციის გადამოწმების სამართლებრივი და პრაქტიკული საშუალებაც აღარ არსებობს; „112-ის“ სათვალთვალო კამერებზე 2015 წლის 23 მარტს, გამთენისას, 6. ა-ის კუთვნილი ავტომანქანის დაფიქსირების ფაქტი თავის-თვად არ ნიშნავს მის მონაწილეობას ყაჩალობაში; იჯდა თუ არა 6. ა. მანქანაში, იყვნენ თუ არა მასთან თანამონაწილეები – ეს არ დადგენილა; იგი არ ამოუცვნიათ დაზარალებულებს, თუმცა მას აქვს ვიზუალურად შესამჩნევი განმასხვავებელი ნიშანი – მარცხენა თვალი აქვს დაზიანებული.

15. პროკურორი ხათუნა კუსრაშვილი შესაგებლებით ითხოვს მსჯავრდებულებისა და მათი ადვოკატების საკასაციო საჩივრების დაუშვებლად ცნობას და განაჩენის უცვლელად დატოვებას ა. მ-ს, ბ. ც-ს, 6. ა-ისა და მ. ს-ს დამნაშავედ ცნობის ნაწილში.

16. საკასაციო პალატის სხდომაზე პროკურორმა გ. ოსაძემ მხარი დაუჭირა პროკურორ ხათუნა კუსრაშვილის საკასაციო საჩივარს და ითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 ივლისის განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ – ბ. ს-ს დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 25,179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით, ხოლო დანარჩენ ნაწილში – განაჩენის უცვლელად დატოვება.

17. საკასაციო პალატის სხდომაზე დაცვის მხარის წარმომადგენლებმა მხარი დაუჭირეს თავიანთ საკასაციო საჩივრებს და ითხოვეს გამამართლებელი განაჩენის დადგენა, ხოლო ბ. ს-ს გამართლების ნაწილში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 14 ივლისის განაჩენის უცვლელად დატოვება

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობით განიხილა საკასაციო საჩივრები, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრების საფუძვლიანობა და დასკვნა, რომ თბილისის დიდუბე-ჩუღულურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ხათუნა კუსრაშვილის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო დაცვის მხარის საკასაციო საჩივრები უნდა დაკმა-

ყოფილდეს და გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს, ვინაიდან ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი და სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული მტკიცებულებები არ იძლევა იმის საფუძველს, რომ საკასაციო პალატამ გონივრულ ეჭვს მიღმა დადგენილად მიიჩნიოს ა. მ-ს, ხ. ა-ის, ნ. ა-ის, ბ. ც-სა და მ. ს-ს მიერ ყაჩალობის ჩადენის ფაქტი.

2. პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებას, რომ ბრალდებულებს ბრალი თანამონაწილეობითა და თანაამსრულებლობით ჩადენილ დანაშაულში ედებათ და, შესაბამისად, მნიშვნელოვანია წარმოდგენილ მტკიცებულებათა ერთობლივი ანალიზი, თუმცა აღნიშნული არ გამორიცხავს სასამართლოს ვალდებულებას, ყოველი ბრალდებულის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენი გამოიტანოს კონკრეტულად მისი ბრალეულობის დამადასტურებელი საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებების არსებობის შემთხვევაში. მოცემულ საქმეში კი გასაჩივრებული განაჩენი ეფუძნება ისეთ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც ზოგადად მიუთითებს დანაშაულებრივი ქმედების არსებობაზე, თუმცა უტყუარად არ მიუთითებს კონკრეტულ პირთა ბრალეულობაზე.

3. საკასაციო პალატა გასაჩივრებულ განაჩენს შეაფასებს სწორედ იმ მიმართებით, თუ რამდენადა წარმოდგენილი უტყუარ მტკიცებულებათა საკმარისი ერთობლიობა თითოეული მსჯავრდებულის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით გამოსატანად.

4. ა. მ-ს ბრალის დასადასტურებლად განაჩენი ძირითადად ეფუძნება დაზარალებულ ნ. გ-სა და მისი შევილების – ნ. და ლ. ს-ების ჩვენებებს, მონმე ი. მ-ის ჩვენებასა და მობილური ოპერატორებისგან გამოთხვილ ინფორმაციას, კერძოდ:

4.1. დაზარალებულ ნ. გ-ს ჩვენებით, 2015 წლის 22-23 მარტის ღამეს ნიღბიანი შეიარაღებული მამაკაცები შევიდნენ მასთან ბინაში; ისინი დასავლურ კილოზე საუბრობდნენ, ერთ-ერთი კი მეგრულად ლაპარაკობდა; თავდამსხმელებიდან ერთმა მას მიმართა შემდეგი სიტყვებით – „შენზე ამბობენ, ვაჟეაცური ქალიაო“, ასე კი მხოლოდ ა. მ. მიმართავდა ხოლმე, რომელიც მის მეუღლესთან ერთად საქმიანობდა უცხოეთში და კარგად იცოდა, რომ ნ. გ. ავროვებდა ოქროს; გარდა ამისა, ნ. გ-მა განაცხადა, რომ ბოროტმოქმედებს არყის სუნი ასდიოდათ, ხოლო საუთოვებელზე შენიშნა ბოთლი, რომელიც მისი არ იყო, თუმცა შემთხვევის ადგილის დათვალიერების დროს ეს ბოთლი სახლში ვეღარ იპოვეს.

4.2. მოწმეების – ნ. და ლ. ს-ების ჩვენებებით, 2015 წლის 23 მარტს, 4-ის წუთებზე, მათ ოჯახში შევიდნენ ნიღბიანი ყაჩა-ლები და ხელ-ფეხი პლასტმასის სალტებით შეუკრეს; მათ არ-ყის სუნი ასდიოდათ და კუთხურ კილოზე საუბრობდნენ; ერთ-ერთმა თავდამსხმელმა მათ უთხრა, რომ იყო ევროპაში მათ მა-მასთან ერთად, მასზე შეური უნდა ეძიათ და ჰყავდა ლ. ს-ს ასა-კისა და სახელის შვილი. ლ. ს-ს განმარტებით, სწორედ იმ პირის ხმა მიამსგავსა ა. მ-ს ხმას, რომელმაც თქვა, რომ ჰყავდა შვი-ლი, სახელად ლ., იგი მეუღლესთან ერთად მათ ოჯახში ხშირად მოდიოდა და ღამეც რჩებოდა. მას ჰყავდა მისი ასაკის შვილი – ლ..

4.3. სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხული ი. მ-ის ჩვენებით, 2015 წლის მარტის ბოლოს მას შეხვდა ა. მ. და სთხოვა ოქროს გაყიდვაში დახმარება, თუმცა არც ოქრო უჩვე-ნებია, არც მის წარმომავლობასა და ზუსტ წონაზე უთქვამს რა-იმე, მხოლოდ ის უთხრა, რომ ოქრო იყო თურქული.

4.4. შპს „...“ გადმოგზავნილი CD დისკის დათვალიერების შე-დეგად მიღებული ინფორმაციის თანახმად, 2015 წლის 22 მარ-ტიდან იმავე წლის 29 მარტის ჩათვლით მ. ს-ს, ა. მ-სა და ბ. ც-ს ჰქონდათ სატელეფონო კავშირები.

5. საკასაციო პალატის მოსაზრებით, მითითებული მტკიცე-ბულებები არ აქმაყოფილებს პირის დამნაშავედ ცნობისთვის საჭირო მტკიცებულებით სტანდარტს შემდეგ გარემოებათა გა-მო:

5.1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებიდან ირკვევა, რომ სახელმწიფო ბრალდება ა. მ-ს ბრალად სდებდა ყაჩალობის ორგანიზებას ისე, რომ არ ედავებოდა ნ. გ-ს ბინაში პირადად შეღწევას. შესაბამისად, თუკი ბრალდების ვერსიით ა. მ. შემ-თხვევის ადგილზე არ იმყოფებოდა, გაუგებარი ხდება ბრალ-დების მხარის ძალისხმევა, მტკიცებულებათა მოშველიერით და-ადასტუროს ის ფაქტი, რომ ა. მ. იმყოფებოდა შემთხვევის ად-გილზე და მონაწილეობდა ყაჩალურ თავდასხმაში. რასაც იზია-რებენ პირეელი და საპელაციო ინსტანციის სასამართლოები მაშინ, როდესაც აღნიშნული მსჯელობის საჭიროება არ გამომ-დინარეობს პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებიდან, რად-გან არ ემსახურება ბრალდების დადგენილებაში აღწერილი ფაქ-ტობრივი გარემოებების დადასტურების მიზანს.

5.2. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ სა-ქართველოს სსკ-ის 24-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, ორ-განიზატორია ის, ვინც მოაწყო დანაშაულის ჩადენა ან ხელ-

მძღვანელობდა მის განხორციელებას. შესაბამისად, გაზიარებულ რომც იქნეს სასამართლოთა პოზიცია ა. მ-ს შემთხვევის ადგილზე ყოფნისა და ყაჩაღურ თავდასხმაში სხვა პირებთან ერთად მონაწილეობის შესახებ, პალატისთვის გაუგებარია და არც გასაჩივრებული განაჩენიდან იყვეთება, თუ რა ფორმით შეიძლება ადასტურებდეს ეს ფაქტი იმ გარემოებას, რომ მ-მ მოაწყო დანაშაულის ჩადენა ან/და ხელმძღვანელობდა მის განხორციელებას.

5.3. გასაჩივრებული განაჩენი იმ ნაწილშიც დაუსაბუთებელია, იმყოფებოდა თუ არა შემთხვევის ადგილზე ა. მ., ვინაიდან ეს გარემოება ეფუძნება მხოლოდ ნ. გ-ს განმარტებას, რომ ფრაზას – „შენზე ამბობენ, ვაჟუაცური ქალიაო“ – ამბობდა ხოლმე ა. მ. და ასევე, ლ. ს-ს განმარტებას, რომ თავდამსხმელის ხმა მიამსგავსა ა. მ-ს ხმას. პალატის მოსაზრებით, ალნიშნული წარმოშობს მხოლოდ ვარაუდს, რომ შესაძლოა, ა. მ. იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილზე, ვინაიდან არც მოცემულ ფრაზაშია რაიმე განსაკუთრებული ნიშანი, რომ მხოლოდ ა. მ. შეიძლება იყოს მისი ავტორი და არც მხოლოდ ხმის მიმსგავსებაა საკმარისი საფუძველი პირის ზუსტი იდენტიფიცირებისთვის, ხოლო ვარაუდი, ბუნებრივია, ვერ დაედება საფუძვლად გამამტყუნებელ განაჩენს.

5.4. დაუსაბუთებელია ასევე სააპელაციო პალატის მოსაზრება, რომ მ-ს ბრალეულობა დადასტურებულია მობილური ოპერატორებისგან ამოღებული ინფორმაციით, ვინაიდან დადგენილია, რომ მ. ს. არის ა. მ-ს მეუღლის ნათესავი, რის გამოც მათ შორის განხორციელებული სატელეფონო ზარები (მათ შორის – ყაჩაღობის ნინა დღეს) სრულიად ბუნებრივია და ვერ იქნება იმის მატეკიცებელი, რომ ნათესავების საუბარი სწორედ ყაჩაღური თავდასხმის ორგანიზებას ეხებოდა. აღსანიშნავია ისიც, რომ ა. მ-ს სატელეფონო კავშირი გამოძიებისთვის საინტერესო პერიოდში ჰქონდა მხოლოდ ნათესავ მ. ს-თან და სხვა ბრალდებულებთან მისი კონტაქტი საერთოდ არ ფიქსირდება.

5.5. ა. მ-ს ბრალეულობა არ დასტურდება ასევე მოწმე ი. მ-ის ჩვენებით, რომ 2015 წლის მარტის ბოლოს მას შეხვდა ა. მ. და სთხოვა ოქროს გაყიდვაში დახმარება, ვინაიდან სასამართლო სხდომაზე დაკითხული მოწმე მ. მ-ის ჩვენებით 2015 წლის მარტის ბოლოს მას ესაუბრა ა. მ., რომელთანაც აქვს მეგობრული ურთიერთობა და სთხოვა ფინანსური დახმარება, რათა გამოეტანა ლომბარდში ჩაბარებული თავისი მეუღლის ოქროს ნივთები და გაეყიდა. ამდენად, ეჭვი იმის თაობაზე, რომ ი. მ-ს ა. მ.

საკუთარი ნივთების გაყიდვაში სთხოვდა დახმარებას, რომლის გამოტანასაც აპირებდა ლომბარდიდან, არ არის გაბათილებული. მეტიც, გაუგებარია, რატომ სთხოვდა ა. მ. მ. მ-ს ფინანსურ დახმარებას ლომბარდიდან ოქროს დახსნაში, თუ მას ჰქონდა ნაყაჩალარი ნივთები და, შესაბამისად, მის დაუხმარებლადაც შეეძლო ნივთების ლომბარდიდან დახსნა.

6. რაც შეეხება ნ. და ხ. ა-ებს, მათი ბრალეულობის დამადასტურებელად განაჩენი ეყრდნობა ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის 2015 წლის 21 აპრილის №... დასკვნას, რომლის თანახმად, შემთხვევის ადგილიდან ამოლებულ, ერთი მინის ბოთლის პირსა და სახურავზე, წარნერით „ხლებნაია“, აღმოჩნდა ბიომასალა შერეული გენეტიკური პროფილით, რომლის ძირითადი ნილი იდენტურია ნ. ა-ის, ხოლო მეორე ნილი – ხ. ა-ის გენეტიკური პროფილებისა და „112-დან“ ამოღებულ 2015 წლის 23 მარტის ვიდეოჩანანერებს, რომელთა დათვალიერების შედეგად ირკვევა, რომ თ-ში, მ-ა და პ-ის ქუჩების გადაკვეთასა და ა. კილომეტრზე (06:46 სთ) გადალებულ ჩანაწერებში არ ჩანს მუქი ფერის ავტომანქანის, რომელსაც ადგას ტაქსის ამოსაცნობი ნიშანი, სახელმწიფო ნომერი, ხოლო თ-ში, ა. კილომეტრზე 06:48 სთ-ზე გადალებულ ვიდეოჩანანერში ნომრის ამომცნობს დაფიქსირებული აქს მუქი ფერის ავტომანქანა, სახ. №.... სწორედ ამ სახელმწიფო ნომრის მქონე ავტომანქანა „ოპელ ვექტრა B-ს“ მფლობელია ნ. ა., რასაც საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება შემდეგ გარემოებათა გამო:

6.1. მინის ბოთლი წარნერით „ხლებნაია“ ამოიღეს სადარბაზოდან და არა – დაზარალებულის ბინიდან, შესაბამისად, სხვა მტკიცებულებათა არარსებობის პირობებში, უსაფუძვლოა უპირობოდ იმის მტკიცება, რომ აღნიშნულით დასტურდება ნ. ა-ისა და ხ. ა-ის ყაჩალურ თავდასხმაში მონაწილეობა.

6.2. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა ყურადღების მიღმა ვერ დატოვებს შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს:

6.3. შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმში მითითებულია, რომ ამოღებული მინის ქილა დაილუქა სპეცპაკეტში ნომრით – ..., მაშინ, როდესაც ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის №... დასკვნის აღნერილობით ნაწილში მითითებულია, რომ 1 ცალი მინის ბოთლი, მასზე არსებული წარნერით „ხლებნაია“, მოთავსებული იყო პოლიეთილენის დალუქულ პაკეტში შტრიხკოდით –

6.4. ამდენად, შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმის თანახმად, დაილუქა მინის ქილა შტრიხკოდით – ..., ხოლო გენე-

ტიკური ექსპერტიზა ჩატარდა მინის ბოთლზე წარწერით „ხლებნაა“, რომელიც მოთავსებული იყო პოლიტილენის დალუქულ პაკეტში შტრიხებით – აღნიშნული შეუსაბამობა იმ ფონზე, როდესაც დაზარალებულს ძიების პროცესში მიცემულ არც ერთ ჩვენებაში არ მიუთითებია საუთოვებელზე დადებულ მინის ბოთლზე და ამის შესახებ მიუთითა მხოლოდ სასამართლოში ჩვენების მიცემისას (მას შემდეგ, რაც ცნობილი გახდა გენეტიკური ექსპერტიზის შედეგი), საკასაციო პალატის მოსაზრებით, ობიექტურ და მკვირვებელში გააჩენს საფუძვლიან ეჭვს ნივთმტკიცების სანდობაბასთან დაკავშირებით, რაც უნდა გადაწყდეს ბრალდებულების სასარგებლოდ.

6.5. დაუსაბუთებელია მსჯელობა იმის შესახებ, რომ შემთხვევის დღეს – 2015 წლის 23 მარტს, გამოტენისას, ნ. ა-ის ავტომანქანის დაფიქსირება თ-ში გასასვლელთან რაიმე ფორმით მიუთითებს ნ. ა-ის ყაჩალობაში მონაწილეობაზე, მით უფრო იმის გათვალისწინებით, რომ არ არის დადგენილი, ზის თუ არა ავტომანქანაში თავად ნ. ა..

6.6. დაუსაბუთებელია ასევე მსჯელობა ხ. ა-ის ბრალეულობის სამტკიცებელად შემთხვევის ნინა დღეს მ. ს-თან მისი ერთი სატელეფონო ზარის მოშველიების შესახებ, ისევე, როგორც მ. ს-სა და ბ. ც-ს შორის განხორცილებული სატელეფონო კავშირი შემთხვევამდე რამდენიმე დღით ადრე, რომელიც არ გამოიჩინა რაიმე განსაკუთრებული ინტენსივობით, ვერ იქნება ყაჩაღურ თავდასხმაში მათი მონაწილეობის დამადასტურებელი. პალატა მიუთითებს, რომ მათი კავშირი შესაძლოა, გამხდარიყო მათი ბრალის გამამყარებელი მტკიცებულება სხვა მტკიცებულებებთან ერთობლივად, ცალკე კი ვერ გახდება მათი კონკრეტულ დანაშაულებრივ ქმედებაში მონაწილეობის დამადასტურებელი (იხ.სუსგ №39ვაპ.-17).

7. გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტს ვერ აქმაყოფილებს ასევე გამამტყუნებელი განაჩენი მ. ს-სა და ბ. ც-ს მსჯავრდების ნაწილშიც შემდეგ გარემოებათა გამო:

7.1. მ. ს-თან დაკავშირებით, საკასაციო პალატა, პირველ ყოვლისა, ყურადღებას მიაქცევს იმ გარემობას, რომ თავიდან მ. ს-ს ბრალი წარედგინა დანაშაულის შეუტყობინებლობასა და წინასწარი შეცნობით დანაშაულებრივი გზით მოპოვებული ქონების შეძენაში ან გასაღებაში; ამის შემდეგ მას ბრალი დაუმძიმდა და წარედგინა ბრალდება ყაჩალობაში დახმარებისათვის, მაშინ, როცა ა. მ-ს, ბ. ც-სა და ა-ების ბრალდების დადგენილებებში მითითებულია, რომ მ. ს-მა უარი განაცხადა მათვის დახმა-

რების გაწევაზე, ანუ წარდგენილი ბრალის შინაარსივე გამორიცხავს მოცემული კვალიფიკაციით (ყაჩალობაში დახმარება) ქმედების დაკავალიფიცირებისა და, შესაბამისად, მისი მსჯავრდების შესაძლებლობას.

7.2. გარდა ამისა, გასაჩივრებული განაჩენით მ. ს-სა და ბ. ც-ს ბრალეულობა ეფუძნება მხოლოდ იმ ფაქტობრივ გარემოებას, რომ მათგან ამოიღეს ნივთები, რომლებიც შემდეგ დაზარალებულმა ამოიცნო, კერძოდ:

7.3. ბ. ც-ს ადმინისტრაციული დაკავების №... ოქმიდან ირკვევა, რომ მისი პირადი გასინჯვისას მარჯვენა ხელიდან ამოღებულ იქნა მცირე ზომის, მართკუთხედის ფორმის ოქროსფერი დეტალი, რომელიც შეიფუთა და დაილუქა. ბ. ც-ს ბინის ჩხრეკის ოქმიდან ირკვევა, რომ ბ. ც-ს ბინის ჩხრეკისას, სხვა ნივთებთან ერთად, ამოიღეს 7 თეთრი ფერის პლასტმასის სალტე, ოქროსფერი ბრტყელი სამაჯური, ასევე – სამაჯურის გადაჭრილი ნაჭერი და ერთმანეთზე გადაბმული პერანგის სამაგრი – ორი ოქროსფერი ბრტყელი ნივთი.

7.4. მ. ს-ს პირადი ჩხრეკის დროს, სხვა ნივთებთან ერთად, ამოიღეს პოლიეთილენის თეთრი პარკი, რომელშიც მოთავსებული იყო ოქროსფერი ნივთები: ოქროსფერი, ბრტყელი ნაქსოვი ყელსაბამი; ბრტყელი, ოქროსფერი ყელსაბამი; ბრტყელი, ოქროსფერი ნაქსოვი სამაჯური; ოქროსფერი, მრგვალი, დაგრენილი სამაჯური ზედა მხარეს ყვავილის ფორმის შესაკრავით; ოქროსფერი, ოთხკუთხედი ბროში ზედა მხარეს თვლებით; 2 ცალი ოქროსფერი ნაქსოვი საყურე; 2 ოქროსფერი, ბრტყელი ნაქსოვი ნაჭერი.

7.5. დაზარალებულმა ნ. გ-მა ამოიცნო ბ. ც-ს ბინის ჩხრეკისას და მ. ს-ს პირადი ჩხრეკისას ამოღებული ნივთები.

7.6. პალატა აღნიშნავს, რომ გარდა ზემოაღნიშნულისა, რაიმე სხვა – პირდაპირი და ან/და არაპირდაპირი მტკიცებულება, რომლითაც დადასტურდებოდა მათი მონაცილეობა ჯგუფურ ყაჩალობაში, არ არსებობს (სატელეფონო კავშირების შესახებ პალატამ ზემოთ უკვე იმსჯელა). ამასთან დაკავშირებით კი არსებობს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დამკვიდრებული პრაქტიკა, რომლის თანახმადაც, მხოლოდ ის ფაქტი, რომ პირთან აღმოჩნდა დაზარალებულის მფლობელობიდან მისი ნების საწინააღმდეგოდ გატაცებული ნივთი, ვერ განიხილება უტყუარ და საკმარის საფუძვლად ყაჩალობაში ამ პირის ბრალეულად ცნობისათვის, თუკი ასეთი ფაქტი დადასტურებული არ არის კიდევ სხვა ისეთი მტკიცებულებით, რომელიც პირს უშუ-

ალოდ ამხელს დანაშაულის ჩადენაში (იხ. სუსგ №448აპ-14, №51აპ-17, №584აპ-17).

7.7. წარმოდგენილი მტკიცებულებები ასევე არ იძლევა იმის უტყუარად დადგენის შესაძლებლობასაც, რომ ბ. ც-მა და მ. ს-მა უკანონოდ (წინასწარი შეცნობით დანაშაულებრივი გზით მოპოვებული ქონების შეძენა) ხომ არ შეიძინეს დაზარალებულის მფლობელობიდან გასული ნივთები, რის გამოც პალატა ვერ იმსაჯელებს იმ მიმართულებით, ხომ არ შეიცავს მათი ქმედება საქართველოს სსკ-ის 186-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ნიშნებს.

8. რაც შეეხება მონმეებს – ლ. ჯ-ს, გ. კ-ს, ნ. თ-ს, ა. ხ-ს, გ. ზ-ს, კ. ბ-ს, რ. ე-ეს, გ. ჯ-ას, კ. მ-ეს, გ. პ-ს, ნ. ტ-ს, მ. ს-ს, ვ. ლ-ას, მ. ჩ-ს, დ. გ-ს, შ. ძ-ეს, გ. უ-ას, გ. ვ-ეს, გ. ს-ეს, ტ. კ-ასა და მ. წ-ს, მათ დაადასტურეს ოპერატიული ინფორმაციის მიღებისა და ჩატარებულ საპროცესო მოქმედებებში მონაწილეობის ფაქტები, ხოლო ექსპერტებმა – ი. ზ-ამ, ე. ს-ემ, მ. ფ-მა, ლ. შ-ემ, ლ. გ-ემ და ქ. გ-მა კი – თავიანთი დასკვნების სისწორე და რაიმე ინფორმაცია უშუალოდ ბრალდებულთა დანაშაულებრივ ქმედებაში მონაწილეობის შესახებ, სასამართლოსთვის არ მიუწვდიათ.

9. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებითი ბაზა ქმნის მხოლოდ ვარაუდს ა. მ-ს, ბ. ც-ს, ხ. ა-ის, ნ. ა-ისა და მ. ს-ს მიერ ყაჩაღობის ჩადენის შესახებ, რის გამოც ვერ გახდება მათი მსჯავრდების საფუძველი, ვინაიდან საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ. განაჩენი უნდა ემყარებოდეს საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა თავისუფალ შეფასებას, დასკვნებს, რომლებიც გამომდინარეობს ფაქტობრივი გარემოებიდან და მხარეების მიერ წარდგენილი მოსაზრებებიდან. მტკიცება შეიძლება გამომდინარეობდეს საკმარისად ნათელი და დასაბუთებული დასკვნების ან ფაქტის თაობაზე გაუქარნებლებელი ვარაუდების ერთობლიობიდან (ECtHR, El-Masri v The Former Yugoslav Republic of Macedonia, 39630/09, §151, 13.12.2012; ECtHR, Hassan v The UK, 29750/09, §48, 16.09.2014). საქართველოს სსსკ-ის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილის, 259-ე მუხლის მე-3 ნაწილისა და 273-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად, განაჩენში ჩამოყალიბებული ყველა დასკვნა დასაბუთე-

ბული უნდა იყოს. გამამტყუნებელ განაჩენში უნდა აღინიშნოს უტყუარი და საკმარისი მტკიცებულებები, რომლებსაც ემყარება სასამართლოს დასკვნა. საქართველოს სსსკ-ის 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის საჭიროა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა.

10. რაც შეეხება პროკურორ ხათუნა კუსრაშვილის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას ბ. ს-ს მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენის შესახებ, პალატას მიაჩნია, რომ განაჩენი ამ ნაწილში კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად, ვინაიდან ბ. ს-ს ბრალეულობის დამადასტურებლად ბრალდების მხარე მიუთითებს მხოლოდ მისგან პირადი ჩერეკის შედეგად ამოღებულ ნივთებზე, რისი არასაკმარისობის თაობაზეც პირის მსჯავრდებისათვის პალატამ ზემოთ უკვე იმსჯელა.

11. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 ივლისის გამამტყუნებელი განაჩენი ა. მ-ს, ბ. ც-ს, გ. ა-ის, მ. ს-სა და ხ. ა-ის მიმართ უნდა გაუქმდეს მტკიცებულებათა არასაკმარისობის მოტივით, ხოლო ბ. ს-ს ნაწილში უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ხათუნა კუსრაშვილის საკასაციო საჩივრი არ დაკმაყოფილდეს.

2. მსჯავრდებულ ა. მ-სა და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ზ. ნ-ისა და ზ. დ-ას, მსჯავრდებულ ხ. ა-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ი. ჩ-ის, მსჯავრდებულ ბ. ც-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ი. ლ-ას, მსჯავრდებულ მ. ს-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. ს-ისა და მსჯავრდებულ ხ. ა-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ლ. ჯ-ის საკასაციო საჩივრები დაკმაყოფილდეს.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ-

თლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 ივნისის განაჩენში შევი-
დეს ცვლილება:

4. ა. მ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს სა-
ქართველოს სსკ-ის 25-179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნ-
ქტით, მე-3 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალ-
დებაში;

5. ნ. ა. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს სა-
ქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნ-
ქტით, მე-3 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალ-
დებაში;

6. ბ. ც. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს სა-
ქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნ-
ქტით, მე-3 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალ-
დებაში;

7. მ. ს. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს სა-
ქართველოს სსკ-ის 25-179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნ-
ქტით, მე-3 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალ-
დებაში;

8. ხ. ა. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს სა-
ქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნ-
ქტით, მე-3 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალ-
დებაში;

9. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 22 ივნი-
სის განაჩენით ხ. ა-ისათვის დანიშნული სასჯელი – 2 წლით თა-
ვისუფლების აღკვეთა, რაც ჩაეთვალა პირობით, 2 წლის გამო-
საცდელი ვადით, 2015 წლის 1 აპრილიდან 2018 წლის 22 მარტის
ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის გათვალისწინებით, ჩაეთვალოს
მოხდილად.

10. გამართლებულები – ა. მ., ხ. ა., ბ. ც., მ. ს. და ხ. ა. დაუყოვ-
ნებლივ გათავისუფლდნენ სასამართლო სხდომის დარბაზიდან.

11. ა. მ-ს, ხ. ა-ს, ბ. ც-ს, მ. ს-სა და ხ. ა-ს განემარტოთ, რომ
უფლება აქვთ, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო
კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვონ ზიანის
ანაზღაურება.

12. განაჩენი ბ. ს-ს გამართლებისა და ნივთმტკიცებების ნა-
წილში დარჩეს უცვლელად.

13. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის დაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა

განაჩენი საკართველოს სახელით

№ 11აპ-18

27 ივნისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატაში შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
გ. შავლიაშვილი

განიხილა მსჯავრდებულ – ზ. ს-ს ინტერესების დამცველის,
ადვოკატთ. გ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის
28 ნოემბრის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, ზ. ს-ს ბრა-
ლი დაედო ძარცვაში, ე. ი. სხვისი ნივთის აშკარა დაუფლებაში
მართლასანინაალმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნე-
ლოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი საცავში უკანონო შეღწე-
ვით, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2013 წლის 17 დეკემბერს, საღამოს საათებში, თ-ში, პ-ს №-
ში მდებარე შპს „ბ-ს“ კუთვნილ ჯიხურში, უკანონოდ შეაღწია
ზ. ს-მ, საიდანაც მართლასანინაალმდეგო მისაკუთრების მიზნით,
აშკარად დაეუფლა – 450 ლარს, რის შედეგადაც დაზარალე-
ბულ ორგანიზაციას მიადგა მნიშვნელოვანი მატერიალური ზი-
ანი.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 21 აპრილის განაჩენით ზ. ს. –
დაბადებული 19.. წელს, ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილ
იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სისხლის სა-
მართლის კოდექსის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვე-
პუნქტებით წარდგენილ ბრალდებაში.

ზ. ს-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება გირაო
გაუქმდა. ასევე გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 1 იანვრის
განჩინებით შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაოს

4000 (ოთხი ათასი) ლარის უზრუნველსაყოფად, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 16 იანვრის განჩინებით, დ. ს-ს ოჯახის საკუთრებაში არსებულ, დ-ს რაიონის სოფელ ა-ში, მ. წ-ს ტერიტორიაზე მდებარე სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე – ს/კ ... გ. ს-ს ოჯახის საკუთრებაში არსებულ, დ-ს რაიონის სოფელ ა-ში, სატრაქტორო ბრიგადასთან მდებარე სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე – ს/კ ..., ე. ს-ს ოჯახის საკუთრებაში არსებული დ.-ს რაიონის სოფელ ა.-ში, კ.-სთან მდებარე სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე – ს/კ ... დადებული ყადაღა.

საქმეზე მტკიცებულებად ცნობილი:

• შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ამსახველი ფოტოსურათები დისკის სახით, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს, შპს „ატლანტიკიდან“ მიღებული ვიდეოჩანაწერი დისკის სახით, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს, დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი ფოტოსურათები და დისკი, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს, შენახული უნდა იქნეს საქმის შენახვის ვადით.

• სუნის ნიმუშები, რომლებიც ინახება ვაკე-საბურთალოს შეს სამმართველოს მე-5 განყოფილებაში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ უნდა განადგურდეს.

გამართლებულ ზ. ს-ს განემარტა საქართველოს სსკ-ის 92-ე მუხლით გათვალისწინებული ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის უფლება.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროცურატურის პროცურომა ლევან კოპალიანმა და ზ. ს-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა თ გ-მ.

ბრალდების მხარემ საჩივრით ითხოვა გამამართლებული განაჩენის გაუქმება და ზ. ს-ს დამნაშავედ ცნობა წარდგენილ ბრალდებაში.

დაცვის მხარემ საჩივრით ითხოვა განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ: განაჩენიდან გამართლებულის უდანაშაულობის გამომრიცხავი ფორმულირებების ამორიცხვა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 ნოემბრის განაჩენით თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროცურატურის პროცურორ ლევან კოპალიანის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა. ზ. ს-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ თ. გ-ს სააპელა-

ციონ საჩივარი არ დაემაყოფილდა.

გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 21 აპრილის განაჩენი.

ზ. ს. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 4 (ოთხი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათვლა დაეწყო განაჩენის გამოცხადების მომენტიდან – 2017 წლის 28 ნოემბრიდან.

მსჯავრდებულ ზ. ს-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2013 წლის 31 დეკემბრიდან 2014 წლის 17 იანვრის ჩათვლით.

განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩა უცვლელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 ნოემბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ ზ. ს-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ო. გ-მ. კასატორი საჩივრით ითხოვს გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებასა და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის გამოტანას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ მსჯავრდებულ – ზ. ს-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატი ო. გ-ს საკასაციო საჩივარი უნდა დაემაყოფილდეს და გასაჩივრებული განაჩენი უნდა გაუქმდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა, პირველ რიგში, აღნიშნავს, რომ იზიარებს როგორც პირველი, ისე სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოების შეფასებებს, რომ საქმეზე ნარმოდგენილ მტკიცებულებათა ერთობლიობით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება, რომ ზ. ს-მ ჩაიდინა ძარცვა, ესე იგი სხვისა ნივთის აშკარა დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი საცავში უკანონო შედნევით, კერძოდ:

დაზარალებულ ნ. ბ-ს თანმიმდევრული და დამაჯერებელი ჩვენებითა და მის მიერ პირის ამოცნობის ოქმით, რა დროსაც დაზარალებულმა, კონკრეტული ინდივიდუალური ნიშნების მითითებით, დარწმუნებით მიუთითა ზ. ს-ზე, როგორც დანაშაულის ჩამდენ პირზე. დაზარალებულმა პირველი ინსტანციის სა

სამართლოში საქმის არსებითი განხილვისას (პირის ამოცნობის ჩატარებიდან, არსებითი განხილვის სხდომაზე დაზარალებულის დაკითხვამდე, გავიდა ორ წელზე მეტი) კიდევ ერთხელ დაბეჭითებით მიუთითა, რომ სწორედ ზ. ს. იყო ის პირი, რომელმაც პ-ს გამზირის №...-ში მდებარე ჯიხურიდან 2013 წლის 17 დეკემბერს გაიტაცა 450 ლარი; ოდოროლოგიური ექსპერტიზის დასკვნით, რომლის მიხედვით, დადგენილია, რომ შემთხვევის ადგილიდან ამოღებული 1 (ერთი) სუნის კვალის ნიმუში იდენტურია ზ. თ-ს ძე ს-საგან აღებული სუნის კვალის ნიმუშისა.

3. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო პალატის მსჯელობას, რომ ოდოროლოგიური ექსპერტიზის დასკვნით, უტყუარად დასტურდება ზ.ს-ს ჯიხურში ყოფნის ფაქტი. ამასთანავე, დაზარალებულმა 6. პ-მ პირველი ინსტანციის სასამართლოში ჩვენების მიცემის დროს განმარტა, რომ კლიენტს რაიმეს შესაძნად ჯიხურში შესვლა არ უწევდა. ნიშანდობლივია ის გარემოებაც, რომ დაცვის მხარის მოწმეების თქმით, ზ. ს-ს თავისი სახლიდან – მამიდის სახლამდე მისასვლელად არ უწევდა პ-ს ქ. №-თან გავლა, რაც ადასტურებს იმ გარემოებას, რომ ჯიხურში ზ. ს-ს სუნის კვალი შემთხვევით ვერ აღმოჩნდებოდა და იგი ჯიხურში აღმოჩნდა სწორედ მისი იქ ყოფნის შედეგად.

4. საკასაციო პალატა, ასევე იზიარებს სააპელაციო პალატის შეფასებას, რომ დაცვის მხარის მოწმეების – ე. ს-ს, მ. ვ-სა და ს. ს-ს ჩვენებები წინააღმდეგობრივია და მათი მიზანია, რომ ზ. ს-ს თავიდან არიდონ მოსალოდნელი პასუხისმგებლობა, რადგან ისინი არიან მისი ნათესავები, რის შესახებაც დეტალურად მსჯელობს სააპელაციო პალატა, რასაც საკასაციო პალატაც ეთანხმება. ასევე, მართებულია სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობა მაღაზია „მ-დან“ მოპოვებული ვიდეოჩანანერების გაუზიარებლობის ნაწილშიც.

5. ამდენად, მოცემულ შემთხვევაში, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მართალია ბრალდების მხარეების მარმოადგინა იმ უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომლებითაც დასტურდება, რომ ზ. ს-მ ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაული, თუმცა პალატამ უნდა იმსჯელოს და გადაწყვიტოს დანაშაულის ჩადენის მომენტში ზ. ს-ს ბრალუნარიანობის საკითხზე.

6. აღნიშნულთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატას დაგენილად მიაჩნია შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:

- №. ს-მ დანაშაული ჩაიდინა 2013 წლის 17 დეკემბერს.
 - დაცვის მხარემ 2014 წლის 14 თებერვალს წარადგინა შპს №- კლინიკური საავადმყოფოს 2014 წლის 10 თებერვლის ფსიქოტრიის დეპარტამენტის სამედიცინო დოკუმენტაცია – ფორმა IV-100/ა-ს, რომლის თანახმად, ზ. ს. ფსიქიატრიულ სტაციონარში მოთავსდა – 31.01.2014 წელს, საიდანაც გაენერა 10.02.2014 წელს. მას დაესვა დიაგნოზი: სხვა მწვავე და გარდამავალი ფსიქოზური აშლილობა F23.8. შეზღუდული, პიროვნებას სუბ. ნორმის ფარგლებში. თანმხლები დაავადება ჟილ-დე ლა ტურეტას სინდრომი F95.2 დაუზუსტებელი ანემია D64.9. ფორმა IV-100/ა-ს თან ერთვოდა ზ.ს-ს ოჯახის წევრების განმარტება, რომ წინააღმდეგნი იყვნენ, მას ჩატარებოდა ფსიქიატრიული ექსპერტიზა.
 - მხარეებმა 2014 წლის 14 თებერვალს, გამოძიებისათვის განკუთვნილ ვადისა და საქმის სასამართლოში წარმართვის ბოლო დღეს, გაცვალეს მათ ხელთ არსებული ინფორმაცია, მათ შორის – ფსიქიატრიის დეპარტამენტის სამედიცინო დოკუმენტაცია – ფორმა IV-100/ა. ბრალდებულის სასამართლოში პირველი წარდგენის სხდომა გაიმართა 2014 წლის 1 იანვარს, ხოლო წინასასამართლო სხდომა დაინიშნა 2014 წლის 20 თებერვალს.
 - საქართველოს სსსკ-ის 180-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, „თუ არსებობს დასაბუთობული ვარაუდი, რომ ბრალდებული დანაშაულის ჩადენისას შეურაცხი იყო ან მისი ჩადენის შემდეგ გახდა შეურაცხი, და საჯარო უსაფრთხოების ინტერესები მოითხოვს მის სამედიცინო დაწესებულებაში იზოლირებას, გამოძიების ადგილის მიხედვით სასამართლოს პროკურორის ან ადვოკატის შუამდგომლობით გამოაქვს პირის სახელმწიფო სამედიცინო დაწესებულებაში მოთავსების თაობაზე განჩინება. შუამდგომლობა განიხილება ზეპირ მოსმენის გარეშე, 48 საათის გამავლობაში, ხოლო მიღებული გადაწყვეტილება არ საჩივრდება“ წინასასამართლო სხდომისა და საქმის არსებითი განხილვის ეტაპზე, ბრალდების მხარეს ჰქონდა ინფორმაცია ზ. ს-ს შესაძლო შეურაცხადობასთან დაკავშირებით, მაგრამ არ დაინტერესებულა მითითებული საკითხის გარკვევით.
 - 7. საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტკუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ. კონსტიტუციის მე-

40 მუხლის მე-3 პუნქტიდან გამომდინარე, მტკიცებულებითი სტანდარტი ვალიდებულებას აკისრებს სასამართლოს, რომ სა-თანადოდ შეაფასოს მტკიცებულებები, სამართლიანად გადაჭ-რას სამხილებს შორის არსებული წინააღმდეგობები და ამ პრო-ცესში წარმოშობილი ყოველგვარი გონივრული ეჭვი გადაწყვი-ტოს პრალიდებულის უდანაშაულობის, მისი თავსსუფლების სა-სარგებლოდ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება საქმეზე „სა-ქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაელ საქართველოს პარლამენ-ტის წინააღმდეგ“). საქმის გარემოებების დასადგენად, სასამარ-თლო ითვალისწინებს „გონივრულ ეჭვს მიღმა“ სტანდარტს, რომ ასეთი მტკიცებულება წარმოქმნება მხოლოდ შეთანხმებული, საქმარისად ძლიერი, აშკარა და დამაჯერებელ დასკვნებით ან გაუბათილებელი პრეზუმაციით (იხ. ადამიანის უფლებათა ევ-როპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე – „ფეოდო-როვი მოლდოვის წინააღმდეგ“ (Feodorov v. The Republic of Moldova, N 42434/06, 29.01.2014).

8. საკასაციო პალატა, თავდაპირველად, აღნიშნავს, რომ სრულად იზიარებს სააპელაციო პალატის მოტივაციას იმ მიმარ-თებით, რომ საქმეზე პირის ფსიქიკური შერაცხადობის დასად-გენად, აუცილებელია შესაბამისი ფსიქიატრიული ექსპერტიზის დასკვნის არსებობა, რომლითაც დადგინდება შერაცხადობა/შე-უარაცხადობის საკითხი, თუმცა საკასაციო პალატა განსაკუთ-რებულ ყურადღებას ამახვილებს საქმის შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებზე:

მსჯავრდებულმა ზ. ს-მ დანაშაულის ჩადენიდან – 2013 წლის 17 დეკემბრიდან, მოკლე დროში, კერძოდ, 2014 წლის 31 იან-ვარს მიმართა სამედიცინო დანესებულებას, სადაც გაიარა შე-საბამისი ფსიქიატრიული მკურნალობა, რა დროსაც მას დაუდ-გინდა დიაგნოზი – სხვა მწვავე და გარდამავალი ფსიქოზური აშლილობა F23.8. ჟილ-დე ლა ტურეტას სინდრომი F95.2.

დაზარალებულ ნ. ბ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ, როდე-საც მან ზ. ს-ს ჰქონდა თუ რა უნდოდა, მან უპასუხა გაურკვევ-ლად, არაადეკვატურად, რის გამოც მან ძალით, მხრით გააგდო ის ჯიხურიდან და სასწრაფოდ ჩაკეტა კარი ურდეულით.

დაცვის მხარემ არ განახორციელა მსჯავრდებულის ჯერო-ვანი დაცვა და არ მიიღო ზომები ზ. ს-ს შერაცხადობის დასად-გენად. უფრო მეტიც, მსჯავრდებულის მშობლებმა, საერთოდ უარი განაცხადეს ფსიქიატრიული ექსპერტიზის ჩატარებაზე, ხოლო გამოძიება არ დაწერეს ესებულადა და არ მიუღია რაიმე ზომა

ზ.ს-ს შერაცხადობის დასადგენად.

საქმის საკასაციო სხდომაზე განხილვისას მსჯვრდებულის ქმედებები იყო აშკარად არაადეკვატური, რამაც საკასაციო პალატას შეუქმნა დამატებითი ეჭვი მსჯავრდებულის შერაცხადობასთან დაკავშირებით.

9. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 34-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად „ამ კოდექსით გათვალისწინებული მართლსაწინააღმდეგო ქმედება არ შეერაცხება ბრალად იმას, ვისაც ამ ქმედების ჩადენის დროს ქრონიკული ფსიქიკური ავადმყოფობის, ფსიქიკის დროებითი აშლილობის, ჭკუასუსტობის ან სხვა ფსიქიკური დავადების გამო არ შეეძლო გაეცნობიერებინა თავისი ქმედების ფაქტობრივი ხასიათი ან მართლინიააღმდეგობა ანდა ეხელმძღვანელა მისთვის“, ხოლო სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 105-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი დევნა არ უნდა დაინყოს, ხოლო დაწყებული დევნა უნდა შეწყდეს, თუ პირი დანაშაულის ჩადენისას შეურაცხი იყო, რაც დადასტურებული უნდა იყოს სასამართლო-ფსიქიატრიული ექსერტიზის დასკვნით.

10. ამდენად, იმის გათვალისწინებით, რომ დანაშაულის ჩადენიდან მაღლევე, მსჯავრდებულმა მიმართა სამედიცინო დანესხებულებას, სადაც მას ჩაუტარდა ფსიქიატრიული მკურნალობა; დაზარალებულის ჩვენების გათვალისწინებით, რომელმაც ვერ გაიგო რას ითხოვდა მსჯავრდებული და არაადეკვატური ეჩვენა იგი; არაეფექტურად განხილულებული დაცვის; საკასაციო პალატის სხდომაზე მსჯავრდებულის აშკარად არა-ადეკვატური ქმედებისა და ყველა აღნიშნული გარემოებების ერთობლივად მხედველობაში მიღებით მსჯავრდებულის შერაცხადობასთან დაკავშირებით, ჩნდება რეალური ეჭვი და ბუნდოვანება, რომლის გაბათილებისა და აღმოფხვრის შესაძლებლობა საკასაციო პალატას საკასაციო განხილვის ეტაპზე კანონისმიერად არ გააჩნია, ვინაიდან არ არის უფლებამოსილი, მოიპოვოს დამატებითი მტკიცებულებები და დაადგინოს ზ. ს-ს შერაცხადობის საკითხი.

11. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში, მითითებული საქმის ფაქტობრივი გარემოებებიდან გამომდინარე, მიუხედავად იმისა, რომ ჩატარებული არ არის შესაბამისი ფსიქიატრიული ექსპერტიზა, ეჭვი, მსჯავრდებულ ზ. ს-ს შერაცხადობასთან დაკავშირებით, უნდა გადაწყდეს მის სასარგებლოდ მსჯავრდებულის საუკეთესო ინტერესები-

დან გამომდინარე.

12. ყოველივე აღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ზ. ს. ცნობილ უნდა იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს მისთვის ბრალად შერაცხულ ქმედებაში.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ – ზ. ს-ს ინტერესების დამცველის, ადგო-კატ. გ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 ნოემბრის განაჩენი გაუქმდეს.

3. ზ. ს. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს სააკართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში.

4. გამართლებული ზ. ს. დაუყოვნებლივ გათავისუფლდეს სასამართლო სხდომის დარბაზიდან.

5. ზ. ს-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება გირაო გაუქმდეს. ასევე, გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 1 იანვრის განჩინებით შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაოს 4000 (ოთხი ათასი) ლარის უზრუნველსაყოფად, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 16 იანვრის განჩინებით, დ. ს-ს ოჯახის საკუთრებაში არსებულ, დ-ს რაიონის სოფელ აში, მ. წ-ს ტერიტორიაზე მდებარე სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე – ს/კ ... გ. ს-ს ოჯახის საკუთრებაში არსებულ, დ-ს რაიონის სოფელ ა-ში, სატრაქტორო ბრიგადასთან მდებარე სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე – ს/კ ..., ე. ს-ს ოჯახის საკუთრებაში არსებული დ-ს რაიონის სოფელ ა-ში, კ-სთან მდებარე სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე – ს/კ ... დადებული ყადაღა.

6. საქმეზე მტკიცებულებად ცნობილი:

• შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ამსახველი ფოტო-სურათები დისკის სახით, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის

საქმეს, შპს „ა-დან“ მიღებული ვიდეოჩანაწერი დისკის სახით, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს, დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი ფოტოსურათები და დისკი, რომლებიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს, შენახული უნდა იქნეს საქმის შენახვის ვადით.

• სუნის ნიმუშები, რომლებიც ინახება ვაკე-საბურთალოს შეს სამართველოს მე-5 განყოფილებაში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ უნდა განადგურდეს.

7. გამართლებულ ზ. ს-ს განერმარტოს საქართველოს სსსკ-ის 92-ე მუხლით გათვალისწინებული ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის უფლება.

8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

განაჩენის გაუქმება და ცისხლის სამართლის საქმის შეწვეტა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№19აპ-18

21 მაისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა საქართველოს მთავარი პროკურორის პროკურორ ლეონტი ადეიშვილისა და მსჯავრდებულ მ. ნ-ის ადვოკატების – გ. ს-სა და ც. წ-ის საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 7 ნოემბრის განაჩენზე;

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 11იანვრის განაჩენით მ. ნ-ი (მონაწილეობის გარეშე), – დაბადებულის, ნასამართლობის არქონე, – ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა: საქართველოს სსკ-ის 332-ე მუხლის პირველი ნაწილით, სსკ-ის 341-ე მუხლითა და სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2

ნაწილის „ბ,” „გ,” „დ” ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ” ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ ბრალდებებში (2000 წლის 5 მაისის რედაქცია); მ. ნ-ის მიმართ აღკვეთის ონისძების სახით შეფარდებული პატიმრობა გაუქმდა; არ დაკმაყოფილდა საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს სამოქალაქო სარჩელი მოპასუხე მ. ნ-ის მიერ 951 222.5 აშშ დოლარის ეკვივალენტის თანხის დაკისრებისა და 43 980 ლარის საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს სასარგებლოდ ანაზღაურების თაობაზე;

2. საბრალდებო დასკვნის თანახმად, მ. ნ-ს ბრალად ედებოდა: მოხელის მიერ სამსახურებრივი უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენება საჯარო სამსახურის მოთხოვნის საწინააღმდეგოდ, თავისთვის ან სხვისთვის რამე გამორჩენის ან უპირატესობის მისალებად, რამაც იურიდიული პირის უფლებისა და სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესის არსებითი დარღვევა გამოიწვია (საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 341-ე მუხლი; 2000 წლის 5 მაისის რედაქცია); სამსახურებრივი სიყალბე, ესე იგი მოხელის მიერ ოფიციალური დოკუმენტის გაყალბება, ჩადენილი ანგარებით (საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 332-ე მუხლის 1-ლი ნაწილი; 2000 წლის 5 მაისის რედაქცია) და სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, პირის მართლზომიერ გამგებლობაში მყოფი, სხვისი მოძრავი ნივთის არაერთგზის, დიდი ოდენობით მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია (საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ”, „გ” „დ” ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ” ქვეპუნქტი; 2000 წლის 5 მაისის რედაქცია), კერძოდ:

მუშაობდა საჯარო სამართლის იურიდიული პირის – „ე-ის“ თავმჯდომარედ და წარმოადგენდა მოხელეს.

2000 წლის 19 ივლისს „სახელმწიფო ქონებით შექმნილი საწარმოების ბალანსზე რიცხული ძირითადი საშუალებების ბალანსიდან ჩამოწერის შესახებ“ სახელმწიფო ქონების მართვის სამინისტროს 1998 წლის 11 ნოემბრის №... ბრძანებით შექმნილი კომისიის 2000 წლის 14 ივლისის სხდომის №... ოქმის საფუძველზე, თ-ში, საჯარო სამართლის იურიდიულ პირს „ე-ასა“ და ფ-ში რეგისტრირებულ შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოება „ა-ს“ შორის 2000 წლის 19 ივლისს დაიდო გარკვეული იურიდიული შედეგის წარმომშობი სამართლებრივი მნიშვნელობის დამადასტურებული №... ხელშეკრულება. ხელშეკრულებას სსიპ „ე-ის“ სახელით ხელი მოაწერა მისმა თავმჯდომარემ მ. ნ-

მა, ხოლო შპს „ა-ის“ სახელით საზოგადოების დირექტორმა მ. მ-ამ. ხელშეკრულების თანახმად, შპს „ა.“ კისრულობდა ვალდებულებას, მოქმდინა შემკვეთის – საჯარო სამართლის იურიდიული პირის „ე-ის“ ობიექტის დემონტაჟი, კერძოდ, შპს „ა-ს“ მის რაონის სოფელ ხ-ის ტერიტორიაზე სსიპ „ე-ის“ ფილიალის „ხ-ის“ ბალანსზე რიცხული გამოყენებელი ობიექტების დემონტაჟი და შავი ლითონის გაბარიტულ ჯართად მიღება. ამავე ხელშეკრულებით, ერთი ტონა პროდუქციის ფასი (დემონტაჟი და ჯართის ღირებულება) განისაზღვრა 5 აშშ დოლარის ექვივალენტი. მ. ხ-მა გამოიყენა თავისი სამსახურებრივი მდგომარეობა ბოროტად, საჯარო ინტერესების საწინააღმდეგოდ, თავის-თვის და სხვისთვის უპირატესობის და გამორჩენის მიღების მიზნით და გააყალბა აღნიშნული ხელშეკრულება, კერძოდ, თავისი ხელმოწერით დაამოწმა ისეთი ხელშეკრულება, რომელშიც შპს „ა-ს“ წარმოადგენდა 2000 წლის 4 მაისს გარდაცვლილი დირექტორი ვ. მ-ა. მანვე ხსენებული ხელშეკრულების გაფორმებისას დაარღვია საქართველოს საგადასახადო კოდექსის 27-ე მუხლის (საბაზრო ფასი) მოთხოვნები და ხელშეკრულებაში ხელოვნურად შემცირებული ფასის მითითებით, საჯარო სამართლის იურიდიული პირის „ე-ის“ ინტერესების საზიანოდ, ნება დართო შპს „ა-ს“ სიმბოლურ ფასად, 5 აშშ დოლარის ექვივალენტ ლარად მიეღო შავი ლითონის გაბარიტული ჯართი. სულ, 2000 წლის 3 აგვისტოდან – 7 ნოემბრამდე პერიოდში, შპს „ა-მა“ დაჭრა და გაიტანა 988 ტონა შავი ლითონის ჯართი, რის სანაცვლოდაც, შპს „ა-ის“ მიერ სსიპ „ე-ის“ სასარგებლოდ ანაზღაურდა მხოლოდ 600 ტონის ღირებულება, სულ 5910 ლარის ოდენობით, მაშინ როდესაც აღნიშნულ პერიოდში ერთი ტონა შავი ლითონის ჯართის საბაზრო ფასი შეადგენდა 60 ლარს. მ. ხ-მა თავისი მიზანმიმართული მართლსაწინააღმდეგო ქმედების შედეგად, შავი ლითონის ჯართის ღირებულების ხელოვნურად შემცირებით, სსიპ „ე-ას“ მიაყენა 33 580 ლარის ზარალი, რამაც იურიდიული პირისა და სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

1998 წლის 19 იანვარს იაპონიის ს-სა (O...) და საქართველოს მთავრობის სახელით – საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს შორის დაიდო N... საკრედიტო ხელშეკრულება საქართველოს მთავრობისათვის 5,332 მილიარდი ი. იენის კრედიტის გაცემის შესახებ, რომელიც ითვალისწინებდა საქართველოს ენერგოსისტემის რეაბილიტაციის პროექტის დაფინანსებას.

1999 წლის 7 აპრილს კრედიტის მიღებს – საქართველოს

ფინანსთა სამინისტროსა და სახელმწიფო კომპანია „ს-ას“ შორის გაფორმდა ქვესასესხო ხელშეკრულება, რომლის შესაბამისად, კრედიტის მიმღებმა 1998 წლის 19 იანვრის საკრედიტო ხელშეკრულების პირველი ცხრილის მე-3 ნაწილის მე-3 ნაწილით განსაზღვრულ „პროექტის აღმასრულებელ სააგენტოს“ – ს/კ „ს-ას“ გადასესხა 4.397.000.000 ლ. იქნი, რომელიც მას უნდა გამოყენებინა მხოლოდ პროექტის განსახორციელებლად, კერძოდ, ჰიდროელექტროსადგურების „ლ-სა“ და „ხ-ზე“ აღდგენითი სამუშაოების ჩატარების მიზნით. აღნიშნული ხელშეკრულებით „ე-ას“, „როგორც პროექტების აღმასრულებელ სააგენტოს, დაევალა სარეაბილიტაციო სამუშაოებზე ზედამხედველობა და სამუშაოთა შესრულების მიხედვით საკრედიტო რესურსიდან გამოყოფილი თანხების განკარგვა.

საქართველოს ქონების მართვის სამინისტროს 1999 წლის 18 ნოემბრის №... ბრძანებით, იმავე წლის 6 ოქტომბერს საქართველოს რესპუბლიკის კანონში „მენარმეთა შესახებ“ ცვლილებებისა და დამატებების შესაბამისად, სახაზინო საწარმო სახელმწიფო კომპანია „ს-ის“ ბაზაზე დაფუძნდა სააქციო საზოგადოება „ე-ა.“ ვინაიდან ს/ს „ე-ა“ წარმოადგენდა ს/კ „ს-ის“ სამართალმემკვიდრეს, მასვე დაეკისრა საქართველოს ფინანსთა სამინისტროსა და ს/კ „ს-ას“ შორის 1998 წლის 7 აპრილს გაფორმებული ქვესასესხო ხელშეკრულებით განსაზღვრული უფლებების განხორციელება და ვალდებულებების შესრულება.

1999 წლის 22 დეკემბერს საქართველოს ქონების მართვის სამინისტროსა და „A...-ს“ შორის გაფორმდა მენეჯმენტის ხელშეკრულება, რომლის შესაბამისად, ამ უკანასკნელს მართვის უფლებით გადაეცა საქართველოს ენერგეტიკის აღდგენის პროექტის (...-P1) ფარგლებში აღსადგენი ს/ს „ე-ის“ კუთვნილი ერთერთი ობიექტი ჰიდროელექტროსადგური „ხ...“.

2000 წლის 18 თებერვალს №... წერილით საქართველოს ფინანსთა სამინისტრომ მიმართა „ს-ს“ (O.../J...), რომლითაც ითხოვდა გამოყოფილი კრედიტის მხოლოდ ჰიდროელექტროსადგურების „ლ-სა“ და „ხ-ის“ რეაბილიტაციისათვის გამოყენებას, რაზეც იმავე წლის 27 მარტს მიიღო თანხმობა.

2000 წლის 22 თებერვალს ს/ს „გ-სა“ და ს/ს „ე-ას“ შორის გაფორმდა „ს-ის“ (O.../J...) კრედიტის საბანკო მომსახურების ხელშეკრულება.

საქართველოს პრეზიდენტის 2000 წლის 29 თებერვლის №... ბრძანებულებით, ს/ს „ე-ის“ ბაზაზე შეიქმნა საჯარო სამართლის იურიდიული პირი „ე-ა“ და მის თავმჯდომარედ იმავე დღეს სა-

ქართველოს პრეზიდენტის №... განკარგულებით დაინიშნა მ. ნ-ი. ვინაიდან სსიპ „ე-ა“ ნარმოადგენდა ს/ს „ე-ის“ სამართალმემკვიდრეს, მასვე დაეკისრა საქართველოს ფინანსთა სამინისტროსა და ს/კ „ს-ას“ შორის 1998 წლის 7 აპრილს გაფორმებული ქვესახესხო ხელშეკრულებით განსაზღვრული უფლებების განხორციელება და ვალდებულებების შესრულება.

2000 წლის 10 აპრილს სსიპ „ე-ის“ თავმჯდომარე მ. ნ-მა №... წერილით მიმართა ს/ს „გ-ს“, რომლითაც ითხოვდა, 1999 წლის 17 ნოემბერს კონსორციუმ „A.“-სთან გაფორმებული საკონტრაქტო ხელშეკრულების მოთხოვნათა შესაბამისად, ანგარიშ-სწორების განხორციელების მიზნით, აკრედიტივის გახსნას ხელშეკრულების თანხის – 1999346639 იაპონურ იენად შეფასებულ ნაწილზე. ამ აკრედიტივის გახსნა გათვალისწინებული იყო 1998 წლის 19 იანვარს „ს-სა“ (O.../J...) და საქართველოს მთავრობას შორის გაფორმებული საკრედიტო ხელშეკრულებით (...-P1), 1999 წლის 31 დეკემბერს ს/ს „გ-სა“ და „თ-ს“ შორის გაფორმებული ხელშეკრულებითა და 1998 წლის ივლისის თვითდათარიღებული „ს-ის“ (O.../J...) ვალდებულების პროცედურებით.

სსიპ „ე-ის“ თავმჯდომარის თანამდებობაზე მუშაობის პერიოდში, მ. ნ-მა განიზრახა მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსანინააღმდეგო გაფლანგვა და ნაცვლად იმისა, რომ 1999 წლის 7 აპრილის ქვესასესხო ხელშეკრულების 4.1.4 პუნქტის თანახმად, საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს წინაშე დაეყენებინა საკითხი ჰიდროელექტროსადგურ „ხ-ის“ დაფინანსების ნაწილში ხელშეკრულების შეჩერებისა და მასში ცვლილებების შეტანის შესახებ, ვინაიდან საქართველოს ენერგეტიკას აღდგენის პროექტის (...-P1) ფარგლებში აღსადგენი ობიექტი ჰიდროელექტროსადგური „ხ-ი...“ უკვე გადაცემული იყო მართვის უფლებით კერძო მესაკუთრებზე – „A-ზე“, ამ ობიექტზე ჩატარებული სარეაბილიტაციო სამუშაოებისათვის გახარჯული „ს-ისაგან“ (O.../J...) მიღებული კრედიტის საბანკო მომსახურების თანხების ანაზღაურების მიზნით ს/ს „გ-დან“ არაერთგზის გამოიტანა მოკლევადიანი სესხი (წლიური 36%) 1 056 293,38 ლარის (სავალუტო კურსით – 538 897,70 აშშ დოლარი) ოდენობით, რომელიც შემდგომში გატარდა (ჩამოიწერა) ხარჯებში და სსიპ „ე-ას“ მიადგა დიდი ოდენობით ზიანი, კერძოდ, 2000 წლის 10 აპრილს სსიპ „ე-ის“ თავმჯდომარებ მ. ნ-მა №... წერილით კვლავ მიმართა ს/ს „გ-ს“, რომლითაც ითხოვდა, 3 თვის ვადით 400 000 აშშ დოლარის ოდე-

ნობის სესხის გამოყოფას. ამ სესხის გამოყოფის მიზნად იგი მიუთითებდა კონსორციუმების „A-სა“ და „E-ის“ სასარგებლოდ გადახდილი აკრედიტივების მომსახურების ხარჯების ანაზღაურებას.

2000 წლის 17 აპრილს კავშირის (ასოციაცია) „ს-ს“ თავდებობით, ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გაფორმდა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება უნაღდო ანგარიშსნორებით 3 თვის ვადით 400 000 აშშ დოლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო 2000 წლის 22 თებერვალს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გაფორმებული საბანკო მომსახურეობის გადასახდის ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი სსიპ „ე-ას“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2000 წლის 17 ივნისისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ის“ დაგალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. ამ ხელშეკრულების შესაბამისად, 2000 წლის 30 ივნისს სსიპ „ე-ას“ კრედიტის სახით გამოყო 383 897,70 აშშ დოლარი ანუ 752 477,88 ლარი, რომელიც იმავე დღეს ბანკმა მიმართა აკრედიტივის მომსახურებისათვის. 2000 წლის 22 დეკემბერს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გაფორმდა 2000 წლის 17 აპრილის ხელშეკრულებაზე №... დამატება, რომლის თანახმად, 400000 აშშ დოლარის ოდენობის საბანკო კრედიტის დაფარვის ვადა გაგრძელდა 2001 წლის 30 მარტამდე.

ს/ს „გ-თან“ საბანკო კრედიტის ხელშეკრულების გაფორმებიდან მხოლოდ 7 დღის შემდეგ, ე. ი 2000 წლის 24 აპრილს, სსიპ „ე-ის“ თავმჯდომარე მ. ნ-მა №... წერილით მიმართა საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს, რომლითაც ითხოვდა, 1999 წლის 7 აპრილს გაფორმებული ქვესასესხო ხელშეკრულების მოთხოვნათა შესაბამისად, ჰიდროელექტროსადგურების „ლ-სა“ და „ხ-ის“ რეაბილიტაციისათვის ხელმოწერილი კონტრაქტების ეფექტურობისა და ანგარიშსნორების განხორციელების მიზნით, ს/ს „გ-დან“ მოკლევადიანი სესხის აღებაზე თანხმობას.

2000 წლის 25 აპრილის №... წერილით საქართველოს ფინანსთა სამინისტრომ ნება დართო სსიპ „ე-ას“ ბანკიდან მოკლევადიანი სესხის აღებაზე იმ პირობით, რომ სსიპ „ე-ას“ სესხი უნდა დაეფარა საკუთარი შემოსავლებით.

ამრიგად, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არ-

სებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგება, სსიპ „ე-ის“ თავმჯდომარე მ. ნ-მა, მოუხდედავად იმისა, რომ ჰიდროელექტროსადგური „ხ.“ უკვე არ მიეკუთვნებოდა სსიპ „ე-ას“ არ მიიღო ზომები 1999 წლის 7 აპრილს გაფორმებული ქვესასესხო ხელშეკრულების 4.1.4 პუნქტის მოთხოვნათა შესაბამისად, ჰიდროელექტროსადგურ „ხ-ის“ დაფინანსების ნაწილში ამ ხელშეკრულების მოქმედების შესაჩირებლად და მასში ცვლილებების შესატანად. ნაცვლად ამისა, 2000 წლის 17 აპრილს მ. ნ-მა ს/ს „გ-დან“ გამოიტანა მოკლევადიანი სესხი 383 897,7 აშშ დოლარის ანუ 752477,88 ლარის ოდენობით, რომლითაც აანაზღაურა „A.“ -ის მართვაში არსებული ჰიდროელექტროსადგური „ხ-ზე“ გახარჯული კრედიტის საბანკო მომსახურების თანხა. შემდგომში, ჰიდროელექტროსადგურ „ხ-ზე“ გახარჯული კრედიტის საბანკო მომსახურების ეს თანხა, კანონის მოთხოვნათა დარღვევით, გატარდა (ჩამოინერა) ხარჯებში, როთაც სახელმწიფოს მიადგა დიდი ოდენობით – 658 116 აშშ დოლარის (ძირითადი თანხა – 375 188 აშშ დოლარი და 2007 წლის მდგომარეობით პროცენტის თანხა – 282 928 აშშ დოლარი) ზიანი.

მ. ნ-ი აგრძელებდა მიზანმიმართულ დანაშაულებრივ ქმედებას მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სსიპ „ე-ის“ კუთვნილი ქონების გაფლანგვის განზრახვით და 2000 წლის 17 აპრილს კვლავ კავშირის (ასოციაცია) „ს.“ თავდებობით, ს/ს „გ-თან“ გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება უნაღდო ანგარიშსნორებით 3 თვის ვადით 155 000 აშშ დოლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო კონსორციუმ „A-სათვის“ ჩასატარებელი სარეაბილიტაციო სამუშაოების ღირებულების წინასწარი ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2000 წლის 17 ივლისისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში არდაფარვის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. ამ ხელშეკრულების შესაბამისად, ს/ს „გ-კმა“ სსიპ „ე-ას“ კრედიტის სახით გამოუყო 155 000 აშშ დოლარი ანუ იმ პერიოდისათვის არსებული კურსით (1 აშშ დოლარი – 1,9601 ლარი) 303 815,5 ლარი, რომელიც იმავე დღეს მიემართა დანიშნულებისამებრ. 2000 წლის 22 დეკემბერს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გაფორმდა 2000 წლის 17 აპრილის ხელშეკრულებაზე №...

დამატება, რომლის თანახმად, 155000 აშშ დოლარის ოდენობის საბანკო კრედიტის დაფარვის ვადა გაგრძელდა 2001 წლის 30 მარტამდე.

ს/ს „გ-თან“ საბანკო კრედიტის ხელშეკრულების გაფორმებიდან მხოლოდ 7 დღის შემდეგ, ე. ი 2000 წლის 24 აპრილს სსიპ „ე-ის“ თავმჯდომარე მ. ნ-მა №... წერილით მიმართა საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს, რომლითაც ითხოვდა, 1999 წლის 7 აპრილს გაფორმებული ქვესასესხო ხელშეკრულების მოთხოვნათა შესაბამისად ჰიდროელექტროსადგურების „ლ-სა“ და „ხ-ს“ რეაბილიტაციისათვის ხელმოწერილი კონტრაქტების ეფექტურობისა და ანგარიშსწორების განხორციელების მიზნით, ს/ს „გ-დან“ მოკლევადიანი სესხის აღებაზე თანხმობას.

2000 წლის 25 აპრილის №... წერილით საქართველოს ფინანსთა სამინისტრომ ნება დართო სსიპ „ე-ას“ ბანკიდან მოკლევადიანი სესხის აღებაზე იმ პირობით, რომ სსიპ „ე-ას“ სესხი უნდა დაეფარა საკუთარი შემოსავლებით.

ამრიგად, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, სსიპ „ე-ის“ თავმჯდომარე მ. ნ-მა, მიუხედავად იმისა, რომ ჰიდროელექტროსადგური „ხ.“ უკვე აღარ მიეკუთვნებოდა სსიპ „ე-ას“, არ მიიღო ზომები 1999 წლის 7 აპრილს ქვესასესხო ხელშეკრულების 4.1.4 პუნქტის მოთხოვნათა შესაბამისად ჰიდროელექტროსადგურ „ხ-ს“ დაფინანსების ნაწილში ამ ხელშეკრულების მოქმედების შესაჩერებლად და ხელშეკრულებაში ცვლილებების შესატანად. ნაცვლად ამისა, 2000 წლის 17 აპრილს მ.ნ-მა ს/ს „გ-დან“ გამოიტანა მოკლევადიანი სესხი 303815,50 ლარის (სავალუტო კურსით – 155 000 აშშ დოლარი) ოდენობით, რომლითაც წინასწარ აანაზღაურა „A-ის“ მართვაში არსებული ჰიდროელექტროსადგურ „ხ-ზე“ ჩასატარებელი სარეაბილიტაციო სამუშაოების ღირებულება. შემდგომში, ჰიდროელექტროსადგურ „ხ-ზე“ გახარჯული კრედიტის საბანკო მომსახურების ეს თანხა, კანონის მოთხოვნათა დარღვევით, გატარდა (ჩამოიწერა) ხარჯებში, რითაც სახელმწიფოს მიადგა დიდი ოდენობით – 255 238 აშშ დოლარის (ძირითადი თანხა – 155 000 აშშ დოლარი და 2007 წლის 1 თებერვლის მდგომარეობით პროცენტის თანხა – 100 238 აშშ დოლარი) ზიანი.

მანვე, 2000 წლის 10 ივნისს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 44 000 აშშ დოლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო

„ს-თვის“ (FEPIIA) მომსახურების ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2000 წლის 30 სექტემბრისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. მ. ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაეფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 44 000 აშშ დოლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 7 951,00 აშშ დოლარი დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა დიდი ოდენობით, სულ – 7 951,00 აშშ დოლარი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2000 წლის 3 ნოემბერს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 43 007 აშშ დოლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო „ს-თვის“ (FEPIIA) მომსახურების ანაზღაურება საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის. მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2000 წლის 3 დეკემბრისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. შემდგომში მ. ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაეფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 43 007 აშშ დოლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 1686,00 აშშ დოლარი დაფარა ი-ი – კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 1686,00 აშშ დოლარის ზიანი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2001 წლის 10 იანვარს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 43200 აშშ დოლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო „ს-თვის“

(FEPIIA) მომსახურების ანაზღაურება საპანკო კრედიტით სარგებლობისათვის. მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საპანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2001 წლის 10 თებერვლი-სათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. შემდგომში, მ. ნ-მა ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაეფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა 43200 აშშ დოლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 2374,75 აშშ დოლარი დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 2374,75 აშშ დოლარის ზიანი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2001 წლის 14 მაისს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საპანკო კრედიტის ხელშეკრულება 43206,51 აშშ დოლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო „სათვის“ (FEPIIA) მომსახურების ანაზღაურება საპანკო კრედიტით სარგებლობისათვის. მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საპანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. შემდგომში მ. ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაეფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 43206,51 აშშ დოლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 2541,00 აშშ დოლარი დაფარა ი-ი – კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 2541,00 აშშ დოლარის ზიანი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2001 წლის 11 ივლისს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საპანკო კრედიტის ხელშეკრულება 81 377 ლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო შპს „ა-სათვის“ მომსახურეობის ხარჯების ანაზღაურება. საპანკო კრედიტით

სარგებლობისათვის მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2001 წლის 10 აგვისტოსათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ს“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. შემდგომში მ. ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაეფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 81377 ლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 1686,00 ლარი დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 1686,00 ლარის ზიანი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2001 წლის 11 ივლისს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 43007,76 აშშ დოლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო „ს-თვის“ (FEPIIA) მომსახურების ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2001 წლის 11 აგვისტოსათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. შემდგომში მ. ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაეფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 43007,76 აშშ დოლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 1928,00 აშშ დოლარი დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 1928,00 აშშ დოლარის ზიანი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2001 წლის 28 აგვისტოს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 51343 ლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო შპს „ა-სათვის“ მომსახურეობის ხარჯების ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებუ-

ლებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2001 წლის 28 სექტემბრისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ს“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. შემდგომში მ. ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 51343 ლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 962,00 ლარი დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 962,00 ლარის ზიანი.

მანვე, განზრასული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2001 წლის 29 აგვისტოს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 37900 ლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო შპს „ა-სათვის“ მომსახურეობის ხარჯების ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2001 წლის 29 სექტემბრისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის სსიპ – „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. შემდგომში მ. ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 37900 ლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 710,00 ლარი დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 710,00 ლარის ზიანი.

მანვე, განზრასული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2001 წლის 8 ოქტომბერს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 39260 ლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო შპს „ა-სათვის“ მომსახურეობის ხარჯების ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის

დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2001 წლის 8 ოქტომბრისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. შემდგომში მ. 6-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხის 39260 ლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 1123,00 ლარი დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 1123,00 ლარის ზიანი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2001 წლის 8 ოქტომბერს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 43007,76 აშშ დოლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო „ს-თვის“ (FEPIIA) მომსახურების ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2001 წლის 5 წლებრისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. შემდგომში მ. 6-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 43007,76 აშშ დოლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი 2173,00 აშშ დოლარი დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 2173,00 აშშ დოლარის ზიანი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2001 წლის 13 წლებრივ ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 52061 ლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო შპს „ა-სათვის“ მომსახურეობის ხარჯების ანაზღაურება – საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2001 წლის 13

დეკემბრისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის სსიპ – „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა ნლიური 42%. შემდგომში მ.ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაეფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 52061 ლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 1232,00 ლარი დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 1232,00 ლარის ზიანი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2001 წლის 29 დეკემბერს ს/ს „...-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 270562,00 ლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო „...-თან“ მომსახურეობის ხარჯების ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის ნლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2002 წლის 29 იანვრისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა ნლიური 42%. შემდგომში მ. ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაეფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 270562 ლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 4537,00 ლარის დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 4537,00 ლარის ზიანი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2002 წლის 9 იანვარს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 8932 ლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო შპს „ა-სათვის“ მომსახურეობის ხარჯების ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის ნლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2002 წლის 9 თებერვლისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხე-

ბოდა წლიური 42%. შემდგომში მ.ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაეფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 8932 ლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 150,00 ლარის დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 150,00 ლარის ზიანი.

მანვე, განზრახული ჰქონდა რა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ქონების მართლსაწინააღმდეგო გაფლანგვა, 2002 წლის 9 იანვარს ს/ს „გ-სა“ და სსიპ „ე-ას“ შორის გააფორმა საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება 43007,76 აშშ დოლარის ოდენობის სესხის გაცემის შესახებ, რომლის მიზანი იყო „სათვის“ (FEPIIA) მომსახურების ანაზღაურება. საბანკო კრედიტით სარგებლობისათვის მსესხებელი – სსიპ „ე-ა“ ვალდებულებას იღებდა: საბანკო კრედიტის ოდენობის წლიური 36%-ის გადახდას, საპროცენტო განაკვეთის გადახდას ძირითადი ვალის დაფარვასთან ერთად და სესხის დაფარვას 2002 წლის 9 თებერვლისათვის, ხოლო სესხის დადგენილ ვადაში დაუფარაობის შემთხვევაში მსესხებლის – სსიპ „ე-ის“ დავალიანებას დაერიცხებოდა წლიური 42%. შემდგომში მ. ნ-მა, ნაცვლად იმისა, რომ აღნიშნული კრედიტი და სესხის სარგებლობის პროცენტი დაეფარა „ე-ის“ შემოსავლებით, მიღებული სესხის ძირითადი თანხა – 43007,76 აშშ დოლარი და მასზე დარიცხული საპროცენტო განაკვეთი – 1584,00 აშშ დოლარის დაფარა ი-ი კრედიტის თანხებით, რითაც სახელმწიფოს მიაყენა 1584,00 აშშ დოლარის ზიანი.

2000 წლის 28 იანვარს „ე-ასა“ და კონსორციუმ E... შორის საკონსულტაციო მომსახურებაზე გაფორმდა G... კონტრაქტი, რომლის თანახმადაც, კონსორციუმს დაევალა „ხ-ის“ და „ლ-ს“ ჰიდროელექტროსაბაზების რეაბილიტაციის პროცესში „ე-ისათვის“ საინინრო კონსულტაციის განხევა. კონტრაქტი სხვა ვალდებულებებთან ერთად, ითვალისწინებდა პროექტის აღმასრულებელი რგოლის (PIU) ინჟინრების ტრენინგის ხარჯებს. კერძოდ, 2003 წლის 21 ივნისამდე მოქმედების ვადით გაფორმებულ კონტრაქტში პროცესის აღმასრულებელი რგოლის (PIU) 6 ინჟინრის ტრენინგის ხარჯებისათვის გათვალისწინებული იყო 36.000 აშშ დოლარი.

საჯარო სამართლის იურიდიული პირის „ე-ის“ თავმჯდომარედ მუშაობის პერიოდში მ. ნ-მა გამოიყენა თავისი სამსახურებრივი მდგომარეობა და 2001 წლის სექტემბერში ი-ში ტრე-

ნინგებზე, ნაცვლად იმისა, რომ მიევლინებინა მხოლოდ პროექტის აღმასრულებელი რგოლის (PIU) ინჟინრები, როგორც ამას ითვალისწინებდა ე...-სთან დადებული კონტრაქტი, ამ კონტრაქტის დარღვევით, ტრენინგზე მისავლინებელ პირთა სიაში შეიყვანა ისეთი პირები, რომლებიც საერთოდ არ ირიცხებოდნენ „ე-ის“ საშტატო განრიგში და სამსახურებრივად არ ევალებოდათ ტრენინგზე გამგზავრება. კერძოდ, ი-ში გამგზავრებულ პირთა სიაში მოხვდნენ მ.ნ-ის ახლო ნათესავები: მისი მეუღლე ი. ქ., სიმამრი ა. ქ., თვითონ მ. ნ-ი, მისი მოადგილე გ. ჩ. და „ს-ოს“ (FEPIIA) გენერალური დირექტორი მ. ნ., მ. ნ-მა ისარგებლა იმით, რომ თავისი სამსახურებრივი მდგომარეობით შეეძლო, განეკარგა მის მართლზომიერ გამგებლობაში არსებული საქართველოს მთავრობისათვის გამოყოფილი საკრედიტო რესურსები, იმ პირებს, რომლებიც არ ირიცხებოდნენ „ე-ის“ საშტატო განრიგში, საკრედიტო რესურსის თანხებიდან უსაფუძვლოდ აუნაზღაურა ი-ში მათი ყოფნის ხარჯები, სულ – 17 630,75 აშშ დოლარი, რითაც მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგა სხვისი, დიდი ოდენობით მოძრავი ნივთის, რამაც სახელმწიფოსთვის მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია.

ამდენად, საბრალდებო დასკვნის მიხედვით, სსიპ „ე-ის“ თავმჯდომარის თანამდებობაზე მუშაობის პერიოდში მ. ნ-ის მიზანმიმართული მართლსაწინააღმდეგო ქმედებების შედეგად არაერთგზის გაიფლანგა დიდი ოდენობით – 951 222,5 აშშ დოლარისა და 43 980 ლარის სახელმწიფო ქონება, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია.

3. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს საქართველოს მთავარი პროკურატურის საგამოძიებო ნაწილის საპროკურორო ზედამხედველობის სამმართველოს პროკურორებმა – ლეონტი ადეიმვილმა და ზაზა სუხიშვილმა, რომლებმაც ითხოვეს გამამართლებელი განაჩენის გაუქმება და მ. ნ-ის ნარდგენილ ბრალდებული დამნაშავედ ცნობა; საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 341-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის 1 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნა, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-16 მუხლის შესაბამისად მისი 1/4-ით შემცირება და 8 თვით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნა; საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 332-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის 2 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნა, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-16 მუხლის შესაბამისად, მისი 1/4-ით შემცირება და 1 წლითა და

4 თვით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნა; საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის 4 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნა, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-12 მუხლის შესაბამისად, მისი განახევრება და 2 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნა; სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის 10 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნა, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-12 მუხლის შესაბამისად, მისი განახევრება და 5 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნა; საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად საბოლოოდ 5 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნა; აგრეთვე საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს სამოქალაქო სარჩელის დაკმაყოფილება და მოპასუხე მ. ნ-ისათვის 951 222.5 აშშ დოლარის ეკვივლენტი ლარისა და 43. 980 ლარის ანაზღაურება საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს სასარგებლონდ.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 7 ნოემბრის განაჩენით პროკურორების – ლევონტი ადეიშვილისა და ზაზა სუხიშვილის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 11 იანვრის განაჩენი გაუქმდა:

მ. ნ-ი ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა:
საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“, „დ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით ნარდენილ ბრალდებაში (2000 წლის 5 მაისის რედაქცია);

მ. ნ-ის მიმართ ნარდენილი ბრალდება, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 332-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და სსკ-ის 341-ე მუხლით, გადაკვალიფიცირდა სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველ ნაწილზე (2000 წლის 5 მაისი რედაქცია);

მ. ნ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 50 000 ლარი; სსკ-ის 28-ე მუხლის მე-6 ნაწილის საფუძველზე, ხანდაზმულობის ვადის გასვლის გამო, მ. ნ-ი სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლდა.

სამოქალაქო სარჩელი დარჩა განუხილველად.

5. კასატორი – საქართველოს მთავარი პროკურატურის საგამოძიებო ნაწილის საპროკურორო ზედამხედველობის სამმარ-

თველოს პროეურორი ლეონტი ადეიშვილი ითხოვს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის განაჩენში (გარდა სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილისა) ცვლილების შეტანას, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის 4 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნას, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-12 მუხლის შესაბამისად, მის განახევრებასა და 2 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნას; სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის 10 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნას, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-12 მუხლის შესაბამისად, მის განახევრებასა და 5 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნას; საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად საბოლოოდ 5 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნას; აგრეთვე საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს სამოქალაქო სარჩელის დაქმაყოფილებასა და მოპასუხე მ. ნ-ისათვის 951 222.5 აშშ დოლარის ექვივალენტი ლარისა და 43. 980 ლარის ანაზღაურებას საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს სასარგებლოდ.

6. პროეურორის პოზიციით, მ. ნ-ი ვალდებული იყო, ფინანსთა სამინისტროს ნინაშე „ხ-ის“ დაფინანსების ნაწილში ხელშეკრულების შეჩერების საკითხი დაესვა. ის, რომ ახალი კერძო სუბიექტის შემოსვლამ ნამდგილად საფრთხე შეუქმნა პროექტის განხორციელებას, დადასტურებულია თავად მ. ნ-ის წერილებით. აღსანიშნავია, რომ სსკ-ის „ე-ას“ საქართველოს ფინანსთა სამინისტროსაგან არ მიუღია თანხმობა იმის შესახებ, რომ ახალი კრედიტით სარგებლობის საპროცენტო თანხები დაეფარა ი-ი კრედიტით, რაც მაინც განხორციელდა თვითნებურად და დაირღვა „საჯარო სამართლის იურიდიული პირის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-12 მუხლისა და 1999 წლის 7 აპრილის ქვესასესხო ხელშეკრულების მოთხოვნები. მ. ნ-ის განზრახვასთან მიმართებით სასამართლოს მტკიცებულებები უნდა შეეფასებინა შინაგანი რწმენით.

7. ი-ში გამართულ ტრენინგთან დაკავშირებით, კასატორი აღნიშნავს, რომ ტრენინგზე მივლინებული პირები „ე-ის“ საშტატო სიაში არ ირიცხებოდნენ. ეს პირები იყვნენ მ. ნ-ის ახლო ნათესავები, მაგალითად, მეუღლე და სიმამრი. კონტრაქტით კი გათვალისწინებული იყო მხოლოდ PIU-ს ინჟინრების ტრენინგი. ვიზების უზრუნველყოფას, ბუნებრივია, რომ ი-ის მხარე მო-

აგვარებდა, მაგრამ ფინანსებს ქართული მხარე ანაზღაურებდა. მართალია, ფინანსთა სამინისტრო აკონტროლებდა მიზნობრიობას, მაგრამ ძნელი წარმოსადგენი იყო, მას შეემოწმებინა ტრენინგზე ინჟინრების ნაცვლად მეუღლისა და სიმამრის წაყვანის ფაქტი. საქმეში არსებული სერტიფიკატები არ შეიძლება მ. ნ-ის უდანაშაულობის დამადასტურებულ მტკიცებულებად ჩაითვალოს.

8. კასატორები – მსჯავრდებულ მ. ნ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატები – გ. ს. და ც. წ-ი ითხოვენ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 7 ნოემბრის განაჩენის შეცვლას მ. ნ-ის სასარგებლოდ, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ მსჯავრდებაში მის გამართლებას.

9. ადვოკატების მითითებით, საქართველოს სსკ-ის 332-ე მუხლის პირველი ნაწილი და 341-ე მუხლი სასამართლომ გადააკვალიციიცირა, რის გამოც მ. ნ-ს, ფაქტობრივად, ახალი ბრალდება წარუდგინა. მ. ნ-ის ქმედებებში გულგრილობის ნიშნების არსებობა საქმის მასალებით დადასტურებული არ არის.

10. საჩივრის ავტორები აღნიშნავენ, რომ სარეალიზაციო ჯართის ღირებულება განსაზღვრა 2000 წლის 28 ივლისის კომისიის სხდომამ. №... ხელშეკრულება დაიდო 2000 წლის 14 ივლისის კომისიის სხდომის №... ოქმის საფუძველზე; მ. ნ-მა, როგორც ე-ის თავმჯდომარემ, ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რომ სოფელ ჯ-ის გამგებლის მიერ წამოჭრილი პრობლემა კანონის ფარგლებში მოგვარებულიყო. სასამართლო მოწმე ლ. ც-ას ჩვენებას არგუმენტად იყენებს მსჯავრდების დასაბუთების ნაწილში, ხოლო სხვა ნაწილში მის ჩვენებას არ იზიარებს. ლ. ც-ა განმარტავს, რომ მ. ნ-მა არ იცოდა ხელშეკრულების დადების დროს შპს „ა-ის“ დირექტორის გარდაცვალების ფაქტი.

11. მ. ნ-ი ვალდებული არ იყო, ნოტარიუსის მსგავსად, შეემოწმებინა ხელშეკრულების მეორე მხარის წარმომადგენლის ქმედუნარიანობა. უტყუარად არც ის დადასტურებულა, რომ ხელშეკრულებას ხელი უშუალოდ მ. ნ-თან მოეწერა. ამასთან, მის ქმედებას არ გამოუწვევია ზიანი, პირიქით – „ხ-ის“ ბალანსზე არსებული იმ ობიექტების დემონტაჟი მოხდა, რომლებიც მუდმივად იძარცვებოდა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრების მოტივების საფუძვლიანობა და მივი-

და იმ დასკვნამდე, რომ დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

2. საკასაციო პალატა იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას მ. ნ-ის სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“, „დ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებებში გამართლების თაობაზე და ეთანხმება პალატის დასკვნას, რომ ამ ნაწილში ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით (მათ შორის: მოწმეების – გ. ჭ-ის, ვ. თ-ას, თ. მ-ის, დ. მ-ას, ლ. ჯ-ისა და მ. ნ-ს ჩვენებებით, 1999 წლის 7 აპრილის ქვესასესხო ხელშეკრულებით, სსიპ „ე-ის“ დებულებით, სსიპ „ე-ის“ თავმჯდომარის – მ. ნ-ის წერილებით, სს „გ-თან“ სსიპ „ე-ის“ საპანკო კრედიტის ხელშეკრულებებით, კონსულტანტთა სამუშაოების მე-6 და მე-9 განახლებებით) არ დასტურდება მ. ნ-ის მიერ ზემოაღნიშნულ დანაშაულთა ჩადენის ფაქტი.

3. შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლოს დეტალური და არგუმენტირებული მსჯელობა ჰიდროელექტროსადგურ „ხ-ის“ დაფინანსების ნაწილში ხელშეკრულების შეჩერების, გ-დან აღებული სესხების 1998 წლის 19 იანვრის საკრედიტო ხელშეკრულებით გამოყოფილი თანხებიდან დაფარვისა და ი-ის ტრენინგის ეპიზოდთან დაკავშირებულ საკითხებზე საკასაციო პალატის მიერ სრულად იქნა გაზიარებული.

4. რაც შეეხება სამსახურებრივი სიყალბის ბრალდების ეპიზოდს, სააპელაციო სასამართლო აღნიშნული ქმედება შეაფასა, როგორც სამსახურებრივი გულგრილობა და საქართველოს სსკ-ის 341-ე მუხლით წარდგენილი ბრალდება გადააკვალიფიცირია სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველ ნაწილზე.

5. სააპელაციო პალატის მითითებით, მ. ნ-მა სამსახურებრივი მოვალეობა არაჯეროვნად შეასრულა, ვინაიდან ხელშეკრულების ხელმომწერი მეორე მხარე (შპს „ა-ის“ დირექტორი) ხელშეკრულების დადების დროს იყო გარდაცვლილი, რაც მან არ შეამოწმა. საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს აღნიშნულ სამართლებრივ შეფასებას და მიაჩნია, რომ სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების ეპიზოდში განაჩენი უნდა გაუქმდეს და საქმე შეწყდეს, ვინაიდან სასამართლოში საქმის განხილვისას, ბრალდების მხარემ ვერ წარმოადგინა უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებიც დაადასტურებდა მ. ნ-ის მიერ სამსახურებრივი გულგრილობის ჩადენის ფაქტს, კერძოდ:

6. მოწმე გ. მ-ას განმარტების თანახმად, თავის ძმას მ. ერქვა, თუმცა, პასპორტში ვ. ენერა. მოწმემ №... ხელშეკრულებაზე არსებული ხელმოწერის მისი ძმისადმი კუთვნილება უარყო, ვინაიდან იგი იყო განსხვავებული და არ შეესაბამებოდა რეალურს. ამასთან, მან განმარტა, რომ, ძმის ხელმოწერა არაერთხელ აქვს ნანახი, მაგალითად, როდესაც მ-თან პენსია მიჰქონდათ ხოლმე.

7. გარდაცვალების აქტის ჩანაწერის თანახმად, ვ. ა-ის ძე მ-ას გარდაცვალების თარიღად მითითებულია 2000 წლის 4 მაისი.

8. მოწმე ლ. ც-ამ, რომელიც მუშაობდა ე-ის იურიდიული სამსახურის უფროსის თანამდებობაზე, სასამართლო სხდომაზე განაცხადა, რომ №... ხელშეკრულების პროექტი მან მ. ნ-ის დავალებით მოამზადა. მ. ნ-ი ხელშეკრულების გასაფორმებლად პირადობის მოწმობას არ ითხოვდა და იმდროინდელი ხელშეკრულების შაბლონებში პირადი ნომერი არც იწერებოდა. მოწმის ჩვენებით, ე-აში იმ პერიოდში შპს „ა-ის“ წარმომადგენლები დადიოდნენ, მაგრამ მათ პირადად არ იცნობდა.

9. 2000 წლის 19 ივნისს გააფორმებული №... ხელშეკრულების თანახმად, სსიპ „ე-ას“ თავმჯდომარის სახით წარმოადგენს მ. ნ-ი („შემკვეთი“), ხოლო შპს „ა-ს“ – დირექტორი მ. მ-ა („შემსრულებელი“); შპს „ა-მა“ იკისრა ვალდებულება, მოეხდინა შემკვეთის ობიექტის დემონტაჟი, შპს „ა-ს“ გაბარიტულ ჯართად („პროდუქცია“) მიღება და მასში ხელშეკრულებით განსაზღვრული თანხის გადახდა.

10. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ 2000 წლის 19 ივნის №... ხელშეკრულებაში საიდენტიფიკაციო ნომრის გრაფა მითითებული არ არის, რაც შესაბამისობაშია მოწმე ლ. ც-ას ჩვენებასთნ, რომლის თანახმდაც, იმდროინდელი ხელშეკრულების შაბლონებში პირადი ნომერი არ იწერებოდა. საკასაციო პალატა ყურადღებას მისაცევს ლ. ც-ას ჩვენების იმ ნაწილსაც, სადაც იგი აღნიშნავს, რომ „ე-აში“ იმ პერიოდში შპს „ა-ის“ წარმომადგენლები დადიოდნენ. ამდენად, მ. ნ-ისა და შპს „ა-ის“ წარმომადგენლებს შორის ურთიერთობა არ იყო ერთჯერადი, რაც გამორიცხავს ხელშეკრულების მეორე მხარის პიროვნების რეალურობაში უნდობლობის ან დაეჭვების საფუძველს. მითუმეტეს, შპს „ა-ის“ წარმომადგენელმა ხელშეკრულება დაამოწმა თავისი კომპანიის ბეჭდითაც, კერძოდ, №... ხელშეკრულებაში აღნიშნულ ბეჭდზე იკითხება წარწერა – შპს „ა.“ ქრთული და ლათინური ასოებით. შესაბამისად, არ არსებობს გარემოება, რის გამოც, მ. ნ-ს ეჭვი უნდა შეეტანა ხელშეკრულების მეორე მხა-

რის პიროვნებაში და შეემოწმებინა ხელშეკრულების გაფორმების დროს დირექტორის გარდაცვალების ფაქტი.

11. ქმედების საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლით კვალიფიკისათვის სამსახურებრივი გულგრილობა (განსხვავებით სსკ-ის 341-ე მუხლის შემადგენლობისგან), სავალდებულოა ინვენდეს ფიზიკური ან ოურიდიული პირის უფლების, საზოგადოების ან სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესის არსებით დარღვევას. ბრალდების ამ ეპიზოდში სააპელაციო სასამართლომ კანონიერი ინტერესის არსებით დარღვევებად მიუთითა: შესაბამისი პირების მხრიდან „ხ-ის“ ბალანსზე არსებული ობიექტების დემონტაჟის, ჯართის გატანის, ხოლო შემდგომში – „რ-ის“ ფირმის დანადგარის არამითითებისამებრ გამოყენების ფაქტებზე.

12. ამ საკითხთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატა იზიარებს დაცვის მხარის ვერსიას, რომ ხ-ის ტერიტორიაზე განთავსებული მოწყობილობების სიძველისა და საშიში კრიმინოგენური ვითარების გამო, აუცილებელი იყო მათი იმ ტერიტორიიდან გატანა, კერძოდ, „ე-ის“ დირექტორის – ვ. გ-ის მიერ „ხ-ის დირექციის“ დირექტორის მ. ა-ის (ასლის სახით წალენჯიხის რაიონის ჯ-ის ფილიალის პოლიციის უფროსს) სახელზე 2000 წლის 2 ივნისს შედგენილი წერილით დასტურდება გახშირებული ქურდობისა და სახელმწიფო ქონების დატაცების ფაქტები. წერილით ვ. გ-ე „ხ-ის“ კუთვნილი ძირითადი საშუალებების, კერძოდ, ამერიკული წარმოების ბეჭონჩამწყობა მექანიზმიდან („რ-ი“) დარჩენილი მოწყობილობის, მექანიკური საამქროს ტერიტორიიდან გატანას ითხოვს და ამავდროულად, იხსნის პასუხისმგებლობას მისი შენაგვისათვის. ის, რომ მშენებარე ხ-ის დირექციის ბალანსზე რიცხული მოწყობილობა-დანადგარები, მათი მოველებისა და გახშირებული ძარცვის გამო, წლების განმავლობაში ნამდვილად საჭიროებდა ადგილიდან გატანას, დასტურდება სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი სხვა არაერთი მტკიცებულებით, მათ შორის: მოწმეების – მ. ა-ის (ხ-ის დირექციის დირექტორი) სასამართლო სხდომაზე საჯაროდ წაკითხული და დ. მ-ას სასამართლო სხდომაზე მიცემული ჩვენებებითა და საქართველოს სათბობ-ენერგეტიკის მინისტრის – დ. მ-ას 2000 წლის 5 აპრილს გამოცემული №... ბრძანებით.

13. თუ სააპელაციო პალატა ამ ორი გარემოების მითითებისას (შესაბამისი პირების მხრიდან „ხ-ის“ ბალანსზე არსებული ობიექტების დემონტაჟი და ჯართის გატანა), სახელმწიფოსათვის მატერიალური ზიანის მიყენებას გულისხმობს, აქ გასათვალიწინებელია, რომ საბრალდებო დასკვნის მიხედვით მ. ნ-მა

სსიპ „ე-ას“ ზარალი (33 580 ლარი) მიაყენა „შავი ლითონის ჯარ-თის ღირებულების ხელოვნური შემცირებით“ და არა ისეთი ხელ-შეკრულების დამოწმებით, რომელშიც შპს „ა-ს“ 2000 წლის 4 მაისს გარდაცვლილი პირი ვ. მ-ა წარმოადგენდა. ამდენად, ზე-მოაღნიშნული მასალების ანალიზით არ დასტურდება – „ხ-ის“ ბალანსზე არსებული ობიექტების დემონტაჟითა და ჯართის გა-ტანით სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესის დარღვევის ფაქ-ტი.

14. რაც შეეხება სააპელაციო სასამართლოს მიერ კანონიე-რი ინტერესის არსებით დარღვევად აგრეთვე „რ-ის“ ფირმის და-ნადგარის არამითითებისამებრ გამოყენებულად მიჩნევის სა-კითხს, ამ წარმიმდევრი საკასაციო პალატა ასევე ეთანხმება დაცვის მხარის პოზიციას და აღნიშნავს, რომ საპრალდებო დასკვნა არ მოიცავს მოცემული ქმედების სამართლებრივ აღწერას.

15. ამდენად, საქმეში არსებული მასალებით არ დასტურდე-ბა, რომ მ. ნ-ის მიერ სამსახურებრივი მოვალეობის არაჯეროვ-ნად შესრულებამ (მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გა-მო) ფიზიკური ან იურიდიული პირის უფლების, საზოგადოების ან სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესის არსებითი დარღვევა გამოიწვა.

16. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მ. ნ-ს ბრალად აგ-რეთვე ედებოდა სამსახურებრივი უფლებამოსილების პორო-ტად გამოყენება. სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნული ბრალ-დებისა (სსკ-ის 332-ე მუხლის პირველი ნაწილი) და ზემომთით-ოებული – სამსახურებრივი სიყალბის ეპიზოდი (სსკ-ის 341-ე მუხლი) შეაფასა ერთ ქმედებად – სამსახურებრივ გულგრილო-ბად. ამდენად, წარდგენილი ბრალდება გათვალისწინებული სსკ-ის 332-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და სსკ-ის 341-ე მუხლით გადაკვალიფიცირდა სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველ ნაწილზე. სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციით, კვალიფიკაციის შეც-ვლა განაპირობა იმ გარემოებამ, რომ მ. ნ-მა, შპს „ა-სათვის“ 5 აშშ დოლარის ეკვივალენტ ლარად შავი ლითონის გაბარიტული ჯართის მიღებაზე ნების დართვით, დაარღვია საქართველოს საგადასახადო კოდექსის 27-ე მუხლის (საბაზრო ფასი) მოთ-ხოვნები, კერძოდ, მას ეკისრებოდა ვალდებულება, საბაზრო ფასის დადგენის შემდეგ განესაზღვრა კონკრეტული ფასი, რაც დადასტურებული იქნებოდა შესაბამისი დოკუმენტით. საკასა-ციო პალატა არ ეთანხმება ამ მოტივაციის შემდეგ გარემოება-თა გამო:

17. 2000 წლის 19 ივნისს გაფორმებული №... ხელშეკრულე-

ბით ერთი ტონა პროდუქციის ფასად განისაზღვრა 5 აშშ დოლარის ეკვივალენტი ლარი. აღსანიშნავია, რომ ხელშეკრულების გაფორმების საფუძველს წარმოადგენდა 2000 წლის 14 ივლისს „სახელმწიფო ქონებით შექმნილი საწარმოების ბალანსზე რიცხული გამოუყენებელი ძირითადი საშუალებების ბალანსიდან ჩამონერის შესახებ“ სამინისტროს 11.11.1998 წლის №... პრძანებით შექმნილი კომისიის №... სხდომის ოქმი, რომლის მიხედვითაც, კომისია იძულებული იყო, სსიპ „ე-ის“ „მშენებარე ხ-ის დირექციის“ ბალანსიდან გამოუყენებელი ძირითადი საშუალებების ჩამონერასა და ლიკვიდაციას დასთანხმებოდა.

18. ზუგდიდის რეგიონული სავაჭრო-სამრეწველო პალატის 2004 წლის 22 დეკემბრის, ექსპერტ დ. ბ-ას მიერ შედგენილი №... ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, 2000 წლის ივლის-აგვისტოს მდგომარეობით, ზ-ში, განხილული ხარისხის ერთი ტონა შავი ლითონის ჯართის ღირებულება შეადგენს 60 ლარს. ხელშეკრულებით მიღებული 5 აშშ დოლარის ეკვივალენტია $5 \times 1.97 = 9.85$ ლარი. 1 ტონა შავი ლითონის ჯართის თვითღირებულება (დაბა ჯ-დან ზ-დე ტრანსპორტირებით დატვირთვა – ჩამოტვირთვაზე განეული ხარჯებისა და ხელშეკრულებით გათვალისწინებული თანხის გამოკლებით) შეადგენს – 36.84 ლარს. სულ 988 ტონა განხილული სახის შავი ლითონის ჯართის ღირებულებამ შეადგინა იმავე პერიოდისათვის – 988 ხ 36.84 = 36 400 ლარი; ხოლო ფასთა სხვაობა რეალურ ღირებულებასა და „ე-ის“ მიერ მიღებულ თანხას შორის შეადგენს: $36\ 400 - 2816 = 33\ 580$ ლარს.

19. საქმის მასალების მიხედვით, არ დასტურდება, რომ მ. ნ-მა ფასის განსაზღვრის დროს იმოქმედა ერთპიროვნულად, კერძოდ: მონმე ლ. ც-ამ (ე-ის იურიდიული სამსახურის უფროსი) სასამართლო სხდომაზე განაცხადა, რომ შპს „ა-თან“ ხელშეკრულების დადების საკითხი ქონების მართვის სამინისტროსთან შეთანხმებული იყო და არსებობდა ქონების მართვის სამინისტროსა და სათბობენერგეტიკის სამინისტროს ერთობლივი დასკვნაც. მ. ნ-ი ერთპიროვნულად არ გადაწყვეტდა ჯართის გაყიდვისა და მისი ფასის დადგენის საკითხს.

20. საკასაციო სასამართლოს არ გააჩნია საფუძველი, რომ სსიპ „ე-ის“ იურიდიული სამსახურის უფროსის – ლ. ც-ას ჩვენების ნაწილი (როდესაც იგი ერთობლივ დასკვნაზე საუბრობს) არასანდოდ მიიჩნიოს მხოლოდ იმიტომ, რომ ეს დასკვნა გამოძიებას არ მოუპოვებია. ლ. ც-ამ აგრეთვე აღნიშნა, რომ ზოგადად მ. ნ-ი ერთპიროვნულად გადაწყვეტილებებს არ იღებდა.

21. მ. ნ-ის მიერ გადაწყვეტილების არაერთპიროვნულად მიღების ფაქტს ადასტურებს №... ხელშეკრულების გაფორმებიდან რამდენიმე დღეში – 2000 წლის 28 ივნისს „ხ-ის“ ბაზაზე რიცხული ობიექტების შესწავლის მიზნით, სათბობ-ენერგეტიკის მინისტრის 2000 წლის 5 აპრილის №... ბრძანების საფუძველზე შექმნილი კომისიის სხდომის თქმიც. ოქმის მიხედვით, რაიონში რთული კრიმინოგენური ვითარება იყო; ობიექტები გეოგრაფიულად ძნელად მისადგომ ადგილებში იყო განლაგებული და მათი დემონტაჟი უკავშირდებოდა დიდ სირთულეებსა და ხარჯებს, რისი საშუალებაც „ე-ას“ არ ჰქონდა; არსებობდა აღნიშნული ობიექტების სრულად განადგურების საფრთხეც. ამდენად, კომისიამ მისადებად მიჩნია შპს „ა-ის“ მიერ შემოთავაზებული წინადადება. შპს „ა.“ თავისი ტექნიკით, მუშა პერსონალით მოახდენდა ჩამოთვლილი ობიექტების დემონტაჟს, გადაზიდვას, საწყობებში მათ აწონვასა და სხვა ხარჯებთან დაკავშირებულ ყველა გადასახადებს გადაიხდიდა ერთპიროვნულად, რის შემდეგ ყოველი რეალიზებული ტონის საფასურად, ასევე გადაიხდიდა 5 აშშ დოლარის ეკვივალენტი ლარს, იმდროისათვის შესაბამისი კურსით. კომისიამ რეკომენდაციის სახით რჩევა მისცა სსიპ „ე-ის“ ხელმძღვანელობას, რომ მისადებად მიეჩნია შემოთავაზებული წინადადება.

22. აღსანიშნავია, რომ ამ სხდომას ესწრებოდნენ: გ. ა. – სათბობ-ენერგეტიკის მინისტრის მოადგილე (კომისიის თავჯდომარე); მ. ნ-ი – სსიპ „ე-ის“ თავჯდომარე; გ. ბ-ი – სსიპ „ე-ის“ სექტორის უფროსი; მ. ა-ე – სს „მშენებარე ხ-ის დირექტივის“ დირექტორი; გ. ო. – სათბობ-ენერგეტიკის სამინისტროს რეფორმების დეპარტამენტის უფროსი; ვ. ჯ. სსიპ „ე-ის“ ჰიდროტექნიკური განყოფილების უფროსი; ო. ო. – სსიპ „ე-ის“ რეაბილიტაციისა და კაპ. მშენებლობის განყოფილების უფროსი; ნ. ე. ინსტიტუტ „ჰ-ის“ მთავარი ინჟინერი.

23. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ხელშეკრულების გაფორმების შემდეგ, რამდენიმე დღეში მოცემული საკითხის (შპს „ა-ის“ მიერ შემოთავაზებული ფასის) კომისიის სხდომის ფარგლებში განხილვა და მსჯელობა (მ. ნ-ის მონაწილეობით) გამორიცხავს საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლით (სამსახურებრივი გულგრილობა – მოხელის მიერ თავისი სამსახურებრივი მოვალეობის არაჯეროვნად შესრულება, მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო) გათვალისწინებული მართლსაწინააღმდეგო ქმედების ჩადენის ფაქტს. წარმოდგენილი საქმის მასალებით არ არის დადასტურებული, რომ რომელიმე ორგანოს ან

კომისიას შეუსაბამოდ მიეჩნია ხელშეკრულებით დადგენილი ფასი, რასაც შესაძლოა, გამოეწვია ხელშეკრულების პირობების ცვლილებაც, ვინაიდან №... ხელშეკრულება არ კრძალავდა აღნიშნულს (ცვლილების შეტანას). საკასაციო პალატის მოცემული გადაწყვეტილების 21-ე და 22-ე პუნქტებში მითითებულ სხდომაზე აღინიშნა, რომ ცოტა ხანში შესაძლებელი იყო, ეს ობიექტები გაძარცვულიყო სრულად, როს გამოც შპს „ა-ის“ მიერ შეთავაზებული პირობები, ხ-ის ტერიტორიაზე მძიმე კრიმინოგენური ვითარების გამო, მათ მისაღებად მიიჩნიეს და კომისიას არ გამოუთქვამს შენიშვნა ფასთან დაკავშირებით.

24. ამდენად, წარმოდგენილი საქმის არცერთი მასალა არ მიუთითებს, რომ მ. ნ-მა ფასის დადგენისათან დაკაშირებით დაუდევარი დამოკიდებულება გამოიჩინა.

25. საკასაციო პალატა ასევე ვერ დაეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მითითებას, რომ მ. ნ-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 332-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (სამსახურებრივი უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენება) და სსკ-ის 341-ე მუხლებით წარდგენილი ბრალდება (სამსახურებრივი სიყალე) უნდა გადაკვალიფიცირდეს სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველ ნაწილზე, (სამსახურებრივი გულგრილობა) როგორც ერთიან ქმედებაზე, ვინაიდან, მართალია, მ. ნ-მა გააფორმა ერთი – №... ხელშეკრულება, მაგრამ საბრალდებო დასკვნის თანახმად, მან ხელშეკრულების გაფორმების პროცესში ორი ერთმანეთისაგან დამუკიდებელი ქმედება განახორციელა: „ე-ის“ ინტერესების საზიანოდ, ნება დართო შპს „ა-ს“ სიმბოლურ ფასად – 5 აშშ დოლარად მიეღო ჯართი და მეორე – თავისი ხელმოწერით დაამომა ისეთი ხელშეკრულება, რომელიც შპს „ა-ს“ წარმოადგენდა 2000 წლის 4 მაისს გარდაცვლილი დირექტორი. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მხოლოდ ერთი მუხლით კვალიფიკაცია იმ შემთხვევაში იქნებოდა კანონიერი, თუკი ორი ქმედება ერთობლივად შექმნიდა დანაშაულის შემადგენლობას (მაგ: ძალადობა სსკ-ის 126-ე მუხლი და ძარცვა სსკ-ის 178-ე მუხლის პირველი ნაწილი – იმის მიხედვით, თუ რომელი მხარე ასაჩივრებს, შესაძლოა დაკვალიფიცირდეს ერთ ქმედებად – 178-ე მუხლის მე-3 ნაწილით – ძარცვა, ჩადენილი ძალადობით, რომელიც საშიში არ არის სიცოცხლის ან ჯანმრთელობისათვის). მ. ნ-ის ბრალდების შემთხვევაში კი ხელშეკრულების დამოწმება და ფასის განსაზღვრა ორი, განსხვავებული შინაარსის მატარებელი ქმედებაა, რომელიც საბრალდებო დასკვნით ერთმანეთისაგან დამოუკიდებლად, ორი სხვადასხვა მუხლით შეფასდა; შე-

საბამისად, მათი გაერთიანება და სხვა (სსკ-ის 342-ე) მუხლით დაკვალიფიცირება აღარ იძლევა – პირის მიმართ წარდგენილ ყოველ კონკრეტულ ბრალდებაზე სასამართლოთა მიერ სავალ-დებულო საპროცესო – სამართლებრივი დასკვნის გაკეთების შესაძლებლობას.

26. ზემოაღნიშნულ გარემოებათა გათვალისწინებით, საკა-საციო პალატას მიაჩნია, რომ საქართველოს სსკ-ის 561-ე მუხ-ლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, მ. ნ-ის სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების ნაწილში გა-ნაჩენი უნდა გაუქმდეს და საქმე შეწყდეს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 561-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 568-ე მუხ-ლით (1998 წლის 20 თებერვლის კანონი) და

დადგინდება:

1. საქართველოს მთავარი პროკურატურის პროკურორ ლე-ონტი ადეიქტილის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. მსჯავრდებულ მ. ნ-ის ადვოკატების – გ. ს-სა და ც. წ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ-თლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 7 ნოემბრის განაჩენი მ. ნ-ის მიმართ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2000 წლის 5 მაისის რედაქცია) მსჯავრდების ნაწილში გაუქმდეს და საქმე შეწყდეს;
4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ-თლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 7 ნოემბრის განაჩენი და-ნარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად;
5. განჩინება საპოლოოა და არ საჩივრდება.

**გამამართლებელი განაჩენის გაუქმება და მის
ნაცვლად გამამტყუდებელი განაჩენის დადგენი
(განსხვავებული აზრი)**

**განაჩენი
საკართველოს სახელით**

№626აპ.-17

29 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატაში შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

განიხილა საქართველოს მთავარი პროკურატურის პროკუ-
რორების – ამირან გულუაშვილისა და თამარ ალექსანდრე შემადგენლობის სა-
კასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სის-
ხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 4 ოქტომბრის
განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, ა. ბ-ს, –
ბრალი დაედო განზრან მკვლელობაში, დანაშაული, გათვალის-
წინებული საქართველოს სსკ-ის 108-ე მუხლით, რაც გამოიხა-
ტა შემდეგში:

2004 წლის 27 ოქტომბერს, დაახლოებით 19 საათზე, თ-ში, პ-
ის მიმდებარე ტერიტორიაზე, დ. ო-სა და ა. ბ-ს შორის მობილურ
ტელეფონთან დაკავშირდებით წარმოიშვა კონფლიქტი, რა დრო-
საც ა. ბ-მ დანით რამდენიმე ჭრილობა მიაყენა დ. ო-ს, მათ შო-
რის ერთ-ერთი – შემავალი გულმკერდის მარცხენა ნახევარში,
მარცხენა ფილტვისა და მარცხენა წინაგულის გამჭოლი დაზია-
ნებით. დანაშაულებრივი განზრახვის სისრულეში მოყვანის შემ-
დევ ა. ბ. მიმართ შემთხვევის ადგილიდან, ხოლო დ. ო-ი, მიუხე-
დავად განეული სამედიცინო დახმარებისა, საავადმყოფოში
გარდაიცვალა.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 22 დეკემბრის განაჩენით ა. ბ.
ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს
სსკ-ის 108-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში.

გამართლებულ ა. ბ-ს განემარტა, რომ საქართველოს სსკ-

ის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით უფლება აქვს, მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 22 დეკემბრის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს მთავარი პროკურატურის საპროკურორო ზედამხედველობის სამმართველოს პროკურორმა ნათია სონდულშვილმა. აპელანტმა ითხოვა გამამართლებელი განაჩენის გაუქმება და ა. ბ-ის დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 108-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 4 ოქტომბრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 22 დეკემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 4 ოქტომბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს საქართველოს მთავარი პროკურატურის პროკურორებმა – ამირან გულუაშვილმა და თამარ ალლემაშვილმა. კასატორები საჩივრით ითხოვენ ა. ბ-ის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 108-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში, შემდეგ გარემოებებზე მითითებით:

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება უკანონო და დაუსაბუთებელია; სასამართლოს არგუმენტაცია არ ეფუძნება საქმეზე გამოკვლეული მტკიცებულებების ლოგიკურ შეფასებას, გამოკვლეული მტკიცებულებები კი დამახინჯებულად და არასწორი ფორმით აისახა განაჩენში; კასატორების მოსაზრებით, სხვაგვარ კონტექსტშია წარმოჩენილი მოწმე ლ. ბ-ის ჩვენება, რაც შექება მოწმე მ. ლ-ეს, იგი სასამართლოში არ დაკითხულა და არც მისი დაკითხვის ოქმი გამოკვლეულა, თუმცა მისი ჩვენება ასახულია განაჩენში. სასამართლოში გამოიკვლიერების მხოლოდ მისი ჩვენების ადგილზე შემოწმებისა და შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმი, რაც არ იძლევა მოწმის ჩვენების გამოკვლეულად მიჩნევის შესაძლებლობას; სასამართლომ არასწორად შეაფასა მოწმების – გ. მ-ის, შ. შ-ის, ლ. ბ-ის, ნ. გ-ის, ა. ნ-ის, ჯ. მ-სა და ზ. მ-ის ჩვენებები, რომ თითქოსდა, მათ შორის არსებობდა ფაქტობრივი წინააღმდეგობები და შეუსაბამობები, მაგრამ რეალურად მითითებულ მოწმეთა ჩვენებებს შორის არავითარი შეუსაბამობა არ არის. ბუნებრივია, რომ მოწმები ერთნაირი სიზუსტით ვერ აღიქვამენ და თერთმეტი წლის შემდეგ ვერ გადმოსცემდნენ საქმის ფაქტობრივ გარე-

მოებებს, თუმცა მიუხედავად ამისა, მათი ჩვენებები ერთმანეთთან სრულად არის თანხვდენილი.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიზნია, რომ საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

1. საკასაციო პალატის აზრით, სააპელაციო სასამართლომ ა. ბ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენისას არ დაიცვა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობით გათვალისწინებული ის მოთხოვნები, რომლებიც უზრუნველყოფენ ყოველ საქმეზე ობიექტური და სამართლიანი განაჩენის დადგენას, იმისდა მიუხედავად, ეს განაჩენი გამატყუნებელია თუ გამამართლებელი.

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 259-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი უნდა იყოს კანონიერი, დასაბუთებული და სამართლიანი. იმავე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, განაჩენში ჩამოყალიბებული ყველა დასკვნა და გადაწყვეტილება დასაბუთებული უნდა იყოს. ამ თვალსაზრისით განაჩენი დასაბუთებულია, როდესაც განაჩენში წარმოდგენილი დასკვნები, როგორც მტკიცების ცალკეულ საგანთან მიმართებით, ასევე მთლიანობაში პირის ბრალეულობისა თუ უდანაშაულობის თაობაზე გამომდინარეობს საქმის რეალური ფაქტობრივი გარემოებებიდან და შეესაბამება ამ გარემოებებთან დაკავშირებით საქმეში არსებულ სარწმუნო მტკიცებულებებს.

3. თავის მხრივ, ცალკეული მტკიცებულების შეფასებისას უნდა ვიხელმძღვანელოთ შემდეგი კრიტერიუმებით: მტკიცებულებას მოცემულ საქმეში აქვს თუ არა შეხება მტკიცების საგანთან, მასში სწორად არის თუ არა ასახული საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე ფაქტობრივი გარემოება, სანდოა თუ არა ის წყარო, საიდანაც მიღებულია მტკიცებულება და, ყოველივე აღნიშნულის გათვალისწინებით, რამდენად რელევანტურია მტკიცებულება მისი უტყუარობის თვალსაზრისით.

4. პირის მსჯავრდებისას იმ პრინციპის დაცვა, რომ გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს უტყუარ მტკიცებულებებს, გარანტირებულია საქართველოს კონსტიტუციით (მე-40 მუხლის მე-3 ნაწილი) და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით (82-ე მუხლის პირველი ნაწილი). თავის მხრივ, მტკიცებულების უტყუარობასთან დაკავშირებით საქარ-

თველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ განმარტებულია (იხ. გადაწყვეტილება საქმეზე №397აპ-14) შემდეგი: საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ფაქტების დასადგენად აუცილებელია შეფასდეს თითოეული მტკიცებულების უტყუარობა, დამაჯერებლობა, რაც საქართველოს სსსკ-ის 82-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ყველა შემთხვევაში სავალდებულოა განაჩენის გამოტანის დროს. მტკიცებულებათა უტყუარობა უნდა შეფასდეს რამდენიმე კრიტერიუმის მიხედვით: 1. თითოეული მტკიცებულება, მათ შორის მონმის ჩვენება, შინაარსობრივად ხომ არ შეიცავს ურთიერთსანინააღმდეგო და ურთიერთგამომრიცხავ ინფორმაციას; 2. თითოეული მტკიცებულება ამყარებს სხვა მტკიცებულებებს, თუ მათ შორის არის სხვადასხვა წინააღმდეგობა, რომელთა ხარისხის შეფასება ყველა ინდივიდუალურ შემთხვევაში სასამართლოს კომპეტენციაა; 3. რამდენად გულწრფელი და მიუკერძოებელია მონმე, ხომ არ აქვს ფიზიკური ნაკლი, რომელიც წევატიურ გავლენას ახდენს მოვლენების ადგევატურ აღმაზე; 4. როგორ პირობებში მოხდა მტკიცებულებების ფორმირება, მაგ: გარემო პირობები – ცუდი ხილვადობა (ნისლი), ხალხმრავალი ადგილი, მანძილი მონმესა და შემთხვევის ადგილს შორის და სხვა. მტკიცებულებების ამ კრიტერიუმებით შეფასებისა და მათზე განაჩენში სათანადო მსჯელობის გარეშე მტკიცებულებათა უტყუარობის სიღრმისეული შეფასება ფაქტობრივად შეუძლებელია. ამასთან, თითოეული მტკიცებულება, აღნიშნული კრიტერიუმების შესაბამისად, უნდა შემოწმდეს საქმეში არსებულ სხვა პირდაპირ, ასევე ირიბ მტკიცებულებებთან ერთობლიობაში, მათი ურთიერთთავებადობის განსაზღვრის მიზნით, რაც ასევე ძალზე მნიშვნელოვანია გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის დაცვით გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისა და, საერთოდ, ნებისმიერი – გამამტყუნებელი თუ გამამართლებელი განაჩენის დასაბუთებულობისათვის.

5. ა. ბ-ის საქმეზე ბრალდების მხარეს პირდაპირი მტკიცებულებების სახით წარმოდგენილი აქვს ბრალდების მოწმეების – შ. შ-ის, გ. მ-ის, ლ. ბ-ისა და დ. კ-ის ჩვენებები, რომლებიც გამოკვლეულია სასამართლოში აღნიშნული საქმის განხილვისას. გარდა ამ მტკიცებულებებისა, საქმეში არსებობს აგრეთვე სხვა მოწმეთა არაპირდაპირი ჩვენებებიც, რომლებიც ასევე გამოკვლეულია სასამართლოში საქმის განხილვისას.

6. საკასაციო პალატის აზრით, საქმეში არსებული მტკიცებულებები, მოწმეთა როგორც პირდაპირი, ასევე არაპირდაპი-

რი ჩვენებების სახით, მათი შინაარსიდან გამომდინარე, ნამდვილად ეხება 2004 წლის 27 ოქტომბერს თ-ში, კ. გ. (ყოფილი პ.) გამზირისა და მ-ის ქუჩის გადაკვეთაზე მომხდარი შემთხვევის ფაქტობრივ გარემოებებს, რა დროსაც ორმხრივ კონფლიქტში დანით დაჭრეს დ. ო-ი, რის შედეგადაც ის საავადმყოფოში გარდაიცვალა. აღნიშნული მტკიცებულებები, რომლებიც ერთმანეთს ავსებენ, სრულიად ნათლად წარმოაჩენენ ხსენებულ კონფლიქტში მონაწილე პირების ვინაობასა და ამ კონფლიქტის მიმდინარეობას მისი დასაწყისიდან დასასრულამდე.

7. ზემოთ დასმულ საკითხს მის თაობაზე, საქმეში არსებული მოწმეთა ჩვენებები სწორად ასახვენ თუ არა დ. ო-ის განზრახ მკვლელობასთან დაკავშირებულ მთავარ ფაქტობრივ გარემოებებს, რომელთაც გადამწყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება საქმეზე კანონიერი სასამართლო გადაწყვეტილების მისაღებად, მოგვიანებით ქვემოთ შევეხებით. ამჯერად კი უნდა განვიხილოთ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის მიერ ა. ბ-ის გამამართლებელ განაჩენში ბრალდების ძირითად მოწმეთა მიმართ წარმოდგენილი უარყოფითი პოზიცია და დასკვნები, კერძოდ, სააპელაციო სასამართლო საეჭვოდ და არასარმუნოდ მიიჩნევს მოწმეების: შ. -ის, გ. მ-ის, ლ. ბ-ისა და დ. კ-ის პირდაპირ ჩვენებებს. სააპელაციო სასამართლო თავის პოზიციას ამყარებს რამდენიმე არგუმენტზე, რომელთა გამოც მიიჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობდა საფუძველი დ. ო-ის მკვლელობასთან დაკავშირებით ა. ბ-ის მსჯავრდებისა და მის მიმართ გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის დაცვით გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად.

8. სააპელაციო სასამართლოს პირველი არგუმენტი მდგომარეობს შემდეგში: დ. ო-ის მკვლელობა ჩადენილია 2004 წლის ოქტომბერში, ხოლო აღნიშნულმა მოწმეებმა გამოძიებასთან ითანაბრრომლეს და ამ საქმეზე პირველი ჩვენებები მისცეს 11 წლის შემდეგ, 2015 წელს. ამასთან დაკავშირებით სააპელაციო სასამართლო თავის განაჩენში სკამს შემდეგ კითხვებს: შ. შ-ემ, გ. მ-ემ, ლ. ბ-მა და დ. კ-ემ, როგორც დანაშაულებრივი შემთხვევის (მკვლელობის) თვითმხილველმა მოწმეებმა, რატომ მაშინვე არ მიმართეს საგამოძიებო ორგანოებს და არ მისცეს ჩვენებები, ან რატომ არ განუცხადეს გარდაცვლილის ოჯახის წევრებს ამ მკვლელობის გარემოებებისა და მისი ჩამდენის შესახებ; რატომ გაუჩნდათ მათ ასეთი სურვილი მრავალი წლის შემდეგ და თანაც ერთდროულად; მოწმეების – შ. შ-ისა და გ. მ-ის

ჩვენებების თანხვედრაზე ხომ არ იქონია გავლენა იმ გარემოებამ, რომ გამოძიებისათვის ინფორმაციის მიწოდებისა და ჩვენებების მიცემისას ისინი ერთსა და იმავე დროს იხდიდნენ სასჯელს ერთ პენიტენციურ დაწესებულებაში და თანაც ერთ საკანში; აღნიშნულიდან გამომდინარე, მათი ჩვენებები ხომ არ იყო ურთიერთშორის ნინასნარ შეთანხმებული და, ამდენად, იმ-სახურებს თუ არა ეს ჩვენებები ნდობას ობიექტური დამკვირვებლის თვალთახედვით.

9. სააპელაციო სასამართლოს მოცემულ პოზიციასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა აღნიშნავს შემდეგს: გაუმართლებელია, მოწმის ჩვენების სანდოობისა და რელევანტურობის შემოწმებისას განმსაზღვრელი მნიშვნელობა მივანიჭოთ იმ გარემოებას, თუ რამდენი წელია გასული მომხდარი დანაშაულის ფაქტიდან ჩვენების მიცემამდე. მთავარია, რამდენად სრულად წარმოგვიდგენს მოწმე თავის ჩვენებაში ფაქტობრივ გარემოებებს, სრულფასოვნად გადმოსცემს თუ არა ამ გარემოებებს ჩვენების მიცემისას, როგორია მისი უნარი – სწორად ალიქვას და დაიმახსოვროს იმ შემთხვევის მთავარი, საქმისათვის არსებული მნიშვნელობის მქონე გარემოებები, რომლის შემსწრეულ ის გახდა და ხომ არ არსებობს რაიმე საფუძველი მის ამგვარ უნარში გონივრული ეჭვის შესატანად და ა.შ. შეუძლებელია და არაგონივრულიც, მოვთხოვოთ მოწმეს არამცთუ 11 წლის, არამედ თუნდაც ერთი წლის შემდეგ მთელი სიზუსტით აღიდგინოს და გადმოსცეს იმ შემთხვევის ყველა დეტალი, რომლის შემსწრე ან უშუალო მონაზილეც ის იყო. წინააღმდეგ შემთხვევაში აზრს დაკარგავდა განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულების ხანდაზმულობისათვის კანონით დადგენილი ხანგრძლივი ვადა (25 წელი), რადგან ასეთ საქმეზე მოწმეთა ჩვენებები სრულიად მიუღებელი იქნებოდა.

10. რაც შეეხება სააპელაციო სასამართლოს მითითებას იმის თაობაზე, თუ რატომ მაშინვე არ მიმართეს დასახელებულმა მოწმეებმა საგამოძიებო ორგანოებს და არ განაცხადეს, ვინ იყო მკვლელობის ჩამდენი და რატომ არ მისცეს ჩვენებები მაშინვე, ან რატომ არ განუცხადეს მოკლულის ოჯახს მის შესახებ, უნდა ალინიშნოს, რომ შესაძლებელია, მათზე მრავალ ფაქტორს მოეხდინა ზეგავლენა, რომელთა შორის დასახელებულია ხენებულ მოწმეთა შიში მათ მიმართ მოსალოდნელი შურისძიებისა. აქ მნიშვნელოვანია არა ის გარემოება, თუ რამდენად რეალური საფუძველი გააჩნდა მათ შიშს, არამედ მათი ასაკი – მათი უმეტესობა მომხდარი შემთხვევისას დაახლოებით 14-15 წლი-

სანი იყვნენ და ძნელია, ამ ასაკში ადამიანს მოსთხოვო მოქალა-ქეობრივი გაბედულებისა და მართლშეგნების მაღალი დონე, განსაკუთრებით იმ რთულ კრიმინოგენურ ვითარებაში, რომე-ლიც მაშინ არსებობდა თ-ში და მთელ საქართველოში. ნიშან-დობლივია, რომ მათ გამოძიებას ჩვენება მისცეს უკვე მოწი-ფულ ასაკში, როდესაც მათთვის უკვე მოხსნილი იყო შემაკავე-ბელი ნეგატიური ფაქტორები. როგორც საქმის მასალებიდან ირ-კვევა, მოკლული დ. ო-ის ოჯახის წევრებისათვის იმავე დღეს გახდა ცნობილი სავარაუდო დამნაშავის შესახებ სხვადასხვა წყაროდან, რაც ნათლად იკვეთება საქმის მასალებიდან, ამი-ტომ საპელაციო სასამართლოს ეჭვი იმის თაობაზე, რომ ზე-მოაღნიშნულმა მოწმეებმა, თუკი ისინი მკვლელობის შემსწრე-ნი იყვნენ, რატომ არაფერი არ განუცხადეს დ. ო-ის ახლობლებს, საფუძველს მოკლებულია.

11. არ არსებობს ასევე საფუძველი სააპელაციო სასამარ-თლოს მიერ მოწმეთა მიმართ გამოთქმული იმ ეჭვის გასაზია-რებლად რომლის მიხედვით, შ. შ-ეს, გ. მ-ესა და ლ. ბ-ს რატომ-ლაც მრავალი წლის შემდეგ ერთდროულად გაუჩნდათ იმის სურვილი, რომ ეთანამშრომლათ გამოძიებასთან და მიეცათ ა. ბ-ის მამხილებელი ჩვენებები. საქმე ისაა, რომ დასახელებული მოწმეებიდან მხოლოდ შ. შ-ემ მიმართა გამოძიებას დ. ო-ის მკვლელობის საქმეზე ჩვენების მისაცემად, ხოლო სხვა მნიშ-ვნელოვან მოწმეებს არ მიუმართავთ საგამოძიებო ორგანოე-ბისათვის და არც გამოუხატავთ პირადი სურვილი და ინტერესი მათთან თანამშრომლობისათვის. ეს მოწმეები თვითონ ამ ორ-განოებმა დაადგინეს შ. შ-ის ჩვენების წყალობით და სწორედ ამის შემდეგ მისცეს მათ ჩვენებები გამოძიებას. ამასთან, რო-დესაც სააპელაციო სასამართლო აღნიშნული მოწმეების ჩვე-ნებების არასანდოობაზე უთითებს, ასევე იმ მოტივით, რომ შე-საძლოა, ეს ჩვენებები წინასწარ ურთიერთშეთანხმებული იყო, განსაკუთრებით იმ გარემოების გათვალისწინებით, რომ მოწ-მეები – შ. შ-ე და გ. მ-ე ერთად იხდიდნენ სასჯელს იმ პერიოდ-ში, ეწინააღმდეგება თავისივე დასკვნას, რომლის მიხედვით, ამ ჩვენებებს შორის მნიშვნელოვანი და არსებითი წინააღმდე-გობები არსებობს, რის გამოც მათი გაზიარება შეუძლებელი ყო-ფილა. ისმება სრულიად ლოგიკური კითხვა: თუკი აღნიშნულ მოწმეთა ჩვენებები ურთიერთშეთანხმებული იყო, მაშინ რატომ არსებობს წინააღმდეგობები ამ ჩვენებებს შორის და რატომ არ იზრუნა მათმა შემთანხმებელმა ამ წინააღმდეგობათა აღმო-საფხვრელად? გასაჩივრებულ განაჩენში განვითარებულ მსჯე-

ლობებში ამ კითხვაზე რაიმე დამაჯერებელი პასუხი არ იყითხება. რა თქმა უნდა, სხვა საკითხია, მართლაც არსებობს თუ არა მნიშვნელოვანი და არსებითი წინააღმდეგობები ხსენებულ მოწმეთა ჩვენებებს შორის, რის თაობაზეც ქვემოთ იქნება აღნიშნული.

12. შემდეგი ძირითადი არგუმენტი, რომლის საფუძველზეც სააპელაციო სასამართლომ მიუღებლად და არასარწმუნოდ მიიჩნია როგორც ზემოთ დასახელებული მოწმეების პირდაპირი ჩვენებები, ასევე – სხვა მოწმეთა ირიბი ჩვენებებიც, რომლებიც ფაქტობრივად ავსებენ პირდაპირ ჩვენებებს და მიუთითებენ მათ რეალურობაზე, მდგომარეობს შემდეგში: სასამართლოს დასკვნით ამ მტკიცებულებებს შორის არსებობს მნიშვნელოვანი და არსებითი წინააღმდეგობები, რის გამოც ჩნდება საფუძვლიანი ეჭვი არამარტო მათი სარწმუნობის მიმართ, არამედ იმის თაობაზეც კი, რომ აღნიშნული მოწმეები საერთოდ მართლაც იმყოფებოდნენ თუ არა შემთხვევის ადგილზე 2004 წლის 27 ოქტომბრის საღამოს, როდესაც დ. ო-ი დანით სასიკვდილოდ დაწრეს.

13. იმისათვის, რომ შევამოწმოთ, რამდენად საფუძვლიანია სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში მოცემული დასკვნები მოწმეთა ჩვენებებს შორის მნიშვნელოვანი წინააღმდეგობების არსებობის თაობაზე, უნდა დაზუსტდეს და წარმოდგენილ იქნეს – რა გარემოებებთან მიმართებით არსებობს მათ შორის თანხვედრა, ასევე, რა გარემოებებთან დაკავშირებით იჩენს თავს გარკვეული წინააღმდეგობები მათ შორის და შეეხება თუ არა ეს წინააღმდეგობები მტკიცების ძირითად საგანს. საამისოდ აუცილებელია გავეცნოთ შესაბამის ამონარიდებს მოწმეების – შ. შ-ის, გ. მ-ის, ლ. ბ-ისა და დ. კ-ის ჩვენებებიდან.

14. მოწმე შ. შ-ემ სასამართლოში დაკითხვისას განმარტა: იცნობდა როგორც ა. ბ-ს, ასევე დ. ო-ს. 2004 წლის 27 ოქტომბერს გ. მ-ესთან ერთად იმყოფებოდა პ. (იმავე კ. გ.) გამზირზე, სლოტკლუბ „გ-ის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე, იმ ადგილის მოპირდაპირე მხარეს, სადაც შემდეგ ინციდენტი მოხდა. იქნებოდა საღამოს საათები, როდესაც 30-35 მეტრში შენიშნა დ. ო-ი და ა. ბ.. იყო რაღაც ჩოჩქლი, კონკრეტულად მითითებულ სლოტკლუბთან. ამ დროს მან დაინახა და კარგად ახსოვს, თუ როგორ მოუქნია ა. ბ-მ საგნიანი ხელი დ. ო-ს და დაარტყა წელს ზევით, რის გამოც დ. ო-ი წაბარბაცდა. შემდეგ დაინახა, რომ ა. ბ-ს იმავე ხელში ეჭირა დანა, რომელიც ისევ დაარტყა დ. ო-ს უკვე დაბლა, წელს ქვევით. როდესაც ა. ბ-მ წაბარბაცებული დ. ო-ისკენ

გაიწია, კარგად ახსოვს, რომ მას ხელში ეკავა დანა. ამ დროს მათ შორის მანძილი იყო დაახლოებით 30–35 მეტრი. ბნელოდა, მაგრამ ხილვადობა იყო საქმაოდ კარგი, რადგან გარე განათება იყო ჩართული. დ. ო-ი ცდილობდა ხელიდან დასხლტომას. აღნიშულის დანახვაზე მან ქუჩა გადაკვეთა სირბილით, მაგრამ შემთხვევის ადგილისკენ არ წასულა და მარჯვნივ წავიდა. როდესაც ქუჩა გადაკვეთა, ა. ბ. იქ აღარ დაუნახავს, რადგან მომხდარი შემთხვევის შემდეგ ის გაიქცა, მაგრამ რომელი მიმართულებით, არ ახსოვს.

15. მონმე გ. მ-ებ სასამართლოში ჩვენების მიცემისას განმარტა: იცნობს როგორც ა. ბ-ს, ასევე დ. ო-ს. 2004 წლის 27 ოქტომბერს შ. შ-ესთან ერთად იმყოფებოდა პ. გამზირზე, მ-ის ქუჩის კვეთაზე, სადარბაზოსთან, რა დროსაც სლოტელუბ „გ-ის“ წინ დაინახეს ა. ბ. და დ. ო-ი, რომლებიც მათგან დაშორებული იქნებოდნენ დაახლოებით 30-40 მეტრით. თავიდან ისინი საუბრობდნენ, რაც შემდეგ გადაიზარდა ჩხუბში. ამ დროს ა. ბ-მ დ. ო-ს ტანის ზედა ნაწილში დაარტყა დანა, რის შემდეგაც დ. ო-ი ჩაიკეცა და ფორთხვით წავიდა ტროტუარისკენ. ა. ბ. კვლავ მივარდა მას და მეორედ დაარტყა დანა ფეხში. ამ დროს მან და შ. შ-ებ გადაკვეთეს გზა, შ-სთვის ყურადღება აღარ მიუქცევია და არ იცის, თუ სად წავიდა. იგი გაიქცა „ა-ს“ (ა. ბ.) დასაჭრად, მაგრამ შენიშნა, რომ ჯ. მ-ი გარბოდა მისი მიმართულებით, ამიტომ იგი მივიდა დ. ო-თან. შემთხვევის დღეს „ა-ს“ ეცვა ქურთუკი და ეხურა შავი „კეპი“. ა. ბ-მ დ. ო-ს პირველად დანა მოუქნია ტანის ზედა ნაწილში, ხოლო მეორედ – ფეხში, რაც მოხდა ნამებში.

16. მონმე ლ. ბ-მა სასამართლოში დაკითხვისას განმარტა: იცნობს როგორც ა. ბ-ს, ასევე დ. ო-ს. 2004 წლის 27 ოქტომბერს, სადამოს გამოვიდა სახლიდან და უნდა შეხვედროდა მეგობარ გოგონას ხ-ს ქუჩაზე. გამოიარა ი-ს ქუჩაზე, სადაც ვერავინ ნახა, შემდეგ ეზოთი გადავიდა პ. ქუჩისკენ, რადგან ტ-ის მიმართულებით მიდიოდა და ხ-ზე უნდა შეხვედროდა მეგობარ გოგონას. გადაკვეთა პ. ქუჩა და დაახლოებით 5 წუთის განმავლობაში იდგა „ჯ-ის“ ოფისის წინ და იყურებოდა სლოტელუბ „გ-ის“ მხარეს. დაახლოებით 20–25 მეტრში შენიშნა დ. ო-ი და ა. ბ., რომლებიც ერთმანეთში დაძაბულად საუბრობდნენ, თუმცა საუბრის თემა არ გაუგონია. ამ დროს მათ გარდა მან დაინახა კიდევ ერთი უბნელი ბიჭი – გ-ი. შემდეგ ა. ბ-მ და დ. ო-მა ერთმანეთში დაინყეს ძიგილაბა. ამ დროს დ. ო-ი ჩაიკეცა. ის ჩაეკილი იყო, რა დროსაც ა. ბ-მ მას დანა დაარტყა. ა. ბ-ს დანა ეჭი-

რა მარჯვენა ხელში. ეს ყველაფერი მისთვის მოულოდნელი იყო, დაიბნა, ალბათ, მისი ასაკიდან გამომდინარე, და სასტუმრო „ა-კენ“ შეტრიალდა, დაახლოებით 20 წამში ისევ უკან მოიხედა და დაინახა ო-ი, რომელიც იყო ჩაკეცილი და გადადიოდა გზაზე. უცებ იქ ძალიან ბევრი ხალხი შეგროვდა, გავერიდე იქაურობას, ალბათ, დავიბენი კიდეც. დეტალები ზუსტად არ მახსოვს, რადგან გასულია დიდი დრო. იქ იმდენი ხალხი იყო, რომ შესაძლებელია ჩემი ნაცნობებიც ყოფილიყვნენ. დ. ო.სა და ა. ბ-ს შორის ძიგილაობა, ჩხუბში არ გადაზრდილა. როდესაც ძიგილაობდნენ, ა. ბ-ს ხელში დანა ეჭირა, მე დავინახე დანის პირი და ერთი მოქნევა, მეორე დარტყმა არ დამინახავს.

17. სასამართლოში გამოკვლეულ იქნა მოწმე დ. კ-ის ჩვენება, რომელიც მან გამოიძიებას მისცა 2015 წლის 18 მარტს. თავის ჩვენებაში იგი განმარტავს: იცნობდა დ. ო-ს. მომხდარი შემთხვევის დროს ის იმყოფებოდა პოკერკლუბის მიმდებარე ტერიტორიაზე. ამ დროს პოკერკლუბში მყოფ დ. ო-თან მივიდა „ა.“, მათივე უბნელი ახალგაზრდა ბიჭი. მან დ. ო-ი გამოიყვანა გარეთ და მოსთხოვა თავანის ჩაბარება, რაზედაც დ. ო-მა დრო ითხოვა. ისინი მარტო საუბრობდნენ და იდგნენ პოკერკლუბის წინ, ტროტუარზე, თავად კი იდგა მათგან დაახლოებით 15 მეტრის მოშორებით. უცებ მათ შორის დაიძაბა საუბარი, რა დროსაც „ა-მ“ სახეში დაარტყა დ. ო-ს და ერთმანეთს დაუწყეს ცემა. ჩხუბი გაგრძელდა რამდენიმე წამს, დასრულების შემდეგ კი იმ ადგილზე შენიშნა სისხლის ლაქები. დ. ო-ი კოჭლობით გაიქცა გზაზე, გ. ქუჩის მოპირდაპირე მხარეს. როდესაც იგი გადადიოდა, მას ტროტუარიდან აგინებდა „ა.“. ასევე დ. ო-იც აგინებდა მას. „ა.“ მალევე გაიქცა პ. ქუჩაზე, მან თავზე „კეპი“ ჩამოიფარა და გარბოდა. (საკასაციო პალატა ამ ჩვენებასთან დაკავშირებით აღნიშნავს, რომ როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, „ა.“ ა. ბ-ის ზედმეტი სახელია).

18. როგორც ვხედავთ, მითითებული მოწმეების პირდაპირი ჩვენებებიდან ამოღებული ამონარიდებით ირკვევა, რომ: ამ მოწმეებიდან ყველა მათგანი იცნობდა კონფლიქტის მონაწილე მხარეებს – დ. ო-სა და ა. ბ-ს, ყოველმა მათგანმა დაინახა ის, რაც მათ შორის მოხდა, კერძოდ, ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ისათვის დანის დარტყმის ფაქტი, აგრეთვე ის, რომ ამ ორის გარდა კონფლიქტის მომენტში მათ ახლოს სხვა, მესამე პირი არ ყოფილა, რომელსაც შეიძლება დაეჭრა დ. ო-ი. საკასაციო პალატა ყურადღებას მიაქცევს იმ გარემოებაზეც, რომ აღნიშნული მოწმეების აქ მოტანილ პირდაპირ ჩვენებებს შორისაც კი არსებობს მცი-

რეოდენი განსხვავებანი ცალკეულ დეტალებში, რაც სრულიად ბუნებრივია, რადგან თუ დავაკვირდებით, ეს მოწმეები მომზდარ შემთხვევას უყურებდნენ სხვადასხვა ადგილიდან, სხვადასხვა მანძილიდან და სხვადასხვა რაკურსით, რაც ადასტურებს ამ ჩვენებების ნამდვილობასა და ობიექტურობას, ამასთან, აშკარად და უდავოდ გამორიცხავს მათ წინასწარ შეთანხმებულ ხასიათს. პირიქით, ეს ჩვენებები საეჭვო შეიძლება სწორედ იმ შემთხვევაში გამხდარიყო, თუკი ისინი იდენტური შინაარსის მქონენი აღმოჩნდებოდნენ. გარდა ამისა, საკასაციო პალატის აზრით, აღნიშნული ჩვენებების ობიექტურობას არაპირდაპირ შემდეგიც ადასტურებს – საქმის მასალებიდან არ იკვეთება ისეთი გარემოება, რაც გვაფიქრებინებდა, რომ მოწმეებს, რომლებმაც ეს ჩვენებები მისცეს ჯერ გამოძიებას, შემდეგ კი – სასამართლოს, გააჩნდათ რაიმე სერიოზული მიზეზი ა. ბ-ის წინააღმდეგ ცრუ ჩვენების მისაცემად. სააპელაციო სასამართლო თავის განაჩენში არაპირდაპირ მიანიშნებს და იზიარებს დაცვის მხარის მიერ გამოთქმულ ეჭვებს ორი მოწმის – შ. შ-ისა და გ. მ-ის ბრალდების მხარესთან შესაძლო გარიგებაზე – მათი ჩვენებების სანაცვლოდ გარკვეული შეღავათების მიღების მიზნით, მაგრამ არაფრით არ დასტურდება მათვის მსგავსი შეღავათების განვეა. მითუმეტეს, ყოვლად შეუძლებელია, ეჭვი გამოვთქვათ ისეთი მოწმის შესაძლო მიკერძოებულობაზე, როგორიცაა დ. კ-ე, რომელიც დ. ო-სა და ა. ბ-ს მხოლოდ შორიდან იცნობდა, ამასთან, მან იმ დროისათვის მათი სახელები და გვარებიც კი არ იცოდა და მათ მხოლოდ ზედმეტი სახელებით იცნობდა, კერძოდ, ა. ბ-ს – როგორც „ა-ს“, ხოლო დ. ო-ს – როგორც „უ-ს“. ამიტომაც იყო, რომ, როდესაც მომხდარი შემთხვევის შემდეგ, მას, როგორც თვითმხილველს, ჰკითხეს, რა მოხდაო, მან უპასუხა – „ა-მ“ დაჭრა „უ.“. მომხდარი შემთხვევის დროს დ. კ-ე იქ აღმოჩნდა იმის გამო, რომ იმ უბანში სლოტკლუბ „გ-ის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე მოწყალების სათხოვნელად დადიოდა ხოლმე.

19. ამრიგად, საკასაციო პალატის დასკვნით, არავითარი საფუძველი არ არსებობს საეჭვოდ იქნეს მიჩნეული ბრალდების მხარის ძირითადი მოწმეების – შ. შ-ის, გ. მ-ის, ლ. ბ-ისა და დ. კ-ის პირდაპირი ჩვენებების სისწორე და სარწმუნობა, მიუხედავად იმისა, რომ სააპელაციო სასამართლო ამ მიმართულებით გარკვეულ ეჭვებსა და ვარაუდებს გამოთქვამს. გასაჩივრებულ განაჩენში ყურადღება გამახვილებულია ზოგიერთ შეუსაბამობაზე, როგორც განხილულ ჩვენებებს შორის, აგრეთვე

ამ ჩვენებებსა და სხვა მოწმეების მიერ სასამართლოსათვის მიცემულ არაპირდაპირ ჩვენებებს შორის. მაგრამ საქმე ისაა, რომ ეს შეუსაბამობანი არ ეხება მტკიცების მთავარ საგანს, რომელ-შიც მოიაზრება: თვითონ მომხდარი ფაქტის ნამდვილობა, დრო და ადგილი, ინციდენტში მონაწილე პირები, მათი მოქმედებანი და დამდგარი შედეგი, ინციდენტის მონაწილეთა ქმედების ობიექტური (მიზეზობრივი) და სუბიექტური (განზრახვა, მოტივი) კავშირი ამ შედეგთან. იმისათვის, რომ წარმოჩინდეს, მართლაც არსებითი და მნიშვენლოვანია თუ არა აღნიშნული წინააღმდეგობები და, აქედან გამომდინარე, საფუძვლიანია თუ არა სააპელაციო სასამართლოს მიერ გამოთქმული ეჭვები და ვარაუდები ბრალდების მოწმეთა შესაძლო არასანდოობის თაობაზე, აქვე მოვიტანთ სხვა ამონარიდებსაც, როგორც ზემოთ უკვე მითითებული ჩვენებებიდან, ისე – სხვა მოწმეების არაპირდაპირი ჩვენებებიდან, რომლებითაც აპელირებს ა. ბ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დამდგენი სასამართლო. ეს ამონარიდები ეხება მომხდარ შემთხვევამდე ცოტა ხნით ადრე და ამ შემთხვევის შემდეგ, უფრო ზუსტად კი ჯერ კიდევ მის დასრულებამდე, საქმეზე მოწმედ დაკითხულ პირთა მონაწილეობით განვითარებულ მოვლენებს.

20. ამონარიდი მოწმე შ. შ-ის ჩვენებიდან: 2004 წლის 27 ოქტომბერს, საღამოს, გ. მ-ესთან ერთად იმყოფებოდა პ. ქუჩაზე (ამჟამად კ. გ. გამზირი), სლოტკლუბ „გ-ის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე. სანამ ის ცნობილი ინციდენტი მოხდებოდა, მან შეიხდა სახაჭაპურეში, სადაც შენიშნა ჯ. მ-ი, ა. ა-ი და გ. ბ-ი, შეიძლება სხვებიც ყოფილიყვნენ, მაგრამ არ ახსოვს. ინციდენტის დროს დაინახა, თუ როგორ გადარბოდა ქუჩაზე ჯ. მ-ი დ. ო-ის მისაშველებლად. თავად კი, მართალია, ქუჩა გადაკვეთა, მაგრამ შემთხვევის ადგილისაკენ არ წასულა, გეზი აიღო მარჯვნივ, მაღაზია „დ-კენ“, რატომ მოიქცა ასე, ვერ ხსნის. შემდეგ კი სახლში წავიდა. პ. ქუჩის გადაკვეთის შემდეგ ინციდენტის ადგილზე მას ა. ბ. აღარ დაუნხახავს, ხოლო დ. ო-ის გარდაცვალების თაობაზე მისთვის მეორე დღეს გახდა ცნობილი.

21. ამონარიდი მოწმე გ. მ-ის ჩვენებიდან: 2004 წლის 27 ოქტომბერს შ. შ-სთან ერთად იმყოფებოდა პ. გამზირზე, ამ ქუჩისა და მ-ის ქუჩის გადაკვეთაზე, სადარბაზოსთან, რა დროსაც დაინახეს სლოტკლუბ „გ-ის“ წინ მომხდარი შემთხვევა. იმ დროს, როდესაც ა. ბ-მ მეორედ დაარტყა ფეხში დანა დ. ო-ს, მან და შ. შ-ემ გადაკვეთეს გზა. შ-სთვის ყურადღება აღარ მიუქცევია და არ იცის, თუ სად წავიდა, თავად კი დაიწყო ა. ბ-ის ძებნა, რომე-

ლიც ვერ იპოვა და წავიდა სახლში. მის მიერ აღწერილი მოვლენებისას სახაფაპურესთან, ბირჟაზე, მან შეამჩნია ნაცნობები – ა. ა-ი, გ. ა., გ. ბ-ი და ჯ. მ-ი. მომხდარი ინციდენტის შემდეგ ის, შ. შ-ე და ჯ. მ-ი ფაქტობრივად ერთდროულად კვეთდნენ გზას, მათ შორის დაშორება იქნებოდა დაახლოებით ათი მეტრი. ჯ. მ-ი დ. ო-ის დასახმარებლად მიდიოდა, თუმცა მათი შეხვედრა მას აღარ დაუნახავს. როგორც ახსოვს, მომხდარი შემთხვევის ადგილის მიმდებარე ტერიტორიაზე მან ნახა ნ. გ-ი, რომელიც მას მოუყვა ჩხუბის დეტალებს, უთხრა, რომ როდესაც აფთიაქიდან გამოვიდა, გაიგონა დ. ო-სა და ა. ბ-ს შორის კამათის ხმა და ჩხუბის დროს იქვე იყო. თუმცა დამატებით კითხვაზე პასუხის გაცემისას მოწმე გ. მ-ებ განმარტა, რომ მან მ. ქ-ისგან გაიგო, რომ ნ. გ-მა დაინახა დ. ო-სა და ა. ბ-ს შორის ჩხუბის დეტალები. იმ დღეს მიმდებარე ტერიტორიაზე ლ. ბ-ი არ შეუნიშნავს.

22. ამონარიდი მოწმე ლ. ბ-ის ჩვენებიდან: 2004 წლის 27 ოქტომბერს, საღამოს, გამოვიდა სახლიდან და უნდა შეხვედროდა მეგობარ გოგონას ხ-ის ქუჩაზე. გამოიიარა ი-ის ქუჩაზე, სადაც ვერავინ ნახა. შემდეგ ეზოთი გადავიდა პ. ქუჩაზე, გადაკვეთა ქუჩა და ელოდებოდა სამარშრუტო ტაქსის. იგი დაახლოებით 5 წუთის განმავლობაში იდგა „ჯ-ის“ ოფისის წინ და იყურებოდა სლოტკლუბ „გ-ის“ მხარეს, სადაც დაინახა ის ცნობილი შემთხვევა, რომელიც აღწერილი აქვს თავის ჩვენებაში. რაც მოხდა, ეს ყველაფერი მისთვის მოულოდნელი იყო, დაიბნა და სასტუმრო „ა-კენ“ შეტრიალდა. დაახლოებით 10-15 წამში ისევ მოიხედა და დაინახა დ. ო-ი, რომელიც ქუჩას კვეთდა. უცებ ბევრი ხალხი შეგროვდა და ზუსტად ყველაფერი აღარ ახსოვს. დაინახა ის მომენტი, როგორ სვამდნენ დ. ო-ს ავტომანქანაში. ა. ბ. იქ აღარ დაუნახავს. ნ. გ-ი თავიდან შენიშნა, თუმცა შემთხვევის დროს იქ აღარ დაუნახავს. მან დაახლოებით ნახევარი წუთის განმავლობაში ტაქსით დატოვა ის ადგილი. შ. შ-ესა და გ. მ-ეს იცნობს, მაგრამ იმ ადგილზე არ შეუმჩნევია.

23. ამონარიდი მოწმე დ. კ-ის მიერ 2015 წლის 18 მარტს გამოძიებისათვის მიცემული ჩვენებიდან: განმარტავს, რომ მომხდარი შემთხვევის დროს ის იმყოფებოდა პოკერკლუბ „გ-ის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე. მომხდარი შემთხვევის შემდეგ, რაც მან დაინახა იყო ის, რომ დ. ო-ი კოჭლობით გაიქცა გზაზე, კ. გ. ქუჩის მოპირდაპირე მხარეს. როდესაც იგი ქუჩაზე გადადიოდა, მას აგინებდა „ა.“, ასევე დ. ო-იც აგინებდა მას. „ა.“ მალევი გაიქცა პ. ქუჩაზე, მან თავზე „კეპი“ ჩამოიფარა და გარბოდა. დ. ო-ი ორმა ბიჭმა ჩასვა ავტომანქანაში და წაიყვანეს. როდესაც

თვითონაც გადავიდა ქუჩაზე, „ა.“ და დ. ო-ი იქიდან უკვე წა-სულები იყვნენ. აღნიშნულ ფაქტს შეესწრნენ პოკერკლუბის დაცვის თანამშრომლები, ასევე – იქვე არსებული მაღაზიის თა-ნამშრომლები.

24. ჩვენების ადგილზე შემოწმების და შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმში შეტანილი მოწმე მ. ლ-ის მიერ მიცემუ-ლი განმარტების მიხედვით, 2004 წლის 27 ოქტომბერს, დაახ-ლოებით 19.00 საათზე, ის იმყოფებოდა მაღაზია „კ-ს“ საწყობ-ში, რა დროსაც მას შემოესმა ჩსუბის ხმა ქუჩიდან. გავიდა და დაინახა, რომ საშუალო სიმაღლის, მისთვის უცნობი, დაახლოე-ბით 18 წლის ახალგაზრდა ბიჭი იდგა ტროტუარზე, კიდესთან, მისკენ ზურგით, ეხურა მუქი ფერის „კეპი“ და აგინებდა კ. გ. გამზირზე გადამსცლელ, მისთვის უცნობ სამ ახალგაზრდა ბიჭს. გინება და მუქარა გაგრძელდა დაახლოებით 2–3 წუთს, რის შემ-დეგაც „კეპიანი“ ბიჭი მობრუნდა და გაიქცა მ-ის ქუჩის მიმარ-თულებით, ის სამი ბიჭი კი გადავიდა გამზირზე, სადაც გააჩე-რეს მანქანა და წავიდნენ ვ-ას გამზირის მიმართულებით.

25. სასამართლო სხდომაზე გამოქვეყნდა მოწმე 6. ქ-ს ჩვე-ნებები, საიდანაც ირკვევა, რომ 2004 წლის 27 ოქტომბერს, და-ახლოებით 19.00–19.30 საათზე, იგი გამოვიდა მაღაზიიდან და მიემართებოდა გასტრონომში, რომელიც მდებარეობდა გ. გამ-ზირზე. მაღაზიიდან გამოსვლის დროს კარის წინ შენიშნა ახალ-გაზრდა ბიჭი, რომელიც ლაპარაკობდა მობილურ ტელეფონზე. როგორც შემდეგ შეიტყო, ეს ბიჭი იყო დ. ო-ი. ჩვენებაში მოწმე 6. ქ-ემ განაცხადა, რომ დ. ო-ს მიუახლოვდა მისთვის უცნობი, დაახლოებით 20 წლამდე ასაკის, სუსტი აღნაგობის ახალგაზ-რდა ბიჭი, რომელსაც ეცვა მუქი ფერის ქურთუკი და თავზე ეხუ-რა შავი ფერის ქუდი – „კეპი“. მან დ. ო-ს კატეგორიული ტონით მოსთხოვა მობილურ ტელეფონზე დარეკვა, რაზედაც ო-მა ასე-ვე კატეგორიული ტონით მიუგო, რომ არ დაარეკვინებდა. ახალ-გაზრდა ბიჭმა დ. ო-ს დაუწყო ლანძლვა – „რას ქვია, არ დამა-რეკვნებ, სადარბაზოში გაგიყვან“ და დაემუქრა გინებით, რა-საც დ. ო-მა უპასუხა, „წამოდი, გავიდეთო“. მოწმის განმარტე-ბით, ამის შემდეგ მან ჩაუარა მოკამათებს და გადავიდა მაღა-ზიაში, საიდანაც დაბრუნდა დაახლოებით ხუთ წუთში, რა დრო-საც შეიტყო, რომ დ. ო-ი დაჭრილი იყო მუცელში. მოწმემ ასევე განმარტა, რომ „კეპიან“ ახალგაზრდას დ. ო-თან ლაპარაკისას შეატყო, რომ ჟქონდა ჩვეულებრივი თბილისური აქცენტი.

26. მოწმის სახით დაკითხული ზ. მ-ის ჩვენებით დგინდება, რომ ა. ბ-ს არ იცნობს. 2004 წლის მდგომარეობით მ-ის ქუჩისა

და პ. ქუჩის კუთხეში მამამისს ჰქონდა სასურსათო მაღაზია, რომლის გვერდითაც იყო სლოტკულუბი. 2004 წლის 27 ოქტომბერს, საღამოს, მანქანა გააჩერა მაღაზიასთან, დაახლოებით 10-15 მეტრში. ამ დროს შემოესმა გინების ხმა. გაიხედა იმ მიმართულებით და დაინახა, რომ ერთი ადამიანი დაიძრა პ. მიმართულებით, მეორე კი – მ-ის მიმართულებით. ერთმა ჩქარი ნაბიჯით გაირბინა. ეს ადამიანები ერთად მყოფი არ დაუნახავს, არც სახეზე დაუნახავს ისინი. ახსოვს, რომ მ-ის ქუჩისკენ მიმავალი პირი აგინებდა პ-კენ გადამსვლელს. მას ხელში ტელეფონის ეკრანი უნათებდა, რომელიც უნდა ყოფილიყო „სამსუნგი ტ100“ მოდელის. ის პირი, რომელიც გზას კვეთდა, არ ახსოვს, საით წავიდა, ყურადღება არ მიუქცევია, არც ის ახსოვს, კოჭლობდა თუ არა. ის შეიძლება ყოფილიყო მისი მაღაზიიდან დაშორებული 40 მეტრით. მეორე პირმა, რომელიც მ-ის ქუჩისკენ მიდიოდა, მისგან ჩაიარა დაახლოებით 5-7 მეტრში. მაღაზიაში მაღლევე შევიდა და მ-ის ქუჩისკენ მიმავალს რომ ვინმე გამოდევნებოდეს, არ დაუნახავს. შემდეგში, როდესაც პოლიცია მოვიდა, შეიტყო, რომ მის მაღაზიასთან ინციდენტი მომხდარა.

27. ამონარიდა მოწმე ნ. გ-ის ჩვენებიდან: იმ პერიოდში, როდესაც შემთხვევა მოხდა, (ჰოვრობდა თ-ში, გ-ის (ყოფილი კ-ის) ქუჩაზე. დ. ო-ს არ იცნობდა. იცნობდა ა. ბ-ს, რომელიც იყო ძალიან ემოციური. მისთვის ცეცხლსასროლი იარაღი არ შეუნიშნავს, მაგრამ ის ხშირად უნახავს დანით. ა. ბ-ს ზედმეტ სახელად „ა-ს“ ეძახდნენ. იმ საღამოს დედამ გაგზავნა აფთიაქში, რა დროსაც მას შეხვდა ა. ბ. და ისიც თან გაპყვა. მივიდნენ იმ ადგილზე, სადაც სლოტკულუბია. ამ დროს ა. ბ-მ საუბარი დაიწყო ვიღაც მისთვის უცნობ პირთან, საუბარი იყო დაძაბული. მან დატოვა ისინი და შევიდა აფთიაქში. აფთიაქი მდებარეობდა გზის მეორე მხარეს, დაახლოებით 30 მეტრში. ვინაიდან აფთიაქში რიგი იყო, ამიტომ იქ დაყოვნდა 10-15 წუთს. აღნიშნული მოწმე ასევე განმარტავს: ამის შემდეგ გამოვედი აფთიაქიდან, გადმოვდილი გზაზე და შევამჩნიე, რომ სლოტკულუბთან ხალხი იყო შეკრებილი. ვინ იყო, არ მახსოვს, წავედი სახლისკენ. ამ დროს ერთი პიჭი – დ. კ-ე, რომელიც მოწყალებას ითხოვს და ეზოში ცხოვრობს, მოვიდა ჩემთან. ეგ იყო ნაცნობი, რომელიც აღვიდგინე და მითხრა, რომ „ა-მ“ დაჭრა „უ-ო“, ეს „უ“. ვინ იყო, მე არ ვიცოდი. ჩვეულებრივად წავედი სახლისკენ. სადარბაზოსთან შემხვდა ბრალდებულის და, მან მკითხა, სად იმყოფებოდა ბ.. მე ვუთხარი, რომ არ ვიცოდი და წავედი სახლში. მისი და შემეკითხა ასევე – ვინ დაჭრა „ა-მო“, მე მივუგე, რომ არ ვიცოდი,

რადგან ამ პირს, სახელად „უ-ს“, არ ვიცნობდი. შემდეგ ა. ბ. არ მინახავს და არც დავინტერესებულვარ. მოგვიანებით ჩემთვის ცნობილი გახდა, რომ გარდაცვლილი იყო ჩვენი მეზობელი, უბ-ნელი, რომელიც რამდენიმე მეტრის მოშორებით ცხოვრობდა. გავიგე მისი გვარი და სახელი – დ. ო-ი. როდესაც შემხვდა ა. ბ., მას ეცვა მუქი ფერის ტანსაცმელი. მე შემიმჩნევია, რომ როდე-საც ჩვენთან ერთად იდგა, მას დანა ჰქონდა ხოლმე ხელში. იმ დღეს მე მის ხელში დანა არ შემიმჩნევია. როგორც მახსოვს, როდესაც მიღიოდა, მას ხელში ეკავა ტელეფონი და საუბრობ-და, ხოლო თავზე ეფარა „კეპი“. ვინმე ნაცნობი, გარდა დ. კ-ისა, ახლო-მახლო არავინ შემინიშნავს. სლოტკლუბთან მყოფთაგან ვერავინ ამოვიცანი.

28. ამონარიდი მოწმე ა. ნ-ის ჩვენებიდან: დ. ო-ს ახლოს იც-ნობდა, როგორც ბავშვობის მებობარს, ხოლო იმ პირს, ვისთა-ნაც მას კონფლიქტი მოუხდა, საერთოდ არ იცნობდა. 2004 წლის 27 ოქტომბერს, საღამოს, იმყოფებოდა პ. ქუჩაზე – სახაჭაპუ-რესთან ჯ. მ-თან ერთად, ისინი საუბრობდნენ. ამ დროს მათთან მივიდა დ. ო-ი და სთხოვა მათ მობილურ ტელეფონზე დარეკვა. ვინაიდან მათ მობილური ტელეფონის ანგარიშზე თანხა არ ჰქონ-დათ, დ. ო-ი გადავიდა ქუჩის მეორე მხარეზე, იქ, სადაც მდება-რების სლოტკლუბი „გ-ი“. გარკვეული დროის შემდეგ დაინახა, რომ დ. ო-ი ვიღაცას ელაპარაკებოდა. მას ამ გარემოებისათვის არ მიუქცევია განსაკუთრებული ყურადღება და განაგრძობდა ჯ. მ-თან საუბარს. ერთ-ერთი გახედვისას დაინახა, რომ დ. ო-ი და ის მეორე პირი, რომელსაც არ იცნობდა, თითქოს ჭიდაობ-დნენ. მაგრამ მას არ ჩაუთვლია, რომ საქმე სერიოზულად იყო, თუმცა მეორე გახედვისას დაინახა, რომ დ. ო-ი წაიქცა, მიხვდა, რომ რაღაც მოხდა, რის გამოც ის შეეცადა გზაზე გადასვლას. როდესაც მიაღწია გზის შუა ნაწილს, იქ შემოხვდა დ. ო-ი, რო-მელმაც უთხრა, რომ იყო დაჭრილი და ჭრილობაზე ხელი ჰქონ-და მიუაწებული. მან უთხრა, რომ მისულიყო ჯ. მ-თან, რომე-ლიც მას დაეხმარებოდა, ხოლო თვითონ მოძებნიდა იმ პირს, ვინც ის დაჭრა. გადავიდა გზის მეორე მხარეს სლოტკლუბთან, მაგრამ იქ საეჭვო ვერავინ აღმოაჩინა, რის გამოც ისევ უკან დაბრუნდა, მაგრამ იქ უკვე ჯ. მ-ი და დ. ო-ი აღარ იყვნენ, მიხ-ვდა, რომ ეს უკანასკნელი წაიყვანეს ვ-ას გამზირზე მდებარე რ-რ საავადმყოფოში, რის გამოც თვითონაც იქ წავიდა. როდე-საც ის დ. ო-ისენ გაემართა, ჯ. მ-ი სადღაც მის უკან უნდა ყო-ფილიყო. ამ დროს შემთხვევის ადგილზე სხვა ვინმე შენიშნა თუ არა, ვერ ამბობს, რადგან ძალიან დიდი დროა გასული. საერ-

თოდ არ ახსოვს, გარშემო იყო თუ არა ვინმე, მასთან და ჯ. მ-თან ერთად კი არავინ ყოფილა. შ. შ-ეს, გ. მ-ეს, ნ. გ-სა და დ. კ-ეს არ იცნობს, ისანი ვინ არიან, არ იცის. ლ. -ს იცნობს და იმ შემთხვევის შემდეგაც შეხვედრია მას.

29. ამონარიდი მოწმე ჯ. მ-ს ჩვენებიდან: დ. ო-ს კარგად იცნობდა, ის ბავშვობის მეგობარი იყო. 2004 წლის 27 ოქტომბერს, საღამოს, იმყოფებოდა პ. გამზირზე, მ-ის ქუჩის შესახვევთან, მეგობარ ა. ნ-თან ერთად. ამ დროს მათთან მივიდა დ. ო-ი, რომელმაც მათ სთხოვა მობილურ ტელეფონზე დარეკვა, მაგრამ ანგარიშზე თანხა არ ჰქონდათ. დ. ო-მა უთხრა, რომ პ. ქუჩის მეორე მხარეზე გადავიდოდა, ვინმეს ტელეფონით დარეკვადა და შემდეგ ისევ მათთან გადმოვიდოდა. ამასთან, დ. ო-მა სთხოვა, რომ სადღაც აპირებდა წასელას და ისაც წაჰყოლოდა. დ. ო-ის წასელის შემდეგ მან გააგრძელა საუბარი ა. ნ-თან, რომელმაც რამდენიმე წუთის შემდეგ დაიძახა – დ. ჩხუბობსო, გაიხედა პ. ქუჩის მოპირდაპირე მხარეზე და შეამჩნია, რომ დ. ო-ს ესაჭიროებოდა დახმარება და მისენ გაიქცა. ა. ნ-ი მასზე წინ გარბოდა, რომელმაც გზის შუა ნაწილზე მისულ დ. ო-ს უთხრა – ჯ-სთან მიდიო და იქით გაიქცა, სადაც დ. ო-ს კონფლიქტი მოუხდა. ის მივიდა დ. ო-თან, რომელმაც უთხრა, რომ იყო დაჭრილი. მან დ. ო-ი გზაზე გადაიყვანა, გააჩერა ავტომანქანა და წავიდნენ რ-რ საავადმყოფოში. იმ მომენტში, როდესაც ყოველივე ეს ხდებოდა, სხვა პირებისთვის ყურადღება არ მიუქცევია. როდესაც თვითონ დ. ო-ისკენ გაიქცა დასახმარებლად, სხვა პირები არ დაუნახავს. ის დ. ო-ის მეგობრებს – შ. შ-ესა და გ. მ-ეს იცნობდა, ნ. გ-ს კი ვერ იხსენებს, ხოლო დ. კ-ე არ ახსოვს, ვინ არის. შ. შ-ე, გ. მ-ე და ლ. ბ-ი იქ მას არ დაუნახავს. ის გაიქცა დ. ო-ის დასახმარებლად, სხვა პირები არ დაუნახავს. ა. ნ-ისა და მის გარდა სხვა პირებმა გადაკვეთეს თუ არა ქუჩა სირბილით, არ იცის. მის უკან ვინ იყო, არც ეს იცის. შეიძლება იმ დროს ქუჩაზე ვინმე გადარბოდა ან გადმორბოდა კიდეც. ის მანქნების ნაკადში ცდილობდა გზაზე გადასვლას. ა. ნ-ი მის წინ გარბოდა და მას ხედავდა. სხვებზე ყურადღება არ გაუმახვილებია. გზის გადაკვეთის დროს მის მარცხნივ ან მარჯვნივ ვინმე ნაცნობი დაინახა თუ არა, არ ახსოვს, არ იცის.

30. ეს საკმაოდ ვრცელი ამონარიდები მოწმეთა დასახელებული ჩვენებებიდან მოტანილ იქნა იმისათვის, რომ უფრო წათელი გამხდარიყო აღნიშნულ შემთხვევასთან დაკავშირებული ზოგიერთი სადავო მომენტი, რომელთაც ეყრდნობა სააპელაციო სასამართლოს მიერ ა. ბ-ის მიმართ გამოტანილ გამა-

მართლებელი განაჩენი. ეს სადაცო მომენტები ობიექტურად უნდა გაანალიზდეს და შეფასდეს, რათა გაირკვეს, კანონიერი და დასაბუთებულია თუ არა ხსენებული განაჩენი.

31. სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატა გასაჩივრებულ განაჩენში თავისი პოზიციის დასაბუთებისას, რა დროსაც ის არა მარტო არ იზიარებს ბრალდების მოწმეთა პირდაპირ ჩვენებებს, რომლებიც ა. ბ-ს მკვლელობაში ამხელენ, არამედ საერთოდ უარყოფს მათ შესაძლო ყოფნასაც კი შემთხვევის ადგილზე, თავიდანვე აღნიშნავს: „ბუნებრივია, პალატა იზიარებს ბრალდების მხარის არგუმენტაციას იმ ნაწილში, რომ ყველა მოწმის ჩვენება აბსოლუტურად იდენტური ვერ იქნება, მითუმეტეს ამდენი წლის შემდეგ, თუმცა მტკიცებულებები, რომელსაც უნდა დაეყრდნოს განჩენი, უნდა იყოს ურთიერთშესაბამისი, ისინი ძირითად და არსებით გარემოებებთან დაკავშირებით უნდა ემთხვეოდნენ ერთმანეთს. წინააღმდეგ შემთხვევაში, როდესაც ერთსა და იმავე გარემოებას მოწმეები განსხვავებულად აღწერენ, განსხვავებულად წარმოაჩენენ შემთხვევის შემდეგ მათ მიერ განხორციელებულ ქმედებებს, განსხვავებულად გადმოსცემენ ინფორმაციას შემთხვევის ადგილზე მყოფ სხვა პირთა ვინაობების შესახებ და სხვა, მათი ჩვენებები იმთავითვე სარწმუნო და გასაზიარებელი ვერ იქნება“. აღნიშნულთან დაკავშირებით ისმება ლეგიტიმური კითხვა: მართებულია თუ არა მომხდარი დანაშაულის თვითმხილველი მოწმეების ჩვენებების შეფასება იმის მიხედვით, თუ როგორ იქცეოდნენ ისინი იმის შემდეგ, რაც თავიანთი თვალით იხილეს, ანდა რას ყვებიან არა თვითონ ფაქტის მონაწილე პირთა მოქმედებების, არამედ – მომხდარი შემთხვევის დროს იქ მყოფი სხვა პირების ვინაობის შესახებ.

32. საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას იმის თაობაზე, რომ მტკიცებულებები, რომლებსაც უყრდნობა განაჩენი, უნდა იყოს ურთიერთშესაბამისი, ისინი ძირითად და არსებით გარემოებებთან დაკავშირებით უნდა ემთხვეოდეს ერთმანეთს. მაგრამ ამ უდავო დებულების პრობლემური მხარე, მისი სწორი გაგებიდან გამომდინარე, მდგომარეობს იმაში, თუ რას შეიძლება მოიაზრებდეს განაჩენის დამდგრენი სასამართლო მტკიცებულებების ურთიერთშესაბამისობაში, აგრეთვე, „ძირითადი“ და „არსებითი“ გარემოებების ცნებაში. ამასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ შეუძლებელია, მტკიცებულებების ურთიერთშესაბამისობის კატეგორიაში აუცილებლად მათი აბსოლუტური თანხვედ-

რა და იდენტურობა ვიგულისხმოთ, რადგან ასეთი რამ მხოლოდ იშვიათ შემთხვევებში შეიძლება მოხდეს, როდესაც საქმეში არ-სებობს ობიექტური მტკიცებულებები, მაგალითად, ნივთმტკი-ცებების ან ფოტოდოკუმენტების სახით. რაც შეეხება მოწმეთა ჩვენებებს, განსაკუთრებით კი პირდაპირ ჩვენებებს, ასეთი მტკიცებულებების შინაარსზე გავლენას ახდენს სუბიექტური და ობიექტური ხასიათის მრავალი ფაქტორი, რომელთა გაუთ-ვალისწინებლობამ შესაძლოა, მცდარ დასკვნებამდე მიგვიყვა-ნოს, როგორც თვით ამ მტკიცებულებების რელევანტურობის, ასევე – საქმის ფაქტორივ გარემოებათა თაობაზე. ამიტომ ასე-თი მტკიცებულებების შეფასებისას მხედველობაში უნდა იქ-ნეს მიღებული: უშუალოდ რა ფაქტორები ახდენდნენ ზეგავ-ლენას მოწმის მიერ მომხდარი შემთხვევებისას იმ გარემოებების აღქმაზე, რომლებიც მტკიცების მთავარ საგანს წარმოადგენენ, და როგორია სხვადასხვა მოწმის ჩვენებების თანხვედრა აღ-ნიშნულ გარემოებებთან დაკავშირებით. ამასთან, მოწმეთა ჩვე-ნებებს შორის ურთიერთშესაბამისობის არსებობის დასადგე-ნად სავსებით საკმარისია მათ შორის შინაარსობრივი თანხვედ-რა იმ ზომით, რომ ისინი ერთგვაროვნად წარმოგვიდგენდნენ საქმისათვის გადამწყვეტი მნიშვნელობის მქონე ერთსა და იმა-ვე გარემოებებს. აქ საკასაციო პალატას მხედველობაში აქვს სწორედ ისინი, რომლებსაც სააპელაციო სასამართლო თავის გა-ნაჩენში „ძირითად“, „არსებით“ გარემოებებად მოიხსენიებს.

33. თუკი ობიექტური და მიუკერძოებელი მიღვომით ვიხელ-მძღვანელებთ, რთული არ არის იმის დანახვა, რომ მოწმეები, რომლებიც პირდაპირ ჩვენებებს იძლევიან მოცემულ საქმეზე, სრულიად შემთხვევით აღმოჩნდნენ დანაშაულის ადგილზე ან ამ ადგილის სიახლოვეს. ამასთან, თითოეული მათგანი განსხვა-ვებული მიზეზის გამო აღმოჩნდა იქ და, რაც მთავარია, ისინი ერთმანეთისგან განსხვავებულ ვითარებაში იმყოფებოდნენ მომსდარი შემთხვევის დანახვისა და ინციდენტის მონაწილე-თა შეცნობისას. ამასთან, აღნიშნულ მოწმეებს სხვადასხვა ად-გილიდან, სხვადასხვა მანძილიდან და სხვადასხვა თვალთახედ-ვის კუთხით უხდებოდათ მოვლენის მთავარი მომენტებისა და ამ მოვლენის მონაწილეთა მოქმედებების აღქმა. ყოველივე აღ-ნიშნულზე მიუთითებს სხენებულ მოწმეთა ჩვენებების შინა-არსი, რომლებიც ზემოთ უკვე იყო მოტანილი. ასე რომ, სრული-ად ბუნებრივად გამოიყურება ცალკეულ დეტალებში მათ შო-რის არსებული განსხვავებები მითითებულ პირობათა გათვა-ლისწინებით. მაგრამ მთავარი ისაა, რომ მიუხედავად ამგვარი

განსხვავებისა, მოწმეთა პირდაპირი ჩვენებები ერთობლიობაში ადასტურებენ ძირითად და ყველაზე არსებით ფაქტობრივ გარემოებებს: 1. განხილული შემთხვევა ნამდვილად მოხდა 2004 წლის 27 ოქტომბერს, საღამოს, დაახლოებით 19.00 საათზე, თბი, კ. გ. (ყოფილი პ.) გამზირისა და მ-ის ქუჩის გადაკვეთასთან, სლოტკლუბ „გ-ის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე; 2. ამ შემთხვევის მონაწილეები ნამდვილად იყვნენ ან გარდაცვლილი დ. ო-ი და ა. ბ., რომელთა შორის მიმდინარეობდა კონფლიქტი; 3. რომ ამ კონფლიქტს ა. ბ-ის მხრიდან ნამდვილად გააჩნდა მოტივირებული ხასიათი და ამ უკანასკნელის ქმედება, რაც მან განახორციელა დ. ო-ის მიმართ, არ იყო გაუფრთხილებელი; 4. ასევე, სწორედ ა. ბ-მ დაარტყა დანა ორჯერ დ. ო-ს – პირველად სიცოცხლისათვის მნიშვნელოვან გულმკერდის მარცხენა ნაწილში, ხოლო მეორედ – ფეხში; 5. ამ მომენტში შემთხვევის ადგილზე მათ გარდა სხვა პირი, რომელსაც შეეძლო, დაეჭრა დ. ო-ი, არ იმყოფებოდა; 6. ა. ბ. დ. ო-ის მიმართ დანის გამოყენებისას არ იმყოფებოდა აუცილებელი მოგერიების ვითარებაში. მითითებულ გარემოებებთან მიმართებით მოწმების: დ. კ-ის, შ. შ-ის, გ. მ-ისა და ლ. ბ-ის ჩვენებები ერთმანეთს არ ეწინააღმდეგება და ისინი ურთიერთშესაბამისია.

34. საკასაციო პალატის აზრით, შესაძლებელია, პირდაპირი მტკიცებულება, მათ შორის პირდაპირი ჩვენებაც, ასახავდეს მომხდარ ფაქტს, მაგრამ არა მთლიანად, არამედ მხოლოდ მის ერთ, თუმცა მნიშვნელოვან მონაკვეთს. ამიტომ მოცემულ შემთხვევაში ზემოაღნიშნული ჩვენებების გარდა, პირდაპირი მტკიცებულებების რიცხვის უნდა მიეკუთვნოს ასევე მოწმე ნ. ქ-ს ჩვენება, რომელიც ამ ჩვენებაში გადმოსცემს იმას, რაც უშუალოდ თვითონ ნახა და მოისმინა. მხედველობაშია ა. ბ-სა და დ. ო-ს შორის კონფლიქტის დაწყებისა და განვითარების პირველი სტადია. აღნიშნული მოწმე მიუთითებს, რომ დ. ო-თან დაპირისპირებულ ახალგაზრდას ეცვა მუქი ტანსაცმელი, ხოლო თავზე ეხურა ე.ნ. „კეპის“ ქუდი. იგი გადმოსცემს ასევე მათი დაძაბული საუბრისა და ცხარე სიტყვიერი დაპირისპირების შინაარსს. ყოველივე ეს მოწმემ აღიქვა იმ მომენტში, როცა შემთხვევით მათ გვერდით ჩაიარა. ა. ბ-ის ასეთ ჩაცმულობას ადასტურებს ასევე მოწმე დ. კ-ე, რომელიც ყველაზე ახლოს იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილთან. აქ ყურადღებას იქცევს შემდეგი გარემოება: მომხდარი შემთხვევის დროს ა. ბ-ის ერთსა და იმავე ჩაცმულობაზე მიუთითებს ორი, ერთმანეთისგან სრულიად დამოკიდებელი და ერთმანეთისთვის სრულიად უცნობი მოწ-

მე. თანაც, ორივე ისეთი მოწმეა, რომლებსაც ვერანაირად ვერ დასწამებ იმას, რომ ისინი შესაძლოა, დაინტერესებული ყოფილიყვნენ ა. ბ-ის წინააღმდეგ ცრუ ჩვენებების მიცემით, რადგან 6. ქ. საერთოდ არ იცნობდა დაპირისპირებულ მხარეებს, ხოლო დ. კ-ე მხოლოდ შორიდან იცნობდა მათ, როგორც იმ უბის მცხოვრებლებს, სადაც ის სისტემატურად თხოულობდა მოწყალებას. მართალია, ამ ორი მოწმის ჩვენებებს შორის არსებობს გარკვეული, საკასაციო პალატის აზრით, არაარსებითი სხვაობა დ. ო-სა და ა. ბ-ს შორის გამართული კამათის შინაარსის თაობაზე, მაგრამ ორივე ჩვენებით დასტურდება ის გარემოება, რომ ა. ბ-ის მოქმედება სუბიექტური მხრივ მოტივირებული იყო, რაც განზრახვის არსებობაზე მეტყველებს, ამასვე ადასტურებს დ. ო-ის სხეულის დაზიანების ლოკალიზაცია და ამ თვალსაზრისით გადამწყვეტი მნიშვნელობა ვერ მიენიჭება იმას, თუ რა იყო მხარეთა კამათის საგანი – მობილური ტელეფონი, რაზედაც მიუთითებს მოწმე 6. ქ., თუ ე.ნ. „თავანი“, რომელზეც მოწმე დ. კ-ე საუბრობს თავის ჩვენებაში.

35. რაც შეეხება მოწმე მ. ლ-ის ჩვენებას, რომლის ლეგიტიმურობა კასატორ პროკურორებსა და მოცემული საქმის განმხილველ მოსამართლებს შორის დავის საგნად არის გამხდარი, საკასაციო პალატის აზრით, მას არ გააჩნია რაიმე განმსაზღვრელი მნიშვნელობა ამ საქმისათვის, კერძოდ, მასში ნახსენებ გარემოებას – პირი, რომელიც აგინებდა და ემუქრებოდა უკვე დაჭრილ დ. ო-ს 2-3 წუთის განმავლობაში, გაიქცა მ-ის ქუჩისკენ. სააპელაციო სასამართლო სვამს კითხვას: თუკი ის პირი, რომელიც დაჭრილ დ. ო-ს აგინებდა და ემუქრებოდა, ა. ბ. იყო და იგი, აღნიშნული მოწმის ჩვენებით, 2-3 წუთის განმავლობაში იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილზე, მაშინ რატომ ვერ მიუსწრეს მას სხვა მოწმეებმა, რომლებიც თავიანთ ჩვენებებში მიუთითებენ, რომ ვერ იპოვეს ის, ვინც დ. ო-ი დაჭრა, რადგან მათი მისვლისას შემთხვევის ადგილიდან ის უკვე ნასული იყო. საქმე ისაა, რომ აქ გასათვალისწინებელია შემდეგი გარემოება: აღნიშნული მოწმეები თავდაპირველად დაჭრილი დ. ო-ისკენ გაეშურნენ, რომელიც უკვე ქუჩაზე გადადიოდა, რათა გაერკვიათ, თუ რა მოხდა. საამისოდ კი მათ საკმაო დრო დასჭირდებოდათ, რადგან, სანამ ისინი დ. ო-მდე მიაღწევდნენ, უნდა გაეღწიათ ქუჩაზე მოძრავი ავტომანქანების დიდ ნაკადში (ეს იყო ინტენსიური მოძრაობის დრო, ე.ნ. „პიკის საათი“), ამასობაში კი ა. ბ-ს თავისუფლად შეეძლო შემთხვევის ადგილიდან გაქცევა, თუნდაც დაჭრილი დ. ო-ის მიმართ 2-3-წუთიანი გინებისა და

მუქარის განხორციელების შემთხვევაშიც, თუკი ჩავთვლით, რომ მოწმეს ზუსტად ახსოვდა, თუ რამდენ წუთს გრძელდებოდა ა. პ-ის გინება.

36. სააპელაციო სასამართლო, უნდობლობას გამოხატავს რაიმ მოწმების მიმართ, რომლებსაც საქმეზე მიცემული აქვთ პირდაპირი ჩვენებები, აგრეთვე იმ მოწმეთა მიმართ, რომელთა არაპირდაპირი ჩვენებები ადასტურებენ ხსენებული პირდაპირი ჩვენებების რეალურობას, საეჭვოს ხდის ყველა ამ მოწმის შემთხვევის ადგილზე ყოფნას, აღნიშნულ ჩვენებებს შორის არსებულ გარკვეულ შეუსაბამობათა გამო. საკასაციო პალატა არ უარყოფს ამ შეუსაბამობის არსებობას, რის შესახებ ზემოთაც აღინიშნა, მაგრამ საკითხთავია – რამდენად მნიშვნელოვანი და არსებითია ეს უკანასკნელი. მაგალითად, სააპელაციო სასამართლო განაჩენში აღნიშნავს: მოწმების – ნ. ქ-ს, ჯ. მ-სა და ა. ნ-ის ჩვენებებიდან გამომდინარე, დ. ო-სა და ა. ბ-ს შორის დავის წარმოშობისა და კონფლიქტის მიზეზი მობილური ტელეფონი უნდა ყოფილიყო და ბრალდების მხარეც ამ ვერსიას უჭერს მხარს. მაგრამ, ვინაიდან გამოძიებას აღნიშნული ტელეფონის მესაკუთრე არ დაუდგენია, ბრალდების მხარის ეს ვერსია არ უნდა იქნეს გაზიარებული, მითუმეტეს, რომ მოწმე დ. კ-ის ჩვენების მიხედვით, ხსენებულ მხარეთა შორის დაპირისპირების მიზეზი იყო ე.ნ. „თავანის“ საკითხი. საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება ასეთ მსჯელობას, რადგან შექმნილი ვითარების გამო (დაჭრილი დ. ო-ი გარდაიცვალა, ხოლო ა. ბ. მიმაღლა) მობილური ტელეფონი ვერ ამოიღეს, რის გარეშეც მისი მესაკუთრის დადგენა შეუძლებელი იყო. მოწმე დ. კ-ის ჩვენებასთან დაკავშირებით კი გასათვალისწინებელია შემდეგი გარემოება: იგი მომხდარ შემთხვევამდეც რამდენიმე ხნით ადრე შეესწრო დ. ო-სა და ა. ბ-ს შორის კამათს „თავანთან“ დაკავშირებით. მან გამოძიებას ჩვენება მისცა დიდი ხნის – 11 წლის შემდეგ, რის გამოც სავსებით შესაძლებელია, რომ მას მას მასლოვრობაში დარჩა დავა „თავანის“ და არა – ტელეფონის თაობაზე. მოწმე ნ. ქ-ემ კი გამოძიებას ჩვენება მისცა მომხდარი შემთხვევის შემდეგ. ამიტომ მას კარგად ახსოვდა, რომ დავის საგანი მობილური ტელეფონი იყო. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ არავითარი არსებითი მნიშვნელობა არ აქვს იმას, თუ რა იყო კონფლიქტის მიზეზი – მობილური ტელეფონი, „თავანი“ თუ კიდევ სხვა რამ. მთავარი ისაა, რაც ერთგვაროვნად დგინდება მოწმების როგორც პირდაპირი, ასევე არაპირდაპირი ჩვენებებიდან, რომ ნამდვილად არსებოდა კონფლიქტის რეალური მიზეზი და, მაშასადა-

მე, ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ის მიმართ ჩადენილ ქმედებას გააჩნდა თავისი შესაბამისი სუპიექტური საფუძველი – სათანადო მოტივაცია.

37. სააპელაციო სასამართლო სარწმუნოდ არ მიიჩნევს მოწმე დ. კ-ის ყოფნას შემთხვევის ადგილზე შემდეგი მოტივით: იგი თავის ჩვენებაში უთითებს, რომ ურთიერთდაპირისპირებამდე დ. ო-ი სლოტკლუბში იყო, საიდანაც ის გამოიყვანა ა. ბ-მ და მას „თავანის“ დაბრუნება მოსთხოვა, ხოლო დ. ო-ი კი საამისოდ გარკვეულ დროს მოითხოვდა, რის საფუძველზეც გაღვივდა მათ შორის კონფლიქტი. სხვა მოწმები კი (ჯ. მ-ი, ა. ნ-ი, ნ. გ-ი) თავიანთ ჩვენებებში მიუთითებენ, რომ დ. ო-ი და ა. ბ. ერთმანეთს შემთხვევით შეხვდნენ სლოტკლუბის გარეთ, მის მიმდებარე ტერიტორიაზე და არა – სლოტკლუბში. საკასაციო პალატის აზრით, აღნიშნული წინააღმდეგობა ვერ გამორიცხავს მოწმე დ. კ-ის შემთხვევის ადგილზე ყოფნას, რადგან შესაძლებელია ჩვენების მიცემისას მოწმე დ. კ-ეს, ზემოაღნიშნული მიზეზის გამო, დ. ო-ისა და ა. ბ-ის სლოტკლუბში შეხვედრა ახსოვდა, მაგრამ ისევე როგორც სხვა თვითმხილველი მოწმები, ისიც იმაზე მიუთითებს, რომ მათი შეხვედრის შემდეგ მხარეებს შორის კონფლიქტი სწორედ სლოტკლუბის გარეთ განვითარდა და დასრულდა ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ის დაჭრით. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა მომხდარი შემთხვევის დროს მოწმე დ. კ-ის იქ ყოფნას დადასტურებულად მიიჩნევს შემდეგი გარემოებიდან გამომდინარე: მოწმე ნ. გ-ის ჩვენების მიხედვით, მოწმე დ. კ-ე მომხდარი შემთხვევისთანავე ხვდება მას და ეუბნება დ. ო-ის ზედმეტ სახელს, რომელიც ამ უკანასკნელმა არ იცოდა, თავის მხრივ, დ. კ-ემაც არ იცოდა დ. ო-ის ნამდვილი სახელი და გვარი. ალსანიშნავია, რომ იმავეს ამბობს მოწმე ნ. ქ. თავის ჩვენებაში, რომ მან შემთხვევის შემდეგ სწორედ დ. კ-ისგან შეიტყო, რომ „ა-მ“ დაჭრა დ. ო-ი. აღნიშნული გარემოება ამყარებს იმ ვერსიას, რომ დასახელებული სამივე მოწმე ნამდვილად იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილზე და მათ გამოძიებაში ჩვენების მიცემისას ვერავინ უკარნახებდა დ. ო-ის ზედმეტ სახელს. ამ პირობებში გაუგებარია სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრება იმის თაობაზე, რომ მოწმეების – ნ. ქ-სა და ნ. გ-ის ჩვენებები არ წარმოადგენს მოწმე დ. კ-ის შემთხვევის ადგილზე ყოფნის დამადასტურებელ პირდაპირ მტკიცებულებებს და ეს მაშინ, როდესაც აღნიშნული ჩვენებების მიხედვით, მოწმეებმა – ნ. გ-მა და ნ. ქ-ემ სწორედ იქ ნახეს დ. კ-ე და სწორედ მისგან შეიტყვეს მომხდარის შესახებ. გარდა ამისა, დ. კ-ე თავის ჩვენებაში იმასაც აღ-

ნიშნავს, რომ კონფლიქტის დასრულების შემდეგ „ა.“ ანუ ა. ბ. აგინებდა „უ-ს“ (დ. ო-ს), თავის მხრივ, ეს უკანასკნელიც აგინებდა ა. ბ-ს. ზემოთ უკვე იყო საუბარი იმის თაობაზე, რომ მოწმე მ. ლ-ეც უთითებს თავის ჩვენებაში, თუ ერთი ახალგაზრდა როგორ აგინებდა სლოტკლუბის მიმდებარე ტერიტორიიდან სხვა ახალგაზრდებს, რომელთა ვინაობა მან არ იცოდა. გარდა ამისა, ახალგაზრდებს შორის მომხდარ გინების ფაქტს ადასტურებს აგრეთვე მოწმე ზ. მ-ე თავის ჩვენებაში. თუმცა, მისი ჩვენების მიხედვით, ახალგაზრდა, რომელიც მეორეს აგინებდა, ერთ ადგილზე არ მდგარა, როგორც ამას აღნიშნავს მოწმე მ. ლ-ე, არამედ ის გარბოდა მ-ის ქუჩისკენ და სწორედ ამ დროს აგინებდა პ. ქუჩისკენ მიმავალ მეორე ახალგაზრდას. ერთმანეთისგან სრულიად დამოუკიდებელი და ერთმანეთისთვის უცნობი სამი მოწმის მიერ თავიანთ ჩვენებაში მომხდარ შემთხვევასთან დაკავშირებული ერთსა და იმავე გარემოების დადასტურება, რომელთაგან ერთი ჩვენება პირდაპირია, ხოლო ორი კი – ირიბი, უდავოდ ადასტურებს იმას, რომ სამივე მოწმე რეალურად იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილზე. აღსანიშნავია, რომ სააპელაციო სასამართლო საეჭვოდ არ მიიჩნევს მოწმე ნ. ქ-ს ჩვენებას, ნდობას უცხადებს ასევე მოწმების – მ. ლ-ისა და ზ. მ-ის ჩვენებებს. მაგრამ სასამართლოს მიერ იგნორირებულია ამ ორი მოწმისა და მოწმე დ. კ-ის ჩვენებების, ასევე ამ უკანასკნელის ჩვენების მოწმების – ნ. ქ-სა და ნ. გ-ის ჩვენებებთან თანხვდენილობა, რადგან მათი კორელაცია საფუძველს აცლის ვარაუდს იმის თაობაზე, რომ მოწმე დ. კ-ე არ იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილზე და ის არ არის ფაქტის თვითმხილველი მოწმე. ზემოაღნიშნული გარემოებებიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა ასეთ ვარაუდს ვერ გაიზიარებს მისი უსაფუძვლობის გამო. შეუძლებელია აქვე არ აღინიშნოს აშკარა წინააღმდეგობაზე სააპელაციო სასამართლოს პოზიციაში მოწმე დ. კ-სთან მიმართებით. ერთი მხრივ, სასამართლო დაბეჯითებით ასკვნის, რომ დ. კ-ე შემთხვევის ადგილზე არ ყოფილა, მაგრამ ამავე დროს მოწმე მ. ლ-ის ჩვენების სისწორის შესამოწმებლად და დასადასტურებლად სასამართლო იშველიებს სწორედ მოწმე დ. კ-ის ჩვენებას, კერძოდ, ეს მოწმეც იმავე გარემოებას ადასტურებს, რომელზეც მოწმე მ. ლ-ე მიუთითებსო (მხედველობაშია ა. ბ-ის მხრივ დაჭრილი დ. ო-ის გინება). ისმება ლოგიკური კითხვა: თუკი დ. კ-ე შემთხვევის ადგილზე საერთოდ არ ყოფილა და არაფერი უნახავს, როგორლა ადასტურებს შემთხვევის ადგილზე მყოფი მ. ლ-ის მიერ აღნერილ გარემოებას, ან ამ შემ-

თხვევაში სასამართლო რატომ უჯერებს დ. კ-ეს, გაუგებარია. სასამართლო გვერდს ვერ უვლის იმ ფაქტს, რომ მოწმე ნ. ქ-ეც უთითებს თავის ჩვენებაში დ. კ-ეზე, რომ ამ უკანასკნელმა უთხრა მას, რაც მოხდა, თანაც უშუალოდ მომხდარი შემთხვევის შემდეგ. თუ სასამართლო მოწმე ნ. ქ-სა და მის ჩვენებას სანდოდ მიიჩნევს, მაშინ ჩნდება კითხვა: რატომ არ იზიარებს ამ ჩვენებას იმ ნაწილში, რომელიც მოწმე დ. კ-ეს ეხება? არც ამ კითხვაზე ჩანს პასუხი გასაჩივრებულ განაჩენში. აქვე უნდა აღინიშნოს შემდეგი გარემოებაც – მიუხედავად იმისა, რომ ერთსა და იმავე ფაქტთან მიმართებაში მოწმების – მ. ლ-ისა და ზ. მ-ის ჩვენებები აშკარად განსხვავდება ერთმანეთისგან, ამის გამო სააპელაციო სასამართლის რატომდაც ეს ჩვენებები საეჭვოდ არ მიუჩნევია და ამ შემთხვევაში არც ის დასკვნა გამოუტანია, რომ აღნიშნული მოწმეები შემთხვევის ადგილზე არ ყოფილან.

38. საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს მოწმე ლ. ბ-ის პირდაპირ ჩვენებაზე, რომლის სარწმუნობას სააპელაციო სასამართლო ასევე საეჭვოდ მიიჩნევს, რაც განპირობებულია მისი არაადეკვატური შეფასებით. სააპელაციო სასამართლო აღნიშნულ ჩვენებას სრულ უნდობლობას უცხადებს ორ ძირითად არგუმენტზე დაყრდნობით. პირველი მათგანი მდგომარეობს შემდეგში: თუკი ლ. ბ-ი ნამდვილად იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილზე და შესსწრო მომხდარ ფაქტს, მაშინ რატომ ვერ შეამჩნია იმ მომენტში აღნიშნულ ტერიტორიაზე მყოფი თავისი ნაცნობები – გ. მ-ე, შ. შ-ე, ჯ. მ-ი და ა. ნ-ი, რომლებიც თავიანთ ჩვენებებში მიუთითებენ, რომ მომხდარი შემთხვევის დროს იმ ადგილის მიმდებარე ტერიტორიაზე იმყოფებოდნენ. როგორც სასამართლო აღნიშნავს, ლ. ბ-ი თავის ჩვენებაში ამ პირთაგან არცერთი მათგანის ყოფნას არ ადასტურებს შემთხვევის ადგილზე, საიდანაც გამოაქვს დასკვნა, რომ მოწმე ლ. ბ-ი არასწორ ჩვენებას იძლევა და ის საერთოდ არ ყოფილა შემთხვევის ადგილზე. მეორე არგუმენტი, რომლითაც სააპელაციო სასამართლო ცდილობს, გაამაგროს მოწმე ლ. ბ-ის შემთხვევის ადგილზე არყოფნის ვერსია, გამოიხატება იმაში, რომ ის სვამს კითხვას: თუკი შემთხვევის ადგილზე იმყოფებოდა ლ. ბ-ი, რატომ არ გაუჩნდა მას სურვილი, მისულიყო დაჭრილ მეგობართან და დახმარებოდა მას, ამის ნაცვლად, მან მიატოვა შემთხვევის ადგილი და, როგორც თვითონ აღნიშნავს თავის ჩვენებაში, მეგობარ გოგონასთან შესახვედრად წავიდა.

39. განვიხილოთ თითოეული არგუმენტის საფუძვლიანობა

ცალ-ცალკე. პირველ რიგში, რაც შეეხება სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას მოწმე ლ. ბ-ის მიერ მომხდარი შემთხვევის ადგილზე სხვა, ზემოთ დასახელებული მოწმეების არდანახვისა თუ ვერდანახვის მიზეზს, უნდა აღინიშნოს შემდეგი: ზემოთ უკვე იყო მოტანილი საკმაოდ ვრცელი ამონარიდები მოწმე ლ. ბ-ის ჩვენებიდან. ერთი მნიშვნელოვანი ნაწილი ამ ჩვენებისა შინაარსობრივად ეხება უშუალოდ მის მიერ დანახულ, დ. ო-სა და ა. ბ-ს შორის მიმდინარე კონფლიქტის იმ მომენტებს, რომელთა დანახვაც მან შეძლო და მოასწრო, ვიდრე შემთხვევის ადგილის მიმდებარე ტერიტორიას დატოვებდა. ჩვენების ამ ნაწილის მიხედვით, მან შეამჩნია დაძული ურთიერთობა ხსენებული კონფლიქტის მონაწილეებს შორის. მან დაინახა ასევე, შემდეგ როგორ გადაიზარდა ეს კონფლიქტი ფიზიკურ დაპირისპირები, რა დროსაც დ. ო-ი ჩაიკეცა და ასეთ მდგომარეობაში მყოფს ა. ბ-მ დანა დაარტყა. დანა მას მარჯვენა ხელში ეჭირა. აღნიშნული მოწმის ჩვენების ეს ნაწილი საყურადღებოა იმ მხრივ, რომ სხვა მოწმეების (გ. მ-ე, შ. შ-ე) პირდაპირი ჩვენებისაგან განსხვავებით, მას არ დაუნახავს ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ისათვის გულმკერდის არეში დანის პირველი დარტმა. უფრო მეტიც, მოწმე ლ. ბ-ი იმასაც კი ვერ ამბობს დაზუსტებით, ა. ბ-მ სხეულის რა ნაწილში დაარტყა დანა ძირს ჩაკეცილ დ. ო-ს. თუკი გავიზიარებთ სააპელაციო სასამართლოს ვერსიას ლ. ბ-ის ჩვენებისა და სხვა მოწმეების ჩვენებების (გ. მ-ის, შ. შ-ის) შესაძლო წინასწარ შეთანხმებაზე, მაშინ ერთობ ალოგიურად გამოიყურება, რომ ამ ჩვენებების შემთანხმებლებმა რატომდაც არ იზრუნეს იმაზე, რომ ამ ჩვენებებს შორის შინაარსობრივად მეტი თანხვედრა ყოფილიყო, მათი დამაჯერებლობის ხარისხისა და როგორც მტკიცებულების წონის ასამაღლებლად. რა უშლიდა ხელს ლ. ბ-ს თავის ჩვენებაში დანის ერთი დარტყმის მაგივრად ორ დარტყმაზე მიეთითებინა? არც არაფერი. მაშ რა არის ამ მნიშვნელოვან მომენტან დაკავშირებით მისი ჩვენების სხვა, „მასთან შეთანხმებული“ მოწმეების ჩვენებებისგან განსხვავების მიზეზი? ასეთი მიზეზი კი სწორედ ის გარემოებაა, რომელიც სააპელაციო სასამართლოს რატომდაც არადამაჯერებლად მიაჩნია – ლ. ბ-ი, რომელიც მომხდარი შემთხვევის ერთ-ერთი თვითმხილველი მოწმეა, გულნრფელად ყვება მხოლოდ იმას, რაც პირადად დაინახა იმ ადგილიდან, სადაც იმყოფებოდა ა. ბ-ისა და დ. ო-ის დაპირისპირების მომენტში. ის არ ცდილობს, რაიმე დაამატოს და ხელოვნურად შეავსოს თავისი მონაყოლი იმით, რაც მას არ შეუმჩნევია. ყოველივე ეს უდავოდ მიუთი-

თებს ამ მოწმის პირდაპირი ჩვენების რეალურ ხასიათზე და არა მის ხელოვნურ წარმოშობაზე. დავუბრუნდეთ იმ მნიშვნელოვან კითხვას, რომელსაც სვამს სააპელაციო სასამართლო და რომელიც უკავშირდება ამ ჩვენების სარწმუნობას. რატომ ვერ დაინახა მოწმე ლ. ბ-ა თავისი ნაცნობი სხვა მოწმეები შემთხვევის ადგილზე, თუკი იგი მართლაც იქ იმყოფებოდა? ამ კითხვაზე პასუხის გასაცემად ისევ უნდა მივმართოთ ლ. ბ-ის ჩვენებას ზემოთ მოხმობილი ამონარიდიდან. ამ ჩვენების მიხედვით, ლ. ბ-ი შემთხვევის ადგილზე არ ყოფილა მისული თავისი ნაცნობებიდან თუ მეგობრებიდან ვინმეს ნახვის მიზნით, ის ამ ადგილიდან აპირებდა მეგობარ გოგონასთან შესახვედრად წასვლას და სამარშრუტო მიკროაეტობუს ს ელოდებოდა. ამიტომ სრულიად ბუნებრივია, რომ დ. ო-სა და ა. ბ-ს შორის კონფლიქტის დაწყებამდე, ის არ დაინტერესებულა, ახლომახლო ტერიტორიაზე მათ გარდა კიდევ ვინ მოძრაობდა, ან ვინ სად იმყოფებოდა. სრულიად ბუნებრივია ისიც, რომ მან მოვლენების განვითარების ჯერ კიდევ ადრეულ ეტაპზე დაინახა ა. ბ-სა და დ. ო-თან ახლოს მყოფი ნ. გ-ი, რომელიც შემდეგ, ხსენებულ პირთა შორის დაძაბულობის წარმოშობისა და მათ ფუზიკურ დაპირისპირებაში გადაზრდისას, უკვე აღარ დაუნახავს და ვერც დაინახავდა, რადგან ნ. გ-მა ამ მომენტამდე კარგა ხნით ადრე დატოვა შემთხვევის ადგილი, ქუჩა გადაკვეთა და აფთიაქში შევიდა. ამ მიმართებით ლ. ბ-ისა და ნ. გ-ს ჩვენებები თანხვდენილია, რაც სააპელაციო სასამართლოს მხედველობიდან გამორჩია. ნ. გ-ი თავის ჩვენებაში აღნიშნავს, რომ არც კონფლიქტამდე და არც კონფლიქტის შემდეგ შემთხვევის ადგილზე მოწმე დ. კ-ის გარდა არავინ უნახავს. ესეც სრულიად ბუნებრივად გამოიყურება, თუკი მის ნაამბობს ცრუ ჩვენებად არ მივიჩნევთ, რადგან ნ. გ-ს არავითარი მოტივი და მიზეზი არ შეიძლებოდა ჰქონდა ცრუ ჩვენების მისაცემად და ამ ჩვენების მოწმე ლ. ბ-თან წინასწარ შესათანხმებლად. მისი ჩვენების მიხედვით კი, როგორც ზემოთ ვნახეთ, ის შემთხვევის ადგილზე ა. ბ-სთან ერთად მივიდა, სადაც მათ შეხვდათ დ. ო-ი, რომელსაც ის არ იცნობდა. მათი შეხვედრის შემდეგ ნ. გ-ი არ დაინტერესებულა დ. ო-ისა და ა. ბ-ის საუბრით, მალევე დატოვა იქაურობა და ქუჩის მეორე მხარეზე მდებარე აფთიაქში გადავიდა. როდესაც 10-15 წუთის შემდეგ ის უკან მობრუნდა შემთხვევის ადგილზე, იქ უკვე ყველაფერი დამთავრებული იყო და მას დ. კ-ემ უთხრა, რაც იქ მოხდა მის მისვლამდე. ასეთ ვითარებაში, ის გარემოება, რომ ლ. ბ-მა თავიდან დაინახა ნ. გ-ი შემთხვევის ადგილზე, შემდეგ კი ის აღარ დაუნა-

ხავს, რადგან მან ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ისათვის დანის დარტყმის დანახვისთანავე დატოვა შემთხვევის ადგილი, ხოლო ნ. გ-ს, თავის მხრივ, საერთოდ არ დაუნახავს ლ. ბ-ი, რომელიც ზემოაღნიშნული შეხვედრის ადგილიდან 20–25 მეტრის მოშორებით იმყოფებოდა, ვერ გახდება იმ დასკვნის გამოტანის საფუძველი, რომ მოწმები – ლ. ბ-ი და ნ. გ-ი ცრუ ჩვენებებს იძლევიან. საგულისხმოა, რომ სააპელაციო სასამართლოც ვერ უთითებს თავის განაჩენში რაიმე ისეთ ხელშესახებ საფუძველს, რაც დამაჯერებელს გახდიდა მათ წარმოჩენას დაინტერესებულ მოწმე-ებად. ამ განმარტების შემდეგ შეიძლება განვიხილოთ ის საკითხიც, თუ რატომ ვერ დაინახა ლ. ბ-მა შემთხვევის ადგილზე სხვა მოწმები – შ. შ-ე და გ. მ-ე, ასევე ჯ. მ-ი და ა. ნ-ი. ამასთან დაკავშირებით უნდა გავითვალისწინოთ შემდეგი გარემოებები: შემთხვევის ადგილი მდებარეობს თ-ში, კ. გ. (ყოფილი პ.) გამზირისა და მ-ის ქუჩის გადაკვეთასთან, სლოტკლუბ „გ-ის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე, მის წინ. მომხდარ შემთხვევამდე დაახლოებით 7–8 წუთით ადრე, ლ. ბ-მა მოპირდაპირე მხრიდან გადაკვეთა კ. გ. გამზირი და გაჩერდა სლოტკლუბ „გ-ისგან“ 20–30 მეტრის მოშორებით, სადაც ის ელოდებოდა სამარშრუტო მიკროავტობუსს, რათა გამგზავრებულიყო ხ-ის ქუჩისკენ. ხუთი წუთის შემდეგ სლოტკლუბ „გ-თან“ გამოჩნდნენ ა. ბ. და ნ. გ-ი, სავარაუდოდ – მ-ის ქუჩის მხრიდან, სადაც ისინი შეხვდნენ დ. მ-ს, რომელთანაც ა. ბ-მ დაიწყო საუბარი, ხოლო ნ. გ-მა ისინი დატოვა და გადაკვეთა კ. გ. გამზირი. ეს პირები ლ. ბ-მა დაინახა იმის გამო, რომ მათ მხარეს უწევდა ყურება, რადგან სწორედ იმავე მხრიდან ელოდებოდა სამარშრუტო მიკროავტობუსის მოსვლას. დაზუსტებით რომ ითქვას, მითითებულ დროს ისინი, ყველანი, იმყოფებიან კ. გ. გამზირის ერთსა და იმავე მხარეზე, სლოტკლუბ „გ-თან“ და მის მორიახლოს მდებარე „ჯ-ის“ ოფისთან. ამიტომ აღმოჩნდნენ ისინი ლ. ბ-ის მხედველობის არეში. ამ მომენტში ზემოხსენებული პირები – გ. მ-ე, შ. შ-ე, ა. ნ-ი და ჯ. მ-ი იმყოფებოდნენ კ. გ. გამზირის მეორე, მოპირდაპირე მხარეს, იქ არსებულ სახაჭაპურესთან. სრულიად ნათელია, რომ ლ. ბ-ი ბევრად ახლოს უნდა ყოფილიყო შემთხვევის ადგილთან, ვიდრე გამზირის მოპირდაპირე მხარეზე მყოფი ზემოხსენებული პირები. მაშასადამე, შემთხვევის ადგილზე ვითარების დაძაბვამდე და კონფლიქტის დაწყებამდე ლ. ბ-ი გამზირის მეორე მხარეზე მყოფ პირებს ვერ დაინახავდა, რადგან ამ დროს მას ყურადღება სულ სხვა მხარეს ჰქონდა მიპყრობილი. შემდეგ კი, როდესაც დაინახა ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ის დაჭრა, მისი განმარტე-

ბით, მან მაშინვე დატოვა შემთხვევის ადგილი და გაემართა სასტუმრო „ა.“ (ამჟამად სასტუმრო „ჰ-ი“) მიმართულებით, თუმცა იმის დანახვა კი მოასწრო, როგორ დაინყო გამზირის გადაკვეთა დაჭრილმა დ. ო-მა. გამზირის მეორე მხარეს, „სახაფაპურეს-თან“ მყოფმა შ. შ-ემ, ჯ. მ-მა და სხვებმა მხოლოდ მას შემდეგ დაინყეს მოძრაობა დაჭრილი დ. ო-ისკენ, როცა მან მოპირდაპირე მხრიდან დაინყო გამზირის გადაკვეთა. ამ დროისათვის ლ. ბ-ი უკვე საკმაო მანძილითაა დაშორებული შემთხვევის ადგილიდან და მოძრაობს გამზირის მოპირდაპირე მხარეზე სასტუმრო „ა.“ მიმართულებით. ასეთ პირობებში გაუგებარია, სააპელაციო სასამართლოს საიდან გამოაქვს კატეგორიული დასკვნა, რომ ლ. ბ-ს აუცილებლად უნდა დაენახა ზემოაღნიშნული პირები. მან ცოტა ხნის შემდეგ უკან მოიხედა შემთხვევის ადგილისკენ, მაგრამ, მისი განმარტებით, იქ უკვე ბევრი ხალხი იყო შეკრებილი. ცხადია, რომ მათ შორის ის ნაცნობების მოძიებასა და გამორჩევას არ დაიწყებდა, მითუმეტეს თუ გავითვალისწინებთ, რომ ლ. ბ-ი იმ მომენტში არავითარ სურვილს არ იჩენს რაიმე საერთო იქონიოს მომხდარ ფაქტთან, მიუხედავად დაპირისპიერბულ მხარეებთან მისი ახლო ნაცნობობისა. ის საერთოდ გაერიდა შემთხვევის ადგილს და წავიდა მეგობარ გოგონასთან შესახვედრად. აქვე უნდა აღინიშნოს ის გარემოებაც, რომ სააპელაციო სასამართლო თავის განაჩენში ზოგჯერ მოწმის ჩვენების არაზუსტ ინტერპრეტაციას მიმართავს, რაზედაც სწორად ამახვილებს ყურადღებას ბრალდების მხარე თავის საკასაციო საჩივარში. კერძოდ, სააპელაციო სასამართლო მოწმე ლ. ბ-ის ჩვენების თაობაზე აღნიშნავს, რომ ის არ ადასტურებს არცერთი ზემოთ ჩამოთვლილი პირის (აქ სასამართლო გულისხმობს საქმეში მონაწილე ძირითად მოწმებს, რომელთა ჩვენებებსაც ეყრდნობოდა ბრალდება) შემთხვევის მიმდებარედ ყოფნისა და დანახვის ფაქტს. მას არც შ. შ-ე დაუნახავს. მაგრამ საქმე ისაა, რომ ლ. ბ-ი თავის ჩვენებაში არ აღნიშნავს – არ ვადასტურებ შემთხვევის ადგილზე ან ამ ადგილის მიმდებარე ტერიტორიაზე აღნიშნულ პირთა ყოფნასო, არამედ ის განმარტავს: „იქ იმდენი ხალხი იყო, რომ შესაძლებელია ჩემი ნაცნობებიც ყოფილიყვნენ, იყვნენ გამვლელებიც. შ. შ-ეს ვიცნობ, იმ დროს სად იყო, არ ვიცი. გ. მ-ესაც ვიცნობ, იმ დროს სად იყო, არ ვიცი, მე ის არ მინახავს. შემდეგ მოწმე აზუსტებს – იმ მომენტში არ მინახავს, შესაძლებელია იმ დღეს განხე კიდეც, მაგრამ იმ მომენტში არ მინახავს. შ. შ-ეზეც იმავე პასუხს გაგცემთ“. საკასაციო პალატის აზრით, აღნიშნული მოწმის ჩვენების ჩეალურ შინა-

არსესა და სააპელაციო სასამართლოს მიერ ამ შინაარსის ინტერ-პრეტაციას მორის მნიშვნელოვანი და არსებითი განსხვავებაა, რაც იმაში გამოიხატება, რომ როგორც ვხედავთ, მოწმე ლ. ბ-ი თავის ჩვენებაში არ გამორიცხავს შემთხვევის ადგილზე ან მის მიმდებარე ტერიტორიაზე ზემოხსენებულ მოწმეთა შესაძლო ყოფნას. გასაჩივრებულ განაჩენში კი მოწმის ჩვენების ეს ნაწილი სანინააღმდეგო მნიშვნელობითაა წარმოჩენილი. საკასაციო პალატას არარელევანტურად მიაჩნია სააპელაციო სასამართლოს მეორე არგუმენტიც, რომელზეც ზემოთ უკვე აღინიშნა და რომლის საფუძველზეც ის ცდილობს, საეჭვოდ მიიჩნიოს მოწმე ლ. ბ-ის ჩვენების სისწორე, იმაზე მითითებით, რომ: ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ის დაჭრის დანახვისთანავე, რატომ არ გაეშურა მისაენ დასახმარებლად; ამის ნაცვლად რატომ მიატოვა მან შემთხვევის ადგილი და ნავიდა მეგობარ გოგონასთან შესახვედრად; რატომ არ გაუჩნდა სურვილი თუნდაც გარდაცვლილი დ. ო-ის ოჯახის წევრებისთვის ეამბა იმის შესახებ, რაც შემთხვევის ადგილზე დაინახა; რატომ დუმდა დიდი ხნის განმავლობაში და 11 წლის შემდეგ რატომ გაუჩნდა სურვილი, გამოძიებისთვის ჩვენება მიეცა მომხდარი ფაქტის თაობაზე და სხვ. ისე გამოდის, რომ თუკი პირიქით მოხდებოდა, კერძოდ, ლ. ბ-ი მაშინვე გაიცემოდა დაჭრილი დ. ო-ის მისაშველებლად, ამის შემდეგ კი დაწვრილებით მოუყვებოდა გარდაცვლილის ოჯახის წევრებს იმის შესახებ, რაც ნახა, ამასთან, საგამოძიებო ორგანოებშიც საჩქაროდ გამოცხადდებოდა და მისცემდა ჩვენებას, მაშინ მისი ჩვენება სრულიად უაპელაციოდ შეგვეძლო მიგველო როგორც უდავო ჭეშმარიტება და სარწმუნო მტკიცებულება. რბილად რომ ითქვას, მოწმის ჩვენების სარწმუნობის ამგვარი კრიტერიუმებით შეფასება ერთობ შეუსაბამოა საამისოდ მტკიცების სამართლით აღიარებულ და შესაბამისი საპროცესო სამართლებრივი ნორმებით განსაზღვრულ ინსტიტუტებთან, მითუფრო მაშინ, როდესაც საკითხი ეხება არა უკვე მოწიფულ ადამიანს, არამედ – 14-15 წლის მოზარდს (დაახლოებით ასეთ ასაკში იყო ლ. ბ-ი, როდესაც ის მომხდარი შემთხვევის უნებლიერ მოწმე გახდა). ერთობ არარეალურია ასეთი ასაკის მოზარდს მოსთხოვო, რომ თავისი ქცევებისას მაღალზნეობრივი, სამართლებრივი მოვალეობისადმი მაღალი მოქალაქეობრივი პასუხისმგებლობითა და მართლშეგნებით იხელმძღვანელოს, რაც არამცთუ მოზარდების, არამედ უკვე მოწიფული ადამიანების შეგნებაშიც კი ძნელად ყალიბდება და ზოგჯერ ამის მიღწევა ძალზე რთულ ამოცანას წარმოადგენს. უკვე მოწიფულ ასაკში მყოფი მოწმე

ლ. ბ-ი თავის იმუამინდელ საქციელს სრულიად გულწრფელად და შეულამაზებლად გადმოსცემს, აღნიშნავს, რომ იმ მომენტში ის დაიბნა, რადგან მოვლენების ისეთ განვითარებას, რაც რეალურად მოხდა, არ მოელოდა ამიტომ ახლაც ვერ ხსნის, რატომ მოიქცა მაშინ ისე, რასაც მას სასამართლო საყვედურობს თავის განაჩენში. რაც შეეხსება სააპელაციო სასამართლოს მიერ გამოთქმულ ეჭვებს, თუ რა მიზეზის გამო გაუჩნდა მოწმე ლ. ბ-ს თერთმეტი წლის შემდეგ სურვილი, რომ მოცემულ საქმეზე ჩვენება მიეცა გამოძიებისა და სასამართლოსათვის, ამასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ამ საქმეში მონაწილე მოწმებიდან თავისი ინიციატივით მხოლოდ ერთმა – შ. შ-ემ მიმართა თავისი ადვოკატის მეშვეობით საგამოძიებო ორგანოებს ჩვენების მისაცემად. ცველა დანარჩენი მოწმის არსებობა კი საგამოძიებო ორგანოებმა დაადგინეს და მიაკითხეს კიდეც თითოეულ მათგანს, რის გამოც ისინი, მათ შორის ლ. ბ-იც, თავს ვერ აარიდებდნენ ჩვენების მიცემას, რადგან, წინააღმდეგ შემთხვევაში, ისინი საკუთარ თავს სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობის წინაშე დააყენებდნენ. ამრიგად, ზემოაღნიშნული გარემოებებიდან გამომდინარე, არ მოიპოვება რაიმე ისეთი რეალური და დასაბუთებული საფუძველი, რომლის გამოც მართებული იქნებოდა საეჭვოდ მიგვეჩნია და არ გაგვეზიარებინა ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ის მევლელობის საქმეზე მოწმე ლ. ბ-ის მიერ სასამართლოსათვის მიცემული ჩვენება.

40. ცალკე უნდა აღინიშნოს სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობებზე საქმეში არსებული ორი მოწმის – შ. შ-ისა და გ. მ-ის პირდაპირ ჩვენებებთან დაკავშირებით, რომლებსაც ის არ იზიარებს, ხოლო ამ მოწმებს სრულ უნდობლობას უცხადებს, ძირითადად, იმავე არგუმენტების მოშველიებით, რომლებსაც სასამართლო ეყრდნობა მოწმე ლ. ბ-ის პირდაპირი ჩვენების უკიდურესად ნებატიური შეფასებისას. როგორც ზემოთ უკვე აღინიშნა, სასამართლო ამ შემთხვევაშიც აღნიშნულ მოწმეთა ჩვენებებს საეჭვოდ აცხადებს იმ მოტივით, რომ მომხდარი შემთხვევიდან 11 წლის შემდეგ რატომ გაუჩნდათ მათ სურვილი, ეთანამშრომლათ გამოძიებასთან და მიეცათ ჩვენებები ამ საქმეზე, თუკი მანამდე ამდენა ხნის განმავლობაში დუმდნენ. ამასთან დაკავშირებით უკვე ითქვა, რომ მოწმე გ. მ-ე, ისევე როგორც საქმეში მონაწილე სხვა მოწმეები (გარდა შ. მ-ისა), თავისი ინიციატივით არ გამოცხადებულან საგამოძიებო ორგანოში და არ გამოუთქვამთ ჩვენების მიცემის სურვილი. მათი არსებობა საგამოძიებო ორგანომ დაადგინა მოწმე შ. შ-ის ჩვენების

მეშვეობით, რის შემდეგაც გამოიძახა ისინი ჩვენების მისაცემად. რაც შეეხება მოწმე შ. შ-ის მიერ გამოჩენილ ინიციატივას, მიემართა და ჩვენება მიეცა საგამოძიებო ორგანოსათვის, თუთ სააპელაციო სასამართლოც ვერ უარყოფს თავის განაჩენში სამართლში მიცემული პირის ასეთ უფლებას, თუნდაც ბრალდების მხარის გარკვეული შეღავათების მისაღებად მასთან თანამშრომლობის სანაცვლოდ. უფრო მეტიც, სასამართლო იმასაც აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ გააჩნია საფუძველი აღნიშნულ გარემოებასთან დაკავშირებით დაცვის მხარის ვერსიის დადასტურებულად მიჩნევისათვის, რომლის მიხედვით, აღნიშნულმა მოწმეებმა, რომლებიც ჩვენებების მიცემისას სასჯელს ერთად იხდიდნენ, შესაძლოა, სწორედ შეღავათების მისაღებად მისცეს ცრუ ჩვენებები ბრალდებულ ა. ბ-ის წინააღმდეგ და ბრალდების მხარემ შესთავაზა ასეთი შეღავათები შ. შ-ესა და გ. მ-ეს. მიუხედავად ამისა, სასამართლო, ხსენებული გარემოების გამო, მაინც საეჭვოდ მიიჩნევს მათ ჩვენებებს ბრალდების მხარის მიერ ამ ეჭვის გასაქარწყლებლად მტკიცებულებების წარმოუდგენლობის გამო. საკასაციო პალატის აზრით, გაუგებარია, სააპელაციო სასამართლოს რა მტკიცებულებები აქვს მხედვებლობაში ან საიდან, რა წყაროებიდან უნდა მოეპოვებინა ბრალდების მხარეს ასეთი მტკიცებულებები. აშკარაა, სასამართლო არაპირდაპირ მიანიშნებს, რომ მოწმეების – შ. შ-ისა და გ. მ-ის მიერ გამოძიებისა და სასამართლოსათვის ჩვენებების მიცემის მიზეზი სანაცვლო შეღავათების მიღების ინტერესი იყო და სხვა არაფერი, თუმცა საქმეში არავითარი მონაცემი არ არსებობს ამგვარი ვერსიის დასადასტურებლად და საამისოდ რაიმე ფაქტობრივი საფუძვლის არსებობაზე განაჩენში არაფერია აღნიშნული. ამიტომ საკასაციო პალატა ვერ მიიჩნევს საფუძვლიანად და დასაბუთებულად სააპელაციო სასამართლოს მსგავს მსჯელობებს, მათ შორის იმის თაობაზე, რომ მოწმეების – შ. შ-ისა და გ. მ-ის ჩვენებებზე შესაძლოა, გავლენა მოეხდინა ერთსა და იმავე საკანში ერთსა და იმავე დროს მათ მიერ სასჯელის ერთად მოხდას და ამ გარემოების გამოყენებით აღნიშნული ჩვენებების თაობაზე მათ შესაძლო ურთიერთშეთანხმებას. მაგრამ ასეთი ვერსიის საფუძვლიანბა ბათილდება შემდეგი გარემოებით: სააპელაციო სასამართლო განაჩენში საკმაოდ ვრცელ ანალიზს უთმობს იმ წინააღმდეგობების წარმოჩნას, რაც, მისი აზრით, მათ ჩვენებებს შორის არსებობს. საკასაციო პალატა კიდევ ერთხელ აღნიშნავს, რომ სრულიად ლოგიკურია კითხვა: თუკი ხსენებულ მოწმეებს

ჩვენებები წინასწარ ჰქონდათ ურთიერთშეთანხმებული, მაშინ რატომა წინააღმდეგობები მათ შორის, ამ მოწმეებს ხომ საკმარისზე მეტი დროც და პირობებიც ჰქონდათ საიმისოდ, რომ თვით უმცირესი დეტალებიც კი შეეთანხმებინათ ერთამანეთისათვის? ამ კითხვაზე გასაჩივრებული განაჩენის შინაარსი ვერ იძლევა ვერანაირ პასუხს. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მოწმეების – შ. შ-სა და გ. მ-ის ჩვენებებში შეიძლება მართლაც აღმოვაჩინოთ გარეკეული შეუსაბამობები, მაგრამ არა ისეთი ფატალური წინააღმდეგობანი, რის გამოც დასაბუთებული საფუძველი გვექნებოდა, გონივრული ეჭვი შეგვეტანა მათ სისწორეში და საერთოდ, ამ მოწმეების შემთხვევის ადგილზე ყოფნაში იქ მიმდინარე მოვლენების დროს. აქ აუცილებლად უნდა ითქვას იმ გარემოებაზეც, რომელთან დაკავშირებითაც სამართლიანად აპელირებს ბრალდების მხარე თავის საკასაციო საჩივარში. როდესაც საპელაციო სასამართლო გასაჩივრებულ განაჩენში ზემოხსენებულ შეუსაბამობებს სერიოზულ წინააღმდეგობებად მიიჩნევს, ამის დასაბუთებისას აღნიშნული მოწმეების ჩვენებებიდან აღებული ცალკეული მონაკვეთის შინაარსის არაზუსტ ინტერპრეტაციას ახდენს ჩვენების მთლიანი კონტექსტიდან მოწყვეტით. მაგალითად, განაჩენში მითითებულია: შ. შ-ე აცხადებს, რომ მას ქუჩა არ გადაუკვეთავს (იგულისხმება ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ის დაჭრის შემდეგ მიმდინარე მოვლენები), მაგრამ სულ სხვა რამეს ვიგებთ მონმე შ. შ-ის დაკითხვის ოქმიდან, კერძოდ, მოწმე ამბობს: „ამ დროს, მართალია, დაბნეული ვიყავი და, პრინციპში, არც კი ვიცოდი, რა უნდა გამეკეთებინა, მაგრამ ერთადერთი, თავში აზრად რაც მომივიდა – ქუჩის გადაკვეთა იყო, სირბილით გადავავეთე ქუჩა“. ახლა ისიც ვნახოთ, იმავე მომენტს როგორ იხსენებს მოწმე გ. მ-ე (ამონარიდი სასამართლოში მიცემული ჩვენებიდან): „ამ დროს მე და შ-ე გავიქცით იქითკენ. „ა.“ გაიქცა და ჩიხში შევარდა, მე მას მარტო ვეძებდი. რომ გამოვიქცით, მერე შ. შ-ისთვის ალარ მიმიქცევა ყურადღება. მე და შ. შ-ე რომ გავიქცით, ჯ-ც გარბოდა დ. ო-თან“. ანალოგიური მდგომარეობაა მაშინაც, როდესაც საპელაციო სასამართლო განაჩენში მსჯელობს წინააღმდეგობის არსებობაზე, ერთი მხრივ, ა. ნ-ისა და ჯ. მ-ს, ხოლო, მეორე მხრივ, შ. შ-ისა და გ. მ-ის ჩვენებებს შორის, ამ უკანასკნელების შემთხვევის ადგილზე ყოფნა – არყოფნის საკითხთან დაკავშირებით. სასამართლოს მიერ განაჩენში ისევა წარმოჩენილი, რომ თითქოს, შ. შ-ე და გ. მ-ე თავინათ ჩვენებებში გაცხადებულ გარემოებას, რომ მომხდარ შემთხვევამდე კ. გ. გამზირის მოპირ

დაპირე მხარეს, სახაფაპურესთან, მათ დაინახეს ჯ. მ-ი და ა. ნ-ი სხვა პირებთან ერთად, ეს უკანასკნელები კატეგორიულად გამორიცხავენ და საერთოდ უარყოფენ ზემოხსენებული ორი მოწმის აღნიშნულ ადგილზე ყოფნას. სინამდვილეში ა. ნ-მა სა-სამართლოში დაკითხვისას განაცხადა შემდეგი: „ვერ გეტყვით, ბოლიშს ვიხდი, იმდენი დროა გასული, საერთოდ არ მახსოვს იქ გარშემო იყო თუ არა ვინმე, ჩემთან და ჯ-სთან ერთად არავინ არ ყოფილა, ჩვენ მარტო ვიყავით, მაგრამ გარშემო ვინ იყო, მა-გაზე ვერაფერს მოგახსენებთ“. მაშასადამე, ირკვევა, რომ სა-ხაფაპურის მიმდებარე ტერიტორიაზე, სხვადასხვა ადგილზე იმ-ყოფებიან – შ. შ-ე, გ. მ-ესთან ერთად, და ჯ. მ-ი, ა. ნ-თან ერთად, რა დროსაც შ. და გ. ამჩნევენ ჯ-ს, როგორც თავიანთ ნაცნობს, ა. ნ-თან ერთად, რომელსაც ისინი არ იცნობენ. ისიც ვნახეთ, რომ ა. ნ-ი თავის ჩვენებაში სულაც არ გამორიცხავს მათ გარდა იქ სხვა პირების ყოფნის შესაძლებლობას, რაც სრულიად გასა-გებია. მოწმეებს უფრო კარგად ახსოვთ საქმისთვის მნიშვნე-ლოვანი ფაქტი, რომელმაც მაშინ ყველაზე დიდი შთაბეჭდილე-ბა მოახდინა მათზე და ამიტომ მეხსიერებაშიც უფრო მკაფიოდ შემორჩათ თავიანთ ნაცნობებს შორის მომხდარი კონფლიქტი და ამ კონფლიქტისას ა. ბ-ის მეტ დ. ო-ის დანით დაჭრა, ვიდრე სხვა, მეორეხარისხოვანი გარემოებები, კერძოდ, იმ დროს ვინ სად იდგა, ვინ საით გაიქცა და ვინ პირველი გარბოდა დაჭრილი დ. ო-ისკენ და ვინ ბოლოს, ან იმ მომენტში ახლომახლო, გვერ-დით კიდევ ვინ იყო. მათი ჩვენებების შეფასებისას გასათვა-ლისწინებელია ისიც, რომ შ. შ-ე და გ. მ-ე ა. ნ-ს არ იცნობდნენ, ხოლო ჯ. მ-ს მხოლოდ სახელით იცნობდნენ. ასეთ პირობებში თვითმხილველი მოწმეებისგან მომხდარ ფაქტთან დაკავშირე-ბული ყველა გარემოების, მათ შორის შედარებით ნაკლებმინიშ-ვნელოვანი მომენტების სრულად აღქმა, თანაც მათი არასრულ-ნლოვანების ასაკში და მრავალი წლის შემდეგ უკანასკნელ წერილმანებამდე მათი ზუსტი თანმიმდევრობით გადმოცემის მოთხოვნა, მეტისმეტად გადაჭარბებულია. ამიტომ, თუ მოწ-მის ჩვენება ასეთ მკაცრ მოთხოვნას ვერ აკმაყოფილებს, ეს არ შეიძლება გახდეს მისი ჩვენების საეჭვოდ მიჩნევის საფუძვე-ლი მაშინ, როდესაც იგივე ჩვენება თანმიმდევრულია მტკიცე-ბის საგანში მოაზრებულ საქმის ძირითად ფაქტობრივ გარემო-ებებთან მიმართებით. სწორედ ამგვარი მიდგომით უნდა შეფას-დეს შ. შ-ისა და გ. მ-ის, როგორც ფაქტის თვითმხილველი მოწ-მეების, პირდაპირი ჩვენებებიც, რის შედეგადაც მათ რეალო-ბასა და სარწმუნობაში ეჭვის შეტანის საფუძველი გამოირიც-

ხება. სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის საფუძვლიანად გაცნობისას ისეთი შთაბეჭდილება იქმნება, რომ ა. ბ-ის მიმართ წარდგენილი ბრალდება მხოლოდ ამ ორი მოწმის – შ. შ-ისა და გ. მ-ის ჩვენებებს ემყარება და მოცემული საქმის შედეგიც სწორედ მათ მიღებასა თუ არმიღებაზეა დამოკიდებული. სინამდვილეში კი ასე სულაც არ არის. როგორც ზემოთ წარმოდგენილი ანალიზი ცხადყოფს, აღნიშნული ორი ჩვენება საერთოდაც რომ არ იქნეს მიღებული და გაზიარებული, საქმეში მაინც რჩება კიდევ ექვსი მოწმის ისეთი ჩვენება, ამათგან სამი – პირდაპირი (მოწმების – დ. კ-ის, ლ. ბ-ისა და ნ. ქ-ს ჩვენებები) და სამი – არაპირდაპირი (მოწმების – ლ. გ-ის, ზ. მ-ისა და მ. ლ-ის ჩვენებები), რომელთა მომხდარ ფაქტოან პირდაპირი შეხება, ურთიერთშესაბამისობა და, რაც მთავარია, მათი სანდოობა და უტყუარობა, ძალიან მაღალი ხარისხით, ობიექტური, მიუკერძოებელი დამკვირვებლისათვის სრულიად აშკარა და უდავოა გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის დონეზე.

41. საკასაციო პალატა დ. ო-ის განზრაბ მკვლელობის საქმეში არსებული მტკიცებულებების შეფასებისას ითვალისწინებს და სავსებით იზიარებს ამ საკითხისადმი ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს მიღვომასა და პრაქტიკას. კერძოდ, ევროპული სასამართლო თავის გადაწყვეტილებებში ყურადღებას ამახვილებს შემდეგზე: სასამართლო მსჯელობს იმაზე, თუ რამდენად სამართლიანი იყო სამართალნარმოება მთლიანობაში და რამდენად იყო დაცული დაცვის უფლებები. კერძოდ, უნდა შეფასდეს: მიეცა თუ არა მომჩინანს შესაძლებლობა – ედავა მტკიცებულებების ავთენტურობაზე და შეწინააღმდეგებოდა ამ მტკიცებულებების გამოყენებას. გარდა ამისა, გასათვალისწინებელია მტკიცებულებათა ხარისხი, ის გარემოებები, რომლებშიც მტკიცებულებები იქნა მოპოვებული და რამდენად ბადებს ეჭვს ეს გარემოებები მტკიცებულებების ნამდვილობასა და სარწმუნობასთან დაკავშირებით. მიუხედავად იმისა, რომ არ არის სავალდებულო, სამართლიანობაში ეჭვის შეტანის საფუძველი წარმოიქმნას, თუ მოპოვებული მტკიცებულება არ არის გამყარებული სხვა მასალებით, ხაზგასასმელია – იმ შემთხვევებში, როდესაც მტკიცებულება საკმაოდ წონიანია და არ არსებობს იმის რისკი, რომ იგი შეიძლება არასარწმუნოდ იქნეს მიჩნეული, დამატებითი მტკიცებულებების წარდგენის მით უფრო ნაკლები აუცილებლობა არსებობს (იხ., ბიკოვი რუსეთის წინააღმდეგ, (Bykov v. Russia); დიდი პალატა; განაცხადი №4378/02; §90; ECHR; 10.03.2009; ჯალო გერმანიის წინააღმდეგ, (Jalloh

v. Germany); განაცხადი №54810/00; გვ.96; ECHR; დიდი პალატა; 11.07.2006). საკასაციონ პალატას მიაჩნია, რომ განხილულ საქმეში არსებული ყველა მტკიცებულება მოპოვებულია და ამ საქმეზე სამართალწარმოების განხორციელებისას შემოწმებულია საპროცესო კანონმდებლობის მოთხოვნათა სრული დაცვით, მხარეთა თანასწორობისა და შეჯიბრებითობის პირობებში, რა დღოსაც როგორც ბრალდების, ისე დაცვის მხარეებს სრული შესაძლებლობა ჰქონდათ, ნარმოედგინათ თავიანთი მტკიცებულებები, მონაწილეობა მიეღოთ მონინაალმდეგე მხარის მტკიცებულებების გამოკვლევაში და ჯეროვნად დაეცვათ თავიანთი პოზიციები. ამ მხრივ, მოცემული საქმის წარმოებისას ყველა სასამართლო ინსტანციაში დაცვის მხარისათვის სრულად იყო უზრუნველყოფილი ადამიანის უფლებათა ეგროპული კონვენციის მე-6 მუხლით გარანტირებული – საქმის სამართლიანი განხილვის უფლება. მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს არავითარი საფუძველი ეჭვისათვის იმ მტკიცებულებების ლეგიტიმურობის თვალსაზრისით, რომლებზეც საკასაციონ პალატა აფუძნებს თავის გადაწყვეტილებას. რაც შეეხება ამ მტკიცებულებათა უტყუარობასა და საკმარისობას გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისათვის, ზემოთ წარმოდგენილი და გაანალიზებული გარემოებების გათვალისწინებით, ამ მხრივაც ვერ იქნება აღნიშნული მტკიცებულებები საეჭვოდ მიჩნეული, რადგან ასეთი ეჭვისათვის არ მოიპოვება დასაბუთებული და რელევანტური საფუძველი.

42. ამრიგად, ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციონ პალატას მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას არ გააჩნდა დასაბუთებული საფუძველი საიმისოდ, რომ არ მიეღო ის კანონიერი მტკიცებულებები, რომლებიც საქმეშია და რომელთა ანალიზი ზემოთ იყო წარმოდგენილი, აგრეთვე – ის ფაქტობრივი გარემოებები, რომლებიც დადგენილია მოცემულ საქმეზე ჩატარებული სასამართლო გამოძიების შედეგად და პირდაპირ გამომდინარეობს აღნიშნული მტკიცებულებებიდან. როგორც მათმა ობიექტურმა და ურთიერთშეჯარებულმა ანალიზმა დაადასტურა, ეს მტკიცებულებები, რომლებიც ა. ბ-ს ამხელენ დ. თ-ის განზრას მკვლელობის ჩადენაში, მთლიანად აკმაყოფილებენ მათ მიმართ წარდგენილ გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის მოთხოვნას და ერთობლიობაში, ისინი საესებით საქმრის საფუძველს ქმნიან გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისა და ა. ბ-ის დამნაშავედ ცნობისათვის. საკასაციონ პალატას მიაჩნია,

რომ მოცემულ შემთხვევაში მტკიცებულებები, რომლებიც ადასტურებენ ა. ბ-ის ბრალეულობას, სავსებით შეესაბამებიან შეფასების იმ კრიტერიუმებს, რომელთა შესახებ ზემოთ უკვე იყო აღნიშნული და რომლებიც გამომდინარეობენ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი მოთხოვნებიდან, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 82-ე მუხლიდან და, ამის შესაბამისად, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ დამკვიდრებული პრაქტიკიდან (იხ. გადაწყვეტილება საქმეზე – №397აპ-14).

43. საბოლოოდ საკასაციო პალატა მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ ა. ბ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენისას სააპელაციო სასამართლომ არსებითად დაარღვია საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის ზემონახსენები ნორმებით, კერძოდ, 259-ე მუხლის პირველი და მე-3 ნაწილებით გათვალისწინებული მოთხოვნები იმის თაობაზე, რომ სასამართლოს განაჩენი უნდა იყოს დასაბუთებული და ის უნდა გამომდინარეობდეს საქმეში არსებული უტყუარი მტკიცებულებების ერთობლიობიდან, რომლებიც საქმის სასამართლო განხილვის დროს იყო გამოკვლეული. სააპელაციო სასამართლომ უსაფუძღლოდ უარყო ასეთი მტკიცებულებებით დამაჯერებლად დადასტურებული ფაქტობრივი გარემოებები და სამართლებრივად არასწორად შეაფასა ისინი, რის გამოც სასამართლოს მიერ განაჩენში განვითარებული მსჯელობა და აქედან გამოტანილი დასკვნა ა. ბ-ის უდანაშაულობის თაობაზე სრულიად არ შეესაბამება აღნიშნული მტკიცებულებებისა და ფაქტობრივი გარემოებების ობიექტურ ანალიზსა და შეფასებას, რამაც არსებითი გავლენა მოახდინა საქმის შედეგზე. ამ გარემოებათა გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ სახელმწიფო ბრალდების წარმომადგენელი პროცესურორების – თამარ აღლემაშვილისა და ამირან გულუაშვილის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს: თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 4 ოქტომბრის განაჩენი ა. ბ-ის გამართლებისა და უდანაშაულოდ ცნობის შესახებ უნდა გაუქმდეს და ის უნდა შეიცვალოს გამამტყუნებელი განაჩენით. ა. ბ. ცნობილ უნდა იქნეს ბრალეულად დ. ო-ის განზრახ მკვლელობაში, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 108-ე მუხლით, რისთვისაც მას უნდა შეეფარდოს შესაბამისი სასჯელი თავისუფლების აღკვეთის სახით.

44. მსჯავრდებულ ა. ბ-ის მიმართ სასჯელის ზომის განსაზ-

ღვრისას საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს შემდეგს: მას არ გააჩნია პასუხისმგებლობის დამამდიმებელი გარემოებები, ამასთან, საკასაციო პალატა ითვალისწინებს მსჯავრდებულის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ გარემოებებს, კერძოდ, საქმეში არსებული მასალებიდან გამომდინარე, გონიერი განვითარების თვალსაზრისით, მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობა არადამაკმაყოფილებელია, თუმცა, იმავე მასალების მიხედვით, ეს გარემოება არ გამორიცხავს მის შერაცხვაუნარიანობას, იგი პირველადაა სამართალში, ხოლო დანაშაულის ჩადენიდან მის მსჯავრდებამდე გასულია საკმაოდ დიდი დრო, რომლის განმავლობაშიც მას არ ჩაუდენია ახალი დანაშაული ან სხვა მართლსაწინააღმდეგო ქმედება. ამ გარემოებათა გათვალისწინებით, მას სასჯელის ზომად უნდა განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 9 (ცხრა) წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე უნდა შეუმცირდეს ერთი მეოთხედით და მსჯავრდებულ ა. ბ-ს საბოლოოდ მოსახდელად უნდა დარჩეს თავისუფლების აღკვეთა 6 (ექვსი) წლისა და 9 (ცხრა) თვის ვადით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. საქართველოს მთავარი პროკურატურის პროკურორების – ამირან გულუაშვილისა და თამარ აღლემაშვილის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 4 ოქტომბრის გამართლებული განაჩენი.

3. ა. ბ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 108-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში და მიესაჯოს 9 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე შეუმცირდეს ერთი მეოთხედით და საბოლოოდ მოსახდელად განესაზღვროს 6 წლითა და 9 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

4. მსჯავრდებულ ა. ბ-ს სასჯელის მოხდა აეთვალის ამ განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან. მას-

ვე სასჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფილის დრო – 2016 წლის 25 მარტიდან 2016 წლის 22 დეკემბრის ჩათვლით.

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

მოსამართლე გ. შავლიაშვილის განსხვავებული აზრი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა

პალატის 2018 წლის 29 მარტის განაჩენზე მსჯავრდებულ
ა. ბ-ის მიმართ

1. სისხლის სამართლის საქმეთა საკასაციო პალატის ჩემმა კოლეგა მოსამართლებმა მიიჩნიეს, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 4 ოქტომბრის გამამართლებელი განაჩენი ა. ბ-ის მიმართ იყო უკანონო, ვინაიდან ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები მთლიანად აკმაყოფილებს გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის მოთხოვნას და ერთობლივად სავსებით საკმარის საფუძველს ქმნის გამამტყუნებელი განაჩენისა და ა. ბ-ის დამნაშავედ ცნობისათვის.

2. მიმართია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 4 ოქტომბრის გამამართლებელი განაჩენი ა.ბ-ის მიმართ იყო კანონიერი და არ არსებობდა მისი გაუქმების საფუძველი, ვინაიდან საქმეზე წარმოდგენილი მოწმების მიერ სასამართლო განხილვისას მიცემული პირდაპირი ჩვენებები ვერ აკმაყოფილებს მტკიცების პროცესისათვის სავალდებულო – უტყუარობის კრიტერიუმს. საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებები კი არ არის საკმარისი გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის.

3. მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში პირის ბრალდება ეფუძნება მხოლოდ ერთგვაროვან მტკიცებულებებს. ესენია მოწმეთა ჩვენებები, რომელთაგან პირდაპირი მტკიცებულებები (რომელსაც დაეყრდნო გამამტყუნებელი განაჩენი) გამოძიებაშ მოიპოვა შემთხვევიდან 11 წლის შემდეგ. შესაბამისად, ასეთი მტკიცებულებების შეფასებისას სასამართლოებმა უნდა გამოიყენონ მტკიცებულებათა უტყუარობის შემოწმების გაცი-

ლებით მაღალი სტანდარტი, ვიდრე იმ საქმეებზე მსჯელობისას, რომელთაც ასეთი მახასიათებელი არ გააჩნიათ (იგულისხმება სისხლის სამართლის საქმეები, რომლებზეც, გარდა მოწმეთა ჩვენებებისა, არსებობს ექსპერტიზის დასკვნები, აუდიოვიდეო ჩანაწერები, ამოცნობის დოკუმენტური მტკიცებულებები და სხვ.).

4. აქედან გამომდინარე, ჩემთვის ა. ბ-ის ბრალდების სისხლის სამართლის საქმე, მასთან დაკავშირებული ამ და სხვა (რომლებზეც ქვემოთ გვექნება საუბარი) სპეციფიკური საპროცესო-სამართლებრივი გარემოებების გამო, იძენს გაცილებით მეტ მნიშვნელობას, ვიდრე ერთი კონკრეტული სისხლის სამართლის საქმეა. მოცემულ საქმეზე ჩემი პიზიცია სწორედ საპროცესო – სამართლებრივი ასპექტებიდან გამომდინარეობს და მიზნად ისახავს იმას, რომ საკასაციო პალატამ არ დაადგინოს მტკიცებულებათა უტყუარობის შეფასების ისეთი სტანდარტი, რომელმაც შესაძლოა, სამომავლოდ ხელი შეუწყოს უდანაშაულო პირ(ებ)ის მსჯავრდების რისკების გაზრდას.

5. თავად ის ფაქტი, რომ საქმეზე 2004 წელს დაწყებული წინასწარი გამომძიება იყო არასაკმარისი და ზერელე – ნათელია, ვინაიდან საქმეზე, მართალია, დაიკითხა რიგი მოწმეებისა, ასევე შესრულდა რამდენიმე საგამოძიებო მოქმედება, მაგრამ არ ჩატარებულა ისეთი სავალდებულო და რელევანტური საპროცესო მოქმედებები, როგორებიცაა: საცხოვრებელი პინის ჩერეკა, ფოტოსურათით ამოცნობა (თუნდაც მოწმე ნ. ქ-სთან, იმის დასადგენად კეპიანი ბიჭი იყო თუ არა ა.ბ.) და სხვა. შემდეგი წლების განმავლობაშიც – 2015 წლამდე საქმეს, ობიექტური ქეშმარიტების დასადგენად, არსებითად არაფერი შემატებია. ამ დროიდან საქმეზე ახალი მოწმების გამოჩენით, მართალია, აქტიურად განახლდა გამოძიება – მათ მისცეს პირდაპირი ჩვენებები, მაგრამ ა.ბ-ის ბრალდების დამადასტურებელი სხვა სახის მტკიცებულება (მაგ: დოკუმენტური, ნივთიერი – სხვადასხვა საქმეზე ასეთი შეიძლება იყოს: სატელეფონო ზარების წუსხა, მოწმის მიერ მითითებული კონკრეტული ადგილიდან მოპოვებული ნივთიერი მტკიცებულება, ან დნმ-ის ექსპ. დასკვნა და სხვ.) საქმეში არ მოიპოვება. ამიტომ სასამართლოს საბოლოო დასკვნაც მხოლოდ მოწმეთა ჩვენებების ანალიზის შედეგად უნდა დადგინდეს.

6. აქედან გამომდინარე, მოწმეების: შ. შ-ის, გ. შ-სა და ლ. ბ-ის ჩვენებების სანდობის შესაფასებლად სრულიად ლეგიტიმურია კითხვები იმის შესახებ, თუ რატომ არ მიაწოდეს მათ თა-

ვის დროზე გამოძიებას ეს ინფორმაცია; რატომ არც ერთ მათგანს არ გაუჩნდა სურვილი, მისულიყო და დახმარება გაეწია დაჭრილი მეგობრისათვის; ასევე, შემთხვევის ადგილზე მყოფმა ვერც ერთმა სხვა მოწმემ რატომ ვერ დაინახა ზემოაღნიშნული პირები; გასაანალიზებელია მოწმეებთან დაკავშირებული ისე-თი ობიექტური გარემონტებიც, რომლებმაც შესაძლოა, მათ და-ინტერესებაში დაგვაეჭვოს – მხედველობაში მაქვს შ. შ-სა და გ. მ-ის სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში ერთ საკანში ჯდო-მის ფაქტი; აგრეთვე შესაფასებელია, რამდენად არსებითი ხა-სიათისაა საქმეში არსებულ მტკიცებულებებთან დაკავშირე-ბული სხვა წინააღმდეგობები.

7. მეტიც, დაცვის მხარე გამოთქვამს ეჭვს იმის შესახებ, რომ შ. და მ. საერთოდ არ იმყოფებოდნენ შემთხვევის ადგილზე და ისინი შესაძლოა, გარკვეული შეძლავათის სანაცვლოდ იძლევიან ბრალდების მხარისათვის საჭირო ჩვენებებს. სააპელაციო პა-ლატა კი აღნიშნავს, რომ შ. შ-ის, გ. მ-სა და ლ. ბ-ის მიერ მიკუ-მულ ჩვენებებთან დაკავშირებული საკითხები, ასევე მათი წარ-სულისა და სხვა პიროვნული მახასიათებლის გათვალისწინებით, დაბალი წონის მატარებელი და დამაჯერებლობას მოკლებული მტკიცებულებებია. ისინი არ არის ურთიერთთავსებადი სხვა მტკიცებულებებთან, რის გამოც არ უნდა იქნეს გამოყენებუ-ლი ა. ბ-ის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანის სა-ფუძვლად.

8. შესაბამისად, საკასაციო პალატამ საქმეში არსებულ მტკი-ცებულებათა უტყუარობის საკითხის გადასაწყვეტად უნდა გა-აანალიზოს სწორედ ზემოთ მითითებული საკითხები.

9. საამისოდ, მიზანშეწონილად მიმაჩნია, თავდაპირველად მოვიყვანო მტკიცებულებათა ბაზა სრულად, რათა ქვემოთ გან-ვითარებულ მსჯელობაში შესაფასებელი ეპიზოდები და დეტა-ლები მეტად თვალსაჩინო იყოს:

9.1. დაზარალებულის უფლებამონაცვლე გ. ო-ის ჩვენების თანახმად, 2004 წლის 27 ოქტომბერს უფროსი შვილისგან – კ. ო-სგან შეიტყო უმცროსი ვაჟის – დ. ო-ის დაჭრის შესახებ. მიუ-ხედავად მცდელობისა, დ. ვერ გადაარჩინეს. იმ პერიოდში ყვე-ლამ იცოდა, რომ მკვლელი იყო ქ-ლი ა. ბ.. მანვე განმარტა, რომ თვითმხილველთან პირადად არ უსაუბრია, თუმცა ყველა ამ-ბობდა, რომ ა. ბ-მ მოკლა მისი შვილი.

9.2. სასამართლო სხდომაზე გამოქვეყნებული მოწმე მ. მ-ის ჩვენებით ირკვევა, რომ 2004 წლის 27 ოქტომბერს რძლისაგან შეიტყო, რომ მისი შვილი – დ. ო-ი იყო დაჭრილი და მოთავსებუ-

ლი იყო რ-რ საავადმყოფოში. იგი მაშინვე წავიდა საავადმყოფოში, სადაც შეიტყო, რომ დ. ოპერაციის დროს გარდაიცვალა. მოგვიანებით შეიტყო, რომ მისი შვილის მკვლელობა ჩაიდინა ა-მა ა. ბ-ემ, რომელთანაც დ-ს ტელეფონის გამო მოსვლია შელაპარაკება. დანამდვილებით არ ახსოვს, თუ ვინ უთხრა აღნიშნულის შესახებ, თუმცა მოწმის განმარტებით, მაშინ ყველა ამას ამბობდა.

9.3. სასამართლო სხდომაზე დაკითხვისას მოწმე კ. ო-მა განაცხადა, რომ 2004 წლის 27 ოქტომბერს, საღამოს საათებში, დაუკავშირდნენ საავადმყოფოდან და უთხრეს, რომ მისი ძმა – დ. ო-ი იყო დაჭრილი და რ-რ საავადმყოფოში იმყოფებოდა. შემდგომ ხალხისგან შეიტყო დამნაშავის – ა. ბ-ის შესახებ, რომელსაც მობილური ტელეფონის გამო მოუხდა შელაპარაკება მის ძმასთან. მისთვის მისი ძმის არცერთ მეგობარს არ უთქვამს, რომ შეესწრნენ მკვლელობის ფაქტს.

9.4. სასამართლო სხდომაზე დაკითხული მოწმე ჯ. მ-ის ჩვენებით დგინდება, რომ ა. ბ-ეს არ იცნობს. დ. ო-ს იცნობდა და მისი ახლო მეგობარი იყო. 2004 წლის 27 ოქტომბერს იმყოფებოდა პ-ის გამზირზე არსებულ „ბირჟაზე“, ა. ნ-თან ერთად. ბინდდებოდა, როცა დ. ო-ი მივიდა მათთან და სთხოვა ტელეფონზე დარეკვა, მაგრამ ტელეფონი არ ჰქონდათ, თუ ანგარიშზე – თანხა, ვერ იხსენებს, რის გამოც დ. გადავიდა მოპირდაპირე მხარეს, სლოტკლუბ „გ-კენ“. ის და ნ-ი დარჩნენ იმავე ადგილზე. რამდენიმე წუთის შემდეგ ა-მა დაიძახა, რომ დ. ჩხუბობსო, მან წამიერად გაიხედა იმ მხარეს და შენიშნა, რომ დ-ს დახმარება სჭირდებოდა, თან გაიქცნენ იმ მიმართულებით. ა. ნ. ცოტა ნინ გარდოდა, თვითონ ცდილობდა, რაც შეიძლება სწრაფად გასულიყო მანქანების ნაკადში. შუა ხაზზე რომ დადგა, გაიგონა ა. ნ-ის დ-თვის ნათქვამი – ჯ-სთან მიდი, მე იქით გავიქცევიო. გვერდზე რომ მიიხედა, დაინახა დ. ო-ი, რომელმაც უთხრა, დაჭრილი ვარო, მან ხელი მოჰკიდა და გადმოიყენა გზაზე, გაჩირერა მანქანა და წაიყვანა საავადმყოფოში. მივიღნენ რ-რ საავადმყოფოში, საიდანაც გამობრუნდა ეზოში, რათა ბიჭები ენახა და ოჯახის წევრებისთვის გაეგებინებინა, თუმცა, როგორც შეიტყო, ოჯახის წევრებმა უკვე იცოდნენ. შემდგომში პანაშვიდებზე იყო საუბარი, რომ დ. ო-ს მობილური ტელეფონის გამო მოუხდა შეკამათება წარმოშობით ა-ლ ა. ბ-სთან. მოწმე ჯ. მ-მა ასევე განმარტა, რომ იცნობდა დ. ო-ის მეგობრებს – შ. შ-სა და გ. მ-ეს. მომხდარი ფაქტის დროს მას ისინი იქ არ უნახავს. ასევე არ დაუნახავს ლ. ბ-ი. მთელი ამ დროის განმავლობაში მისთვის არა-

ვის უთქვამს, რომ შეესწრო მომხდარ ფაქტს და თვითმხილველი იყო.

9.5. სასამართლო სხდომაზე მონმის სახით დაკითხულმა ა. ნ-მა განმარტა, რომ დ. ო-ს იცნობდა სკოლიდან და იყვნენ ახლო მეგობრები. 2004 წლის 27 ოქტომბერს ის და ჯ. მ-ი იდგნენ პ-ის გაზირზე, სახატაბურესთან. მათთან მივიღა დ. ო-ი და ტელეფონზე დარეკვა სთხოვა. მან უპასუხა, რომ ანგარიშზე თანხა არ ჰქონდა, რის შემდეგაც ო-ი გატრიალდა და გადავიდა გზის მეორე მხარეს „გ-თა“.¹ რადგან თვითონაც უნდოდა ტელეფონზე დარეკვა, იფიქრა, რომ თუ ო-ი მოძებნიდა ტელეფონიან ადამიანს, თავადაც მივიდოდა და სთხოვდა დარეკვას, ამიტომ აკვირდებოდა მას. დაინახა, რომ ო-ი ვიღაცას ელაპარაკებოდა, კონკრეტულად ყურადღება არ მიუქცევია. ერთ-ერთი გახედვის დროს დაინახა, რომ „ჭიდაობდნენსავით“, თუმცა არ ჩათვალა, რომ საქმე სერიოზულად იყო. შემდეგი გახედვის დროს კი დაინახა, რომ ო-ი წაიქცა. იგი გაიქცა დასახმარებლად. ვინაიდან მანქანები მოძრაობდნენ, გაუჭირდა გადასვლა, დაახლოებით შუა გზაზე შემოხვდა დ. ო-ი, რომელსაც ხელი ჰქონდა მიდებული და თქვა – დაჭრილი ვარო. მან დ. ო-ს უთხრა, რომ მისულიყო ჯ. მ-თან, თავად კი დამჭრელს გამოედევნებოდა, რათა გაეგო, ვინ იყო. გადავიდა მეორე მხარეს, შეიხედა „პ-იც“, თუმცა საეჭვო ვერავინ დაინახა და დაბრუნდა შემთხვევის ადგილზე. იქ უკვე აღარავინ დახვდა და წავიდა რ-რ საავადმყოფოში. მონმის განმარტებით, მასთან და ჯ. მ-თან ერთად სხვა არავინ ყოფილა, არც გარშემო შეუნიშნავს ვინმე ნაცნობი. იმ პირს, რომელიც დ. ო-ს ესაუბრებოდა, არ იცნობდა და მისი სილუეტიც კი არ დაამახსოვრდა. შემდგომში გადმოცემით შეიტყო, რომ ეს დანაშაული ვიღაც ა-ლ ბიჭს ჩაუდენია. შ. შ-სა და გ. მ-ეს არ იცნობს. ასევე არ იცნობს დ. კ-სა და ნ. გ-ს. გ. ბ-სა და ა. ა-ს იცნობს, თუმცა იმ მომენტში მასთან ერთად არ ყოფილან. ლ. ბ-ს შემდგომში შეხვედრია, თუმცა ამ თემაზე არ უსაუბრიათ.

9.6. მონმის სახით დაკითხულმა ნ. გ-მა სასამართლო სხდომაზე განმარტა, რომ ა. ბ-ს იცნობს, ვინაიდან ცხოვრობდნენ ერთ კორპუსში, ერთ სადარბაზოში და იყვნენ მეზობლები. ეზოში ხვდებოდა ხოლმე მას და თამაშობდნენ ფეხბურთს. იგი კომუნიკაბელურობით არ გამოირჩეოდა, იყო ემოციური, ზედმეტ სახელად ეძახდნენ „ა-ოს“. დ. ო-ს არ იცნობდა. 2007 წლის 27 ოქტომბერს, სალამოს, დაახლოებით 19 საათზე, დედამ გააგზავნა აფთიაქში, რომელიც მდებარეობს მ-ის მოპირდაპირე მხა-

რეს, გ-ას გამზირზე. როდესაც ჩამოვიდა ეზოში, შეხვდა ა. ბ. და ჰელიოთხა, თუ სად მიდიოდა, რაზედაც უპასუხა, რომ მიდიოდა აფთიაქში. ა-მა უთხრა, მეც იქით მოვდივარო და წავიდნენ. როგორც ახსოვს, კეპი ეფარა, დანა მის ხელში არ შეუმჩნევია. გზაში ა-ი ტელეფონზე საუბრობდა. როდესაც მივიღნენ სლოტკლუბ „გ-თან“, სადაც ამჟამად არის „... ბანკი“, ა-ს შეხვდა ვიღაც პირი, რომელთანაც დაინტერესობდა საუბარი, თავად არ შეჩერებულა, გადაკვეთა ქუჩა და შევიდა აფთიაქში, სადაც გაჩერდა დაახლოებით 10-15 წუთს. როცა აფთიაქიდან გამოვიდა და ქუჩაზე გადმოდიოდა, სლოტკლუბის წინ შენიშნა ხალხმრავლობა. თვითონ წავიდა სახლისკენ. გზაში შეხვდა დ. კ., რომელმაც უთხრა, რომ „ა-ომ“ დაჭრა „უ-სა“. ა. ბ. იქ აღარ უნახავს. როდესაც სახლთან მივიდა, სადარბაზოსთან შეხვდა ა. ბ-ის და, რომელმაც პეითხა, სად არის „ა-ო“, რაზედაც უპასუხა, რომ არ იცოდა. შემდეგ პეითხა – ვინ დაჭრა „ა-ო“, რაზედაც ასევე უარყოფითი პასუხი გასცა. იმ დღის შემდეგ ა. ბ. აღარ უნახავს. შემდეგ დღე-ებში მისთვის ცწნობილი გახდა, რომ „უ-სა“ ყოფილა მისივე უბნელი დ. ო.. მოწმემ ასევე განმარტა, რომ სახაჭაპურე იყო აფთიაქის გვერდით, 2-3 მეტრში. ახლომახლო ვინმე წაცნობი, გარდა დ. კ-სა, არ შეუმჩნევა. იმ პერიოდში მამამისი იყო პოლიციის თანამშრომელი, თუმცა ოჯახის წევრებისთვის არაფერი უთქვამს, რადგან არ ჩათვალა საჭიროდ. აღნიშნულის თაობაზე საერთოდ არავისთან არ უსაუბრია, გარდა გამომძიებლისა, როდესაც ჩვენება მისცა 2016 წელს.

9.7. სასამართლო სხდომაზე დაკითხული მოწმე შ. შ-ის ჩვენებით დგინდება, რომ იცნობდა ა. ბ-ეს, თუმცა ურთიერთობა არ ჰქონია. გ. მ-ეს იცნობს ბავშვობიდან და მასთან ახლო მეგობრული ურთიერთობა აკავშირებს. ბავშვობიდან იცნობდა ასევე დ. ო-ს და მეგობრობდა მასთან. 2004 წლის 27 ოქტომბერს გ. მ-სთან ერთად იმყოფებოდა პ-ის ქუჩაზე, „გ-ის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე, ინციდენტის მოპირდაპირე მხარეს. იქნებოდა სალამოს საათები, როდესაც შენიშნა დ. ო-ი და ა. ბ.. იყო რაღაც ჩინჩქოლი. დაინახა, თუ როგორ მოუქნია ა. ბ-მ საგნიანი ხელი დ. ო-ს და დაარტყა გულმკერდის არეში, რის გამოც ო-ი წაბარბაცდა. შემდეგ დაინახა, რომ ა-ს ხელში ეჭირა დანა და ისევ დაარტყა ო-ს წელს ქვევით. მანამდე იქ ა. ბ. არ შეუნიშნავს, არც მათი საუბრის თემა გაუგია. მოწმემ განმარტა, რომ დანის დარტყმის მომენტში მოშორებით შენიშნა ხ. გ-ი. მოწმის განმარტებით, მანამდე გაიხედა სახაჭაპურისკენ, სადაც შენიშნა ჯ. მ., ა. ა-ი და ბ-ი, შეიძლება სხვებიც ყოფილიყვნენ, მაგრამ არ ახსოვს. დაი-

ნახა, თუ როგორ გადარბოდა ქუჩაზე ჯ. მ-ი, ალბათ, მისაშველებლად. თვითონ დაიბნა და არ იცოდა, რა ექნა, გაუცნობიერებლად მოქმედებდა, გადაკვეთა ქუჩა და გეზი აიღო შემთხვევის ადგილიდან მარჯვნივ, მაღაზია „დ-კენ“, თუ რატომ, ვერ ხსნის. შემდეგ კი სახლში წავიდა. ა. ბ. იქ აღარ დაუნახავს. დ. ოის გარდაცვალების თაობაზე მისთვის ცნობილი გახდა მოგვიანებით, როგორც ახსოვს, მეორე დღეს. კონფლიქტის მიზეზად რამდენიმე ვერსია სახელდებოდა. ერთი ვერსიით – მიზეზი იყო ტელეფონზე დარეკვა, მეორე ვერსიით გაუღერდა, რომ ბ. გარდაცვლილს სთხოვდა მოგებულ ფულს. აღნიშნულის შემდეგ ა. ბ. აღარ უნახავს, როგორც ამბობდნენ, იგი დედამისის გავლენიანი მეგობრების დახმარებით გააპარეს საქართველოდან და აარიდეს პასუხისმგებლობას. ოჯახის წევრებისთვის მომხდარის თაობაზე არ მოუყოლია. როგორც ახსოვს, არავისთვის უამბია ამ მკვლელობის შესახებ. შესაძლოა, გასვენებაში ისაუბრეს ბიჭებმა, ზუსტად არ ახსოვს. თერთმეტი წელია, იმყოფება სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში, საიდანაც 2015 წელს მომხდარის თაობაზე შეატყობინა პროეურატურას და მისცა ჩვენება. კითხვაზე, თუ რატომ გადაწყვიტა ამდენი წლის შემდეგ ჩვენების მიცემა, მონმერ განმარტა: „ერთ-ერთ მკვლელობის საქმეზე, რომელზეც ვიცოდი, რაც მოხდა, გარდაცვლილის დედამ მომაძახა, შენ ხომ იცი, რაც მოხდაო და თქვიო, ამან მოახდინა ჩემზე რაღაცნაირად გავლენა და გადავწყვიტე ამ საქმეზეც მეთქეა სიმართლე“. სასჯელს იხდის ადამიანის სიცოცხლის ხელყოფისთვის, მოსახდელი დარჩა 14 წელი.

9.8. მონმის სახით დაკითხულმა გ. მ-ემ განმარტა შემდეგი: იცნობს ა. ბ-ეს, რომელთანაც ერთად ბავშვობაში თამაშობდა ფეხბურთს. დ. ო-აც იცნობს, რომელთანაც ძმაკაცობდა ბავშვობიდან. იცნობს ასევე შ. შ-ეს, რომელიც არის მისი ბავშვობის მეგობარი. 2004 წლის 27 ოქტომბერს შ. შ-სთან ერთად იმყოფებოდა პ-ის გამზირზე, მ-ის ქუჩის კვეთაზე, სახაჭაპურის მხარეს, სადარბაზოსთან, რა დროსაც სლოტკლუბ „გ-ის“ წინ დაინახეს ა. ბ. და დ. ო-ი. ისინი მათგან დაშორებული იქნებოდნენ დაახლოებით 30-40 მეტრით. თავიდან ისინი საუბრობდნენ, რაც შემდეგ გადაიზარდა ჩეუბში. ამ დროს ა. ბ-ემ დ. ო-რს სხეულის ზემო ნანილში დაარტყა დანა, რის შემდეგაც დ. ო-ი ჩაიკეცა და ფორთხვით წავიდა ტროტუარისკენ. ა. ბ. კვლავ მივარდა მას და მეორედ დანა დაარტყა ფეხში. ამ დროს მან და შ. შ-ემ გადაკვეთეს გზა, შ-სთვის ყურადღება აღარ მიუქცევია და არ იცის, სადნავიდა, თვითონ კი დაინყო ა. ბ-ის ძებნა, რომელიც ვერ იპოვა

და წავიდა სახლში. მოწმე გ. მ-ის განმარტებით, სახაჭაპურეს-თან, ბირჟაზე, მან შეამჩნია ნაცნობები – ა. ა-ი, ბ-ი და ჯ. მ-ი. ჯ. იდგა მისგან დაახლოებით 10 მეტრში. როგორც ახსოვს, მიმდებარე ტერიტორიაზე ნახა ნ. გ-ი, რომელმაც მოუყვა ჩხუბის დეტალები, უთხრა, რომ დანის დარტყმის დროს იქვე იყო. დამატებით კითხვაზე მოწმემ განმარტა, რომ მან მ. ქ-საგან გაიგო, რომ ნ. გ-მა დაინახა ო-სა და ბ-ეს შორის ჩხუბის დეტალები. იმ დღეს მიმდებარე ტერიტორიაზე ლ. ბ-ი არ შეუნიშნავს. მოწმემ ასევე განმარტა, რომ იმ დროს, როდესაც მან და შ. შ-ემ გამომძიებელს ჩვენებები მისცეს, ორივე იხდიდა სასჯელს და ისხდნენ ერთ საკანში. მანამდე პოლიციისათვის მომხდარის თაობაზე არ უცნობებია, ვინაიდან იცოდა, რომ ა. ბ-ის დედას ჰყავდა და ხელისუფლებაში გავლენიანი პირები და შეეშინდა. ნასამართლევი არის ოთხჯერ, ბოლო დანაშაულზე დაახლოებით ერთი წლის წინ გაუფორმდა საპროცესო შეთანხმება და გათავისუფლდა. დაცვის მხარის კითხვაზე მოწმემ განმარტა, რომ იგი სხვა მცველეობის საქმეზეც არის თვითმხილველი მოწმე. ა. ნ-ს არ იცნობდა. ჯ-სგან იცის, რომ ნ-ი არ იცნობდა ბ-ეს, არც ჯ. არ იცნობდა, პანაშვიდებზე სულ იყო ამ თემის განხილვა. იმ მომენტში დ. კ. იქ არ დაუნახავს. მერე უთხრა დ-მა, რომ იმ დროს ტრიალებდა ტერიტორიაზე და დაინახა, როგორ დაარტყა ბ-ემ დანა ო-ს.

9.9. მოწმის სახით დაკითხულმა ლ. ბ-მა აჩვენა, რომ ა. ბ-ეს იცნობდა, თუმცა ახლო ურთიერთობა არ ჰქონია. დ. ო-ს იცნობდა და ჰქონდა ახლო ურთიერთობა, რადგან ერთ სკოლაში სწავლობდნენ. 2004 წლის 27 ოქტომბერს, საღამოს, გამოვიდა სახლიდან და უნდა შეხვედროდა მეგობარ გოგონას ხ-ის ქუჩაზე. გამოიარა ი-ის ქუჩაზე, სადაც ვერავინ ნახა. შემდეგ ეზოთი გადავიდა პ-ის ქუჩაზე, გადაკვეთა ქუჩა და ელოდებოდა სამარშრუტო ტაქსის. მოწმის განმარტებით, იგი დაახლოებით 5 წუთის განმავლობაში იდგა „ჯ-ის“ ოფისის წინ და იყურებოდა სლოტკლუბ „გ-ის“ მხარეს, სადაც, დაახლოებით 20–25 მეტრში შენიშნა დ. ო-ი და ა. ბ., რომლებიც ერთმანეთს დაძაბულად ესაუბრებოდნენ, თუმცა საუბრის თემა არ გაუგონია. შემდეგ დაიწყეს ძიძგილაობა, რა დროსაც ა. ბ-ემ დანა დაარტყა დ. ო-ს, რომელიც ჩაიკეცა. ეს ყველაფერი მისთვის მოულოდნელი იყო, დაიბნა და სასტუმრო „ა-კენ“ შეტრიალდა, დაახლოებით 10–15 წამში ისევ მოხედა და დაინახა ო-ი, რომელიც ქუჩას კვეთდა. უცებ ბევრი ხალხი შეგროვდა და ზუსტად ყველაფერი აღარ ახსოვს. დაინახა მხოლოდ ის მომენტი, როდესაც დ. ო-ს მანქანაში

სვამდნენ, თუ ვინ სვამდა, არ ახსოვს. ო-ი რომ ჩაიკეცა და ბორ-ძიკით დაიწყო ქუჩის გადაკვეთა, ბ. იქ აღარ დაუნახავს. ნ. გ-ი თავიდან შენიშნა, თუმცა ძიძგილაობის დროს იქ აღარ შეუმ-ჩნევია. დაახლოებით ნახევარი წუთის განმავლობაში ტაქსით დატოვა ის ადგილი. შემდეგში გავრცელდა ვერსია, რომ დ. ო-სა და „ა-ს“ ტელეფონის გამო მოუვიდათ კამათი. მონმის განმარ-ტებით, მას სურვილი არ გასჩენია, მისულიყო დ. ო-თან, ვინაი-დან დაიბნა და მოერიდა იმ ადგილს. შ. შ-სა და გ. მ-ეს იცნობს, მაგრამ ადგილზე არ შეუმჩნევია. დ. კ-ეს შეიძლება იცნობს, მაგ-რამ ვერ იხსენებს, ვისზეა საუბარი. მომზდარის თაობაზე არც ოჯახში და არც მეგობრებთან არ უსაუბრია, საგამოძიებო ორ-განოდანაც არავინ დაჰკავშირებია. პირველად გამოძიებას ჩვე-ნება მისცა 2015 წლის, როცა გამომძიებელმა დაიბარა დაკით-ხვაზე. წარსულში რამდენჯერმეა ნასამართლევი და იყო ძებ-ნილი.

9.10. სააპელაციო პალატის სხდომაზე გამოქვეყნებული მოწ-მე დ. კ-ის მიერ 2015 წლის 18 მარტს მიცემული ჩვენებით დად-გენილია, რომ ცხოვრობს ს-ის ქუჩა №...-ში მდებარე კერძო სახ-ლის ერთ-ერთ ოთახში. მატერიალური გაჭირვების გამო მ-ს ქუ-ჩაზე თხოულობს მონყალებას. დ. ო-ს დაჭრამდე რამდენიმე ხნით ადრე იდგა პოკერკლუბის შესასვლელთან. ამ დროს კლუბ-ში იმყოფებოდა დ. ო. მასთან ერთად იყო მისი მეგობარი გ-ი, როგორც იცის, ეს ბიჭი იყო ვაკელი. ამ დროს პოკერკლუბში შე-ვიდა მათ უბანში მცხოვრები ახალგაზრდა ბიჭი, რომელიც იყო რაიონიდან. იგი მივიდა დ. ო-თან, რომელიც თამაშობდა პოკე-რის აპარატებზე და გამოიყვანა ქუჩაში. თვითონ მათგან დაშო-რებული იყო რამდენიმე ნაბიჯით. ამ ბიჭს, რომელმაც დ. ო-ი გამოიყვანა გარეთ, ეძახდნენ „ა-ოს“. მას ესმოდა „ა-სა“ და დ. ო-ის საუბარი. „ა-ომ“ ჰყითხა, თუ როდის აპირებდა მისთვის ე.წ. „თავანის“ ჩაბარებას, რაზეც დ. ო-მა უპასუხა, რომ რამდენიმე თვეში ჩაბარებდა თავანს. მათ არ დაუკითხებიათ თავანის სახით რა თანხა ჰქონდა მისაცემი დ. ო-ს „ა-სთვის“. საუბრის შემდეგ დ. ო-ი და „ა-ო“ მშვიდობიანად დაშორდნენ ერთმანეთს. ამ საუბრიდან რამდენიმე ხნის შემდეგ იმყოფებოდა ისევ პო-კერკლუბის მიმდებარე ტერიტორიაზე. კლუბში შესული იყო დ. ო-ი. დაინახა, რომ კლუბში შევიდა და მასთან მივიდა „ა-ო“. მან კვლავ გამოიყვანა დ. ო-ი გარეთ და მოსთხოვა თავანის ჩაბარე-ბა, რაზეც დ. ო-მა უთხრა, რომ არ ჰქონდა ფული და ვერ ჩაბა-რებდა თავანს. ამისთვის უნდა მიეცა დრო. ისინი საუბრობდნენ განმარტოებით, იდგნენ პოკერკლუბის წინ, ტროტუარზე. თვი-

თონ ამ დროს იდგა მათგან რამდენიმე მეტრის მოშორებით. მათ შორის დაიძაბა ვითარება, ისინი საუბრობდნენ ხმამალლა. ამ კამათის დროს „ა-ომ“ დაარტყა სახეში დ. ო-ს, რის შემდეგაც მათ ერთმანეთს დაუზყეს ცემა. მათი ჩხუბი გაგრძელდა რამდენიმე წამს, რის შემდეგაც დ. ო-ი კოჭლობით გაიქცა გზაზე, გას ქუჩის მოპირდაპირე მხარეს. ქუჩაზე გადასვლისას მას ტროტუარიდან აგინებდა „ა-ო“, ასევე დ. ო-იც აგინებდა მას. „ა-ო“ მალევე გაიქცა პ-ის ქუჩაზე. მას ეცვა რუხი ფერის შარვალი, მუქი ფერის ნაჭრის ქურთუკი და თავზე ეხურა „კეპკა“. იმ ადგილზე, სადაც დ. ო-ი და „ა-ო“ ჩხუბობდნენ, სისხლის წვეთები მოგვიანებით მოწმინდა პოკერკლუბის თანამშრომელმა ქალმა, რომლის სახელი და გვარი არ ახსოვს. დ. ო-ი გადარბოდა გზაზე, როდესაც გააჩერა მუქი ფერის, როგორც ახსოვს, „ო-ის“ მარკის ავტომანქანა. დ. ო-ი მანქანაში ჩასვა, როგორც ახსოვს, ორმა ბიჭმა, რომლებმაც წაიყვანეს დაჭრილი. ეს ბიჭები სხვა დროს არ უნახავს. როდესაც დ. ო-ი და „ა-ო“ ჩხუბობდნენ, დაინახა, რომ პ-ის ქუჩის მეორე მხრიდან მ-ის მხარეს გადმოირბინა ნ-ამ, „ა-ოს“ მეგობარმა. როდესაც ის გადმოვიდა ქუჩაზე, ამ დროს „ა-ო“ და დ. ო-ი უკვე გაიქცნენ. ამ ჩხუბს ასევე შეესწრენენ პკლუბის დაცვის თანამშრომლები – მ. და ფ-ი. მას შემდეგ, რაც ყველაფერი ჩაწყარდა, ფ-ს ჰელითა, თუ რა მოხდა, რაზეც ფ-მა უთხრა, რომ შელაპარაკება მოუხდათ ერთმანეთში, დ. ო-ი დაჭრესო. ამ შემთხვევას ასევე შეესწრო პოკერკლუბის გვერდით არსებული მაღაზიის თანამშრომელი ქალი ნ., ასევე ახსოვს სასურსათო მაღაზიის მეპატრონე ახალგაზრდა ბიჭი ზ.. დ. ო-ის დაჭრის შემდეგ შემთხვევის ადგილზე დაახლოებით ნახევარ საათში მივიდა პოლიცია. მოგვიანებით უბანში მცხოვრებლებისგან გაიგო, რომ დაჭრილი დ. ო-ი საავადმყოფოში გარდაიცვალა.

9.11. მოწმის სახით დაკიოთხული ზ. მ-ის ჩვენებით დგინდება, რომ ა. ბ-ეს არ იცნობს. 2004 წელს მ-სა და პ-ს ქუჩების კუთხეში მამამისს ჰქონდა სასურსათო მაღაზია, რომლის გვერდითაც იყო სლოტკლუბი. 2004 წლის 27 ოქტომბერს, საღამოს, მანქანა გააჩერა მაღაზიასთან, დაახლოებით 10-15 მეტრში. ამ დროს შემოესმა გინების ხმა. გაიხედა და დაინახა, რომ ერთი ადამიანი დაიძრა პ-ის, მეორე კი – მ-ის მიმართულებით. ერთმა ჩქარი ნაბიჯით გაირბინა. ისინი ერთად მყოფები არ დაუნახავს, არც სახეზე დაუნახავს. ახსოვს, რომ მ-ის ქუჩისკენ მიმვალი პირი აგინებდა პ-სკენ გადამსვლელს. მას ხელში ეჭირა ტელეფონი, რომლის ეკრანი ანათებდა, ეს უნდა ყოფილიყო „...“ მოდელის

ტელეფონი. ის პირი, რომელიც გზას კვეთდა, არ ახსოვს, საით წავიდა, ყურადღება არ მოუქცევია. არც ის ახსოვს, კოჭლობდა თუ არა. მ-ის ქუჩისკენ მიმავალს რომ ვინმე გამოსდევნებოდეს, არ შეუნიშნავს, არ ყოფილა ეს მოვლენა მისი დაკვირვების საგანი.

9.12. სასამართლო სხდომაზე მოწმე ბ. ჯ-ემ განმარტა, რომ 2004 წლის 27 ოქტომბერს გადაადგილდებოდა პ-ის გამზირზე თავისი კუთვნილი ა/მანქანა „...“, სახ. №... . იყო საცობი და ნელა მოძრაობდა, იმყოფებოდა გ-ას გამზირზე მდებარე მაღაზია „რ-სთან“, როდესაც შეამჩნია ორი ბიჭი და ერთი გოგო. მათ შორის ერთ-ერთი ბიჭი დაჭრილი იყო, რომელიც შუაში იდგა ბიჭსა და გოგოს შორის. მან დაჭრილი პირი მანქანაში, უკანა სავარძელზე მოათავსა, ხოლო მისი თანმხლები პირი წინა საგარძელზე დაჯდა, რის შემდეგაც წავიდნენ რ-რ საავადმყოფოში.

9.13. სასამართლო სხდომაზე გამოიკვლიეს მოწმე მ. ლ-ს ჩვენების ადგილზე შემოწმებისა და შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმი, რომლის თანახმად, 2004 წლის 27 ოქტომბერს, დაახლოებით 19 საათზე, იმყოფებოდა მაღაზია „კ-ს“ საწყობში, რა დროსაც შემოესმა ჩხუბი ქუჩიდან. გავიდა და დადგა კართან. დაინახა, რომ საშუალო სიმაღლის, მისთვის უცნობი, დაახლოებით 18 წლის ბიჭი იდგა ტროტუარზე კიდესთან, მისკენ ზურგით, ეხურა მუქი ფერის „კეპი“ და აგინებდა გ-ას გამზირზე გადამსვლელ, მისთვის უცნობ სამ ახალგაზრდა ბიჭს. გინება და მუქარა გაგრძელდა დაახლოებით 2-3 წუთს, რის შემდეგაც „კეპიანი“ მიპრუნდა და გაიქცა მ-ის მიმართულებით. ის სამი ბიჭი კი გადავიდა გამზირზე, სადაც გააჩერეს მანქანა და წაიყვანეს ვ-ას მიმართულებით.

9.14. სასამართლო სხდომაზე გამოქვეყნდა მოწმე ნ. ქ-ის ჩვენებები, საიდანაც ირკვევა, რომ იგი გამოვიდა მაღაზიიდან და წავიდა გასტრონომში. მაღაზიის კარის წინ შენიშნა ახალგაზრდა ბიჭი, რომელიც საუბრობდა მობილურზე. როგორც შემდეგ გაიგო, ეს ბიჭი დ. ო-ი იყო. მას მიუახლოვდა 20 წლამდე ასაკის ბიჭი, შავქურთუეკიანი და შავკეპიანი, რომელმაც კატეგორიულად მოსთხოვა ო-ს დამარეკინეო. ო-მა ასევე კატეგორიულად უთხრა, არაო. ამ ბიჭმა ლანძღვით დაუწყო ლაპარაკი – სადარბაზოში აგიყვანო. ო-მა უთხრა, წამო, გავიდეთო. ამ დროს ჩაუარა და გადავიდა მაღაზიაში. დაბრუნდა დაახლოებით 5 წუთში და გაიგო, რომ ო-ი იყო დაჭრილი მუცელში, თუმცა იქვე მყოფმა ახალგაზრდა ბიჭმა, რომელიც მათხოვრობს, უთხრა, რომ ო-ი მძიმედ არ უნდა ყოფილიყო დაჭრილი, ვინაიდან თავი-

სი ფეხით გადავიდა გზაზეო. მეორე კი, რომელიც ეკამათებოდა ო-ს, გაქცეულა მ-ის სიღრმისკენ. ამ ბიჭს, რომელიც ესაუბრა, თუ არ ცდება, ჰქვია დ. კ.. დამჭრელის აღწერა არ შეუძლია. კამათისას, რასაც შეესწრო, ერთმანეთისთვის სახელით არ მიუმართავთ. „კეპიანს“ ჩვეულებრივი თბილისური აქცენტი ჰქონდა.

9.15. მ. კ-ის გამოკითხვის ოქმით დასტურდება, რომ იგი სპეციალობით არის სკოლამდელი აღზრდის მეთოდისა და პედაგოგიკის სპეციალისტი. ის იცნობდა თ. მ-ას, რომელსაც ჰყავდა დაახლოებით 17 წლის შვილი, რომელმაც არ იცოდა წერა-კითხვა. მას თ. მ-ამ სთხოვა, რომ მოემზადებინა მისი შვილი – ა. ბ. და ესწავლებინა მისთვის წერა-კითხვა. ის ა. ბ-ს ამეცადინებდა 6 თვეს განმავლობაში, 2003 წლის ბოლოდან 2004 წლის დასაწყისამდე. ამ პერიოდში ა. ბ-ეს ვერ ასწავლა წერა-კითხვა, იგი საერთოდ ვერ იმახსოვრებდა, რასაც უხსნიდა და ელაპარაკებოდა, ვერ იმახსოვრებდა დავალებებს. ა. ბ-ემ ექვსი თვეს მანძილზე ძლივს შეძლო თავისი გვარის დაწერა. მან ვერ ასწავლა ა. ბ-ეს ელემენტარული ლექსიც, რომელსაც ძალიან იოლად ითვისებენ საპავშვი ბალის აღსაზრდელები. ა. ბ-ემ ვერ ისწავლა ასევე ათის ფარგლებში ანგარიში, ვერ წერდა თანმიმდევრულად ციფრებს. ა. ბ-ეს ძალიან მოსწონდა და თამაშობდა ჰატარა, დაახლოებით 3-5 წლამდე ასაკის ბავშვების სათამაშოებით. მას არ შეეძლო დამოუკიდებლად ცხოვრება, რამდენადაც არ იცოდა ელემენტარული ცხოვრებასეული მოქცევა. მისივე განმარტებით, როდესაც ერთ დღეს ა. ბ-ის სამეცადინოდ მივიდა, იგი სახლში მარტო დახვდა, რა დროსაც გაზის სუნი იგრძო. როდესაც სამზარეულოში შევიდა, ნახა, რომ გაზქურის ყველა ონკანი ღია იყო, ხოლო ა. ბ. ჩაბნელებულ და ფარდაჩამოფარებულ ოთახში მარტო იჯდა.

9.16. მოწმე 6. კ-ის გამოკითხვის ოქმის თანახმად, ა. ბ. იყო მისი სადამრიგებლო კლასის მოსწავლე ქ-ის – საჯარო სკოლაში. ა. ბ. ბუნებით იყო ძალიან კარგი ბავშვი, თუმცა ადვილად „გამოდიოდა წყობილებიდან“. მას უფრო არ შეეძლო სწავლა, ვიდრე არ უნდოდა. ჰქონდა ურთიერთობის პრობლემა. ა. ბ. მისი მოსწავლე იყო მე-8 კლასამდე, შემდეგ ის გავიდა სკოლიდან. თავისი გონიერივი მდგომარეობიდან გამომდინარე, მას უნდა ესწავლა ინკლუზიური სწავლების პროგრამით.

9.17. სტაციონარული სასამართლო-ფსიქიატრიული ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად: „ა. ბ-ეს აღენიშნება მსუბუქი გონიერივი ჩამორჩენილობა (კოდი – ...). მართლსაწინააღმდე-

გო ქმედების ჩადენის დროს ა. ბ-ეს აღენიშნებოდა მსუბუქი გონებრივი ჩამორჩენილობა და მას შეეძლო, გაეცნობიერებინა თავისი ქმედების ფაქტობრივი ხასიათი და მართლწინააღმდეგობა და ეხელმძღვანელა მისთვის (შერაცხადობა). ა. ბ-ის ფსიქიკურ აშლილობას ახასიათებს ქრონიკული მიმდინარეობა. თავისი ფსიქიკური მდგომარეობით ა. ბ-ეს შეუძლია, ანგარიში გაუნიოს თავს, უხელმძღვანელოს მას, მისცეს ჩვენება და მონაწილეობა მიიღოს საგამოძიებო და სასამართლო მოქმედებებში. ა. ბ-ეს აქვს გაცნობიერებული გადაწყვეტილების მიღების უნარი. ა. ბ. იმგვარი ფსიქიკური ავადმყოფობით, რომელიც ხელს უშლის სასჯელის მოხდას, დაავადებული არ არის. ა. ბ-ეს აქვს ფსიქიკური ნაკლი, რაც ხელს უშლის მის მიერ საკუთარი დაცვის განხორციელებას. ა. ბ. თავისი ფსიქიკური მდგომარეობით იძულებით მკურნალობას ან არანებაყოფლობით სტაციონარულ-ფსიქიატრიულ დახმარებას არ საჭიროებს“.

9.18. ამბულატორიული სასამართლო ფსიქიატრიულ-ფსიქოლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, ამჟამად შ. შ-ს აღენიშნება არაფსიქოზული დონის ფსიქიკური აშლილობა – ორგანული პიროვნული აშლილობა (კოდი – ...). აღნიშნულ ფსიქიკურ აშლილობას ახასიათებს ქრონიკული მიმდინარეობა. 2004–2005 წლებში შ. შ-ეს რაიმე ფსიქიკური აშლილობა, რის გამოც ვერ გაუწევდა ანგარიშს თავის მოქმედებას და ვერ განაგებდა მას, არ აღენიშნებოდა. 2004–2005 და 2014–2015 წლებში შ. შ-ეს არ ჰქონდა და დღეის მდგომარეობითაც არ აქვს ისეთი ფსიქიკური ნაკლი, რის გამოც არ შეეძლო და არ შეუძლია სწორად აღივას, დაიმახსოვროს და აღიდგინოს საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებები და მიანოდოს ინფორმაცია ან მისცეს ჩვენება, მონაწილეობა მიიღოს სასამართლო და საგამოძიებო მოქმედებებში. მეხსიერების იმგვარი პრობლემები, რის გამოც შესაძლოა, სწორად ვერ დაიმახსოვროს და გაიხსენოს ესა თუ ის მოვლენა, შ. შ-ეს არ აქვს.

9.19. ექსპერტმა ა. ტ-ემ სასამართლო სხდომაზე დაკითხვისას დაადასატურა მის მიერ გაცემული ექსპერტიზის დასკვნების სისწორე და განმარტა, რომ ა. ბ-ეს თავდაპირველად ჩაუტარდა ამბულატორიული ექსპერტიზა, რის შემდგომაც საჭირო გახდა სტაციონარულად დაკვირვება. შემდეგ ჩატარდა სტაციონარული ექსპერტიზა; მოხდა დაკვირვება; გამოკვლეული იქნა სისხლის სამართლის საქმის მასალები, წარმოდგენილ იქნა ალტერნატიული ექსპერტიზის დასკვნაც; საბოლოოდ დადგინდა, რომ მას აღენიშნება მსუბუქი გონებრივი ჩამორჩენილობა,

კოდი მართლსაწინააღმდეგო ქმედების ჩადენის დროს მას ასევე აღენიშნებოდა ეს ფსიქიური პათოლოგია, მას შეეძლო, გაეცნობიერებინა თავისი ქმედების ფაქტობრივი ხასიათი და მართლწინააღმდეგობა და ეხელმძღვანელა მისთვის. მისი ფსიქიური აშლილობა ატარებს ქრონიკულ ხასიათს. არ არის დაავადებული ისეთი ფსიქიური დაავადებით, რაც ხელს უშლის საჯელის მოხდას. რაც შეეხება შ. შ-ეს, მოწმის განმარტებით, დასმული იყო შეკითხვები – იყო თუ არა იგი დაავადებული ფსიქიურად 2004-2005 წლებში და 2014-2016 წლებში და დღეის მდგომარეობით ჰქონდა თუ არა ფსიქიური ნაკლი, ასევე მახსოვრობის პრობლემები. შ. შ. ამბულატორიულად გამოიკვლიერს. დასკვნა იყო ასეთი: შ. შ-ეს აქვს არაფსიქოზური დონის ფსიქიური აშლილობა, კოდი – მას მითითებულ წლებში არ ჰქონდა რაიმე ფსიქოზური დაავადება, რომ ვერ გაენია ანგარიში თავისი მოქმედებისთვის და ასეთი არც დღეის მდგომარეობით არ აქვს. რაც შეეხება მის შერაცხადობას, კვლევის საგანი არ ყოფილა, რადგან მას ბრალი არ ჰქონდა ნარდგენილი. ადვოკატის კითხვაზე ექსპერტმა განმარტა, რომ კოდი ... ნიშნავს მსუბუქ გონებრივ ჩამორჩენილობას და ა. ბ-სთან მიმართებით შეესაბამება 12-13 წლის ასაკს.

9.20. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის 2004 წლის 27 ოქტომბრის №... დასკვნის მიხედვით (უდავო მტკიცებულება), დ. ო-ის სიკვდილის უძუალო მიზეზია ნაჩევლეტ-ნაკვეთი ჭრილობა გულმკერდის მარცხენა ნახევარში, შემავალი გულმკერდის ღრუში, მარცხენა ფილტვისა და გულის დაზიანებით, რასაც შედეგად მოჰყვა მასობრივი სისხლდენა და ორგანიზმის მწვავე სისხლნაკლებობის განვითარება.

10. რაც შეეხება მტკიცებულებათა უტყუარობის შესაფასებლად გასაანალიზებელ პირველ საკითხს – რომ ჩვენებები, რომ-ლებსაც დაეყრდნო გამამტყუნებელი განაჩენი, მიცემულია შემთხვევიდან 11 წლის შემდეგ – ამასთან დაკავშირებით მინდა აღვნიშნო: ჩემი კოლეგა მოსამართლეების მოსაზრებით, გაუმართლებელია მტკიცებულებათა სანდოობის შეფასებისას განმსაზღვრელი მნიშვნელობა მივანიჭოთ მომხდარი ფაქტიდან ჩვენების მიცემამდე გასულ დროს. მე ვეთანხმები ჩემი კოლეგების აღნიშნულ ზოგადი ხასიათის განმარტებას, ვინაიდან, საკასაციო პალატას ჩვენივე შემადგენლობით, არაერთ საქმეზე დაუდგენია განაჩენი წლების შემდეგ მიცემულ ჩვენებების საფუძველზე. თუმცა, მოცემულ საქმეში პირდაპირი ჩვენებების გაზიარების პრობლემა დაკავშირებულია არა დროის ფაქტორ-

თან, არამედ – მის შეუთავსებლობასთან საქმის სხვა გარემოებებთან, კერძოდ:

11. მოწმეები: შ. შ., გ. მ. და ლ. პ. თავიანთ ჩვენებებში გამოძიებასთან დროულად ართანამშრომლობის მიზეზად ასახელებენ ყოფილ ხელისუფლებაში ა.ბ-ის დედის გავლენიანი მეგობრების საკითხს. უფრო ზუსტად, მათი მხრიდან შესაძლო შურისძიების შიშის ფაქტორს.

12. ამ საკითხთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატის ჩემი კოლეგა მოსამართლეების პოზიციაა, რომ ა) შიშის ფაქტორზე მეტად, აქ მნიშვნელოვანია მათი ასაკი, ვინაიდან აღნიშნული მოწმეები იმ დროს იყვნენ 14-15 წლისანი და ამ ასაკში არ მოეთხოვებოდათ მოქალაქეობრივი პასუხისმგებლობისა და მართლშეგნების მაღალი დონე; ამასთან, იმ დროს ქვეყანაში იყო მძიმე კრიმინოგენული ვითარება და გამოძიებას ჩვენებები მისცეს უკვე ზრდასრულ ასაკში; ბ) თანაც, დ. ო-ის ოჯახისათვის ისედაც იმავე დღეს გახდა ცნობილი სავარაუდო მკვლელის შესახებ.

13. აღსანიშნავია, რომ მოწმეები თავიანთ ჩვენებებში საერთოდ არ მიუთითებენ ასაკობრივ ფაქტორზე (რამაც, სავარაუდოდ, განაპირობა მათი დუმილა), არამედ ისინი ერთმნიშვნელოვნად ასახელებენ ა. ბ-ის დედის მეგობრულ კავშირს მაშინდელი ხელისუფლების გავლენიან პირებთან და ამასთან დაკავშირებულ შიშის ფაქტორს. შესაბამისად, ჩემი კოლეგების შეფასება მეტ-ნაკლებად განსხვავდება მოწმეთა განმარტებისაგან.

14. ამასთან, გაუგებარია 2012 წელს საქართველოში ხელისუფლების შეცვლის შემდეგ, რატომ დუმდნენ ისინი კიდევ 3 წლის განმავლობაში – 2015 წლამდე. ამ დროს ხომ უკვე მოხსნილი იყო როგორც ასაკობრივი, ისე ზემოთ მითითებული გარემოებებით გამოწვეული შიშის ფაქტორები.

15. რაც შეეხება ჩემი კოლეგების მხრიდან მოწმეთა გაუკერძილების მოტივად, დამატებით იმ ფაქტორის მოშველიებას, რომ ოჯახმა იმავე დღეს ისედაც იცოდა სავარაუდო მკვლელის შესახებ, ვფიქრობ, ეს ენინააღმდეგება მათსავე პოზიციას, ვინაიდან, თუკი ყველამ ისედაც იცოდა მკვლელის ვინაობის შესახებ, მაშინ გაუგებარია, რატომ უნდა ყოფილიყო დიდი სამოქალაქო გაბედულების ან განსაკუთრებული მართლშეგნების გამოვლენის მაგალითი მათი მხრიდან გარდაცვლილის ოჯახისათვის რეალური ინფორმაციის მიწოდება.

16. სხდომებზე შ. შ-ე მთელი დაკითხვის პერიოდში სასამარ-

თლოს ურთიერთგამომრიცხავ ინფორმაციებს აწვდიდა. მან განმარტა, რომ მონმის სახით პირველად იკითხებოდა. თუმცა ჩვენების ბოლოს დაავიწყდა აღნიშნული და დაცვის მხარის კითხვაზე, თუ რამ განაპირობა მის მიერ ჩვენების მიცემა 11 წლის შემდეგ, აღნიშნა, რომ ერთ-ერთ მკვლელობის საქმეზე, რომელზეც იცოდა, რაც მოხდა და იკითხებოდა, გარდაცვლილის დედამ სთხოვა ეთქვა სიმართლე, რამაც მასზე გავლენა მოახდინა და გადაწყვიტა ამ საქმეზეც ეთქვა სიმართლე.

17. ამასთან დაკავშირებით, ბუნებრივია, ჩნდება კითხვა: თუკი 11 წლის შემდეგ უცხო ქალის ერთმა სიტყვამ (სხვა სისხლის სამართლის საქმეზე ნათქვამდა) გადააწყვეტინა ა.ბ.-ის სისხლის სამართლის საქმეზე თანამშრომლობა, იმავე დღეებში, პანაშვიდებზე ყოფნისას, რატომ არ უამბო ყველაფერი თავისი უახლოესი მეგობრის ჭირისუფალ ოჯახს, რომელთაც, რა თქმა უნდა, გარდა მკვლელის ვინაობისა, აინტერესებდათ ამ საქმეს-თან დაკავშირებული ყველა დეტალი.

18. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მიმაჩნია, რომ მოწმეების: შ. შ-ის, გ. მ-ისა და ლ. ბ-ის განმარტებები გამოძიებასთან 11 წლის შემდეგ თანამშრომლობის საკითხთან დაკავშირებით, არის აშკარად არალოგიკური და არადამაჯერებებლი, რის გამოც არ ვეთანხმები ჩემი კოლეგა მოსამართლეების პოზიციას ამ განმარტებების გაზიარების ნაწილში.

19. რაც შეეხება უტყუარობის შესაფასებლად გასაანალიზებელ შემდეგ კომპონენტს – მტკიცებულებებთან (ჩვენებებთან) დაკავშირებული წინააღმდეგობების საკითხს – აქ აღსანიშნავია, რომ ეს წინააღმდეგობები გამოკვეთილია და სამივე ინსტანციის სასამართლო მსჯელობს პრაქტიკულად ერთსა და იმავე მოცემულობის ირგვლივ. განსხვავება მხოლოდ შეფასების ნაწილშია. პირველი ინსტანციისა და სააპელაციო სასამართლოებმა მიიჩნიეს, რომ აღნიშნული წინააღმდეგობები არსებითი ხასიათისაა და ამიტომ არ გაიზიარეს ეს მტკიცებულებები, ხოლო ჩემს კოლეგა მოსამართლეებს მიაჩნიათ, რომ ჩვენებებს შორის არსებითი ხასიათის წინააღმდეგობები არ არსებობს და მოწმეების: შ.შ-ის, გ.მ-ის და ლ.ბ-ის ჩვენებების უტყუარობა არავითარ ეჭვს არ იწვევს. ჩემს კოლეგებს აღნიშნულ შეფასებაშიც ვერ დავეთანხმები შემდეგ გარემოებათა გამო:

20. როგორც შ. შ-ე თავის ჩვენებაში აღნიშნავს, იგი გ. მ-ესთან ერთად იმყოფებოდა სლოტკლუბ „გ-ის“ მიმდებარედ, მოპირდაპირე მხარეს, რა დროსაც შენიშნა რაღაც ჩოჩქოლი. დაინახას, თუ როგორ დაარტყა დანიანი ხელი ა. ბ-ემ დ. ო-ს ორჯერ.

შემდეგ ნახა, თუ როგორ გადარბოდა ქუჩაზე ჯ. მ-ი, ალბათ, მისაშველებლად. თავად შემთხვევის ადგილისკენ არ ნასულა, დაიბნა და გეზი აიღო ხელმარჯვნივ, მაღაზია „დ-სკენ“. შემდეგ კი სახლში წავიდა. მეორე დღეს გაიგო დ. ო-ის გარდაცვალების შესახებ. შ. შ-ის განმარტებით, მანამდე შეიხედა სახაფაპურეში, სადაც შენიშნა ჯ. მ-ი, ა. ა-ი და ბ-ი. ანალოგიური შინაარსის ჩვენება მისცა სასამართლოს მოწმე გ. მ-მაც, ოლონდ იმ განსხვავებით, რომ დაჭრის შემდეგ მან გადაკვეთა ქუჩა და წავიდა ა. ბ-ის მოსაძებნად, თუმცა ვერ იპოვა და სახლში წავიდა. დ. ო-ის დაჭრამდე სახაფაპურესთან, ბირჟაზე, შენიშნა ნაცნობები – ჯ. მ-ი, ა. ა-ი, ა-ე და ბ-ი. დაჭრის შემდეგ ქუჩას თითქმის ერთდროულად კვეთდნენ თავად და ჯ. მ-ი. მოწმე ჯ. მ-ი კი, რომელმაც, როგორც საქმის მასალებითაა დადასტურებული, ნამდვილად გადაკვეთა ქუჩა და მივიდა დაჭრილთან, კატეგორიულად უარყოფს შ. შ-ისა და გ. მ-ის შემთხვევის ადგილის მიმდებარედ დანახვის ფაქტს.

21. აღსანიშნავია ასევე შ. შ-ისა და გ. მ-ის მითითება, რომ შემთხვევამდე, სახაფაპურესთან შენიშნეს ჯ. მ-ი, ა. ას-ი, გ. ა-ე და გ. ბ-ი, მაშინ, როცა მოწმებმა – ჯ. მ-მა და ა. ნ-მა ერთმნიშვნელოვნად განმარტეს, რომ ამ დროს მათთან ერთად სხვა პირები, მათ შორის – ა-ი და ბ-ი, არ ყოფილან.

22. ამ გარემოებას ჩემი კოლეგები სააპელაციო სასამართლო-საგან განსხვავებულ ინტერპრეტაციას აძლევენ და აღნიშნავენ, რომ ა. ნ-მა არ გამორიცხა შ. შ-ისა და გ. მ-ის მათ სიახლოვეს ყოფნის ფაქტი, მაშინ, როდესაც როგორც ჯ. მ-ი, ისე ა. ნ-ი შინაარსობრივად ნამდვილად გამორიცხავენ ზემოაღნიშნულ ფაქტს. ისინი არ ადასტურებენ ობიექტურად, მოწმეთა მიერ აღწერილ გარემოებებში, მათი განლაგების, მათი მოქმედებების გათვალისწინებით, სხვა ნაცნობების იქ ყოფნას. მხოლოდ ბრალდების მხარის არაერთჯერადი შეკითხვის შემდეგ აღნიშნა ა. ნ-მა, რომ გარშემო შეიძლება კიდევ ვინმე ყოფილიყო, რაც არ ახსოვს. მიმართია, რომ ა. ნ-ის ჩვენებასთან დაკავშირებული ჩემი კოლეგების ინტერპრეტაცია არ გამომდინარეობს მოწმის ჩვენების სულისკვეთებიდან და არ უნდა განიმარტოს იმ მნიშვნელობით, რომ თითქოს მ-ისა და ნ-ის სიახლოვეს იმყოფებოდნენ შ-ე და მ-ე და ნ-მა, მართალია, ვერ დაინახა, მაგრამ დაუშვა მათი იქ ყოფნის შესაძლებლობა.

23. ამ საკითხთან მიმართებით არ ვეთანხმები ჩემი კოლეგების კიდევ ერთ შეფასებას, როდესაც აღნიშნავენ, რომ ჯ. მ-ისა და ა. ნ-ის მიერ მათ სიახლოვეს ნაცნობების ვერდანახვა სრუ-

ლიად ბუნებრივია, რადგან გონებაში მათ უფრო მეტად შემორჩათ თავიანთ მეგობართან დაკავშირებული კონფლიქტური სიტუაცია, ვიდრე -სხვა, მეორესარისხოვანი გარემოებები (როგორიცაა ნაცნობების დანახვა). თუმცა, აღსანიშნავია, რომ ამ შეფასებას ისინი აკეთებენ მხოლოდ ჯ. მ-ისა და ა. ნ-ის შესახებ და არა ასევე შ. შ-ისა და გ. მ-ის მიმართაც, რომლებიც ანალოგიურ სიტუაციაში იმყოფებოდნენ (ჯ. მ-სა და ა. ნ-ის მსგავსად ხედავდნენ კონფლიქტის ფაქტს, დ. ო-ი მათი მეგობარიც იყო და მთელი კონცენტრაცია კონფლიქტისკენ უნდა ჰქონდათ ასევე მიმართული) მაგრამ, მიუხედავდ ამისა, მათ რატომლაც მაინც კარგად დაინახეს ჯ. მ-იცა და ა. ნ-იც.

24. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მიმაჩნია, რომ აღნერილ ეპიზოდებში არსებითი ხასიათის წინააღმდეგობები აძ-კარაა.

25. ჩემი კოლეგების პოზიციის მიხედვით – მოცემულ საქმეში პირდაპირ ჩვენებებთან დაკავშირებული შეუსაბამობები ვერ იქნება ხელის შემშეღელი გარემოება მათი გაზიარების თვალსაზრისით, ვინაიდან, მიუხედავდ ამგვარი შეუსაბამობებისა, მთავარი ისაა, რომ მოწმეთა პირდაპირი ჩვენებები ერთობლივად ადასტურებენ ძირითად და ყველაზე არსებით ფაქტობრივ გარემოებებს. ამასთან, მათი მოსაზრებით, თვითმხილველი მოწმეების ჩვენებების შეფასება იმის მიხედვით, თუ როგორ იქცეოდნენ ისინი მომხდარი დანაშაულის შემდეგ, ანდა რას ჰყებიან, არა ფაქტის მონაწილე პირთა მოქმედებების, არამედ – შემთხვევის დროს სხვა პირების იქ ყოფნა-არყოფნის შესახებ, ამ შემთხვევაში მიზანშეუწონელია.

26. საკასაციო პალატას არაერთხელ განუმარტავს, რომ მოწმეთა ჩვენებები, როგორც წესი, ვერ იქნება იდენტური და ეს სრულიად ბუნებრივია, ვინაიდან ყოველი ადამიანი ინდივიდუალურად აღიქვამს მოვლენას. ასევე გასათვალისწინებელია მტკიცებულებების ფორმირების პირობები, კერძოდ: ხილვადობა, ხალხმრავალი ადგილი, მანძილი მოწმესა და შემთხვევის ადგილს შორის, ასევე შემთხვევიდან გასული დრო და ა.შ., რაც სხვადასხვა მოწმის ჩვენებას შორის არსებულ არაარსებით წინააღმდეგობებს სრულიად ლოგიკურად ხსნის. თუმცა, როდესაც ა. ბ-ის ბრალდების საქმეში თავად მოწმის ჩვენება შეიცავს ურთიერთგამომრიცხავ და არალოგიკურ ინფორმაციას და ამავდროულად, იგი ენინააღმდეგება სხვა მოწმეთა ჩვენებებსაც, რასაც ემატება ისეთი საყურადღებო გარემოებები, როგორიც არის 11-წლიანი დროის პერიოდი, ხანგრძლივი პატიმრობისას

ერთ საკანში ყოფნა – მიმაჩნია, რომ სწორედ ამ დროს უნდა შემოწმდეს დეტალურად ყველა გარემოება, მათ შორის – დანაშაულის შემდეგ განვითარებული მოვლენები, თვითმხილველთა მოქმედებები და სხვა მრავალი დეტალი. ამიტომ ვერ დავეთანხმები ჩემს კოლეგებს იმ საკითხშიც, რომ მოცემულ სისტემის სამართლის საქმეში მონაბეჭდის მიერ ძირითად ფაქტობრივ გარემოებებზე მითითება საკმარისია ამ ჩვენებების გაზიარებისა და გამოყენებისათვის.

27. ჩემი პოზიციის მართებულობის დასადასტურებლად მოვიხმობ რამდენიმე მაგალითს უზენაესი სასამართლოს ბოლონლების პრაქტიკიდან:

27.1. საკასაციო პალატის №570აპ-16 გადაწყვეტილებით (მოსამართლები: გ. შავლიაშვილი, პ. სილაგაძე, ნ. გვერდაძე), ტ. პ-ი საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-4 ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში იმ არგუმენტებზე დაყრდნობით გამართლდა, რომ პოლიციელების ჩვენებები (რომელთა თანახმადაც, ისინი შემთხვევის ადგილთან სწორედ იმ დროს იმყოფებოდნენ, როდესაც ბრალდებული აფთიაქის კიბიდან ყუთით ხელში ჩამორბოდა და მისი აფთიაქში ყოფნის ფაქტი სადავო არ იყო) არ იყო უტყუარი, კერძოდ: მას შემდეგ, რაც პოლიციელებმა ტ. პ-ი საეჭვო პირად მიიჩნიეს და მისი შეჩერება გადაწყვიტეს, ბრალდებულის სირბილის მიუხედავად, მოწმე პოლიციელმა ვ. გ-მა განმარტა, რომ მას უკან გაპყვა (მოწმე პოლიციელმა დ. ს-მა თავის მხრივ მიუთითა, რომ ვ. გ-ი ბრალდებულს სრაფი ნაბიჯით აედევნა), ამასთან, პოლიციელებმა არ დაუძახეს ბრალდებულს მაშინაც კი, როდესაც იყიორმერივი გასასვლელის მქონე სადარბაზოში შედიოდა (საიდანაც კვალის დაკარგვის ალბათობა იზრდებოდა). კვალის დაკარგვის შემდეგ აღნიშნულმა პოლიციელებმა არ უხმეს დამხმარე ძალას, არც რაციით გადასცეს ამის შესახებ და ასევე დამაჯერებლად ვერ ახსნეს, თუ დანაშაულის შემდეგ ბრალდებულის სახლში მისვლა-არმისისვლის ფაქტი რატომ არ გადაამონმება.

ანუ, მიუხედავად იმისა, რომ მოწმე პოლიციელები პრაქტიკულად შეესწრენ დანაშაულის ფაქტს და ძირითად ფაქტობრივ გარემოებას (რომ ტ. პ-ი, ყუთით ხელში, აფთიაქის კიბეზე ჩამორბოდა) ერთგვაროვნად გადმოსცემდნენ, საკასაციო პალატამ, მათი ჩვენებები მაინც არ გაიზიარა სწორედ მათი ქმედებების არალოგიკურობისა და დანაშაულის შემდეგი ეპიზოდების აღნერისას გამოკვეთილი შეუსაბამოებების მოტივით;

27.2. კ. კ-ე – №262აპ-17 (საქმე განხილულია იგივე შემად-

გენლობით). აღნიშნული პირი ნარკოტიკულ დანაშაულში გამართლდა, სამი მოწმე პოლიციელის ჩვენებების წინააღმდეგობრიობისა და მათი ქცევის არალოგიკურობის გამო, კერძოდ: მოწმე ს-ემ განმარტა, რომ მ-ისა და ც-ის გარდა შემთხვევის ადგილზე სხვა არავინ იყო, მაშინ, როდესაც ც-ემ დაბეჯითებით განაცხადა, რომ მათგან 3-6 მეტრის მოშორებით იდგა პოლიციის ეკიპაჟი, რომელიც, მისი აზრით, იცავდა პერიმეტრს. ასევე შეუსაბამო იყო მათი ჩვენებები კ-ის დაკავების ნაწილშიც – მ-ე აღნიშნავდა, რომ მანქანით მივიდნენ თ-ის დასახლებაში, მე-10 სახლის მიმდებარედ, იმოძრავეს 10-15 წუთი, შემდეგ წავიდნენ ქვემოთ, ქალაქის მიმართულებით, რა დროსაც შენიშნეს და დააკავეს კ-ძე. ც-ის განმარტებით კი – პოლიციელებმა გადაკვეთეს რეინიგზის გადასასვლელი და ქალაქიდან თ-ის დასახლების მიმართულებით გაემგზავრნენ, შენიშნეს კ-ე და მაშინვე დააკავეს. ამასთან, მოწმეებმა ვერ ახსნეს კ-ის მყისიერი დაკავების აუცილებლობა, მაშინ, როდესაც ოპერატიული ინფორმაციის თანახმად, ბრალდებულს მის ხელთ არსებული ნარკოტიკი უნდა გაესალებინა მესამე პირზე.

საგულისხმოა, რომ სამივე პოლიციელი მიუთითებდა კ-ისა-გან ნარკოტიკული ნივთიერების ამოღების ფაქტზე (ანუ ძირითად ფაქტობრივ გარემოებაზე);

27.3. ც. ზ-ე – №397აპ-14 (მოსამართლეები: პ. სილაგაძე, გ. შავლიაშვილი, მ.ოშხარელი). ც. ზ-ემ დ. მ-ს ჯერ მუშტი ჩაარტყა ხელში, ხოლო შემდეგ ჩანთა – თავსა და გულმკერდის არეში, რის შედეგადაც მიაყენა მსუბუქი ხარისხის დაზიანება ჯანმრთელობის მოუსწლელად. მიუხედავად იმისა, რომ მოწმეები დანაშაულებრივ ფაქტს ადასტურებდნენ, განსხვავებულად აღნერდნენ განვითარებულ მოვლენებს, მაგალითად: დაზარალებულის განმარტებით, მისი ცემის შემდეგ ც. ზ-ე წავიდა სვეტიცხოვლის შესასვლელისკენ, ხოლო მ. ხ-ის განმარტებით, ზ-ე გაემართა საპირისპირო მიმართულებით; დაზარალებულის განმარტებით, მისი ცემის შემდეგ უცხო პირებმა მისცეს დამამშვიდებელი წამალი, ხოლო მოწმე ხ-ის ჩვენებით, დაზარალებულს წამალი თავად ჰქონდა და სხვისგან არ მიუღია და სხვ.

საკასაციო პალატამ განმარტა, რომ ერთობლივად აღებული ეს წინააღმდეგობები დამაჯერებლობასა და სანდოობას უკარგავს მათ ჩვენებებს და ვერ აკმაყოფილებს უტყუარობის სტანდარტს, რის გამოც პალატამ ისინი არ გაიზიარა და ბრალდებული ზ-ე გაამართლა.

28. მსგავსი არაერთი პრაქტიკული მაგალითის მოყვანა შე-

იძლება ჩვენივე შემადგენლობით განხილული საქმეებიდან, მაგრამ ახლა უფრო კონკრეტულად იმის შესახებ, თუ რა არსებითი მნიშვნელობისა შეიძლება იყოს ის შეუსაბამობები, რომლებიც იკვეთება ა. ბ-ის საქმის დეტალებში და რომლებიც, ჩემი კოლეგების მოსაზრებით, ვერ იქნება ხელის შემშლელი შ. შ-ის, გ. მ-ისა და ლ. ბ-ის ჩვენებების გაზიარების საკითხში, ხოლო ჩემი მოსაზრებით, ისინი ნიადაგს აცლის ამ ჩვენებათა სანდოობას:

29. მოწმე ლ. ბ-მა განმარტა, რომ ხუთის განმავლობაში იდგა „ჯ-ის“ ოფისის წინ და იყურებოდა სლოტკლუბ „გ-ის“ მხარეს, რა დროსაც 20-25 მეტრში შენიშვნა დ. ო-ი და ა. ბ-ე, რომლებიც ერთმანეთში დაძაბულად საუბრობდნენ. ამ დროს დაინახა, თუ როგორ დარტყყა ა. ბ-ემ დანა დ. ო-ს, რა დროსაც ეს უკანასკნელი ჩაიკეცა, თავად კი დაიბნა და სასტუმრო „ა-სკენ“ შეტრიალდა, 10-15 წამში ისევ მოიხედა და დაინახა, თუ როგორ კვეთდა ქუჩას დ. ო-ი. სურვილი არ გასჩენია, მისულიყო დ. ო-თან, რასაც დაბნეულობით ხსნის. დაახლოებით ნახევარი წუთის შემდეგ ტაქსით დატოვა იქაურობა. მომხდარის შესახებ არავისთან არაფერი უთქვამს და პირველად გამოძიებას ჩვენება 2015 წელს მისცა.

30. მოწმის ასეთი განმარტება მისი დანაშაულის შემდეგი ქმედების შესახებ თავშივე უკარგავს დამაჯერებლობას მის ჩვენებას, ვინაიდან დაინახა, თუ როგორ დაარტყყეს დანა მის მეგობარს და იმის ნაცვლად, რომ დაინტერესებულიყო მომხდარით და დახმარება გაეწია დაჭრილისთვის, სასტუმრო „ა-სკენ“ შეტრიალდა, შემდეგ კი საერთოდ დატოვა შემთხვევის ადგილი.

31. ასევე უურადსაღებია ის გარემოებაც, რომ ბ-ის განმარტებით, ის ფაქტობრივად სახაჭაპურის მოპირდაპირე მხარეს იმყოფებოდა და წესით, იგი ჯ. მ-ს უნდა შეემჩნია, რასაც მ-ი უარყოფს და აღნიშნავს, რომ ბ-ი არ დაუნახავს ისევე, როგორც არ დაუნახავს არც შ-ე და არც მ-ე.

32. ლ. ბ-ის მსგავსად, შ. შ-ის განმარტებაც სრულიად არაბუნებრივად და არადამაჯერებლად გამოიყურება იმ ნაწილში, სადაც იგი აღნიშნავს, რომ დაბნეულობის გამო არ მივიდა დაჭრილი დ. ო-ის დასახმარებლად. სახლში წავიდა და აღარ უკითხავს დაჭრილი მეგობრის ამბავი, მან მხოლოდ მეორე დღეს გაიგო დ. ო-ის გარდაცვალება და ეს მაშინ, როდესაც მთელი დაკითხვის მანძილზე ხაზს უსვამდა თავისი და დ. ო-ის მეგობრიბის ამბავს და იმას, თუ როგორი განსაკუთრებულად კარგი პიროვ-

ნება იყო იგი და როგორ განიცდიდა მის გარდაცვალებას.

33. მოწმე შ.-ე ასევე მიუთითებს, რომ დანის დარტყმის მომენტში დ.ო-ისა და ა.ბ-სგან ცოტა მოშორებით შენიშნა გ-ი, რასაც გ-ი უარყოფს და მისი განმარტება, თავის მხრივ, სრულად შეესაბამება დ. კ-ის ჩვენებას, სადაც იგი მიუთითებს, რომ გ-მა რომ გადმოირბინა, ესენი (ო-ი და -ე) უკვე გაქცეულები იყვნენ.

34. გ. მ-ის განმარტებით, ის, რომ ჩხუბი მოხდა მობილურის თაობაზე, იცის ნ. გ-ისგან, რომელმაც უთხრა, რომ აფთიაქიდან გამოსვლის შემდეგ დაინახა, თუ როგორ კამათობდნენ ა. ბ-ე და ღ. ო-ი და დანის დარტყმის დროსაც იქვე იყო. სრულიად არადამაჯერებელია მ-ის აღნიშნული განმარტება, რადგან გ-მა სასამართლოს სხდომაზე განმარტა, რომ საერთოდ არ იცნობს მ-ეს და თანაც, ამ თემაზე საერთოდ არაგისათან უსაუბრია.

35. მოწმე გ-მა ასევე განმარტა, რომ აფთიაქიდან როდესაც გამოვიდა, შემთხვევა უკვე მომხდარი იყო, რასაც ადასტურებს დ. კ-ეც, რომელიც ჩვენებაში აღნიშნავს, რომ გ-მა როცა გადმოირბინა, ბ-ე და ო-ი უკვე გაქცეულები იყვნენ. ჩვენების დასასრულს მ-ემ საერთოდ შეცვალა თავისივე მოწოდებული ინფორმაცია და მიუთითა, რომ ვინმე ქ-სგან შეიტყო, რომ გ-მა დაინახა ჩხუბის დეტალები.

36. აქ მოყვანილი ფაქტების გარდა, მოწმეების: შ. შ-ის, გ. მ-ისა და ლ. ბ-ის სასამართლოში მიცემულ ჩვენებებთან დაკავშირებით, პირველი და სააპელაციის ინსტანციის სასამართლოები ყურადღებას უთმობენ სხვა შეუსაბამოებებსაც, მაგრამ ვფიქრობ, რომ ამ მაგალითების ანალიზიც საკმარისია არსებითი წინააღმდეგობების ნათელი სურათის წარმოსაჩენად.

37. მართალია, მოწმის ჩვენება მის მიერ სასამართლოში მიცემული ინფორმაციაა, მაგრამ მოცემულ შემთხვევაში საინტერესოა შ. შ-ის, გ. მ-ისა და ლ. ბ-ის მიერ გამოძიებისთვის მიწოდებული ინფორმაციაც, კერძოდ:

38. შ. შ-ემ გამოძიებას განუმარტა, რომ დაინახა, როგორ გამოვიდა სლოტკლუბიდან დ. ო-ი, რომელსაც უკან მოჰყვებოდა „ა-ო“. დაჭრის ფაქტის დანახვის შემდეგ გადაწყვიტა, გაჰკიდებოდა ბ-ეს და გაიქცა მისი მიმართულებით, მაგრამ სანამ პ-ის ქუჩა გადაკვეთა, დაეკარგა თვალთახედვის არედან. ჯ-იმ მოუყვა შემდეგ დაჭრილი ო-ი როგორ გადმოიყვანა გზაზე, გააჩერა გამვლელი მანქანა და წაიყვანა საავადმყოფოში.

39. შ. შ-ის თანასაკრელმა გ. მ-ემ გამოძიებას მიაწოდა შემდეგი ინფორმაცია: დაინახა პოკერკლუბიდან როგორ გამოვიდ-

ნენ ო-ი და ბ-ე. დაჭრის ფაქტის შემდეგ ის და შ-ე გაეკიდნენ ბ-ეს, მაგრამ სანამ გზა გადაკვეთეს, ა-ი შევარდა ეზოში.

40. ლ. ბ-მა კი შემდეგი შინაარსის ჩვენება მისცა: შემთხვევის ადგილზე უცებ შეიკრიბა ხალხი და ისიც წავიდა იმ მიმართულებით. დაინახა, რომ ო-ი რამდენიმე ბიჭმა ჩასვა მანქანაში. როცა „პ-თან“ მივიდა, იქ შეურებილი ხალხი საუბრობდა, რომ დაჭრილი ო-ი უბნელება ბიჭებმა წაიყვანეს საავადმყოფოში.

41. ბუნებრივია, ასეთი ტიპის განმარტებები, რომ მათ დაინახეს დაჭრის ფაქტი და წავიდნენ შემთხვევის ადგილისკენ, არის ლოგიკური ქცევა და დამაჯერებლობას შესძენდა მათ ჩვენებებს, თუმცა სასამართლოში მათ შეცვალეს ჩვენებები, კერძოდ: შ-ებ და ბ-მა მოიმიზეზეს დაბნეულობა და მიუთითეს, რომ გაეცალნენ იქაურობას. აქედან გამომდინარე, ლოგიკური ხდება ეჭვი იმის შესახებ, რომ თუკი ზემოხსენებული მოწმეების მიერ შემოთავაზებული ვერსია განვითარდებოდა იმგვარად, რომ ისინი გაემართებოდნენ შემთხვევის ადგილისაკენ, მაშინ გამოძიებასა და სასამართლოში მოუწევდათ უფრო კონკრეტულ კითხვებზე პასუხების გაცემა, მაგალითად: რა სურათი დახვდათ იქ? ვინ იყვნენ შემთხვევის ადგილზე? რა მოიმოქმედეს მათ და ასე შემდეგ. ამასთან, ისინი აუცილებლად უნდა შეემჩნიათ იმ პირებს, რომელთა შემთხვევის ადგილზე ყოფნის ფაქტი უდავოდ დასტურდება (რაც სადაც გახდა სწორედ მ-ის შემთხვევაში, როცა მან მიუთითა, რომ ფაქტობრივად ჯ-სთან ერთად კვეთდა ქუჩას, რაც უარყო ჯ. და კატეგორიულად განმარტა, რომ იქ მ-ე არ დაუნახავს), შესაძლებელია, ზემოაღნიშნულმა მოწმეებმა ამიტომაც აირჩიეს შემთხვევის ადგილიდან განრიდების მოგონილი ვერსია.

42. როგორც აღვნიშნე, დაცვის მხარე გამოთქვამს ეჭვს შ. შისა და გ. მ-ის მიერ გამოძიებასთან შეთანხმებული ჩვენების მიცემის შესახებ, მაგრამ მიმარინა, რომ ამ მოსაზრებას სამართლებრივი საფუძველი არ გააჩნია და ვერც რაიმე მტკიცებულებას წარმოადგენდა ბრალდების მხარე იმის სამტკიცებლად, რომ რაიმე უკანონო გარიგებას არ სთავაზობდა აღნიშნულ მოწმეებს. ამიტომ ამ ნაწილში ვეთანხმები საკასაციო პალატის მოსამართლეებს, თუმცა ეს არ გამორიცხავს მაღალ ალბათობას, რომ შ. შ-ესა და გ. მ-ეს, პირადი მოტივებიდან გამომდინარე, პოზიციები შეეთანხმებინათ არა, მაგალითად, ბრალდების მხარესთან, არამედ – ერთმანეთთან და შემდეგ შეთანხმებული, შემთხვევის ადგილზე ყოფნის მოგონილი, მცდარი ვერსია მიენოდებინათ გამოძიებისათვის.

43. ზემოაღნიშნული საკითხების გაანალიზების შედეგად მიმართია, რომ მოწმეების: შ. შ-ის, გ. მ-ისა და ლ. ბ-ის ჩვენებები არ უნდა იქნეს გაზიარებული და არ შეიძლება საფუძვლად დაედოს გამამტყუნებელ განაჩენს, ვინაიდან ისინი ვერ აქმაყოფილებს უტყუარობის კონსტიტუციურ-სამართლებრივ სტანდარტს.

44. რაც შეეხება საქმეში წარმოდგენილ სხვა მტკიცებულებებს და მათი საკმარისობის საკითხს:

45. მოწმეები – ჯ. მ-ი და ა. ნ-ი მიუთითებენ მხოლოდ იმ ფაქტობრივ გარემოებაზე, რომ დაინახეს დ. ო-ის კონფლიქტი მათთვის უცხო პირთან. შესაბამისად, მათი ჩვენებები არ შეიცავს ინფორმაციას ა.ბ-ის ბრალეულობასთან დაკავშირებით.

46. მოწმეების – მ. ლ-ის, ზ. მ-ისა და ნ. ქ-ის ჩვენებები ასევე მიუთითებენ მხოლოდ ორ პირს შორის არსებულ კონფლიქტზე და რამე ინფორმაციას, რაც ბრალდებულის იდენტიფიცირების საშუალებას მოგვცემდა, ისინი არ გვაწვდიან. მეტიც, მოწმე ნ. ქ-ის განმარტებით, პირს, რომელიც დ. ო-ს ეკამათებოდა, ჰქონდა ჩვეულებრივი თბილისური აქცენტი, მაშინ, როდესაც ა. ბ-ე იყო ა-დან და თ-ში ახალი გადმოსული იყო საცხოვრებლად (დაახლოებით ერთი წლის), ამასთან, მისი იმუამინდელი ინტელექტუალური განვითარების დონე შეესაბამებოდა 9-12 წლის ბავშვის ასაკს (რასაც ასევე ადასტურებენ მოწმეები – მ. კ-ი და ნ. კ-ე). ჩნდება კითხვა, თუ რამდენად შეეძლო მას კამათის დროს ესაუბრა ჩვეულებრივი, თბილისური აქცენტით.

47. ნ. გ-ის ჩვენების ის ნაწილი კი, სადაც აღნიშნავს, რომ დ. კ-ისგან შეიტყო რომ „ა-ომ“ დაჭრა „უ-ა“-ერთმნიშვნელოვნად ირიბი მტკიცებულებაა (ვინაიდან ნ. გ-ი სასამართლოს ანვდის ინფორმაციას, რომელიც სხვა პირისგან მოისმინა), რის გამოც, საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის გადაწყვეტილების თანახმად, არ აქმაყოფილებს უტყუარობის კონსტიტუციურ-სამართლებრივ სტანდარტს და ვერ იქნება გაზიარებული, მითუმეტეს იმის გათვალისწინებით, რომ სასამართლოში არ დაკითხულა ინფორმაციის წყარო – დ.

კ-ე:

48. აღსანიშნავია, რომ დ. კ-ის ჩვენება არსებითი მნიშვნელობისა საქართველოს სსკ-ის 108-ე მუხლით ა. ბ-ის მსჯავრდების საკითხის გადასაწყვეტად, ვინაიდან იგი ერთადერთი პირდაპირი მტკიცებულებაა, რომელიც მიუთითებს პერსონალურად ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ის მკვლელობის ფაქტზე. თუმცა, აქ გასათვალიინიებელია, რომ ეს ჩვენება გარკვეულ ეპიზოდებში

არსებითად ენინაალმდეგება სხვა მტკიცებულებებს, კერძოდ:

49. დ. კ-ის გამოძიებაში მიცემული ჩვენებით დგინდება, რომ დ. ო-ი მეგობართან ერთად იმყოფებოდა პოკერკლუბში და თა-მაშობდა აპარატზე. ამ დროს პოკერკლუბში შევიდა „ა-ო“, გა-რეთ გამოიყვანა დ. ო-ი და მოსთხოვა ე.ნ. „თავანის“ ჩაბარება, რა დროსაც მათ შორის დაიწყო ჩსუბი. ჩსუბის დასრულების შემ-დეგ იმ ადგილზე შენიშნა სისხლის ლაქები. აღნიშნული ჩვენე-ბიდან გამომდინარე, თვალშისაცემი წინაალმდეგობაა, ერთი მხრივ, მოწმეების – ჯ. მ-ის, ა. ნ-ისა და ნ. გ-ის და მეორე მხრივ – დ. კ-ის ჩვენებებს შორის. ჯ. მ-ი და ა. ნ-ი განმარტავენ, რომ დ. ო-ი მათთან მივიდა ტელეფონზე დარეკვის თხოვნით, უარის მიღების შემდეგ კი გადავიდა „გ-ის“ მხარეს იმ იმედით, რომ ვინმე ტელეფონიანს იპოვიდა. ვინაიდან ნ-საც უნდოდა დარეკ-ვა, აკვირდებოდა დ. ო-ს, რა დროსაც დაინახა უცნობ პირთან მოკამათე დ. ო-ი. ამ განმარტებიდან გამომდინარე, დ. ო-ი სლოტკლუბში სათამაშოდ არ ყოფილა.

50. დ. კ-ის ჩვენება ასევე ენინაალმდეგება მოწმე ნ. გ-ის ჩვე-ნებას, რომელიც აცხადებს, რომ აფთიაქში მიმავალს, ეზოში შეხვდა ა. ბ-ე და ერთად წავიდნენ გ-ისა გამზირისკენ. სლოტ-კლუბ „გ-თან“ ა. ბ-ეს შეხვდა ვილაც პირი, რომელთანაც დაიწყო დაძაბული საუბარი, თავად არ გაჩერებულა და გადავიდა აფ-თიაქში. როდესაც იქიდან გამოვიდა, სლოტკლუბის წინ შენიშნა ხალხმრავლობა. შემდეგ შეხვდა დ. კ-ე და უთხრა – „ა-ომ“ დაჭ-რა „უ-ო“, ანუ ნ. გ-ი აცხადებს, რომ გზაში ერთად მიმავლებს შეხვდათ პირი, რომელთანაც ა. ბ-ემ კამათი დაიწყო, ხოლო დ. კ-ე განმარტავს, რომ ა. ბ-ე სლოტკლუბში შევიდა და აპარატზე მოთამაშე დ. ო-ი გარეთ გამოიყვანა. თუკი დ. ო-ი სლოტკლუბში იყო და თამაშობდა, იგი ნ. გ-თან ერთად მიმავალ ა. ბ-ეს ვერ შეხვდებოდა.

51. დ. კ-ის ჩვენებას ენინაალმდეგება ასევე სხვა მოწმეთა ჩვენებებიც, კერძოდ: მისი ჩვენების მიხედვით, კამათის მიზე-ზი იყო ა. ბ-ის მიერ დ. ო-ისათვის მოთხოვნილი ე.ნ. „თავანი“. სხვა მოწმეები კი (მაგალითად, ნ. ქ-ე) აცხადებენ, რომ ჩსუბი მოხდა არა თავანთან დაკავშირებით, არამედ – ტელეფონზე დარეკვის გამო.

52. ჩემი კოლეგების მოსაზრებით, მკვლელის ჩაცმულობის აღწერის ნაწილში მოწმეები – დ. კ-ე და ნ. ქ-ე მსგავს ჩვენებებს იძლევიან და ამითაც დასტურდება ის ფაქტი, რომ მკვლელი ა. ბ-ეა. ხოლო რაც შეხება კონფლიქტის დაწყების თემას, რო-მელსაც განსხვავებულად აღწერენ აღნიშნული მოწმეები, ესეც

ბუნებრივია, ვინაიდან კონფლიქტი გამოიწვია მობილურ ტელე-ფონზე დარეკვის სურვილმა და ამ ფაქტს, ნ. ქ-ის გარდა, სხვა მოწმეებიც ადასტურებენ. ხოლო „თავანი“, როგორც კონფლიქტის დაწყების მიზეზი, მოწმე დ. კ-ეს შესაძლოა, შეცდომით იმიტომ დაამახსოვრდა, რომ შემთხვევიდან დიდი დროა გასული და უპრალოდ, ასე დარჩა მეხსიერებაში, ნ. ქ-ემ კი ჩვენება შემთხვევიდან მალევე მისცა და მას უკეთესად ამიტომ ემახსოვრებოდა.

53. ვერ დავეთანხმები ჩემი კოლეგების ზემოაღნიშნულ მსჯელობას და ამ საკითხთან დაკავშირებით მინდა გამოვყო ორი გარემოება: ერთი, რომ კონფლიქტის მიზეზის აღნერის ნაწილში ამ მოწმეთა ჩვენებებს შორის წინააღმდეგობა არსებითია, ვინაიდან აღნიშნული მოწმეები ასახელებენ არა მხოლოდ კონფლიქტის თემას, არამედ ამ თემის შინაარსსაც გადმოსცემენ დეტალურად, რაც, ჩემი აზრით, გამორიცხავს დროის ფაქტორის გავლენით დ. კ-ის მიერ საკითხის არასწორად აღქმის ვერსიას. კერძოდ: დ. კ-ე ამ ნაწილში იძლევა შემდეგ ჩვენებას: მე მესმოდა „ა-ა“ და დ. ო-ის საუბარი. „ა-მ“ დ. ო-ს ჰკითხა, თუ როდის აპირებდა ე.წ. „თავანის“ ჩაბარებას, რაზეც დ. ო-მა უპასუხა, რომ რამდენიმე თვეში ჩაბარებდა. მათ არ დაუკონკრეტებიათ „თავანის“ სახით რა თანხა ჰქონდა ჩასაბარებელი დ. ო-ს „ა-სათვის.“

54. ხოლო ნ. ქ-ე იმავე სიტუაციას აღწერს ასე: „უცნობმა ახალგაზრდა ბიჭმა დ. ო-ს კატეგორიული ტონით მოსთხოვა ტელეფონზე დარეკვა, რასაც ო-მა მიუგო ასევე კატეგორიული ტონით, რომ არ დაარეკვინებდა. ახალგაზრდა ბიჭმა დაუწყო ო-ს ლანდლვით ლაპარაკი „რას ჰქვია, არ დამარეკვინებ, სადარბაზოში გაგიყვანო“ და დაემუქრა გინებით, რასაც დ. ო-მა უპასუხა „წამოდი, გავიდეთო“.“

55. და მეორე გარემოება – ვეთანხმები ჩემი კოლეგების პოზიციას იმ ნაწილში, რომ არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს კონფლიქტის დაწყების მიზეზს, რადგან ფაქტია, რომ კონფლიქტი რეალურად არსებობდა. მაგრამ აქ უნდა აღვნიშნო, რომ კონფლიქტის მიზეზის გაანალიზება მნიშვნელოვანია ჩვენებების შეფასების მიზნებისათვის, ანუ მთავარია ის, თუ რომელი ჩვენება უნდა გაიზიაროს სასამართლომ: დ. კ-ის – რომელიც ენინა-აღმდეგება ნ. გ-ისა და სხვა მოწმეების ჩვენებებს, სადაც ისინი განსხვავებულად აღწერენ დ. ო-ისა და დამნაშავის შეხვედრის მომენტს, თუ ნ. ქ-ის – რომელიც დამატებით იმასაც აღნიშნავს, რომ ო-თან კონფლიქტში მყოფ ახალგაზრდას ჰქონდა ჩვეულებ-

რივი, თბილისური აქცენტი.

56. მოწმე დ.კ-ე ასევე უთითებს, რომ შემდეგ „ა-ო“ გაიქცა პ-ის გამზირზე, მან თავზე ჩამოიფარა „კეპი“ და ისე გარბოდა. საქმეზე დაკითხული თითქმის ყველა მოწმე კი ადასტურებს, რომ ა. ბ-ე წავიდა არა პ-ის გამზირზე, არამედ – მ-ის ქუჩის მიმართულებით.

57. მიუხედავად იმისა, რომ დ.კ-ის სასამართლოში გამოქვეყნებული ჩვენება პირდაპირი მტკიცებულებაა, რომელიც მიუთითებს ა.ბ-ზე, როგორც დანამაულის ჩამდენ პირზე, იგი არ უნდა იქნეს გამოყენებული გამამტყუნებული განაჩენის საფუძვლად, ვინაიდან დაცვის მხარეს არც გამოძიების ეტაპზე და არც სასამართლო განხილვის დროს არ ჰქონია დ. კ-ის გამოკითხვის, დაკითხვის ან მისი ჩვენებების გაპროტესტების ადეკვატური საშუალება, რაც ძალზე მნიშვნელოვანი იქნებოდა სასამართლოსთვის სხვა მოწმების ჩვენებებთან დაკავშირებული შეუსაბამობების გასაანალიზებლად. მხარის მიერ დასმულ კითხვებს ამ დროს შეუძლია, არა მხოლოდ მოწმეთა სანდოობის შეფასების საკითხზე მოახდინოს გავლენა, არამედ ნათელი მოჰყვინოს ისეთ გარემოებას, რომელიც წარდგენილ ბრალდებასთან მიმართებით სასამართლოს საბოლოო დასკვნაზე მოახდენდა გავლენას.

58. მოწმეთა ჯვარედინი დაკითხვის უფლება უნდა იქნეს გაგებული შეჯიბრებითობის პროცესის ჭრილში, რაც სამართლიანი სასამართლოს კონცეფციაში დევს და გულასხმობს, რომ მოსარჩელეს მიცეს მოწმის განცხადების ან ჩვენების ნებისმიერ ასპექტში შედავების შესაძლებლობა. აქ მნიშვნელოვანია ასევე ზეპირობის პრინციპი, რომელიც გულისხმობს სასამართლოს უშუალო კონტაქტს პირებთან, რომლებიც ჩვენებას იძლევიან პროცესზე, კერძოდ, ბრალდებული უნდა დაუპირისპირდეს მოწმეს მოსამართლის თანდასწრებით, რომელიც იღებს საბოლოო გადაწყვეტილებას საქმეზე, რათა შესაძლებელი გახდეს მოწმის ქცევის მანერასა და სანდოობაზე ყურადღებით დაკვირვება.

59. საქმეზე, Al-Khawaja და Tahery გაერთიანებული სამეფოს წინააღმდეგ, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს დიდმა პალატამ დაადგინა ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის დარღვევა ვინაიდან მეორე განმცხადებელი (ბატონი ტაჰერი) მოკლებული იყო შესაძლებლობას, შეემოწმებინა T-ს ჩვენების სანდოობა ჯვარედინი დაკითხვით, ასევე, ვინაიდან თ ერთადერთი მოწმე იყო, რომელმაც მოისურვა

და შეძლო ეთქვა, თუ რა ნახა, განმცხადებელს კი არ შეეძლო მოეწვია სხვა მოწმე, რომელიც დაუპირისპირდებოდა ამ ჩვენებას.

60. და ბოლოს: ა. ბ-ის ბრალდების სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მოწმეების: შ. შ-ის, ლ. ბ-ისა და გ. მ-ის ჩვენებები არ უნდა იქნეს გაზიარებული, ვინაიდან ვერ გაქარწყობა ეჭვი მათი შემთხვევის ადგილზე ყოფნის ფაქტთან დაკავშირებით და ისინი არ აკმაყოფილებს უტყუარობისა და სანდოობის მტკიცებით სტანდარტს; ასევე არ უნდა იქნეს გაზიარებული დ. კ-ის ჩვენებაც, რომელიც, მიუხედავად მიმისა, რომ პირდაპირი მტკიცებულებაა, ვერ მოხერხდა მისი უშუალოდ და ზეპირად დაკითხვა, სხვა ჩვენებებთან დაკავშირებული, არსებითი შეუსაბამოების ახსნის მიზნით; ხოლო რაც შეეხება საქმეში არსებულ სხვა მტკიცებულებებს, ისინი არ მიუთითებენ პერსონალურად ა. ბ-ის ბრალეულობაზე, რის გამოც არ არის საკმარისი გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად. შესაბამისად, პირის მიმართ წარდგენილი ბრალის დასადასტურებლად, ზემოაღნიშნული სტანდარტის მტკიცებულებათა ბაზის გამოყენების პრაქტიკის დამკაიდრება უზენაესი სასამართლოს აქამდე დადგენილი პრაქტიკის ერთმნიშვნელოვნად საწინააღმდეგოდ, მიმაჩნია, რომ ხელს შეუწყობს უდანაშაულო პირ(ებ)ის მსჯავრდების რისკების გაზრდას და შეუსაბამოა სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობასთანაც, რომლის მიხედვით, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშეარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას. სსსკ-ის 82-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, მტკიცებულება უნდა შეფასდეს სისხლის სამართლის საქმესთან მისი რელევანტურობის, დასაშვებობისა და უტყუარობის თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის საჭიროა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა. სსსკ-ის 259-ე მუხლის მესამე ნაწილის მიხედვით კი, სასამართლოს განაჩენი დასაბუთებულია, თუ ის ემყარება სასამართლო განხილვის დროს გამოკვლეულ, გონივრული ეჭვის გამომრიცხავ მტკიცებულებათა ერთობლიობას.

61. გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის თაობაზე იმსჯელა საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლომაც 2015 წლის 22 იანვრის გადაწყვეტილებაში, რომელშიც აღნიშნა: გონივრულ

ეჭვს მიღმა მტკიცებულებითი სტანდარტი უზრუნველყოფს უდანაშაულობის პრეზუმფციის დაცვას, არსებითად ამცირებს უსამართლო და დაუსაბუთებელი გამამტყუნებელი განაჩენის საფრთხეს, მართლმსაჯულების განხორციელების პროცესში ხელს უწყობს შეცდომის დაშვების საფრთხის თავიდან აცილებას. მსჯავრდებულს არ უნდა შეერაცხოს დანაშაული მანამ, სანამ მტკიცებულებების საკმარისი და დამაჯერებელი ერთობლიობით არ დადასტურდება დანაშაულის თითოეული ელემენტის არსებობა მის ქმედებაში. ამასთან, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტი თამაშობს მნიშვნელოვან როლს საზოგადოების ნდობის ჩამოყალიბებაში. სახელმწიფოს ლეგიტიმური უფლება, განახორციელოს სისხლისამართლებრივი დევნა, აღასრულოს მართლმსაჯულება, არ უნდა იქნეს დასუსტებული ისეთი მტკიცებულებითი სტანდარტით, რომელიც მიუკერძოებელ ადამიანს, საზოგადოებას გაუჩენს ეჭვს უდანაშაულო პირის მსჯავრდების შესახებ.

62. ყოველივე ზემოთქმულიდან გამომდინარე, მიმაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 4 ოქტომბრის განაჩენი ა. ბ-ის ბრალდების საქმეზე არის კანონიერი და არ არსებობს მისი გაუქმების საფუძველი, ვინაიდან არ არის წარმოდგენილი უტყუარ მტკიცებულებათა ისეთი ერთობლიობა, რაც საკმარისი იქნებოდა გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად.

**განაჩენი ცვლილების შეტანა და მსჯავრდებულის
გამართლება საქართველოს სისხლის სამართლის
კოდექსის 179-ე მუხლით ნარდგენილ პრალიდებაში**

**განაჩენი
საქართველოს სახელით**

№393აპ.-17

3 იანვარი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

განიხილა მსჯავრდებულების – პ. ა-ის, გ. გ-სა და ლ. ა-ის; მსჯავრდებულ დ. ა-ის ადვოკატების – ა. ა-სა და ს. ბ-ის; მსჯავრდებულ რ. ჯ-ის ადვოკატის – ს. ბ-ის; მსჯავრდებულ ა. გ-ის ადვოკატების – ო. გ-ისა და მ. რ-ის საკასაციო საჩივრები ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 24 მაისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების არსი:

1.1. კ. ფ-ზე ყაჩაღური თავდასხმის ეპიზოდი

რ. ჯ-ეს ბრალი დაედო ყაჩაღობისათვის, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით თავდასხმისათვის, ჩადენილი სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობითა და ასეთი ძალადობის გამოყენების მუქარით, ჯგუფურად, არაერთგზის, დიდი ოდენობით ნივთის დაუფლების მიზნით, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით.

ლ. ა-ეს ბრალი დაედო ყაჩაღობისათვის, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით თავდასხმისათვის, ჩადენილი სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობითა და ასეთი ძალადობის გამოყენების მუქარით, ჯგუფურად, არაერთგზის, დიდი ოდენობით ნივთის დაუფლების მიზნით, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით.

რ. ჯ-ისა და ლ. ა-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2015 წლის 25 აგვისტოს, დაახლოებით 12:00 საათზე, ქ.ქ-ში, შ-ოს ქუჩის №20-ში არსებულ გაზგასამართ სადგურ შპს „...-ას“ ეზოში, ცეცხლსასროლი იარაღების მსგავსი საგნებითა და დანით შეიარაღებული, ქურდობისათვის ნასამართლევი რ. ჯ-ე, მოტყუებით ქონებრივი დაზიანებისა და ძარცვისათვის ნასამართლევი ლ. ა-ე და გამოძიებით დაუდგენელი სამი პირი თავს დაესხნენ გაზგასამართი სადგურის მფლობელს, კ. ფ-ეს. თავდამსხმელებმა დაზარალებულს სცემეს ხელებითა და ფეხებით, თავში ჩაარტყეს ცეცხლსასროლი იარაღის მსგავსი საგნის კონდახი, რითაც მიაყენეს ჯანმრთელობის დაზიანება და სიცოცხლისათვის საშიში ძალადობის გამოყენების მუქარით მისგან გაიტაცეს 1175 ლარი, 6300 ლარად ლირებული ოქროს ძენვი, 1100 ლარად ლირებული ოქროს ჯვარი, „სეიკოს“ ფირმის 1000 ლარად ლირებული საათი, „რეიბანის“ ფირმის 10 ლარად ლირებული სათვალე, „ნიკეს“ ფირმის 100 ლარად ლირებული ფოტო-აპარატი მეხსიერების ბარათთან ერთად, „სამსუნგის“ ფირმის 480 ლარად ლირებული ტელეფონი სიმბარათებთან ერთად, მობილური ტელეფონის 70 ლარად ლირებული დამტენი და 25 ლარად ლირებული ყურსასმენი, „ორიენტის“ ფირმის 100 ლარად ლირებული საათი, „ბილაინის“ 35 ლარად ლირებული მოდემი, ავტომობილის 100 ლარად ლირებული გასაღები, 60 ლარად ლირებული ტყავის საფულე, სხვადასხვა დასახელების პლასტიკური ბარათები და პირადობის დამადასტურებელი ID ბარათი, სულ – 10640 ლარზე მეტად ლირებული ქონება, რითაც დაზარალებულს მიადგა დიდი ოდენობით ზინა.

1.2. რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის ეპიზოდი

რ. ჯ-ეს ბრალი დაედო ყაჩაღობისათვის, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით თავდასხმისათვის, ჩადენილი სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობით, ასეთი ძალადობის გამოყენების მუქარით, ჯგუფურად, არაერთგზის, ბინაში უკანონო შეღწევით, სატრანსპორტო საშუალების წინააღმდეგ და დიდი ოდენობით ნივთის დაუფლების მიზნით, დანამაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით.

ა. გ-ეს ბრალი დაედო ყაჩაღობისათვის, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით თავდასხმისათვის, ჩადენილი სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათ-

საშუალების წინააღმდეგ და დიდი ოდენობით ნივთის დაუფლების მიზნით, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით.

რ. ჯ-ის, ა. გ-ის, ლ. ა-ის, დ. ა-ის, გ. გ-ისა და ბ. ა-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2015 წლის აგვისტოში დ. ა-ე, გ. გ-ე, ბ. ა-ე, მოტყუებით ქონებრივი დაზიანებისა და ძარცვისათვის ნასამართლევი ლ. ა-ე, ქურდობისათვის ნასამართლევები – რ. ჯ-ე და ა. გ-ე დანაშაულებრივად დაუკავშირდნენ ერთმანეთს და მოილაპარაკეს, რომ დიდი ოდენობით ქონების (ფულის, ძვირფასეულობის, ავტომანქანის) მართლსაწინააღმდეგო დაუფლების მიზნით, ყაჩაღურად დასხმოდნენ თავს ...-ის რაიონის სოფელ მ-ში მცხოვრებ რ. ხ-ას ოჯახს. შეუთანხმდნენ ერთმანეთს ყაჩაღობის ჩადენის დეტალებზე და 2015 წლის 1 სექტემბერს, დაახლოებით 24:00 საათზე, რ. ჯ-ე და მისი თანამზრახველები, ცეცხლსასროლი იარაღებით შეიარაღებულნი, უცხოური წარმოების დაუდგენელი ავტომანქანით ჩავიდნენ ...-ის რაიონის სოფელ მ-ში, რის შემდეგ ფეხით მივიდნენ რ. ხ-ას საცხოვრებელი სახლის უკან მდებარე ტერიტორიაზე და დაელოდნენ ხელსაყრელ მომენტს დანაშაულის ჩასადენად. 2 სექტემბრის დაახლოებით 4 საათზე, მას შემდეგ, რაც ოჯახის ხანდაზმული წევრები – რ. ხ-ას მშობლები სახლიდან გავიდნენ საოჯახო საქმეების გამო, თავზე ნილაბჩამოცმული და ცეცხლსასროლი იარაღით შეიარაღებული რ. ჯ-ე სახლის წინა მხარეს არსებული ღია ფანჯრიდან შევიდა სახლში, შიგნიდან გაულო სახლის შესასვლელი კარი სხვა თანამზრახველებს, რის შემდეგაც მათ შეაღნიეს რ. ხ-ასა და მისი მეუღლის – ნ. ბ-ას საძინებელ ოთახში და მოკვლის მუქარით თავს დაესხნენ მათ, ამასთან, მოსთხოვეს ფულისა და ძვირფასი ნივთების გადაცემა. იმის გამო, რომ რ. ხ-ა შეეცადა თავდამსხმელებისათვის წინააღმდეგობის გაწევას, რ. ჯ-ემ და მისმა თანამზრახველებმა სცემეს მას, ხოლო შემდეგ თოკით შეუკრეს პირი და გაუკრეს ხელ-ფეხიც. ვინაიდან რ. ხ-ა და ნ. ბ-ა მოექცნენ სიცოცხლის მოსპობისა და ჯანმრთელობის დაზიანების რეალური საფრთხის ქვეშ, იძულებული გახდნენ, თავდამსხმელებისათვის გადაცეათ ოჯახის კუთვნილი ნივთები – სხვადასხვა დასახელების ოქროს ძვირფასთვლიანი და ვერცხლის სამეცნიერები, „აიფონის“ მოდელის ორი მობილური ტელეფონი, სულ ღირებული – 23 640 ლარად, ასევე საცხოვრებელი სახლის ეზოდან თავდამსხმელებმა გაიტაცეს 11000 აშშ დოლარად, ანუ

25900 ლარად ღირებული „VOLKSWAGEN PASSAT CC“ მოდელის, ... სახელმწიფო ნომრის მქონე ავტომანქანა. დიდი ოდენობით ქონების დაუცვლების შემდეგ თავდამსხმელები შემთხვევის ადგილიდან მიიმაღნენ. ყაჩაღობის პროცესში განხორციელებული ფიზიკური ზემოქმედების შედეგად რ. ხ-ას მიადგა ჯანმრთელობის მსუბუქი და ნაკლებად მძიმე ხარისხის დაზიანებები.

1.3 ცეცხლსასროლი იარაღისა და საბრძოლო მასალის მართლსანინაალმდეგო შეძენა-შენახვისა და ტარების ეპიზოდი

რ. ჯ-ეს ბრალი დაედო ცეცხლსასროლი იარაღის მართლსანინაალმდეგო შეძენა-შენახვისა და ტარებისათვის, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილებით.

ა. გ-ეს ბრალი დაედო ცეცხლსასროლი იარაღისა და საბრძოლო მასალის მართლსანინაალმდეგო შეძენა-შენახვისა და ტარებისათვის, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილებით.

რ. ჯ-ისა და ა. გ-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

რ. ჯ-ემ გამოძიებით დაუდგენერელ დროსა და ვითარებაში მართლსანინაალმდეგო შეძინა 9 მმ კალიბრიანი „SIG SAUER P239“ მოდელის №... მოკლელულიანი ცეცხლსასროლი იარაღი (პისტოლეტი), რასაც მართლსანინაალმდეგოდ ინახავდა ქ.ქ-ში, ... გამზირის №...-ში მდებარე თავისი საცხოვრებელ ბინაში.

რ. ჯ-ე ქ. ქ-სა და საქართველოს სხვა ადმინისტრაციულ-ტერიტორიულ ერთეულებში მართლსანინაალმდეგოდ ატარებდა მის მიერ მართლსანინაალმდეგო შეძენილ 9 მმ კალიბრიან „SIG SAUER P239“ მოდელის №... მოკლელულიან ცეცხლსასროლ იარაღს, რაშიც პოლიციის მუშაკებმა ამხილეს 2015 წლის 5 სექტემბერს, ქ.ქ-ში, ...-ის ქ. მე-... შესახვევის №-ში მდებარე საცხოვრებელი ბინის მიმდებარე ტერიტორიაზე, სადაც ჩატარებული პირადი ჩხრეკის შედეგად შარვლის სათავეში აღმოაჩნდა ზემოხსენებული ცეცხლსასროლი იარაღი.

ა. გ-ემ გამოძიებით დაუდგენერელ დროსა და ვითარებაში მართლსანინაალმდეგო შეძინა 7,62 მმ კალიბრიანი „ნაგანის“ მოდელის ცეცხლსასროლი იარაღი (რევოლვერი) სამი საბრძოლო ვაზით, რასაც მართლსანინაალმდეგოდ ინახავდა.

ა. გ-ე ქ.ქ-სა და სხვა ადმინისტრაციულ-ტერიტორიულ ერთეულებში მართლსანინაალმდეგო ატარებდა მის მიერ მართლსანინაალმდეგო შეძენილ 7,62 მმ კალიბრიან „ნაგანის“ მო-

დელის ცეცხლსასროლ იარაღს სამი საბრძოლო ვაზნით, რაშიც პოლიციის მუშაკებმა ამხილეს 2015 წლის 5 სექტემბერს, ქ.ქ-ში, ბ-ის ქ. მე... შესახვევის №..-ში მდებარე საცხოვრებელი ბინის მიმდებარე ტერიტორიაზე, სადაც ჩატარებული პირადი ჩხრეკის შედეგად შარვლის სათავეში აღმოაჩნდა ზემოხსენებული ცეცხლსასროლი იარაღი.

1.4. სხვისი ნივთის განადგურების ეპიზოდი

რ. ჯ-ეს ბრალი დაედო სხვისი ნივთის განადგურებისათვის, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

რ. ჯ-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2015 წლის 2 სექტემბერს, რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის პროცესში, რ. ჯ-ემ ფიზიკური ძალის ზემოქმედებით გატეხა (დაზიანა) რ. ხ-ას კუთვნილი „ASUS“-ის ფირმის „X53USX197D“ მოდელის პორტატული კომპიუტერი, რითაც დაზიანდებულს მიაყენა 270 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი.

1.5 სხვისი ნივთის გაუფრთხილებლობით დაზიანების ეპიზოდი

რ. ჯ-ეს ბრალი დაედო სხვისი ნივთის გაუფრთხილებლობით დაზიანებისათვის, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 188-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

რ. ჯ-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2015 წლის 2 სექტემბერს, რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის შემდეგ, როდესაც რ. ჯ-ე თანამზრახველებთან ერთად მართლასანინაალმდეგოდ დაეუფლა რ. ხ-ას კუთვნილ 11000 აშშ დოლარად, ანუ 25900 ლარად ღირებულ „VOLKSWAGEN PASSAT CC“ მოდელის, სახელმწიფო ნომრის ავტომანქანას და შემთხვევის ადგილიდან მიიმაღა, ...-ოს რაიონის სოფელ მ-ის ტერიტორიაზე ზემოაღნიშნული ავტომანქანით მოძრაობისას ვერ შეძლო საჭის დამორჩილება, შეეჯახა საავტომობილო გზის გეერდულზე არსებულ ბეტონის მასას და გაუფრთხილებლობით დააზიანა რ. ხ-ას ოჯახიდან გატაცებული ზემოაღნიშნული ავტომანქანა, რითაც დაზარალებულს მიაყენა 450 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი.

1.6. ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შეძენისა და შენახვის ეპიზოდი

ლ. ა-ეს ბრალი დაედო ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შეძენისა და შენახვისათვის, დანაშაული, გათვალისწინებული

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

ლ. ა-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

ლ. ა-ემ გამოძიებით დაუდგენელ დროსა და ვითარებაში უკანონოდ შეიძინა 0,0997 გრამი ნარკოტიკული საშუალება „ჰეროინი“, რასაც უკანონოდ ინახავდა. 2015 წლის 5 სექტემბერს, ქ.-ში, კ-ას ქ. №-ში მდებარე საცხოვრებელი სახლის მიმდებარე ტერიტორიაზე, პოლიციის მუშაქების მიერ ჩატარებული პირადი ჩხრეკის შედეგად ლ. ა-ეს შარვლის ნინა, მარცხენა ჯიბები აღმოაჩნდა აღნიშნული ნარკოტიკული საშუალება.

2. ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 3 ივნისის განაჩენით:

რ. ჯ-ე, – ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით, 188-ე მუხლის პირველი ნაწილით, 236-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილებით წარდგენილ ბრალდებებში და გამართლდა.

რ. ჯ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით, 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალდებაში და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თანაბარი სასჯელებიდან ერთმა სასჯელმა შთანთქა მეორე და რ. ჯ-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქა ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 5 დეკემბრის განაჩენით დანიშნული ძირითადი სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, რ. ჯ-ეს ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლე-

ბის აღკვეთა 10 წლით. ასევე დაემატა ქუთაისის საქალაქო სა-სამართლოს 2014 წლის 5 ფერების განაჩენით დანიშნული და-მატებითი სასჯელი – ჯარიმა 3000 ლარი.

მსჯავრდებულ რ. ჯ-ეს პატიმრობაში ყოფნის დრო ჩაეთვა-ლა სასჯელის ვადაში და სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწ-ყო ფაქტობრივი დაკავების დღიდან – 2015 წლის 5 სექტემბრი-დან.

ა. გ-ე, – ცნობილი იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სის-ხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწი-ლებით წარდგენილ ბრალდებაში და გამართლდა.

ა. გ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სა-მართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვე-პუნქტებით, მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგე-ნილ ბრალდებაში და იძრითადი სასჯელის სახედ და ზომად გა-ნესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

მსჯავრდებულ ა. გ-ეს პატიმრობაში ყოფნის დრო ჩაეთვალა სასჯელის ვადაში და სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების დღიდან – 2015 წლის 5 სექტემბრიდან.

გ. გ-ე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვე-პუნქტებით, მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწი-ნებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზო-მად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

მსჯავრდებულ გ. გ-ეს პატიმრობაში ყოფნის დრო ჩაეთვა-ლა სასჯელის ვადაში და სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწ-ყო ფაქტობრივი დაკავების დღიდან – 2015 წლის 9 სექტემბრი-დან.

ბ. ა-ე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვე-პუნქტებით, მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწი-ნებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზო-მად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 9 წლით.

მსჯავრდებულ ბ. ა-ეს პატიმრობაში ყოფნის დრო ჩაეთვალა სასჯელის ვადაში და სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების დღიდან – 2016 წლის 25 ოქტომბერი-დან.

დ. ა-ე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვე-პუნქტებით, მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწი-ნებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზო-

მად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

მსჯავრდებულ დ. ა-ეს 2015 წლის 5 სექტემბრიდან 2015 წლის 7 სექტემბრის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის დრო ჩაეთვალა სასჯელის ვადაში და სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების დღიდან – 2016 წლის 19 აპრილიდან.

ლ. ა-ე, – ცნობილ იქნა დამამაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით, 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით, 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, დანიშნული სასჯელებიდან უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და ლ. ა-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დანიშნულმა სასჯელმა მთლიანად შთანთქა ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 31 ივლისის განაჩენით დანიშნული ძირითადი სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ ლ. ა-ეს ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

მსჯავრდებულ ლ. ა-ეს პატიმრობაში ყოფნის დრო ჩაეთვალა სასჯელის ვადაში და სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების დღიდან – 2015 წლის 5 სექტემბრიდან.

3. ქუთაისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2017 წლის 24 მაისის განაჩენით ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 3 ივნისის განაჩენი შევიდა ცვლილება მხოლოდ ლ. ა-ის საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების ნაწილში, კერძოდ, ლ. ა-ე ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში და გამართლდა. ლ. ა. ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესავა:

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, თანაბარი სასჯელებიდან ერთმა სასჯელმა შთანთქა მეორე და ლ. ა-ეს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, გაუქმდა ლ. ა-ის მიმართ ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 31 ივლისს განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქა ლ. ა-ის მიმართ ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 31 ივლისს განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით და საბოლოოდ ლ. ა-ეს განაჩენთა ერთობლიობით სასჯელის სახით განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

მსჯავრდებულ ლ. ა-ეს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების დღიდან – 2015 წლის 5 სექტემბრიდან.

4. საკასაციო საჩივრების არსი:

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 24 მაისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულებმა – ბ. ა-ემ, გ. გ-ემ და ლ. ა-ემ; მსჯავრდებულ დ. ა-ის ადვოკატებმა – ა. ა-მა და ს. ბ-მა; მსჯავრდებულ რ. ჯ-ის ადვოკატმა – ს. ბ-მა;

მსჯავრდებულ ა. გ-ის ადვოკატებმა – ო. გ-ემ და მ. რ-ემ.

4.1. მსჯავრდებულმა გ. გ-ემ ითხოვა მის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენა, შემდეგ გარემოებებზე მითითებით:

მის მიმართ ბრალის წარდგენის საფუძველი გახდა ერთადერთი მტკიცებულება – გენეტიკური ექსპერტიზის დასკვნა, რომლის თანახმად, გ. გ-ის დედის, ქ. ვ-ისაგან აღებული ნერწყვის ნიმუში და 2015 წლის 5 სექტემბერს შემთხვევის ადგილიდან ამოღებულ „ბენდენაზე“ არსებული ბიოლოგიური მასალის გენეტიკური პროფილი იდენტურია ქ. ვ-ის, ანუ გ. გ-ის გენეტიკური პროფილისა. გ. გ-ე კატეგორიულად უარყოფს შემთხვევის დღეს რ. ხ-ას ოჯახში ყოფნისა და ყაჩაღურ თავდასხმაში მონაწილეობის ფაქტს.

4.2. მსჯავრდებულმა ბ. ა-ემ ითხოვა გამამართლებელი განაჩენის დადგენა, შემდეგ გარემოებებზე მითითებით:

მის მიმართ ბრალის წარდგენის საფუძველი გახდა გენეტიკური ექსპერტიზის დასკვნა, რომლის შინაარსიდან იყვეთება, რომ ბ. ა-ის დედის, ი. გ-ისაგან აღებული ნერწყვისა და სისხლის ნიმუშები და შემთხვევის ადგილიდან ამოღებული რეზინის ხელთათმანის ფრაგმენტზე არსებული სისხლის ლაქების გენეტიკური პროფილი იდენტურია ი. გ-ის შვილის, ანუ ბ. ა-ის გენეტიკური პროფილისა. სწორედ ეს ერთადერთი მტკიცებულება დაუდო საფუძვლად გამოძიებამ ბ. ა-ის მიმართ უსაფუძვლო ბრალის წარდგენას, რაც შემდგომში გახდა უკანონო და დაუსაბუთებელი განაჩენის დადგენის ნინაპირობა. ბ. ა-ე კატეგორიულად უარყოფს შემთხვევის დღეს რ. ხ-ას ოჯახში ყოფნისა და ყაჩაღურ თავდასხმაში მონაწილეობის ფაქტს.

4.3. მსჯავრდებულმა რ. ჯ-ემ და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ს. ბ-მა წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით ითხოვეს რ. ჯ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენა, შემდეგ გარემოებებზე მითითებით:

ქ.ქ-ში, ...ოს ქუჩაზე არსებული გაზიგასამართი სადგომის, შპს „-ას“ ეზოში მომხდარი ყაჩაღობის ფაქტზე სასამართლომ უტყუარ მტკიცებულებად მიიჩნია ექსპერტიზის დასკვნები, რადგან სხვა მტკიცებულებები საქმეში არ ყოფილა და მხოლოდ ეს გახდა გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანის საფუძველი. სასამართლომ არ შეაფასა ის გარემოებები, რომ დაზარალებულ კ. ფ-ის განმარტებით, ნიღბები, რომლებიც თავდამსხმელებს ეკეთათ, იყო თხელი ქსოვილის და არა ნაქსოვი ქუდები, რომლებიც გაგზავნილი იყო საექსპერტო კვლევისათვის. კ. ფ-ის

ტანსაცმელი და ხამუტი, რომლებზეც აღმოჩნდა ბრალდებულების დნმ-ები, ექსპერტის დასკვნის თანახმად, არ იყო კანონის შესაბამისად დალუქული და მოთავსებული იყო ჩვეულებრივი ფაილის ცელოფანში, რის გამოც ლ. ა-ისა და რ. ჯ-ისაგან აღებულ 10 მლ სისხლს აკლდა 2 მლ სისხლი, რომელიც გაიხარჯა კ. ფ-ის მაისურის და ხამუტის დასასვრელად. რაც შეეხება სიგარეტის ნამწვავებზე აღმოჩნილ დნმ-ს, მისი გაზიარება არ შეიძლება, რადგან არ არის სარწმუნო, რომ ყაჩალები თან სიგარეტს ეწეოდნენ, თან კ. ფ-ეს სცემდნენ და თან ნივთებს აწყობდნენ. რ. ჯ-ე ანამეს პოლიციის განყოფილებაში, რის შემდეგაც მოაწერინეს ხელი აღიარებით ჩვენებაზე და წაიყვანეს ხონში საგამოძიებო ექსპერიმენტში მონაწილეობისათვის. სასამართლომ გაიზიარა დაზარალებულ რ. ხ-ას ჩვენება ბრალდებულების ამოცნობასთან დაკავშირებით, რისი გაზიარებაც არ შეიძლებოდა, ვინაიდან, მოწმე ნ. ბ-ის ჩვენების თანახმად, როდესაც პოლიციის თანამშრომლებმა მას და მის შვილს – რ. ხ-ას დაკავებულების ფოტოები აჩვენეს, მათ ვერცერთი ვერ ამოიცნეს. სასამართლომ ასევე გაიზიარა სატელეფონო საუბრებისა და მიმოწერების შესახებ ინფორმაცია, საიდანაც ვერ დგინდება, თუ ვინ ფლობდა კონკრეტულად იმ დღეს აღნიშნულ სატელეფონო ნომრებს ან რის თაობაზე მიმდინარეობდა საუბარი.

4.4. მსჯავრდებულმა დ. ა-ემ და მისმა ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა – ა. ა-მა და ს. ბ-მა წარმოდგენილი სააპელაციო საჩივრით ითხოვეს დ. ა-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა, შემდეგ გარემოებებზე მითითებით:

პირველი ინსტანციის სასამართლო დ. ა-ის მსჯავრდების ნაწილში დაეყრდნო მხოლოდ ორ მტკიცებულებას, რომელთაგან ერთი – სატელეფონო საუბრები ირიბი მტკიცებულებაა, რომლითაც დგინდება, რომ დ. ა-ე იცნობდა ლ. ა-ესა და გ. გ-ეს. მეორე მტკიცებულება არის რ. ხ-ას ეზოში 2015 წლის 24 ოქტომბერს აღმოჩნილი პოლიეთილენის პარკში ჩაწყობილი სამოსი: შარვალი, მაისური, ქამარი, კედები, წინდები და ლურსმნები, რომელთაგან მხოლოდ შარვალსა და მაისურზე აღმოჩნილი დნმ დაემთხვა დ. ა-ის დნმ-ს. კედებსა და წინდებზე აღმოჩნილი დნმ კი არცერთი ბრალდებულის დნმ-ს არ დამთხვევია. აღნიშნული მტკიცებულების სასამართლოში გამოკვლევისას აღმოჩნდა, რომ პარკები იყო ტალახიანი და ძალიან დასვრილი. ამასთან, პარკი იყო გახეული და დაზიანებული, მაგრამ მასში მოთავსებული მაისური იყო აბსოლუტურად სუფთა, ლაქების

გარეშე, უფრო მეტიც, ახალი და ჩაუცმელი. ამასთან, პარეში მოთავსებული შარვალი და ქამარი არ იყო დ. ა-ის ზომისა, შესაბამისად, ვერ იქნებოდა მისი საკუთრება. რაც შეეხება იმას, თუ როგორ აღმოჩნდა დ. ა-ის დნმ შარვალსა და მაისურზე, ეს აიხსნება იმით, რომ სანამ მასთან ექსპერტები მივიდოდნენ საკვლევი ნიმუშების ასალებად, მანამდე პოლიციელები ცემისაგან ღონემიხდილს პირში სტენიდნენ დოლბანდებს. ზემოაღნიშნული ცელოფანიც სწორედ მაშინ აღმოაჩინა 6. ბ-ემ ეზოში, როდესაც ის პოლიციელებმა ჩააგდეს იქ, ნინააღმდევ შემთხვევაში, 55 დღის განმავლობაში მას აუცილებლად შეამჩნევდა ვინმე, მითუმეტეს იმის გათვალისწინებით, რომ აღნიშნული პერიოდის მანძილზე შემთხვევის ადგილი ორჯერ დათვალიერდა, მათ შორის ერთხელ საპოლიციო ძაღლის მეშვეობით.

4.5. მსჯავრდებულ ა. გ-ის ადვოკატებმა – ო. გ-ემ და მ. რ-ემ წარმოდგენილი სააპელაციო საჩივრით ითხოვეს ა. გ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა, შემდეგ გარემოებებზე მითითებით:

სასამართლომ ცალმხრივად გააანალიზა სასამართლოში გამოკვლეული მტკიცებულებები, განზრას აარიდა თავი დაცვის მხარის სასარგებლო მტკიცებულებათა ანალიზს და დამაჯერებლად მიიჩნია ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები, რომლებიც მხოლოდ ვარაუდზეა აგებული. სიმართლეს არ შეესაბამება მონმის სახით დაკითხული პოლიციის თანამშრომლის – გ. ფ-ის ჩვენება იმის შესახებ, რომ თითქოს, ა. გ-ე შეეცადა გაქცევას და ამიტომ დააგდეს ასფალტზე და ჩაუტარეს პირადი ჩხრეება. სინამდვილეში იარაღმომარჯვებულმა პოლიციელებმა მანქანის გაჩერებისთანავე თვითონვე გააღდეს მანქანის კარი, გადმოათრიეს მანქანიდან და დააგდეს ასფალტზე სახით ძირს, რის შემდეგაც რაღაც ნივთები ჩაუდეს ჯიბეებში. ბრალდების მხარის მტკიცებით, მისგან ამოიღეს მოვერცხლისფრო ყელსაბამი, რევოლვერი და 3 ცალი ვაზნა, რაც არასწორია, ვინაიდან აღნიშნული ნივთები მას არ ჰქონია და ისინი პოლიციის მუშაკებმა ჩაუდეს. საქმეში არსებულ ვიდეოჩანანერში ჩანს, რომ ცეცხლსასროლ იარაღებსა და ნარკოტიკულ საშუალებასთან ერთად, ა. გ-ისგან ამოღებული ძეწკვიც გახსნილი და დაულუქავია. მას არც ყაჩალობაში მიუღია მონაბილეობა და არც ყელსაბამი გაუტაცებია. 2015 წლის 3 სექტემბერს მიცემულ ჩვენებაში 6. ბ-ას საერთოდ არ უხსნებია, რომ მისი სახლიდან გატაცებული იყო მოვერცხლისფრო ყელსაბამი თვლებით, რაც იმას ადასტურებს, რომ აღნიშნული ყელსაბამი გატა-

ცებული არ ყოფილა და იგი გამოძიებაშ გამოიყენა იმისათვის, რომ შემდგომში მისთვის დაემტკიცებინათ დანაშაულში თანამონაწილეობა. რაც შეეხება მის მიერ ოქრომჭედელ ე. კ-ისთვის მიტანილ ოქროს ნივთებს, ისინი გადასცა რ. ჯ-ემ, რომელმაც უთხრა, რომ ეს ნივთები იყო მისი ოჯახის საკუთრება და სურდა მათი გაყიდვა, რაშიც დახმარება სთხოვა მას. რაც შეეხება სატელეფონო ზარებს და მობილური ოპერატორებიდან გამოთხოვნილ ინფორმაციას, აღნიშნული მტკიცებულებები ადასტურებს მის მიერ სასამართლოში მიცემულ ჩვენებას, რომლის თანახმად, 2015 წლის 1 სექტემბერს ის სტუმრად იმყოფებოდა რ. ჯ-ესთან და მობილური ტელეფონი მასთან დარჩა.

4.6 მსჯავრდებულმა ლ. ა-ემ წარმოდგენილი საჩივრით ითხოვა გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა, შემდეგ გარემოებათა გამო:

კ. ფ-ზე ჩადენილ ყაჩაღურ თავდასხმაში მას მონაწილეობა არ მიუღია. რაც შეეხება კ. ფ-ის მაისურზე არსებულ სისხლის კვალს, რომლის გენეტიკური პროფილი იდენტურია ლ. ა-ის გენეტიკური პროფილისა, იგი მისი დაკავების შემდგომ ექსპერტთან მიტანამდე არის დატანილი მაისურზე, რაც იმით დასტურდება, რომ ნიმუშისთვის სპეციალისტებმა მას აუდეს 10 მგ სისხლი, ხოლო ექსპერტიზაზე წარადგინეს 8 მგ.

სასამართლომ დადასტურებულად მიიჩნია, რომ, თითქოსდა, მისი (ლ. ა-ის) საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკის დროს ამოღებულ იქნა „NOKIA-ს“ ფირმის მობილური ტელეფონის ყუთი, რომელზე არსებული იმეიკოდი იდენტური აღმოჩნდა დაზარალებულ ნ. ბ-ას მიერ თავისი დისტვის ნაჩქარი მობილური ტელეფონის იმეიკოდისა. საყურადღებოა, რომ ნ. ბ-ას განმარტებით, ტელეფონის ცარიელი ყუთის გატაცების შესახებ გაახსენდა მხოლოდ 5 სექტემბერს, ე.ი. მის საცხოვრებელ სახლში ჩხრეკის ჩატარებისა და მისი დაკავების დღეს, ხოლო 2015 წლის 3 სექტემბერს დაკითხვისას მას გატაცებულ ნივთებს შორის ტელეფონის ყუთი არ დაუსახელებია, რაც იმას ადასტურებს, რომ ის არც ყოფილა გატაცებული და გამოძიებაშ გამოიყენა მხოლოდ იმისათვის, რომ შემდგომ მისთვის დაემტკიცებინა დანაშაულში თანამონაწილეობა.

5. საკასაციო პალატის სხდომაზე მსჯავრდებულებმა და მათმა ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა მოითხოვეს თავიათი საკასაციო საჩივრების დამაყოფილება, ხოლო პროგურორმა ითხოვა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 24 მაისის განაჩენის უცვლელად დატოვება.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო პალატაშ მხარეთა მონაწილეობით განიხილა საკასაციო საჩივრები, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრების საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულების – ბ. ა-ისა და გ. გ-ის, მსჯავრდებულ რ. ჯ-ის ადვოკატის – ს. ბ-ის, მსჯავრდებულ ა. გ-ის ადვოკატების – თ. გ-ისა და მ. რ-ის საკასაციო საჩივრები არ უნდა დაკმაყოფილდეს, მსჯავრდებულ ლ. ა-ის საკასაციო საჩივრარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, ხოლო მსჯავრდებულ დ. ა-ის ადვოკატების – ა. ა-სა და ს. ბ-ის საკასაციო საჩივრარი უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს შესაბამისი ცვლილება ლ. ა-ისა და დ. ა-ის მსჯავრდების ნაწილში.

1. კ. ფ-ზე ყაჩაღური თავდასხმის ეპიზოდი

1.1 საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს გასაჩივრებული განაჩენის მოტივაციას კ. ფ-ზე ყაჩაღური თავდასხმის ეპიზოდში რ. ჯ-ისა და ლ. ა-ის ბრალეულობის შესახებ შემდეგ გარემოებათა გამო:

1.2. დაზარალებულ კ. ფ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ იგი მუშაობს ქ.ქ.-ში, ...-ოს ქ.№-ში მდებარე შპს „...-ს“ გაზგასამართ სადგურში. 2015 წლის 25 აგვისტოს იმყოფებოდა სამსახურში. როდესაც სახლში წასვლას აპირებდა, ამ დროს კლიენტმა დაურეკა და გადაწყვიტა მას დალოდებოდა, რის გამოც წამოწვა იქვე ხის ძირში მდგარ რკინის სანოლზე და ჩაეძინა. უცებ ცემამ გააღვიძიდა და დაინახა, რომ მისკენ პისტოლეტმომარჯვებული კაცი მირბოდა. ჩათვალა, რომ წინააღმდეგობის გაწევას აზრი არ ჰქონდა, რადგან უკვე უყურებდა ნიღბიან ხალხს, რომლებიც მას ურტყყამდნენ. მისი ვარაუდით, თავდამსხმელები იყვნენ ხუთნი, რომელთაგან თვითონ სამს ხედავდა. აქედან 2 იყო დაბალი აღნაგობის, ხოლო ერთი კი – დანარჩენებზე მაღალი. ისინი ეუბნებოდნენ, რომ უკან არ მიეხედა, თორემ ცოცხალს არ დატოვებდნენ. ყველას ნიღბები და ხელთაომანები ეკეთა. მათ იგი მიწაზე დაშვინეს გულდაღმა, თავთან პისტოლეტი დაუგდეს დაშინების მიზნით და გულის წასვლამდე სცემეს, შემდეგ წყალი დაასხეს და წავიდნენ. თავდამსხმელებმა მისგან გაიტაცეს ფულადი თანხა, ოქროს ძენკვი თავისი ჯვრით, შვეიცარიული წარმოების მექანიკური საათი, „SAMSUNG“-ის ფირმის მობილური ტელეფონი და სხვა ნივთები, რითაც სულ 10 800 ლარამდე მატერიალური ზიანი მიაყენეს. როდესაც აზრზე მოვიდა, ხელები პლასტმასის ხამუტებით ჰქონდა გაკოჭილი, ხოლო პირი კი – „სკოჩით“ აკრული. ხელი რომ ამ დროს ორი ნიღ-

ბიანი დაბრუნდა. ისინი დიდი ზომის შავტარიან დანას ექცედნენ, რომელიც შემთხვევის ადგილზე დარჩათ, მაგრამ რომ შეხედეს, მას ხელი ჰქონდა გათავისუფლებული და ფეხზე იყო წამომდგარი, უკან გაბრუნდნენ, რის შემდეგაც თვითონ აიღო ეს დანა და ვინაიდან მანქანის გასაღები ვერ იპოვა, ფეხით გაემართა ა-ის დასახლების კორპუსებისკენ დახმარების სათხოვნელად. იგი მალე შეამჩნიეს და მის ირგვლივ ხალხი შეგროვდა, რომლებიც ცდილობდნენ მის დახმარებას. ამ დროს ერთი ცალი ხამუტი ისევ ხელზე ეკეთა, ხოლო კისერზე „სკოჩი“ ჰქონდა შემოვლებული. მალე სასწრაფო დახმარებაც მივიდა და საავადმყოფოში გადაიყვანეს.

1.3. მოწმე მ. გ-ას ჩვენებით დადგენილია, რომ 2015 წლის 25 აგვისტოს ძმასთან ერთად იმყოფებოდა ქ.ქ-ში, ა-ის დასახლების მიმდებარე ტერიტორიაზე, თხების გადმოსარეკად. როცა უკან ბრუნდებოდნენ, შენიშნა, რომ გაზგასამართი სადგურის შესასვლელი ჭიშკრის წინ იდგა 4 მამაკაცი, რომლებსაც მუქი ფერის ტანსაცმელი ეცვათ და სახე დაფარული ჰქონდათ. ისინი სიგარეტს ეწეოდნენ და მზერა სადგურის შიდა ტერიტორიისაკენ ჰქონდათ მიპყრობილი. იგი დაინტერესდა, ვინ იყვნენ ისინი და მათი მიმართულებით წავიდა. აღნიშნულმა პირებმა დაინახეს თუ არა, დაუწყეს გინება და უბრძანეს გასცლოდა იქაურობას. ამის გამო უკან გამობრუნდა, იქვე არსებულ ბეტონის ფილას ამოეფარა და იქიდან აკვირდებოდა მათ. ერთ-ერთი მათგანი დანარჩენებზე მაღალი და სუსტი იყო, მას სახე არ უჩანდა და ხელში არაფერი ეჭირა, მუხლთან კი მიმაგრებული ჰქონდა შავ ბუდეში ჩადებული დანა. ერთი იყო მასზე დაბალი და სუსტი, დანარჩენი ორი კი – ასევე დაბლები და შედარებით მსუქნები. მამაკაცები ჭიშკრიდან ეზოში შევიდნენ, საიდანაც 10 წუთში უკან გამობრუნდნენ, გადაიარეს არხი და საით წავიდნენ, აღარ დაუნახავს.

1.4. იგივე ფაქტობრივი გარემოებები დაადასტურა მოწმე მ. გ-აზ მისა ჩვენების ადგილზე შემოწმების მიზნით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროსაც.

1.5. მოწმე ჯ. კ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ ის ცხოვრობს ქ.ქ-ში, ...-ის დასახლებაში მდებარე ერთ-ერთი კორპუსის მერვე სართულზე, საიდანაც კარგად ჩანს მიმდებარე ტერიტორია, მათ შორის, ბ-ოს ქუჩის ნაწილი. 2015 წლის 25 აგვისტოს თავისი საცხოვრებელი ბინის აიგნიდან დაინახა ახალგაზრდა მამაკაცები, რომლებიც ბ-ოს ქუჩაზე მდებარე გაზგასამართი სადგურის მხრიდან მორბოდნენ და შენობებს მიეფარნენ. მალევე და-

ინახა მათი ბინის მიმართულებით მომავალი კ. ფ-ე, რომელიც ითხოვდა პოლიციისა და სასწრაფო დახმარების გამოძახებას. ეზოში ჩასულმა ნახა, რომ იგი დასისხლიანებული იყო, კისერზე წებოვანი ლენტი ჰქონდა შემოხვეული, ხელზე პლასტმასის შესაკრავი ეკეთა და ჰყებოდდა, რომ მას თავს დაესხნენ ყაჩაღები. ამ დროს კ. ფ-ეს ხელში ეჭირა დანა, რომელიც თავდამსხმელებს დარჩათ შემთხვევის ადგილზე.

1.6. მოწე ლ. შ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ მან 2015 წლის 25 აგვისტოს მისი საცხოვრებელი ბინის მიმდებარე ტერიტორიაზე ნახა დაშავებული კ. ფ-ე, რომელსაც იცნობდა გაზგასამართი სადგურიდან. მას ხელში ეჭირა დიდი ზომის დანა და ამბობდა, რომ ეს დანა თავდამსხმელებს დარჩათ, რომელიც მას დაესხნენ ყაჩაღურად თავს და ფული და ძეირფასულობა გასტაციეს. იგი ასევე ჰყვებოდა, რომ თავდასხმისას ძლიერად სცემებს და თავში ჩაარტყეს პისტოლეტი. მალე სასწრაფო დახმარება და პოლიციაც მივიდა, რის შემდეგაც კ. ფ-ე საავადმყოფში გადაიყვანეს.

1.7. ქუთაისის საქალაქო სამმართველოს პოლიციის პირველი განყოფილების დეტექტივის თანაშემწე-გამომძიებელ ლ. შალამბერიძის მიერ 2015 წლის 25 აგვისტოს შედგენილი შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ შემთხვევის ადგილი მდებარეობდა ქ.ქ-ში, შ-ს ქუჩა №-ში, შპს „...-ას“ ტერიტორიაზე, რომელიც წარმოადგენდა თხევადი გაზის გასამართ სადგურს, საიდნაც დათვალიერებისას ამოიღეს: სისხლისმაგვარი ლაქები, ხამუტები და სანთებელა, ერთი ხამუტი მოწითალო ლაქებით, სისხლისმაგვარი მოწითალო ლაქები, გასაღებების ასხმა, ექვსი ლერი სიგარეტის ნამწვი, წებოვანი ლენტის რგოლი, ხელის ერთი კვალი, ცელოიდის ბოთლი, პატარა ზომის ბალიში, 2 შავი ქუდი, ხელთათმანები და სუნის კვალი, რომლებიც დაიღუქა სათანადო წესით და მოხდა ფოტოგადაღება. ლ. შ-ემ დაადასტურა შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმის სისწორე.

1.8. დეტექტივის თანაშემწე-გამომძიებელ პ. ხ-ას მიერ 2015 წლის 25 აგვისტოს შედგენილი დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ კ. ფ-ემ წარმოადგინა დიდი ზომის შავტარიანი დანა, რომლის ტარსაც შემოკრული ჰქონდა წებოვანი, გამჭვირვალე ლენტი, თავისი შავი ქარქაშით. კ. ფ-ის განმარტებით, ეს იყო დანა, რომელიც შემთხვევის ადგილზე დარჩათ თავდამსხმელებს. მანვე წარმოადგინა მოყავისფრო წებოვანი ლენტი და თეთრი ცელოიდის დამჭერი, ე.წ. „ხამუტი“, ასევე ტანსაცმელი,

რომელიც ეცვა თავდასხმის დროს – მოლურჯო ჯინსის შარვა-ლი, რომელზეც აღინიშნებოდა მიწისა და ბალახის ფრაგმენტი; მოლურჯო მოკლემკლავიანი მაისური, რომელსაც წინა მხარეს აღენიშნებოდა მიწის ფრაგმენტები. პ. ხ-ამ დაადასტურა მის მიერ შედგენილი დათვალიერების ოქმის სისწორე.

1.9. სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით, რომლის სისწორე დაადასტურა ექსპერტმა გ. გ-ემ, დადგენილია, რომ კ. ფ-ეს დაესვა დიაგნოზი: ქალა-ტვინის დახურული ტრაემა, თავის ტვინის შერყევა, მცირე ზომის ნახეთქი ჭრილობა კეფის არეში, რომლებიც განვითარებულია რაიმე მკვრივი-ბლაგვი საგნის (საგნების) ზემოქმედების შედეგად და დაზიანება თავის ტვინის შერყევის სახით, იზოლირებულად აღებული, მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს ჯანმრთელობის მოუშლელად.

1.10. ბიოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური) ექსპერტიზის №... დასკვნით, რომლის სისწორე დაადასტურა ექსპერტმა ქ. ქ-მა, დადგენილია შემდეგი:

შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებულ ე.ნ. „ხა-მუტზე“ არსებული მოწითალო-მოყავისფრო ლაქა წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომლის გენეტიკური პროფილი შერეულია და ეკუთვნის ორ პირს, კერძოდ, მაჟორული წილი იდენტურია რ. ჯ-ის სისხლის ნიმუშის გენეტიკური პროფილის, ხოლო მინორული წილი იდენტურია კ. ფ-ის გენეტიკური პროფილის.

შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებულ ერთ-ერთ სიგარეტის ნამწვზე არსებული ბიოლოგიური მასალის გენეტიკური პროფილი იდენტურია რ. ჯ-ის გენეტიკური პროფილის, ხოლო ამავე პაკეტში მოთავსებულ მეორე სიგარეტის ნამწვზე არსებული ბიოლოგიური მასალის გენეტიკური პროფილი იდენტურია ლ. ა-ის გენეტიკური პროფილის.

შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებულ ერთ-ერთ სიგარეტის ნამწვზე არსებული ბიოლოგიური მასალის გენეტიკური პროფილი შერეულია, რომლის მაჟორული წილი იდენტურია რ. ჯ-ის გენეტიკური პროფილის.

შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებულ ერთ-ერთ სიგარეტის ნამწვზე არსებული ბიოლოგიური მასალის გენეტიკური პროფილი იდენტურია ლ. ა-ის გენეტიკური პროფილის.

კ. ფ-ის მიერ წარმოდგენილ ე.ნ. „წებოვან ლენტზე“ მიკრული თმის გენეტიკური პროფილი იდენტურია რ. ჯ-ის გენეტიკური პროფილის.

შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებულ შავი ფერის ნაქსოვ ქუდზე, ორი ნახვრეტით, არსებული თმის გენეტიკური პროფილი იდენტურია რ. ჯ-ის გენეტიკური პროფილის.

კ. ფ-ის მიერ წარმოდგენილ მაისურზე არსებული მონითა-ლო-მოყვისფრო ლაქა აღმოჩნდა ადამიანის სისხლი, რომლის გენეტიკური პროფილი იდენტურია ლ. ა-ის გენეტიკური პროფილის.

1.11. სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული, ბრალდებულების კუთვნილ სააბონენტო ნომრებზე 2015 წლის 22 აგვისტო-და 28 აგვისტოს ჩათვლით დროის მონაკვეთში განხორციელებული სატელეფონო ზარებისა და დამაკავშირებელი მომსახურე ანძების შესახებ დეტალური ინფორმაციითა და მისი დათვალიერების ოქმით დასტურდება, რომ 2015 წლის 25 აგვისტოს, კ. ფ-ეზე ყაჩაღური თავდასხმის პერიოდში, რ. ჯ-ის და ლ. ა-ის მფლობელობაში არსებული სააბონენტო ნომრები 5... და 5... და-ფიქსირებულია შემთხვევის ადგილის მომსახურე ანძების დაფარვის ზონაში.

1.12. ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების გაანალიზებისა და ურთიერთშეჯერების შედეგად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ დაცვის მხარის პოზიცია ბრალდების ამ ეპიზოდში რ. ჯ-ისა და ლ. ა-ის უდანაშაულობის თაობაზე უსაფუძვლოა, ვინაიდან ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნა (რომელითაც დადგინდა, რომ შემთხვევის ადგილიდან ამოღებულ ე.ნ. „ხამუტზე“ აღმოჩნდა რ. ჯ-ისა და კ. ფ-ის სისხლი, სიგარეტის ნამწვებზე – რ. ჯ-ისა და ლ. ა-ის ბიოლოგიური მასალები, ნაქსოვ ქუდზე ორი ნახვრეტით – რ. ჯ-ის თმა, დაზარალებულ კ. ფ-ის მიერ წარმოდგენილ წებოვან ლენტზე აღმოჩნდა როგორც კ. ფ-ის სისხლი, ასევე რ. ჯ-ის თმა, ხოლო მის მიერვე წარმოდგენილ მაისურზე, რომელიც მას ეცვა მასზე ყაჩაღური თავდასხმის დროს, აღმოჩნდა ლ. ა-ის სისხლი), მოწმე მ. გ-ს ჩვენება (რომელმაც დაადასტურა, რომ თავდასხმელები ეწეოდნენ სიგარეტს) და სატელეფონო ზარებისა და მომსახურე ანძების შესახებ დეტალური ინფორმაცია (საიდანაც ირკვევა, რომ კ. ფ-ზე ყაჩაღური თავდასხმის პერიოდში რ. ჯ-სა და ლ. ა-ის სააბონენტო ნომრები დაფიქსირებულია შემთხვევის ადგილის მომსახურე ანძების დაფარვის ზონაში, რაც იმაზე მიუთითებს, რომ იმ დროისათვის ისინი სწორედ შემთხვევის ადგილზე იმყოფებოდნენ) ზემომითითებულ სხვა მტკიცებულებებთან ერთობლიობაში, საკმარისია გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით რ. ჯ-სა და ლ. ა-ის დამნაშავედ ცნობისათვის.

1.13. საკასაციო პალატა არ იზიარებს მსჯავრდებულ რ. ჯ-ის ადვოკატის – ს. ბ-სა და მსჯავრდებულ ლ. ა-ის პოზიციას იმის შესახებ, რომ პოლიციის თანამშრომლებმა ისარგებლეს ბრალდებულების მიერ პოლიციის განყოფილებაში მოწეული სიგარეტის ნამწვებით, რომლებითაც შეცვალეს ნივთიერი მტკიცებულება და რომ კ. ფ-გან ამოღებულ ნივთმტკიცებებზე მათი სისხლი დატანილ იქნა მათვის აღებული ნიმუშებიდან; ასევე, რ. ჯ-ის თმაც ხელოვნურად მოახვედრეს პოლიციელებმა შემთხვევის ადგილიდან ამოღებულ ნიღაბზე, ვინაიდან ნივთიერი მტკიცებულებები, რომლებზეც აღმოჩნდა რ. ჯ-ის თმა, მისი და ლ. ა-ის სისხლი და ბიოლოგიური მასალა, მოპოვებულია სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მოთხოვნათა დაცვით. დაზარალებულის მიერ წარმოდგენილი ტანსაცმელი და შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებული ნივთმტკიცებები ადგილზევე დაილუქა სათანადო წესით. კანონის მოთხოვნათა დაცვით იქნა აღებული ბრალდებულებისგან სისხლის ნიმუშები, რომლებიც ადგილზევე დაილუქა მათი თანდასწრებით. აღნიშნული ნივთმტკიცებები და ნიმუშები ასეთივე დალუქული სახით გაიგზავნა საექსპერტო კვლევისათვის და როგორც ექსპერტიზის დასკვნებიდან ირვევა, ექსპერტიზე წარდგენისას ლუქების მთლიანობა დარღვეული არ ყოფილა, რაც გამორიცხავს ეჭვს მათით ბოროტად სარგებლობის, მათი შესაძლო გამოცვლისა და მათი ნიშან-თვისებების არსებითი შეცვლის შესახებ.

1.14. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 24 მაისის განაჩენი კ. ფ-ზე ყაჩაღური თავდასხმის ეპიზოდში რ. ჯ-ისა და ლ. ა-ის მსჯავრდების ნაწილში კანონიერი და დასაბუთებულია, რის გამოც უნდა დარჩეს უცვლელად.

2. რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის ეპიზოდი

2.1. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის ეპიზოდში რ. ჯ-ის, ა. გ-ის, გ. გ-ისა და ბ. ა-ის მიმართ წარდგენილი ბრალდება უტყუარადაა დადასტურებული გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის საჭირო გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობით, რის გამოც დაცვის მხარის მოთხოვნა მათი უდანაშაულოდ ცნობისა და გამართლების თაობაზე უსაფუძვლოა, ხოლო ლ. ა-ისა და დ. ა-ის მსჯავრდების ნაწილში, საკასაციო პალატის მოსაზრებით, გასაჩივრებული განაჩენი დაუსაბუთებელია, ვინაიდან წარმოდგენილი მტკიცებულებები არ

არის საკმარისი მათი ბრალებულობის დასადასტურებლად, კერძოდ:

2.2. დაზარალებულმა რ. ხ-ამ აჩვენა, რომ 2015 წლის 1 სექტემბერს მეუღლესთან და შვილთან ერთად იმყოფებოდა ქ.ქ-ში, საიდანაც სალამოს საათებში დაბრუნდნენ სახლში, ...-ის რაოთინის სოფელ მ-ში. იგი გვიან ღამით დაწვა დასაძინებლად. გამოთენისას მისი მშობლები საკუთარი ავტომანქანით წავიდნენ ...-ის ბაზრობაზე, ხოლო მას, მის მეუღლეს – ნ. ბ-ას და მცირებლოვან შვილს – ა-ს საძინებელ ოთახში ეძინათ. მას არ გაუგია, როგორ შევიდნენ სახლში თავდამსხმელები. დაახლოებით 04:30 საათი იქნებოდა, როდესაც რალაც სიმძიმე იგრძნო და როგორც კი თვალები გაახილა, მიხვდა, რომ ყაჩალები დაესხნენ თავს. ამის გამო დაიწყო ყვირილი, რა დროსაც ერთ-ერთმა თავდამსხმელმა პირზე დააფარა ხელი და დაარტყა. შემდეგ გადმოათრიეს საწოლიდან და გამეტებით დაუწყეს ცემა. ისინი ცდილობდნენ გაეთოვათ იგი, რა დროსაც უწევდა წინააღმდეგობას, რის გამოც ერთ-ერთმა თავდამსხმელმა ასწია ზემოთ და ისე არტყმევინა კედელზე თავი, რომ კედელი მთლიანად სისხლით იყო დასვრილი. საბოლოოდ ერთიანად შებორკეს. დარტყმების შედეგად პერიოდულად გონებას კარგავდა, ხოლო აზრზე რომ მოდიოდა, ისევ ურთყამდნენ და ითიშებოდა. ისინი ითხოვდნენ ფულს და ოქროს. მისმა მეუღლემ თავად გადასცა თავდამსხმელებს ძვირფასეულობა. წასვლისას მათ მანქანის გასაღებიც მოითხოვეს. ნ. ბ-ამ უთხრა, რომ ქვემოთ იდო ჩანთაში, რის შემდეგაც ერთ-ერთი თავდამსხმელი ჩავიდა და ამოიტანა ჩანთა, რომელშიც მისი კუთვნილი ნოუთბუქი იყო მოთავსებული, რომელიც იქვე გადატეხა ერთ-ერთმა თავდამსხმელმა. მათ ჩანთიდან ამოილეს ავტომანქანის გასაღები და მისივე ავტომანქანით წავიდნენ. დაახლოებით 2-3 წუთში მისმა მეუღლემ შეძლო ფანჯარასთან მისვლა და მეზობლებს დაუძახა საშველად, რომლებმაც გაჭრეს თოვე და გაათავისუფლეს. მან მეზობლის ტელეფონით 112-ში დარეკა და განაცხადა მომხდარის შესახებ. მალე პოლიცია და სასწრაფო დახმარებაც მივიდა, რის შემდეგაც იგი საავადმყოფოში გადაიყვანეს, სადაც ჩაუტარდა საკმაოდ მძიმე ოპერაცია. დაზარალებულმა განმარტა, რომ თავდამსხმელები დაახლოებით 5-6-ი იყვნენ, ეკეთათ წილები და მათი სახეები არ დაუნახავს. მათ გაიტაცეს ოქროულობა, მისი და მისი მეუღლის „iPhone“-ს ფირმის მობილური ტელეფონები და მისი კუთვნილი, დაახლოებით 11 000 აშშ დოლარად ღირებული „VOLKSWAGEN PASSAT“-ის მარკის ავტომანქანა.

2.3. დაზარალებულ ნ. ბ-ას ჩვენებით დადგენილია, რომ 2015 წლის 1 სექტემბერს თავისი მცირენლოვანი შვილი, ა-ა დაახლოებით 22 საათზე ნაიყვანა დასაძინებლად და ბავშვთან ერთად მასაც ჩაეძინა. სიბნელე იყო, როდესაც იგრძნო, რომ საწოლზე რაღაც მძიმე დაეცა და დაინახა 5 ან 6 ადამიანის სილუეტი, რომლებიც მის თოახში მიდიობოდნენ. მათ გააფრთხილეს, რომ ხმა არ ამოედოთ და ფული და ოქრო მოითხოვეს. ამ დროს რ-ს გადაუჩურჩულა, რომ აყაჩალებდნენ და არ ეყვირა, რაც მან, სავარაუდოდ, ვერ გაიგო. ისინი ცდილობდნენ რ-ის ნამოყენებას, რომელიც უცებ ვერ მიხვდა, რა ხდებოდა. შემდეგ აანთეს შუქი. იქვე, მის მხარეს, საწოლზე მიდგმულ ბავშვის საწოლში, იწვა მათი შვილი, რომელიც ამოიყვანეს საწოლიდან და გვერდით ოთახში გაიყვანეს. პარალელურად მიმდინარეობდა რ-ის გაკოჭვის პროცესი. თავდამსხმელები ცდილობდნენ ხელფეხი შეეკრათ მისთვის, რადგან ვერ იმორჩილებდნენ. მათ გააფრთხილეს, რომ თუ იყვირებდა ან საშველად დაუძახებდა ვინმეს, მათთვისვე იქნებოდა ცუდი, ბავშვსაც ესროდნენ და რსაც. ისინი მისგან მოითხოვდნენ ფულის და ოქროს ადგილსამყოფლის დასახელებას, რაზედაც ეუბნებოდა, რომ ეტყოდათ, ოლონდ არ მოეკლათ რ-ი, რომელსაც ძირითადად სახის მიდამოში ურტყამდნენ. განსაკუთრებული აგრესით გამოირჩეოდა მაღალი აღნაგობის პირი, რომელიც გამეტებით სცემდა მის მეუღლეს. მან თავად აჩვენა თავდამსხმელებს ოქროს სამალავი და გადასცა კარადაში მოთავსებული ზარდახშა, რომელშიც ოქროს ნივთები ინახებოდა. გარდა ამისა, მას და მის მეუღლეს შეხსნეს სამკაულები, რომლებიც მათ ეკეთათ. იმ პერიოდში, როდესაც გვერდით ოთახში იყვნენ გასული, ესმოდა მისი მეუღლის მისამართით ნათქვამი შეურაცხმყოფელი სიტყვები. ამ დროს რ-ი უკვე გაკოჭილი იყო და ძირს იწვა დალიან ნაცემი. შემდეგ მასაც შეუკრეს ხელ-ფეხი, პირზე წებოვანი ლენტი გადააკრეს, საწოლზე დასვეს და ბავშვიც გვერდით მიუსვეს. ბოლოს თავდამსხმელებმა უთხრეს, რომ მანქანა სჭირდებოდათ, რაზედაც უპასუხა, რომ მანქანის გასაღები ქვემოთ ინახებოდა მისი მეუღლის ჩანთის ნინა ჯიბეში. ერთ-ერთი თავდამსხმელი თვითონ ჩავიდა და ამოიტანა ჩანთა, საიდანაც ამოილო მანქანის გასაღები. იმავე ჩანთაში იდო რ-ის ნოუთბუქი, რომელსაც ერთ-ერთმა მათგანმა ფეხი დაადგა და დაამტვრია. თავდამსხმელებმა გაიტაცეს ოქროულობა, მისი და რ-ის კუთვნილი „iPhone“-ს ფირმის მობილური ტელეფონები, რის შემდეგაც ჩასხდნენ მისი მეუღლის კუთვნილ ავტომანქანაში და წავიდნენ. სახლი-

დან გასვლისას დაიბარეს, რომ რამდენიმე ხანი არ ეყვირათ, წინააღმდეგ შემთხვევაში ბავშვის მოკვლით დაემუქრნენ. თავ-დამსხმელების წასვლის შემდეგ მან მოახერხა ფანჯრის გაღე-ბა და საშველად მეზობლებს უხმო. მისი ყვირილი გვერდით მცხოვრებმა მეზობლებმა გაიგონეს, რომლებმაც დახმარება აღმოუჩინეს. რ-მა, რომელიც დროდადრო გონიერას კარგავდა, მეზობელს მოატანინა ტელეფონი და თვითონ გამოიძახა რო-გორც პოლიცია, ასევე სასწრაფო დახმარება. შემდეგ იგი საა-ვადმყოფოში გადაიყვანეს, სადაც გაუკეთდა ოპერაცია. დაზა-რალებულ 6. ბ-ას განმარტებით, შემთხვევიდან რამდენიმე დღის შემდეგ დააფიქსირა, რომ ტანსაცმლის კარაფიდან წალე-ბული იყო „NOKIA“-ს ფირმის მობილური ტელეფონის ყუთი, რო-მელიც მან თავისი დას აჩუქა, ხოლო ყუთი დარჩა სახლში, რის შესახებაც გამომძიებელს აცნობეს. ასევე სახლში ვერ იპოვა ვერცხლისფერი ყელსაბამი, რომელსაც ყურძნის ფორმა და თეთრი თვლები ჰქონდა. გარდა ამისა, 6. ბ-ამ აჩვენა, რომ თავ-დასხმიდან მალევე შენიშნეს შესასვლელ ოთახში წაქცეულ სკამთან ძირს დაგდებული ლურჯი თეთრ ორნამენტებიანი „ბენ-დენა“, მაგრამ თავიდან ყურადღება არ მიუქცევიათ. შემდგომ კი, ვინაიდან მათი არ იყო, გამომძიებელს გადასცეს. მისივე გან-მარტებით, თავდამსხმელებმა დაახლოებით 23 000 ლარამდე ლირებულების ძვირფასეულობა, მობილური ტელეფონები და მისი მეუღლის კუთვნილი, 11 000 აშშ დოლარად ლირებული ავ-ტომანქანა გაიტაცეს.

2.4. დაზარალებულებმა თავიანთ ჩვენებებში დეტალურად აღნერეს ყაჩაღობის შედეგად გატაცებული სამკაულების გა-რეგნული ნიშნები და მიუთითეს მათი ლირებულება, რომელთა ნანილის საილუსტრაციოდ რ. ხ-ამ გამომძიებას საოჯახო ფოტო-სურათებიც წარუდგინა, რომლებიც სასამართლოში გამოიკ-ვლინეს.

2.5. მოწმე 6. ბ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ 2015 წლის 2 სექტემბერს, დილის 04 საათზე, ის და მისი მეუღლე ო. ხ. საკუ-თარი „ოპელის“ მარკის ავტომობილით წავიდნენ ...-ის ბაზრო-ბაზე, სადაც ეწვევიან სამენარეო საქმიანობას. როცა ბაზარში სავაჭრო დახლს შლიდნენ, ამ დროს დაურეკეს და შეატყობი-ნეს, რომ მათ ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმა მომხდარა. სახლში მისულს თავისი შვილი, რ. ხ-ა ისეთი წაცემი დახვდა, რომ აუცი-ლებელი გახდა მისთვის ოპერაციის გაეგთება. მისივე განმარტებით, მომხდარი ყაჩაღობის შემდეგ საავადმყოფოში უვლი-და შვილს და ემოციური მდგომარეობის გამო მთელი ამ პერიო-

დის განმავლობაში საკარმიდამო ნაკვეთი არ დაულაგებია. როცა რ-ი შედარებით უკეთ გახდა, ძალები მოიკრიბა და ეზოს დალაგება გადაწყვიტა, სწორედ მაშინ იპოვა ეზოში პოლიეთილენის პარკში მოთავსებული უცხო ტანსაცმელი, რომელიც მისი ოჯახის ნევრობს არ ეკუთვნოდა. ამის თაობაზე შეატყობინა თავის შვილს – რ. ხ-ას, რომელმაც, თავის მხრივ, პოლიციას აცნობა და აღნიშნული ტანსაცმელი იმავე დღეს ამოილო გამომძიებელმა.

2.6. მოწმე ო. ხ-ას ჩვენებით დადგენილია, რომ 2015 წლის 2 სექტემბერს, გამთენისას, მეუღლესთან ერთად ნავიდა -ის ბაზრობაზე. სახლში დარჩნენ მისი შვილი – რ. ხ-ა, რძალი – ნ. ბ-ა და შვილიშვილი. მალევე დაურეკეს და შეატყობინეს, რომ მის ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმა მომხდარა. სახლში მისუღმა ნახა, რომ მისი შვილი იყო სასტიკად ნაცემი, ხოლო რძალი და შვილიშვილი – ძლიერ შეშინებულება. მიღებული დაზიანებების გამო რ-ს ჩაუტარდა ოპერაცია და მასთან ერთად საავადმყოფოში დედამისი იმყოფებოდა. სახლს პოლიციელები ათვალიერებდნენ, გამომძიებელი ატარებდა საგამოძიებო მოქმედებებს და ექსპერტები იღებდნენ ფოტოებს. მოწმე ო. ხ-ამ დაადასტურა, რომ შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ნახეს, რომ იქვე, კორიდორში ნაჟეულ სკამზე, ეგდო ე.წ. „ბენდენა“, რომელიც მაშინ გამომძიებელმა არ ამოილო, რადგან გასარკვევი იყო, აღნიშნული „ბენდენა“ ხომ არ ეკუთვნოდა მისი ოჯახის რომელიმე წევრს. როგორც შემდგომ გაარკვა, იგი არ იყო ოჯახის არცერთი წევრის კუთვნილება, რის გამოც გამომძიებელმა ამოილო. მისივე განმარტებით, თავდასხმიდან რამდენიმე დღის შემდეგ პოლიციის თანამშრომლებმა მათთან სახლში მიიყვანეს ერთ-ერთი დაკავებული – რ. ჯ-ე, რომლისგანაც შეიტყო, საიდან შევიდნენ თავდასხმელები და რომ სახლში ფანჯრიდან თავად რ. ჯ-ემ შეაღწია.

2.7. მოწმე ზ. ბ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ ის რ. ხ-ას მეზობელია. 2015 წლის 2 სექტემბერს, გამთენისას, გააღვიძა ნ-ის კივილმა, რომელიც შველას ითხოვდა. მაშინვე გააღვიძა თავისი მეუღლე დ. ბ-ე და ორივენი სასწრაფოდ ნავიდნენ მისაშველებლად. ხ-ის სახლში, იმ საძინებელ ოთახში შესვლისას, საიდანაც ხმა გამოდიოდა, დაინახა ფანჯარასთან მდგომი ნ. ბ-ა, რომელიც იყო ხელ-ფეხშეკრული, იქვე, საწოლზე, იჯდა მისი მცირენლოვანი შვილი, ხოლო გასასვლელ კართან, იატაკზე, ინგა წელს ზემოთ შიშველი, ბანრით ხელ-ფეხშეკრული რ. ხ-ა. მას სახეზე და პირზე გადახვეული ჰქონდა ე.წ. „სკოჩი“ და სისხლით

იყო მოსვრილი. რ-ის მეუღლე ყვიროდა, რომ ისინი დააყაჩალეს, გაიტაცეს ოქროს ნივთები და ავტომანქანა. მისმა მეუღლემ სამზარეულოდან მოიტანა დანა, რომლითაც გადაჭრეს თოკები. მან დაზარალებულებისგან გადმოცემით იცის, რომ თავდამსხმელები იყვნენ 5 თუ 6 ნიღბიანი შეიარაღებული პირი.

2.8. ანალოგიური ფაქტობრივი გარემოებები დაადასტურა თავის ჩვენებაში მოწმე დ. ბ-ემ.

2.9. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით დასტურდება, რომ დაზარალებულ რ. ხ-ას მიყენებული ჰქონდა შემდეგი დაზიანებები: მარჯვენა და მარცხენა ყვრიმალის ძვლების კომპლექსის მოტეხილობა შეცილებით; ქვედა ყბის სასახსრე მორჩის მოტეხილობა მარჯვნივ შეცილებით; ცხეირის ძვლების მოტეხილობა შეცილებით; ჰემატომები სახის რბილ ქსოვილებში და თვალბუდის მიდამოებში; სუბკონიუქტივალური სისხლჩაქცევები ორივე თვალბუდის მიდამოებში. იმავე დასკვნის თანახმად, აღნიშნული დაზიანებები განვითარებული იყო რაიმე მკვრივი-ბლაგვი საგნის (საგნების) ზემოქმედების შედეგად. დაზიანებები, ჰემატომებისა და სუბკონიუქტივალური სისხლჩაქცევების სახით, იზოლირებულად აღებულნი, მიეკუთვნებიან სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად. დაზიანება ცხეირის ძვლების მოტეხილობის სახით, იზოლირებულად აღებული, მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლის ნიშნით, ხოლო სხვა დანარჩენი დაზიანებები, იზოლირებულად აღებულნი, მიეკუთვნებიან სხეულის დაზიანებათა ნაკლებად მძიმე ხარისხს, ჯანმრთელობის ხანგრძლივი მოშლის ნიშნით.

2.10. შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ რ. ხ-ას საცხოვრებელი სახლიდან ამოიღეს: ხელის კვლები; წითელი ლაქები; რეზინის ხელთათმანის სათითის ფრაგმენტი, რომლის ზედაპირი და შიგთავსი დასვრილი იყო წითელი ლაქებით; ლურჯი და წითელი თოკებს ნაწყვეტები; შავი პლასტმასის დამჭერები, ე.ნ. „უგუტები“; ნებოვანი ლენტების, ე.ნ. „სკოჩის“ ნაწყვეტები და რუხი მასიური, რომლის ზედაპირზეც აღინიშნებოდა წითელი ლაქები. შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმის სისწორე და მასში მითითებული გარემოებები მოწმის სახით დაკითხვისას დაადასტურეს დათვალიერებაში მონაწილე ექსპერტ-კრიმინალისტებმა – ნ. ს-ამ და ო. ს-ემ.

2.11. ავტომანქანისა და მიმღებარე ტერიტორიის დათვალიერების ოქმის თანახმად, 2016 წლის 2 სექტემბერს წ-ოს რაიონის სოფელ მ-ში, ...-ას უბანში, შიდა საავტომობილო ქვაღორ-

ლიანი გზის მარჯვენა გვერდულზე, აღმოაჩინეს რუხი „VOLKSWAGEN“-ის მოდელის მსუბუქი ავტომობილი, სახელმწიფო ნომრით ავტომანქანის წინა ბამპერის მარჯვენა ნაწილს აკლდა ოთხუთხა ფორმის პლასტმასის დეტალი, ასევე წინა მარჯვენა მხარეს იატაკის ქვედა ნაწილზე ავარდნილი იყო პლასტმასის საფარი. ამავე ოქმის თანახმად, დათვალიერებისას ექსპერტებმა ამოიღეს: უკანა კარის „ჩიხოლი“, რომელზეც შეიმჩნეოდა მოწითალო ლაქები; სავარძლებიდან, საჭიდან და სიჩქარის გადამრთველი კოლოფის სახელურიდან – მიკრონაწილაკები; უკანა სკამიდან და იატაკიდან – თაბახის ფურცლები; მძლოლის სავარძლის ქვემოთ, იატაკის ზედაპირიდან – პატარა ზომის ოთხუთხა ფორმის ფურცელი მოწითალო ლაქებით. მიმდებარე ტერიტორიის დათვალიერებისას ავტომანქანიდან 40 მეტრის მოცილებით, გზის სავალ ნაწილზე, იპოვეს ავტომანქანის წინა ბამპერის ოთხუთხა ფორმის პლასტმასის დეტალი. ოქმის სისწორე და მასში მითითებული გარემოებები მონმის სახით დაკითხებისას დაადასტურა მისმა შემდგენმა პირმა – შსს ...-ის რაიონული სამართველოს დეტექტივის თანაშემწე-გამომძიებელმა გ. ბ-ებ.

2.12. ნივთიერებათა, მასალათა, ნაკეთობათა და მცენარეთა ექსპერტიზის №... დასკვნით დადგენილია, რომ ავტომობილის „WOLKSWAGEN CC SPORT 2009“, სახ. №..., უკანა მარცხენა სავარძლის საზურგიდან და დასაჯდომიდან, უკანა მარჯვენა სავარძლის საზურგიდან და დასაჯდომიდან, წინა მარცხენა სავარძლის საზურგიდან და დასაჯდომიდან, წინა მარცხენა სავარძლის დასაჯდომიდან, ამოღებულ მოლურჯო, არათანაბრად შედებილ ბამბის ბოჭკოებს აქვთ საერთო გვარობრივი კუთვნილება ექსპერტიზაზე წარდგენილ ლ. ა-ის, დ. ა-ის, რ. ჯ-ისა და ა. გ-ის ჯინსის შარვლების ქსოვილების ლურჯი ნართის შემადგენლ შესაბამის ბოჭკოებთან. დასკვნის სისწორე დაადასტურა მონმის სახით დაკითხულმა ექსპერტმა ნ. ა-მა.

2.13. საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმიდან ირკვევა, რომ რ. ჯ-ემ მისი ჩვენების ადგილზე შემოწმების მიზნით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს დაადასტურა მის მიერ 2015 წლის 5 სექტემბერს მიცემული აღიარებითი ჩვენება და აღწერა რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის დეტალები. მისივე მითითებით, საგამოძიებო ექსპერიმენტში მონაწილე პირები მივიღნენ ...-ოს რაიონის სოფელ მ-ის ტერიტორიაზე და რ. ჯ-ემ მიუთითა ადგილი, სადაც ბეტონს შეეჯახა. მის მიერ მითითებულ ადგილას აღმოჩნდა ბეტონის დიდი ნაჭერი, რომელიც

ამოვარდნილი იყო ნიადაგიდან და მასზე აღინიშნებოდა ჩამონატეხები. იქვე აღმოაჩინეს და ამოილეს სავარაუდოდ, ავტომობილის „ბამპერისა“ და ქვედა საფარის პლასტმასის ნაწილები. საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმის სისწორე და მასში მითითებული გარემოებები მოწმის სახით დაკითხვისას დაადასტურეს ექსპერიმენტში მონაწილე უბნის ინსპექტორ-გამომძიებელმა გ. გ-ამ და ექსპერტმა გ. ტ-ემ.

2.14. ტრასოლოგიურ-სასაქონლო ექსპერტიზის №... დასკვნით დადგენილია, რომ რ. ჯ-ის მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს სოფელ მ-ის ტერიტორიაზე აღმოჩენილი ავტომანქანის ოთხი პლასტმასის ნატეხი დაზიანებამდე წარმოადგენდა რ. ხ-ას კუთვნილი „VOLKSWAGEN PASSAT CC“, სახელმწიფო ნომრით ..., ავტომობილის ძრავას დამცავის ქვედა საფარის პლასტმასის შემადგენელ ნაწილებს.

2.15. ამოცნობის ოქმებით დადგენილია, რომ დაზარალებულმა რ. ხ-ამ ამოიცნო რ. ჯ-ე, ლ. ა-ე, ა. გ-ე, გ. გ-ე, დ. ა-ე და განმარტა, რომ მათ შემთხვევამდე რამდენიმე ხნით ადრე პერიოდულად ხედავდა ქ.ქ-ში, თავისი სამუშაო ოფისის მიმდებარე ტერიტორიაზე, ხოლო ა. გ-ე და ლ. ა-ე 2015 წლის 31 აგვისტოს ან 1 სექტემბერს ასევე ნანახი ჰყავს თავისი საცხოვრებელი სახლის წინ, „BMW“-ს მარკის ავტომანქანით გადაადგილებისას.

2.16. მონატე ე. კ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ ის არის ოქრომჭედელი და სახელოსნო აქვს ქ-ში, ...-ოს ქუჩაზე. 2015 წლის 4 სექტემბერს, დაახლოებით 15 საათზე, დაურევა მეუღლის ნათელავმა ა. კ-ემ და შეხვედრა სთხოვა. იგი საკუთარი ავტომანქანით მივიდა მის სახელოსნოსთან, თან ახლდა ახალგაზრდა მამაკაცი „დაბალი წვერით“. როგორც ა-მ გააცნო, ის იყო მისი ქვისლი, ა. (...) გ-ე, რომელსაც გასაყიდი ჰქონდა იტალიიდან გამოგზავნილი ოქრო. მოგვიანებით ა. კ-ეს და ა. გ-ეს შეხვდა კაზინო „...-ში“, სადაც ა. გ-ემ ოქროს ფასების გარკვევისა და მოლაპარაკების შემდეგ გასაყიდად გადასცა ოქროს ნივთები. ამის შემდეგ ეს ნივთები გადასადნობად წაიღო თავისი დის ქმართან – ბ. მ-სთან სოფელ ზ-ში, რომელსაც სახლში აქვს ოქრომჭედლობისათვის აუცილებელი ხელსაწყო და გადაადნო ისინი, ხოლო თვლები შეინახა, რადგან უკან უნდა დაებრუნებინა ა. გ-ისათვის. შემდგომ, იმისათვის, რომ გადამდნარი მასა დაეჭრა ფირფიტებად და დაეწმინდა, წავიდა ქ.ქ-ში, საკუთარ სახელოსნოში. ამის შემდეგ დაუკავშირდა ა. გ-ეს, რომელიც მივიდა მასთან სახელოსნოში და თან მიიყვანა გრძელობისანი, საშუალო სიმაღლის, შავწვერიანი ბიჭი, რომელიც გააცნო როგორც რ. ჯ-ე

და სთხოვა ოქროს თანხა ამ უკანასკნელისთვის მიეცა, რადგან თავად ქალაქების გასვლას აპირებდა. ცოტა ხანში მივიდნენ პოლიციელები, რომლებმაც ჩატარებული ჩატარები, ასევე – მისი კუთვნილი სხვა ოქროს ნაკეთობები. გამომძიებელმა ნარუდგინა რ. ხ-ას საოჯახო ფოტოები, რომლებზეც ჩანდა ოჯახის წევრების ოქროს სამკულები. მოწმე ე. კ-ის განმარტებით, მან ნ. ბ-ას ფოტოსურათზე ამოიცნო სამგუმბათიანი ბეჭედი ირგვლივ თვლებით, რომლის იდენტური ბეჭედი გადასცა მას ა. გ-ემ კაზინო „...-ის“ ტუალეტში.

2.17. მოწმე ა. კ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ ა. გ-ე მისი ქვისლია, ხოლო ე. კ-ე – მისი სიძე. 2015 წლის 4 სექტემბერს მობილურ ტელეფონზე დაურევა ა. გ-ემ და სთხოვა, რომ დაეკავშირებინა ვინმე ნაცნობ ოქრომჭედელთან, რადგან მეგობარმა მისცა იტალიდან გამოგზავნილი ოქრო და უნდოდა ოქრომჭედლისთვის ეჩვენებინა. ამის გამო დაურევა ე. კ-ეს და შეუთანხმდა შეხვედრაზე. ისინი კ. „...-ის“ ტუალეტში შეხვდნენ ერთმანეთს, სადაც ა. გ-ემ ე. კ-ეს გადასცა ოქროს ნივთები.

2.18. მოწმე ბ. მ-ის ჩვენების თანახმად, 2015 წლის 4 სექტემბერს მასთან სახლში მიყიდა მისი ცოლისძმა ე. კ-ე და უთხრა, რომ სჭირდებოდა კომპრესორის აპარატი ოქროს გადასადნობად. ე-მ ისარგებლა აღნიშნული აპარატით, რის შემდეგაც ლამბაქზე დარჩა საიუველირო თვლები, რომლებიც შემდგომ პოლიციის თანამშრომლებმა ამოიღეს.

2.19. 2015 წლის 5 სექტემბრის დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ ე. კ-ის მონაწილეობით დათვალიერდა სლოტკლუბ „...-ის“ შიდა სათვალოებისას ჩატარების ჩანანერები. ვიდეოჩანანერის დათვალიერებისას ე. კ-ემ განმარტა, რომ კლუბის პოლოს პრიზე მოავირთან 15:20:40-ზე ჩანს ა. კ-ე, 15:21:30-ზე მოავირთან ა. კ-სთან ერთად ჩანს ა. გ-ე. ე. კ-ის განმარტებით, 15:21:53-ზე იგი პირადად შემოდის და პირდაპირ შედის საპირფარეშოში ა. კ-ესა და ა. გ-სთან ერთად. მისივე განმარტებით, სწორედ ამ დროს გადასცა საპირფარეშოში ა. გ-ემ მას ოქროს სამკულები გადასადნობად.

2.20. 2015 წლის 5 სექტემბრის დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ ...-ოს რაიონის სოფელ ზ-ში, ბ. მ-ის საცხოვრებელ სახლში ჩატარებული დათვალიერებისას ე. კ-ემ ნარმოადგინა 16 პატარა ზომის მოთეთრო მბრძყინავი თვალი და ერთი შედარებით დიდი ზომის, მოთეთრო ბეჭდის თვალი, რომლებზეც განაცხადა, რომ სწორედ აღნიშნული ბეჭდის თვლები იყო

მოთავსებული ა. გ-ის მიერ მიტანილ ბეჭედში.

2.21. 2015 წლის 24 სექტემბრის დათვალიერების ოქმით დასტურდება, რომ დაზარალებულების, ექსპერტებისა და მოწმე ე. კ-ის მონაწილეობით დათვალიერდა ე. კ-ის მიერ წარმოდგენილი ბეჭედის თვლები – 14 მცირე ზომის მოთეთორო თვალი, 2 – საშუალო ზომის თვალი და ერთი – შედარებით დიდი ზომის თვალი, რომლებზეც ე. კ-ემ განმარტა, რომ ისინი იყო სწორედ ის თვლები, რომლებიც მან ამოიღო ა. გ-ის მიერ მისთვის გადაცემული სამგუმბათიანი ოქროს ბეჭდიდან. მისივე განმარტებით, სწორედ ეს ბეჭედი იყო აღმარტინილი გამოძიების პროცესში მისთვის წარდგენილ ერთ-ერთ ფოტოსურათზე, რომელზეც ახალგაზრდა ქალბატონს აღნიშნული ბეჭედი უკეთია ე.წ. „კალიცო“ ბეჭედთან ერთად და ხელში უჭირავს მობილური ტელეფონი. დათვალიერებისას დაზარალებულებმა – რ. ხ-ამ და ნ. ბ-ამ განმარტეს, რომ აღნიშნული თვლები იყო იმ ბეჭდის თვლების იდენტური, რომლებიც ყაჩაღებმა გაიტაცეს მათი ოჯახიდან 2015 წლის 2 სექტემბერს.

2.22. ა. გ-ის პირადი ჩხრეკის ოქმით დადგენილია, რომ მისი შარვლის წინა, მარჯვენა ჯიბიდან ამოიღეს თეთრ ქაღალდში შეხვეული მოვერცხლისფრო ორნამენტებიანი ძენკვი ათი თვლით.

2.23. უბნის ინსპექტორ-გამომძიებელმა გ. ფ-მა დაადასტურა ა. გ-ის პირადი ჩხრეკის შედეგად მისგან თეთრ ქაღალდში გახვეული მოვერცხლისფრო ძენკვის ამოღების ფაქტი, რომელიც ადგილზევე დაიღუქა.

2.24. ობიექტის (საგნის) ამოცნობის ოქმით დადგენილია, რომ დაზარალებულმა ნ. ბ-ამ ამოიცნო ა. გ-ის პირადი ჩხრეკის დროს ამოღებული ყელსაბამი და განმარტა, რომ ის იყო მისი კუთვნილება, რომელიც თავდამსხმელებმა გაიტაცეს მისი სახლიდან.

2.25. ლ. ა-ის საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკის ოქმით დადგენილია, რომ აღნიშნული ბინის ლოჯიაში არსებული პატარა ზომის მაგიდაზე აღმოაჩინეს და ამოიღეს „NOKIA“-ს ფირმის ტელეფონის მუყაოს ყუთი, იმეიკოდით ჩხრეკის ოქმის სისწორე დაადასტურეს მოწმის სახით დაკითხულმა დეტექტივ-გამომძიებელმა მ. შ-ამ და უბნის ინსპექტორ-გამომძიებლებმა – ს. ქ-ამ და ზ. კ-ემ.

2.26. მოწმე მ. ბ-ამ, რომელიც დაზარალებულ ნ. ბ-ას დაა, აჩვენა, რომ მას თავისმა დამ, ნ. ბ-ას აჩვენა ნახმარი „NOKIA“-ს ფირმის მობილური ტელეფონი ყუთის გარეშე და, როგორც მისთვის არის ცნობილი, ეს ყუთი ნ. ბ-ას საცხოვრებელ სახლში ინა-

ხებოდა.

2.27. 2015 წლის 21 სექტემბრის დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ მ. ბ-ამ ნებაყოფლობით ნარმოადგინა მისი კუთვნილი „NOKIA“-ს ფირმის ორსიმბარათიანი მობილური ტელეფონი, რომელიც, მისი განმარტებით, აჩუქა დამ - 6. ბ-ამ. იმეიკოდის დადგენის მიზნით, ტელეფონში აკრეფილ იქნა შესაბამისი კომპინაცია, რის შემდეგაც ტელეფონის ეკრანზე გამოისახა იმეიკოდი - ..., რაც იდენტურია ლ. ა-ის საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკისას ამოღებული „NOKIA“-ს ფირმის ტელეფონის ყუთის იმეიკოდისა.

2.28. ადგილმდებარეობისა და ტანსაცმლის დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ 2015 წლის 24 ოქტომბერს ჩატარდა ... - ის რაიონის სოფელ მ-ში დაზარალებულ რ. ხ-ას ეზოს დათვალიერება, რა დროსაც დათვალიერებაში მონანილე პირები, 6. ბ-ის მითითებით, გავიდნენ რ. ხ-ას საკარმიდამო ეზოში სამხრეთაღმოსავლეთის მხარეს, რომელსაც ესაზღვრება დ. ბ-ის ეზო, სადაც 6. ბ-ემ მიუთითა ლითონის კონსტრუქციის ღობესთან, მინაზე დადგებულ მოყვითალო-მომწვანო პოლიეთილენის პარკზე და აღნიშნა, რომ ეს პარკი იმ დღეს აღმოაჩინა. პარკის დათვალიერების შემდეგ მასში აღმოჩნდა: დახეულ პოლიეთილენის პარკში მოთავსებული ორი უანგმოკიდებული ლურსმანი, შავი პოლიეთილენის პარკში მოთავსებული ლურჯი ფერის ერთი წყვილი კედი, ნარნერით „ALL STAR“, თითოეულ კედში მოთავსებული თითო ცალი შავი წნედით. იმავე პარკში მოთავსებული იყო შავი ტყავის ფეხსაცმელი შიგნით არსებული წარწერით „GBXR“ რომელსაც ძირზე აღნიშნებოდა ცვეთისა და ტალახის კვალი; მოთეთრო ადამიანის გამოსახულებიანი პოლიეთილენის პაკეტი, მასში მოთავსებული მოცისფრო ჯინსის შარვალი, ზომით 33/34, შიდა იარლიყზე ნარწერით „REALITIST DENIM POWVER 14 SA“, რომელზეც გაკეთებული იყო მოვერცხლისფრო ლითონის ბალთიანი შავი ქამარი; იმავე პარკში მოთავსებული იყო მოლურჯო-მოშავო, მუქი ფერის მოკლესახელოებიანი მაისური, ნარწერით „NEW FOUNDLAND“, ზომით XL, რომელსაც საყელოსთან შიდა მხრიდან ენერა „ZAAV COLLECTION“. აღმოჩენილ ტანსაცმელსა და ფეხსაცმელს ცვეთის გარდა რაიმე დაზიანების ნიშნები არ აღენიშნებოდა, კერძოდ, შარვალზე ორივე ტოტის ქვედა ნაწილში და წინა, მარჯვენა ჯიბესთან აღინიშნებოდა ტალახის ლაქები. ანალოგიური ლაქები აღინიშნებოდა ფეხსაცმელებზე. ასევე, ფეხსაცმელებსა და წინდებზე აღინიშნებოდა დაობების კვალი.

2.29. ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპეტიზის №... დასკვნით დადგენილია, რომ დაზარალებულ რ. ხ-ას ეზოში აღმოჩენილ ჯინსის შარვალზე, ქამარსა და მუქ მოკლემკლავიან მასალის გენეტიკური პროფილი და დ. ა-ის გენეტიკური პროფილი იდენტურია.

2.30. 2015 წლის 5 სექტემბრის ნივთების დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ დაზარალებულმა ნ. ბ-ამ გამომძიებელს ნებაყოფილობით წარუდგინა ლურჯი თავსაკრავი, ე.წ. „ბენდენა“ თეთრი ორნამენტებით, რომელიც თავდამსხმელთა ნასვლის შემდეგ იპოვა სახლის შესასვლელში.

2.31. მოწმის სახით დაკითხულმა გამომძიებელმა ს. ტ-მა და-ადასტურა, რომ რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის ფაქტი-დან რამდენიმე დღეში დაზარალებულმა ნ. ბ-ამ მას წარუდგინა ე.წ. „ბენდენა“, რომელიც სახლის დათვალიერების შემდეგ უპოვიათ და ოჯახის არცერთ წევრს არ ეკუთვნოდა.

2.32. მოწმე ფ. გ-ას ჩვენებით დადგენილია, რომ მუშაობს შსს ...-ის რაიონული სამმართველოს დეტექტივ-გამომძიებლის თანამდებობაზე. რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის შესახებ შეტყობინების მიღების შემდეგ, იგი იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილზე – ...-ის რაიონის სოფელ ...-ში, რ. ხ-ას საცხოვრებელ სახლში და ატარებდა საგამოძიებო მოქმედებებს. შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას თვალში მოხვდა წაქცეულ სკამზე გადაკიდებული ლურჯი თავსაკრავი, ე.წ. „ბენდენა“, რომლის შესახებაც ჰქითხა ო. ხ-ას, თუმცა მან ვერ დაუდასტურა, იყო თუ არა აღნიშნული „ბენდენა“ უცხო პირების და განუმარტა, რომ შეიძლებოდა მისი რძლის ან შეიძლებოდის ყოფილიყოფი.

2.33. შემთხვევის ადგილის დათვალიერებაში მონაწილე ექსპერტის, ო. ს-ის მიერ მოწმის სახით დაკითხვისას მიცემული ჩვენებით დადგენილია, რომ მას კარგად ახსოვს შემთხვევის დათვალიერებისას წაქცეულ სკამთან დაგდებული ლურჯი „ბენდენა“, რომელიც ასევე მოხვდა შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას გადაღებულ ფოტოებში და ჩაინერა დისკიზე, რომელიც გადაეცა გამომძიებელს.

2.34. სასამართლოში გამოკვლეულ, 2016 წლის 2 სექტემბერს შემთხვევის ადგილზე გადაღებულ ერთ-ერთ ფოტოზე აღბეჭდილია რ. ხ-ას სახლის შესასვლელ ოთახში, წაქცეულ სკამთან, იატაკზე დაგდებული ლურჯი ე.წ. „ბენდენა“ თეთრი ორნამენტებით.

2.35. ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის №... დასკვნით დადგენილია, რომ ნ. ბ-ას მიერ წარმოდგენილ ე.წ. „ბენ-

დენაზე“ არსებული მოწითალო-მოყავისფრო ლაქები წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომლის გენეტიკური პროფილი და რ. ხ-ას გენეტიკური პროფილი იდენტურია. „ბენდენაზე“ აღმოჩნდა ადამიანის ბიომასალა, რომლის გენეტიკური პროფილი ეკუთვნის ქ. ვ-ის (გ. გ-ის დედის) ბიოლოგიურ შვილს.

2.36. ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის №... დასკვნით დადასტურდა, რომ ნ. ბ-ას მიერ წარმოდგენილ „ბენდენაზე“ მოთავსებულ აღმოჩენილი ბიოლოგიური მასალის გენეტიკური პროფილი და გ. გ-ის გენეტიკური პროფილი იდენტურია.

2.37. ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის №... დასკვნით დადგენილია, რომ ავტომანქანის წინა მარცხენა სავარძლის ქვემოთ იატაკიდან ამოლებულ ქალალდის ფრაგმენტზე არსებული სისხლი და საძინებელ ოთახში იატაკიდან ამოლებულ რეზინის ხელთათმანის ფრაგმენტზე არსებული სისხლი ეკუთვნის ი. გ-ის (ბ. ა-ის დედის) ბიოლოგიურ შვილს.

2.38. ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის №... დასკვნით დადასტურდა, რომ ავტომანქანის წინა მარცხენა სავარძლის ქვემოთ იატაკიდან ამოლებულ ქალალდის ფრაგმენტზე არსებული სისხლის გენეტიკური პროფილი და ბ. ა-ის გენეტიკური პროფილი იდენტურია. საძინებელ ოთახში იატაკიდან ამოლებულ რეზინის ხელთათმანის ფრაგმენტზე არსებული სისხლის შერეული გენეტიკური პროფილის ერთ-ერთი წილი და ბ. ა-ის გენეტიკური პროფილი იდენტურია.

2.39. ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის №... დასკვნიდან ირკვევა, რომ დაზარალებულ რ. ხ-ას მიერ თავის საძინებელ ოთახში, სანოლის ლეიბის ქვეშ ნაპოვნ და გამოძიებისათვის წარდგენილ თეთრი რეზინის ხელთათმანის ფრაგმენტზე არსებული ბიომასალის გენეტიკური პროფილი შერეულია. პროფილის ძირითადი წილი და ბ. ა-ის გენეტიკური პროფილი იდენტურია.

2.40. ექსპერტებმა – ვ. ო-ამ და ი. მ-ამ დაადასტურეს მათ მიერ ჩატარებული ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზების დასკვნების სისწორე.

2.41. მობილური ოპერატორებიდან – შპს „...“, შპს „...“ და შპს „...“ მიღებული დეტალური ინფორმაციის დათვალიერებისა და გაანალიზების შედეგად დადგინდა შემდეგი:

2015 წლის 15 აგვისტოდან 5 სექტემბრის ჩათვლით, რ. ჯ-ის სააბონენტო ნომერზე ... ფიქსირდება ინტენსიური კავშირები ა. გ-ესთან, ლ. ა-სთან, გ. გ-ესა და ბ. ა-ესთან.

რ. ჯ-ის კუთვნილ, ზემოაღნიშნულ სააბონენტო ნომერზე განხორციელებული შემავალ-გამავალი ზარებისა და მოკლე ტექსტური შეტყობინებების ანალიზით დასტურდება, რომ 2015 წლის 15 აგვისტოდან 5 სექტემბრის ჩათვლით, სააბონენტო ნომერი ... რ. ჯ-ეს ყოველთვის მოთავსებული აქვს თავის კუთვნილ ... იმეიკოდის მქონე მობილურ ტელეფონში, თუმცა 2015 წლის 1 სექტემბრის 21:31:15 საათიდან აღნიშნული იმეიკოდის მქონე ტელეფონში უკვე მოთავსებულია ა. გ-ის კუთვნილი სიმბარათი ნომრით ..., რაც მითითებული იმეი კოდის მქონე მობილურ ტელეფონში ფიქსირდება 2015 წლის 2 სექტემბრის 22:57:17 საათამდე.

ა. გ-ის კუთვნილ სააბონენტო ნომერზე – 5 ... 2015 წლის 15 აგვისტოდან 4 სექტემბრის ჩათვლით, ფიქსირდება ინტენსიური კავშირები რ. ჯ-ესთან, ლ. ა-სთან, გ. გ-ესთან, დ. ა-ესა და ბ. ა-ესთან.

ა. გ-ის კუთვნილ, ზემოაღნიშნულ სააბონენტო ნომერზე განხორციელებული შემავალ-გამავალი ზარებისა და მოკლე ტექსტური შეტყობინებების ანალიზით ასევე დასტურდება, რომ სიმბარათი ნომრით 5 ... ა. გ-ეს ყოველთვის მოთავსებული აქვს ... იმეი კოდის მქონე მობილურ ტელეფონში, თუმცა რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღურ თავდასხმამდე რამდენიმე საათით ადრე, 2015 წლის 1 სექტემბრის 21:31:15 საათიდან აღნიშნულ სიმბარათი ა. გ-ეს მოთავსებული აქვს – იმეიკოდის მქონე მობილურ ტელეფონში, რომლითაც მანამდე სარგებლობდა რ. ჯ-ე და აღნიშნული იმეიკოდის მქონე ტელეფონში მოთავსებული ჰქონდა მისი კუთვნილი სააბონენტო ნომერი სწორედ ამ იმეიკოდის მქონე მობილური ტელეფონია ამონდებული რ. ჯ-ის პირადი ჩხერეკის დროს.

2015 წლის 1 სექტემბრის 23:31:41 საათიდან 2015 წლის 2 სექტემბრის 00:06:40 საათამდე პერიოდში ა. გ-ს სააბონენტო ნომერი ... ფიქსირდება ქ.ქ-ში №... (ქ-ი, შ-ოს ...) №... (ს-ო, ქ-ი, ტ-ას ...) და №... (ქ., ა-ის ...) ანძების დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე, რაც წარმოადგენს ავტოქარხნის დასახლებას, რომელზეც გადის ხ-ის რაიონისაკენ მიმავალი საავტომობილო გზა. 2015 წლის 2 სექტემბრის 01:03:00 საათიდან ა. გ-ის სააბონენტო ნომერი – ფიქსირდება №... ანძის (რომელიც მდებარეობს მ-ის რაიონის სოფელ ხ-ი და ემსახურება ასევე ხ-ს რაიონის სოფელ მ-ს, სადაც მდებარეობს დაზარალებულ რ. ხ-ას სახლი) დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე, რაც ადასტურებს აღნიშნულ ტერიტორიაზე ა. გ-ის ყოფნის ფაქტს. შემთხვევის

ადგილის მომსახურე №... ანძის დაფარვის ზონაში ბოლო კონტაქტი ა. გ-ის სააბონენტო ნომერზე განხორციელებულია 2015 წლის 2 სექტემბრის 03:19:15 საათზე, რის შემდეგაც მომდევნო კონტაქტი აღნიშნულ ნომერზე ფიქსირდება 2015 წლის 2 სექტემბრის 04:49:20 საათზე. საგულისხმოა, რომ სწორედ დროის ამ მონაკვეთებში დაიწყო და დასრულდა რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩა-ლური თავდასხმა.

2015 წლის 2 სექტემბრის 04:49:20 საათზე ა. გ-ის სააბონენტო ნომერი – ფიქსირდება №... . ანძის (ხ. ტვ, ., თ-ის მოედანი ...) დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე. ხ-ის რაიონის სოფელ მ-დან ქ.-ის მიმართულებით მოძრაობისას უნდა გაიარო ქ.ხ.. აღსანიშნავია, რომ ა. გ-ის მითითებული ნომერი ფიქსირდება სწორედ აღნიშნულ ანძაზე და მას კავშირი აქვს გ. გ-სთან. ამით დასტურდება, რომ ა. გ. ხ-ის რაიონის სოფელ მ-დან რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩალური თავდასხმის შემდეგ მიემგზავრება ქ.ქ-საკენ, რასაც ის ფაქტიც ადასტურებს, რომ ამის შემდეგ ა. გ-ის სააბონენტო ნომერი – ფიქსირდება №... და №... ანძის (ხ., სოფელი გ.) დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე, რაც ასევე მდებარეობს ქ.ქ-საკენ მიმავალ საავტომობილო გზაზე, ხოლო შემდეგ ფიქსირდება №... ანძის (წ., ფ-, ., რ. ხ-საგან გატაცებული ავტომანქანის აღმოჩენის ადგილის მომსახურე ანძა) და №... ანძის (ა-ა, ქ-ი, ა-ის ...) დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიებზე, რა დროსაც კავშირი აქვს გ. გ-სთან.

შპს „...-ს“ ქსელში ჩართულ, ა. გ-ის კუთვნილ სააბონენტო ნომერზე – განხორციელებული შემავალ-გამავალი ზარებისა და მოკლე ტექსტური შეტყობინებების ანალიზით ირკვევა, რომ რ. ხ-ას ოჯახზე განხორციელებული ყაჩალური თავდასხმის საათებში ა. გ-ეს სააბონენტო ნომერი – გამორთული აქვს, ვინაიდან იმ დროს თავისი მეორე სიმბარათი – მოთავსებული აქვს რ. ჯ-ის კუთვნილ ტელეფონში და თანამზრაველებთან საკონტაქტო იყენებს სწორედ აღნიშნულ სააბონენტო ნომერს, ხოლო სააბონენტო ნომერს ..., ა. გ. რთავს 2015 წლის 2 სექტემბერს, 05:47:41 საათზე. ამ დროს ა. გ. იმყოფება – (ქ-ი, წყ-ო ...) ანძის დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე, რომელიც მდებარეობს წ-ოს რაიონის სოფელ მ-სა და მ-ას დასახლების მახლობლად, სადაც აღმოჩინეს რ. ხ-საგან გატაცებული ავტომანქანა.

გ. გ-ის კუთვნილ, შპს „...-ის“ ქსელში ჩართულ სააბონენტო ნომერზე – განხორციელებული შემავალ-გამავალი ზარებისა და მოკლე ტექსტური შეტყობინებების ანალიზით ირკვევა, რომ 2015 წლის 15 აგვისტოდან 05 სექტემბრის ჩათვლით, მას აქვს

ინტენსიური კავშირები ა. გ-სთან, რ. ჯ-სთან, ლ. ა-სთან, დ. ა-სა და ბ. ა-სთან.

2015 წლის 2 სექტემბრის 02:42:17 საათიდან 03:19:16 საათის ჩათვლით, გ. გ-ის კუთვნილი სააპონენტო ნომერი – ფიქსირდება რ. ხ-ას საცხოვრებელი სახლის მომსახურე – ანძის დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე, რა დროსაც აქვს შემომავალი და გამავალი კონტაქტები ა. გ-ის კუთვნილ – სააპონენტო ნომერზე, რომელიც ასევე იმყოფება რ. ხ-ას საცხოვრებელი სახლის მომსახურე ანძის დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე. გარდა ამისა, აღსანიშნავია, რომ 2015 წლის 2 სექტემბრის 03:19:16 საათიდან 04:49:20 საათამდე დროის მონაკვეთში გ. გ-ის კუთვნილ სააპონენტო ნომერზე ..., ისევე როგორც ა. გ-ის კუთვნილ – სააპონენტო ნომერზე, რაიმე კონტაქტი არ ფიქსირდება. სწორედ დროის აღნიშნულ მონაკვეთში იწყება და მთავრდება ხ-ის რაიონის სოფელ მ-ირ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმა. 2015 წლის 2 სექტემბრის 04:49:20 საათზე კი, გ. გ-ის კუთვნილი სააპონენტო ნომერი – უკვე ფიქსირდება №... ანძის (ხ. .) დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე, რა დროსაც აქვს გამავალი ზარი ა. გ-ის კუთვნილ – სააპონენტო ნომერზე, რომელიც ასევე იმყოფება შპს „...ის“ სწორედ მითითებულ ტერიტორიაზე განთავსებული ანძის დაფარვის ზონაში.

2015 წლის 2 სექტემბრის 05:01:00 საათიდან 05:19:52 საათის ჩათვლით, გ. გ-ის კუთვნილი სააპონენტო ნომერი – უკვე ფიქსირდება რ. ხ-საგან გატაცებული ავტომანქანის აღმოჩენის ადგილის მომსახურე №... (გ.) ანძის დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე, რა დროსაც აქვს შემომავალი და გამავალი კონტაქტები ა. გ-ის კუთვნილ – სააპონენტო ნომერზე.

ლ. ა-ის კუთვნილ, შპს „მ-ს“ ქსელში ჩართულ სააპონენტო ნომერზე – განხორციელებული შემავალ-გამავალი ზარებისა და მოკლე ტექსტური შეტყობინებების ანალიზდან ირკვევა, რომ 2015 წლის 15 აგვისტოდან 5 სექტემბრის ჩათვლით, ლ. ა-ეს აქვს ინტენსიური კავშირი ა. გ-სთან, რ. ჯ-სთან, გ. გ-სთან, დ. ა-სა და ბ. ა-სთან.

ლ. ა-ის კუთვნილ, ზემოაღნიშნულ სააპონენტო ნომერზე განხორციელებული შემავალ-გამავალი ზარებისა და მოკლე ტექსტური შეტყობინებების ანალიზით ასევე დასტურდება, რომ 2015 წლის 1 სექტემბერს ლ. ა. იმყოფება ქ.ქ-ში და ფიქსირდება სწორედ იმ ანძებზე, რომლებზეც – მისი სხვა თანამზრახველები. 2015 წლის 1 სექტემბერს ბოლო კონტაქტი ლ. ა-ის სააპონენტო ნომერზე – ფიქსირდება 20:55:03 საათზე, როდესაც

მისი ტელეფონი არის – (ქ.) ანდის დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე. ალნიშნულის შემდეგ ლ. ა-ს კუთვნილი – სააპონენტო ნომერი გამორთულია 2015 წლის 2 სექტემბრის 08:31:14 საათამდე.

დ. ა-ის კუთვნილ, შპს „მ-ს“ ქსელში ჩართულ სააპონენტო ნომერზე – განხორციელებული შემავალ-გამავალი ზარებისა და მოკლე ტექსტური შეტყუბინებების ანალიზიდან ირკვევა, რომ 2015 წლის 25 აგვისტოს 13:39:30 საათიდან 2015 წლის 4 სექტემბრის 11:53:01 საათამდე დ. ა-ის კუთვნილ სააპონენტო ნომერზე – კონტაქტები არ ფიქსირდება, ხოლო მანამდე და მას შემდეგ ჰქონდა სატელეფონო კავშირი ძირითადად ჰქონდა ა. გ-სთან, გ. გ-სა და ლ. ა-სთან.

ბ. ა-ის კუთვნილ, შპს „...“ ქსელში ჩართულ სააპონენტო ნომერზე ..., 2015 წლის 24 აგვისტოდან 4 სექტემბრის ჩათვლით, აქვს კავშირები ა. გ-სთან, ლ. ა-სთან, გ. გ-სა და რ. ჯ-სთან.

ბ. ა-ის კუთვნილ, შპს „მ-ის“ ქსელში ჩართულ სააპონენტო ნომერზე – განხორციელებული შემავალ-გამავალი ზარებისა და მოკლე ტექსტური შეტყუბინებების ანალიზიდან ირკვევა, რომ 2015 წლის 31 აგვისტოს მას სატელეფონო კონტაქტი აქვს 22:10:40 საათზე – გ. გ-ის კუთვნილ – სააპონენტო ნომერზე, ხოლო 2015 წლის 1 სექტემბერს, 15:47:40, 15:54:47, 16:14:43, 16:21:08 და 16:59:30 საათებზე – ლ. ა-ის კუთვნილ – სააპონენტო ნომერზე.

ბ. ა-ის სააპონენტო ნომრების ანალიზით დასტურდება, რომ 2015 წლის 1 სექტემბერს იგი გამოიმგზავრა ქ.თ-დან და საღამოს საათებში იმყოფება ქ.ქ-ის მომსახურე ანძების დაფარვის ზონაში არსებულ ტერიტორიაზე. ამასთან, ქ.ქ-ში ყოფნისას ბ. ა-ის სააპონენტო ნომრები ფიქსირდება მობილური ოპერატორების სწორედ იმ მომსახურე ანძების დაფარვის ზონაში, სადაც იმყოფებიან რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღურ თავდასხმაში ბრალდებული სხვა პირები. ასევე აღსანიშნავია, რომ 2015 წლის 1 სექტემბრის 20:30 და 20:47 საათების შემდეგ რაიმე სახის კონტაქტი ბ. ა-ის სააპონენტო ნომრებზე არ ფიქსირდება და მას, სავარაუდოდ, ტელეფონები აქვს გამორთული.

2.42. ბრალდებულებმა – რ. ჯ-ემ, ა. გ-ემ, ლ. ა-ემ, დ. ა-ემ, გ. გ-ემ და ბ. ა-ემ უარყვეს რ. ხ-ას ოჯახზე თავდასხმის ფაქტი. რ. ჯ-ემ განმარტა, რომ 2015 წლის 5 სექტემბერს წავიდნენ ოქრომჭედლის სანახავად, რომელიც იმ დღეს გაიცნო ა-სგან. შემდეგ იყო საუბარი მასა და ოქრომჭედელს მორის თუ როდის მოხდებოდა მისი კუთვნილი ოქროს გაყიდვა და ჩაინერა ოქრომ

ჭედლის ნომერი. რ-ის ხიდთან გააჩერეს ტაქსი და წავიდნენ ბ-ის ქუჩის მიმართულებით. ბ-ის ქუჩაზე გადავიდა ა. ფულის გადასახურდავებლად. მანქანიდან გადასული იყო ჯ-ეც, მაგრამ ბანქში არ შესულა. ბანკიდან გამოსულებმა შეუხვიეს ჩიხში, რა დროსაც მათი მანქანა გააჩერა რამდენიმე პოლიციის მანქანამ, გადმოყარეს მანქანებიდან, დაყარეს ძირს, ერთი იარაღი ა-ს ჩაუდეს, მეორე კი – მას. ამ მომენტში ბრალდებულები ყვიროდნენ და ხალხს მოუწოდებდნენ, რომ გადაეღოთ. პოლიციელები შედიოდნენ ბინებში და მოქალაქეებს აშინებდნენ და ტელეფონებს უმოწმებდნენ. რ. ჯ-ის განმარტებით, მასზე პოლიციის მუშაკები ახორციელებდნენ არადამიანურ ფიზიკურ ძალადობას, ემუქრებოდნენ გაუპატიურებითა და ოჯახის წევრების დაჭერით, რის გამოც მან თანხმობა განაცხადა, აღიარებით ჩვენებაზე მოენერა ხელი. ა. გ-ემ განმარტა, რომ 2015 წლის 4 სექტემბერს, შეხვდა რ-ს, რომელმაც უთხრა, რომ ჰქონდა რაღაც პირადი ოქროს ნივთები და აინტერესებდა ხომ არ იცნობდა ვინ-მე იქრომჭედელს, რომელიც ახლობელი იქნებოდა და არ მოატყუებდა არც ფასში და არც – წონაში. ამის შემდეგ დაუკავშირდა ქვისლს – ა. კ-ეს და ჰკითხა, ხომ არ ჰყავდა ნაცნობი ოქრომჭედელი, რომელმაც უთხრა, რომ ჰყავდა ნაცნობი იქრომჭედელი და შეეძლო დახმარება. შემდეგ რ-ს გამოართვა ოქროს ნივთები და დაიტოვა. მივიდნენ, მაგრამ ოქრომჭედელი არ დახვდათ, ამიტომ კ-ემ დაურეკა ოქრომჭედელს და უთხრა, რომ სურდათ მისი ნახვა. ოქრომჭედელმა შეხვედრა დაუთქვა სლოტკლუბ „...-ი“. მივიდა კ., შევიდნენ ტუალეტში და გადასცა გ-ემ ოქრო და გამოართვა ტელეფონის ნომერი. 5 სექტემბერს ჯ-სთან ერთად წავიდა ოქრომჭედელთან, რომელსაც გააცნო რ.. იქიდან ისევ ტაქსით გაემართნენ ბ-ის ქუჩისკენ, სადაც გააჩერებინეს მანქანა ვალუტის გადამცვლელ პუნქტან. უნდოდა ფულის გადახურდავება. გადაახურდავა 200-ლარიანი კუპიურა და დაბრუნდა მანქანაში. დაახლოებით 2 წუთში კი დააკავეს და რაღაც ნივთები ჩაუდეს. მიიყვანეს ს-ში. იქ სცემდნენ, ანამებდნენ და ითხოვდნენ მისგან ყაჩაღობის აღიარებას, რაზეც უარს ამბობდა, ვინაიდან არ ჩაუდენია. ბრალდებულმა ლ. ა-ემ განმარტა, რომ 2015 წლის 5 სექტემბერს იმყოფებოდა ზ-ში, დილით მისმა ბიძაშვილმა დ. ა-ემ დაურეკა და უთხრა მასთან გასულიყო, რადგან დაახლოებით 2-3 კვირის უნახავი ჰყავდა, ტელეფონზეც ვერ დაეკანტაქტა, გათიშული ჰქონდა და წავიდა მასთან სახლში. რკინიგზაზე როცა გადადიოდა, შეხვდნენ ნაცნობი თ. ბ-ის პოლიციის უფროსი და კიდევ ორი კაცი, რომ

ლებმაც განუმარტეს, რომ იყო ნარკოლოგიური შემოწმება. ჩა-
 უტარეს ჩხრეკა. ჩხრეკის შედეგად ამოილეს ფოლგაში გახვეუ-
 ლი წამალი. ოქმის ხელმოწერაზე განაცხადა უარი, ვინაიდან წა-
 მალი მისი არ იყო. დაახლოებით წახევარი საათის მერე ჩასვეს
 მანქანაში და წაიყვანეს. მას არანაირი დანაშაული არ ჩაუდე-
 ნია, მასზე ძალადობდნენ პოლიციელები და აიძულებდნენ ყა-
 ჩაღობის ფაქტის აღიარებას. ბრალდებულმა დ. ა-ემ განმარტა,
 რომ 2015 წლის 5 სექტემბერს იმყოფებიდა სახლში. დაურეკა
 ლ-ს, რომელიც არ ჰყავდა წანახი 2-3 დღე, გამოვიდა ეზოში,
 სახლის უკანა მხარეს ყავას სვამდა და ფიცარზე იყო ჩამომ-
 ჯდარი, როცა სახლში შევარდა ზ-ის პოლიცია. იკითხა, თუ რა
 ხდებოდა, რაზეც ზ-ის პოლიციის უფროსმა ჩაარტყა წიხლი გულ-
 ბერდის არეში, რის გამოც ამოტრიალდა, გაუკრეს ხელ-ფეხი,
 დასვეს ეზოში წინ, უფლებები არ გააცნეს. დაკავებისას სახ-
 ლში იყო მხოლოდ 4 პოლიციელი, ხოლო შემდეგ შევარდა სამ-
 მართველოს სპეცრაზმი. განყოფილებაში პოლიციის მუშაკები
 სცემდნენ, ითხოვდნენ მისგან ყაჩაღობის ფაქტის აღიარებას,
 მერე მოათავსეს „კპზში“, საიდანაც დილით გაათავისუფლეს და
 უთხრეს, რომ არაფერ შუაში იყო ყაჩაღობის ფაქტთან დაკავ-
 შირებით. ბრალდებული თავს უდანაშაულოდ მიიჩნევს და ყა-
 ჩაღობის ფაქტთან ყოველგვარ კავშირს უარყოფს. ბრალდე-
 ბულმა ბ. ა-მ განმარტა, რომ 2015 წლის 9 სექტემბერს მას დაუ-
 რეკა გ. გ-ემ და სთხოვა შეხვედროდა ქ-ში, ა-ს ქუჩაზე. როცა
 მივიდა, რამდენიმე წუთში პოლიცია მივიდა და ორივე დააკა-
 ვეს, გადაიყვანეს სამხარეო მთავარ სამმართველოში, სადაც
 სცემდნენ, აყენებდნენ სიტყვიერ შეურაცხყოფას და ითხოვ-
 დნენ მისგან ყაჩაღობის ფაქტის აღიარებას, შემდეგ კი მოს-
 თხოვეს საქართველოს დატოვება, წინააღმდეგ შემთხვევაში
 დაპირდნენ, რომ ახალ წელს ციხეში გაატარებდა. როცა მის-
 გან რაიმე სახის ინფორმაცია ვერ მიიღეს, გაათავისუფლეს. მან
 გადაწყვიტა თურქეთში წასვლა, რადგან ეშინოდა, მართლა არ
 ჩაესვათ ციხეში. თ-დან დაბრუნების შემდეგ დააკავეს. ბრალ-
 დებულმა გ. გ-ემ განმარტა, რომ 2015 წლის 9 სექტემბერს დაა-
 კავეს, ყაჩაღობაში სდებდნენ ბრალს, თუმცა ის კატეგორიუ-
 ლად უარყოფს ყაჩაღობაში მონაწილეობას. რაც შეეხება ე.წ.
 „ბენდენას“, იგი მისი სახლიდან მოიპარეს პოლიციის მუშაკებ-
 მა და რ. ხ-ას სახლში მიიტანეს, რათა შემდეგ იქიდან ამოელოთ.

2.43. ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების გაანალიზებისა და
 ურთიერთშეჯერების შედეგად საკასაციო პალატა დადასტუ-
 რებულად მიიჩნევს რ. ჯ-ის, გ. გ-ის, ა. გ-სა და ბ. ა-ის მიერ სი-

ცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობითა და ასეთი ძალადობის გამოყენების მუქარით, ჯგუფურად, ბინაში უკანონო შეღწევით, სატრანსპორტო საშუალების წინააღმდეგ და დიდი ოდენობით ნივთის დაუფლების მიზნით, რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის ჩადენის ფაქტს, კერძოდ:

რ. ჯ-ის მიერ გამოძიების ეტაპზე მიცემული აღარებითი ჩვენების ადგილზე შემოწმების მიზნით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს რ. ჯ-ემ მიუთითა ყაჩაღობის დროს გატაცებული, რ. ხ-ას კუთვნილი ავტომობილით ბეტონის კონსტრუქციაზე შეჯახების ადგილი წ-ოს რაიონის სოფელ მ-ის ტერიტორიაზე, სადაც აღმოჩნდა ავტომანქანის პლასტმასის დეტალები, რომლებიც ტრასოლოგიურ-სასაქონლო ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, წარმოადგენს რ. ხ-ას კუთვნილი ავტომანქანის ძრავას დამცავის ქვედა საფარის პლასტმასის შემადგენელ ნაწილებს.

ოქრომჭედელ ე. კ-ის ჩვენებით დასტურდება, რომ 2016 წლის 4 სექტემბერს, ანუ ყაჩაღური თავდასხმიდან ორი დღის შემდეგ, მას დაუკავშირდა ა. გ., რომელმაც სთხოვა დახმარება ოქროს ნივთების რეალიზაციაში და ამ მიზნით სლოტკლუბ „...“ ტუალეტში გადასცა აღნიშნული ოქროს ნივთები. მანვე გააცნო რ. ჯ. და სთხოვა, რომ ამ ოქროს ნივთების რეალიზაციის შედეგად მიღებული თანხა რ. ჯ-სთვის მიეცა. ე. კ-ემ დაადასტურა, რომ მის მიერ გამოძიებისათვის წარდგენილი მოთეთრო ფერის თვლები ა. გ-ის მიერ გადაცემული, სწორედ იმ სამგუმბათიანი ოქროს ბეჭდიდან ამოიღო, რომელიც გამოძიების პროცესში მისთვის წარდგენილ ერთ-ერთ ფოტოსურათზე ხელზე უკეთია დაზარალებულ ნ. ბ-ს. სწორედ აღნიშნული თვლები ამოიცნეს დაზარალებულებმა – რ. ხ-ამ და ნ. ბ-ამ და განმარტეს, რომ ისინი მათი ოჯახიდან ყაჩაღების მიერ გატაცებული ბეჭდის თვლების იდენტური იყო.

2016 წლის 4 სექტემბერს ე. კ-ის, ა. კ-სა და ა. გ-ის სლოტკლუბ „...“ ტუალეტში შეხვედრისა და ა. გ-ის მიერ ე. კ-სათვის ოქროს ნივთების გადაცემის ფაქტი დასტურდება ასევე მოწმე ა. კ-ს ჩვენებით, სლოტკლუბ „...“ ვიდეოკამერების ჩანაწერებითა და მისი დათვალიერების ოქმებით.

ა. გ-ის პირადი ჩხრეკის შედეგად მისგან ამოიღეს რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის დროს გატაცებული ვერცხლის ყელსაბამი, რომელიც ამოიცნო დაზარალებულმა ნ. ბ-მ.

ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის №... და №... დასკვნების მიხედვით, შემთხვევის ადგილზე აღმოჩნდო და და-

ზარალებულ ნ. ბ-ას მიერ გამომძიებლისათვის წარდგენილ ე.წ. „ბენდენაზე“ აღმოჩნდა დაზარალებულ რ. ხ-ს სისხლი და გ. გ-ის ბიოლოგიური მასალა.

ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის №..., №..., №... დასკვნების მიხედვით, რ. ხ-ას საძინებელ ოთახში აღმოჩნდილი რეზინის ხელთათმანის ფრაგმენტზე აღმოჩნდა ბ. ა-სა და დაზარალებულ რ. ხ-ს სისხლი, ასევე ყაჩაღური თავდასხმის დროს გატაცებული, დაზარალებულ რ. ხ-ას კუთვნილი ავტომანქანიდან ამოღებულ ქაღალდის ფრაგმენტზე აღმოჩნდა ბ. ა-ს სისხლი, ხოლო ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის №... დასკვნით დასტურდება, რომ დაზარალებულ რ. ხ-ას მიერ თავის საძინებელ ოთახში, სანილის ლეიბის ქვეშ ნაპოვნ და გამოძიებისათვის წარდგენილ თეთრ რეზინის ხელთათმანის ფრაგმენტზე აღმოჩნდა ბ. ა-სა და დაზარალებულ რ. ხ-ას ბიოლოგიური მასალა.

მობილური ოპერატორებისგან მიღებული დეტალური ინფორმაციების გაანალიზების შედეგად ირკვევა, რომ რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის პერიოდში რ. ჯ-ის მობილური ტელეფონი, რომელშიც მოთავსებული იყო ა. გ-ის სიმბარათი და გ. გ-ს მობილური ტელეფონი, დაფიქსირებულია რ. ხ-ას საცხოვრებელი სახლისა და ყაჩაღობის დროს გატაცებული, მისი კუთვნილი ავტომანქანის აღგილის მომსახურე ან-ძების დაფარვის ზონებში, რაც უტყუარად ადასტურებს აღნიშნულ ტერიტორიაზე მათი ყოფნის ფაქტს.

2.44. საკასაციო პალატა არ იზიარებს მსჯავრდებულ რ. ჯ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ბ-ის პოზიციას იმის თაობაზე, რომ რ. ჯ-ის მონანილეობით საგამოძიებო ექსპერიმენტი სისხლის სამართლის საპროცესო კანონის მოთხოვნათა დარღვევით მიმდინარეობდა, ვინაიდან აღნიშნული არ დასტურდება საქმის მასალებით. ამასთან, საგულისხმოა, რომ საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი ხელმოწერილია როგორც თავად ბრალდებულ რ. ჯ-ის, ასევე ადვოკატ ს. ბ-ის მიერ, რა დროსაც მათ რაიმე განცხადება ან შენიშვნა არ გამოუთქვამთ. ამასთან, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ საგამოძიებო ესქპერიმენტის ოქმს არ აფასებს როგორც რ. ჯ-ის აღიარებით ჩვენებას, ვინაიდან იგი უფლებამოსილია, უარყოს გამოძიებაში მიცემული ინფორმაცია, არამედ იზიარებს მას რ. ჯ-ის ბრალეულობის დამადასტურებელ მტკიცებულებად იმ ნაწილში, რომ მის მიერ მითითებულ ადგილას აღმოჩნდა გატაცებული ავტომანქანის დეტალები, რაც მონმობს მისი იმ ადგილას ყოფნის

ფაქტს.

2.45. პალატა არ იზიარებს მსჯავრდებულ ა. გ-ის ინტერესების დამცველების მითითებას, რომ საქმეში არსებულ ვიდეოჩანაწერში ცეცხლსასროლ იარაღებსა და ნარკოტიკულ საშუალებასთან ერთად, ა. გ-სგან ამოღებული ძენევიც გახსნილი და დაულუქავია, ვინაიდან დაცვის მხარის მიერ წარდგენილ, შეს სამინისტროს ოფიციალურ ვებგვერდზე განთავსებულ ვიდეოჩანაწერში, კადრში დაულუქავი და გახსნილი ჩანს მხოლოდ ა. გ-სა და რ. ჯ-სგან ამოღებული იარაღები და ვაზნები, ასევე – ლ. ა-სგან ამოღებული ნარკოტიკული საშუალება (რაშიც სამივე მათგანი გამართლდა), ხოლო ძვირფასი ნივთები და სხვა ნივთმტკიცებები დალუქულია პაკეტებში.

2.46. უსაფუძვლოა ასევე ა. გ-ის განმარტება, რომ 2015 წლის 1 სექტემბერს ის სტუმრად იმყოფებოდა რ. ჯ-სთან და მობილური ტელეფონი მასთან დარჩა, ვინაიდან მობილური ოპერატორებისგან გამოთხოვნილი ინფორმაციით დასტურდება, რომ 2015 წლის 1 სექტემბრის 21:31:15 საათიდან 2015 წლის 2 სექტემბრის 22:57:17 საათამდე დროის მონაკვეთში ა. გ-ეს აქვს სატელეფონო კონტაქტი თავის მშობლებსა და ქვისლთან. გარდა ამისა, დროის მითითებულ მონაკვეთში ა. გ-ეს სატელეფონო კონტაქტები აქვს საზღვარგარეთის სააპონენტო ნომერთან – ..., რომელიც ეკუთვნის მის მეულეეს. ამდენად, პალატას დადასტურებულად მიაჩნია, რომ დროის ამ პერიოდში ა. გ. თვითონ სარგებლობდა მობილური ტელეფონით.

2.47. დაუსაბუთებელია რ. ჯ-სა და ა. გ-ის დამცველების პოზიცია იმ ნაილშიც, რომ საგამოძიებო მოქმედებები, მათ შორის ა. გ-ის პირადი ჩხერეკა, ჩატარებულია საპროცესო კანონმდებლობის უხეში დარღვევებით, ვინაიდან ასეთი არ იკვეთება არც საქმის მასალებით და არც დაცვის მხარეს წარმოუდგენია აღნიშნულის დამადასტურებელი რაიმე მტკიცებულება.

2.48. უსაფუძვლოა მსჯავრდებულ გ. გ-ის განმარტება, რომ თითქოს, პოლიციის თანამშრომლებმა გ. გ-ის საცხოვრებელი პინის ჩხერეკისას მოიპოვეს მისი კუთვნილი „ბენდენა“, რომელიც მიიტანეს და დადეს შემთხვევის ადგილზე, ვინაიდან აღნიშნული „ბენდენა“ ალბეჭდილია 2015 წლის 2 სექტემბერს შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას გადაღებულ ფოტოებზე, რასაც ამ საგამოძიებო მოქმედებაში მონაწილე პირებიც ადასტურებენ.

2.49. პალატა არ იზიარებს ასევე ბ. ა-ის პოზიციას, რომ მისი ბრალდება ეფუძნება ერთადერთ მტკიცებულებას და მას ყაჩა-

ლობაში მონაწილეობა არ მიუღია, ვინაიდან ბ. ა-ის ბრალეულობა უტყუარადაა დადასტურებული მტკიცებულებათა ერთობლიობით, კერძოდ: რ. ხ-ას სახლიდან ამოღებულ ხელთაომანის ფრაგმენტზე აღმოჩენილი სისხლისა და ბიოლოგიური მასალის გენეტიკური პროფილი იდენტურია ბ. ა-ის გენეტიკური პროფილისა; რ. ხ-საგნ გატაცებული ავტომანქანიდან ამოღებულ ქალალდის ფრაგმენტზე აღმოჩენილი სისხლის გენეტიკური პროფილი იდენტურია ბ. ა-ის გენეტიკური პროფილისა; ა-ის კავშირს ჩადენილ ყაჩაღობაში ამყარებს ასევე მობილური ოპერატორებიდან მიღებული ინფორმაცია, რომლითაც დასტურდება, 2015 წლის 24 აგვისტოდან 4 სექტემბრის ჩათვლით პერიოდში მისი კავშირები ყაჩაღობაში ბრალდებულ სხვა პირებთან. პალატა მიუთითებს, რომ ისეთი წონადი მტკიცებულებები, როგორიცაა გენეტიკური ექსპერტიზის დასკვნები, რომლებითაც უტყუარადაა დადასტურებული ა-ის შემთხვევის ადგილზე ყოფნის ფაქტი, მით უმეტეს იმ ფონზე, როცა რაიმე დამაჯერებელი არ გუმენტი კვალის სხვა ვითარებაში დარჩენისა მსჯავრდებულს არ წარმოუდგენია, საკმარისია ბრალის გონივრულ ეჭვს მიღმა სამტკიცებლად.

2.50. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, პალატა მიიჩნევს, რომ დაცვის მხარის პოზიცია რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის ეპიზოდში რ. ჯ-ის, გ. გ-ის, ა. გ-სა და ბ. ა-ის უდანაშაულობის შესახებ დაუსაბუთებელია, ვინაიდან ეწინააღმდეგება საქმის არსებითი განხილვის სხდომაზე სისხლის სამართლის საპროცესო კანონის მოთხოვნათა დაცვით გამოკვლეულ ურთიერთშეჯერებულ და უტყუარ მტკიცებულებებს.

2.51. რაც შეეხება დ. ა-სა და ლ. ა-ეს, სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეულ მტკიცებულებათა ანალიზისა და ურთიერთშეჯერების შედეგად, საკასაციო პალატა მივიდა დასკვნამდე, რომ მათი მსჯავრდების ნაწილში გასაჩივრებული განაჩენი უნდა გაუქმდეს შემდეგ გარემობათა გამო:

2.52. საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ. აღნიშნული კონსტიტუციური დებულება წარმოადგენს სამართლებრივი სახელმწიფოს ერთ-ერთ საფუძველს, განამტკიცებს უდანაშაულო პირის მსჯავრდების თავიდან აცილების მნიშვნელოვან, საყოველთაოდ აღიარებულ პრინციპს – „*in dubio pro reo*“, რომლის თანახ-

მად, დაუშვებელია პირის მსჯავრდება საეჭვო ხასიათის ბრალ-დებების საფუძველზე და, ამდენად, სისხლისსამართლებრივი დევნის პროცესში ადამიანის უფლებების დაცვის მნიშვნელოვან გარანტიას ქმნის. კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 პუნქტიდან გამომდინარე, მტკიცებულებითი სტანდარტი ვალდებულებას აკირკებს სასამართლოს, რომ სათანადოდ შეაფასოს მტკიცებულებები, სამართლიანად გადაჭრას სამხილებს შორის არსებული წინააღმდეგობები და ამ პროცესში წარმოშობილი ყოველგვარი გონივრული ეჭვი გადაწყვიტოს ბრალდებულის უდანაშაულობის, მისი თავისუფლების სასარგებლოდ.¹

2.53. ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, ყოველი პირი, ვისაც ბრალად ედება სისხლის სამართლის დანაშაულის ჩადენა, ითვლება უდანაშაულოდ, ვიდრე მისი ბრალეულობა არ დამტკიცდება კანონის შესაბამისად. განაჩენი უნდა ემყარებოდეს საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა თავისუფალ შეფასებას, დასკვნებს, რომლებიც გამომდინარეობს ფაქტობრივი გარემოებებიდან და მხარეების მიერ წარდგენილი მოსაზრებებიდან. მტკიცება შეიძლება გამომდინარეობდეს საკამარისად ნათელი და დასაბუთებული დასკვნების ან ფაქტის თაობაზე გაუქარწყლებელი ვარაუდების ერთობლიობიდან.²

2.54. გასაჩივრებული განაჩენით ლ. ა-ის მსჯავრდება უმეტესად ეფუძნება იმ ფაქტობრივ გარემოებას, რომ მისი საცხოვრებელი ბინიდან ჩხრეკის შედეგად ამოიღეს რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმის დროს გატაცებული „NOKIA“-ს ფირმის მობილური ტელეფონის ყუთი, რომელზეც დატანილი იმეიკოდი დაემთხვა დაზარალებულ ნ. ბ-ს მიერ თავისი დისტვის – მ. ბ-სთვის ნაჩუქარ „NOKIA“-ს ფირმის მობილური ტელეფონის იმეიკოდს.

2.55. სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მოთხოვნებიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისას ხელმძღვანელობს გონივრულ ეჭვს მიღმა

¹ საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაელ საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“.

² იხ. El Masri v The Former Yugoslav Republic of Macedonia №39630/09, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს 2012 წლის 13 დეკემბრის გადაწყვეტილება და Hassan v The UK №29750/09, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს 2014 წლის 16 სექტემბრის გადაწყვეტილება.

სტანდარტით, რაც ამავე კოდექსის მე-3 მუხლის მე-13 ნაწილის თანახმად, ნარმოადგენს ისეთი მტკიცებულებების ერთობლიობას, რომელიც ობიექტიურ პირს დაარწმუნებდა პირის ბრალეულობაში. საკასაციო პალატისთვის, როგორც ობიექტური დამკვირვებლისთვის, არ არის სარწმუნო ყაჩაღობისას მობილური ტელეფონის ცარიელი ყუთის გატაცება და შემდგომ მისი სამი დღის განმავლობაში საცხოვრებელ სახლში შენახვა, რის გამოც მიაჩნია, რომ ასეთი მტკიცებულებების საფუძველზე პირის მსჯავრდება არ აქმაყოფილებს საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილ მაღალ სამართლებრივ სტანდარტს.

2.56. ლ. ა-ის ბრალეულობის დასაძასტურებლად საკმარისი არ არის ნივთიერებათა, მასალათა, ნაკეთობათა და მცენარეთა ექსპერტიზის №... დასკენა (რომლითაც დადგენილია, რომ ავტომობილის „WOLKSWAGEN CC SPORT 2009“, სახ. №..., უკანა მარცხენა სავარძლის საზურგიდან და დასაჯდომიდან, უკანა მარჯვენა სავარძლის საზურგიდან და დასაჯდომიდან, წინა მარჯვენა სავარძლის საზურგიდან და დასაჯდომიდან, წინა მარცხენა სავარძლის დასაჯდომიდან ამოლებულ მოლურჯო, არათანაბრად შეღებილ ბამბის ბოჭკოებს აქვთ საერთო გვარობრივი კუთვნილება ექსპერტიზაზე წარდგენილ ლ. ა-ის, დ. ა-ის, რ. ჯ-სა და ა. გ-ის ჯინსის შარვლების ქსოვილების ლურჯი ნართის შემადგენელ შესაბამის ბოჭკოებთან), ვინაიდან მოწმის სახით დაკითხულმა ექსპერტმა 6. ა-მა განმარტა, რომ ლ. ა-ის, დ. ა-ის, რ. ჯ-სა და ა. გ-ის ჯინსის შარვლების ქსოვილების შემადგენელი მოლურჯო ფერის, არათანაბრად შეღებილი ბამბის ბოჭკოები, რომლებიც შეღებილია ინდიგოიდური სალებავებით, არის ფართოდ გავრცელებული და ამ კონკრეტულ შემთხვევაში არ გააჩნიათ საიდენტიფიკაციო მნიშვნელობა.

2.57. რაც შეეხება მობილური ოპერატორებისგან მიღებულ ინფორმაციას, რომლის თანახმადაც, 2015 წლის 15 აგვისტოდან 5 სექტემბრის ჩათვლით, ლ. ა-ეს აქეს ინტენსიური კავშირი ა. გ-სთან, რ. ჯ-სთან, გ. გ-სთან, დ. ა-სა და ბ. ა-სთან, პალატა მიუთითებს, რომ მისი კავშირები შესაძლოა, გამხდარიყო მისი ბრალის გამამყარებელი მტკიცებულება სხვა, მტკიცებულებებთან ერთობლიობაში, ცალკე აღებული პირის კავშირი სხვა ბრალდებულებთან კი ვერ გახდება მისი კონკრეტულ დანაშაულებრივ ქმედებაში მონაწილეობის დამადასტურებელი გარემოება.

2.58. რაც შეეხება მსჯავრდებულ დ. ა-ს, მისი მსჯავრდება ძირითადად ეფუძნება ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის №... დასკვნას, რომლის თანახმადაც, დაზარალებულ რ. ხ-ას დე-

დის, ნ. ბ-ის მიერ მათი საცხოვრებელი სახლის ეზოში ნაპოვნ პოლიეთოლენის პარკში მოთავსებული ტანსაცმლიდან ჯინსის შარვალზე, ქამარსა და მაისურზე აღმოჩნდა დ. ა-ს ბიოლოგიური მასალა.

2.59. საკასაციო პალატა დაეთანხმებოდა გასაჩივრებული განაჩენის მოტივაციას (მიზრნევდა მას დ. ა-ის ბრალეულობის უტყუარ მტკიცებულებად), რომ არა თავად იმ მტკიცებულების (რომლის საფუძველზეც ჩატარდა ბიოლოგიური ექსპერტიზა) მოპოვებასთან დაკავშირებული გარემოებები, კერძოდ:

ადგილმდებარეობისა და ტანსაცმლის დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ 2015 წლის 24 ოქტომბერს ჩატარდა ხს-რაიონის სოფელ მ-ში დაზარალებულ რ. ხ-ას ეზოს დათვალიერება, რა დროსაც დათვალიერებაში მონაწილე პირები, ნ. ბ-ის მითითებით, გავიდნენ რ. ხ-ას საკარმიდამო ეზოში სამხრეთ-აღმოსავლეთის მხარეს, რომელსაც ესაზღვრება დ. ბ-ის ეზო, სადაც ნ. ბ-ემ მიუთითა ლითონის კონსტრუქციის ღობესთან, მინაზე დადგებულ მოყვითალო-მომწვანო პოლიეთოლენის პარკზე და აღნიშნა, რომ ეს პარკი იმ დღეს აღმოაჩინა (სხვა ნივთებთან ერთად პარკში აღმოჩნდა მაისური და ჯინსის შარვალი, რომელზეც დ-ი ა-ის გენეტიკური მასალა ამოვიდა).

საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას, რომ იმ ვითარებაში, როდესაც შემთხვევიდან გასულია დაახლოებით 52 დღე და ამ დროის განმავლობაში შემთხვევის ადგილი ფაქტობრივად ორჯერ დათვალიერდა, ერთხელ, შემთხვევის დღეს – საპოლიციო ძალის მონაწილეობით, მეორედ კი – რ. ჯ-ის მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს, ბუნებრივია, ჩნდება ეჭვი მოპოვებული მტკიცებულების უტყუარობის შესახებ. ამ ეჭვს კიდევ უფრო აძლიერებს დაცვის მხარის მიერ სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვისას წარმოდგენილი, დამოუკიდებელი სასამართლო ექსპერტიზის ცენტრ „ვექტორი“ მიერ გაცემული ტექნიკური ექსპერტიზის №... დასკვნა, რომლის შეფასების შედეგად პალატას მიაჩნია, რომ 2015 წლის 6 სექტემბერს ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს გადაღებულ №10 და №11 ფოტოსურათებზე რ. ჯ. აღბეჭდილია სწორედ იმ ადგილზე, სადაც 2015 წლის 24 ოქტომბერს მონმებ ხ. ბ-ემ აღმოაჩინა ცელლოფნის პარკი (ფოტოსურათები №7 და №8), რომელიც, ბუნებრივია მაშინ (საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს) შემჩნეული უნდა ყოფილიყო.

ამდენად, წარმოშობილი ეჭვი არის გონივრული და პალატა

სავალდებულოდ წყვეტს მას ბრალდებულის სასარგებლოდ.

2.60. რაც შეეხება მოპილური ოპერატორებიდან მიღებული ინფორმაციას, დ. ა-ის კუთვნილ, შპს „...“ ქსელში ჩართულ სააბონენტო ნომერზე ... განხორციელებული შემავალ-გამავალი ზარებისა და მოკლე ტექსტური შეტყობინებების ანალიზიდან ირკვევა, რომ 2015 წლის 25 აგვისტოს 13:39:30 საათიდან 2015 წლის 4 სექტემბრის 11:53:01 საათამდე დ. ა-ის კუთვნილ სააბონენტო ნომერზე – კონტაქტები არ ფიქსირდება. ამდენად, რაიმეს მტკიცება აღნიშნული ინფორმაციით შეუძლებელია. რაც შეხება იმ ფაქტს, რომ მითითებულ პერიოდამდე და მას შემდეგ დ. ა-ეს ჰქონია სატელეფონო კავშირი ა. გ-სთან, გ. გ-სა და ლ. ა-სთან, პალატა განმეორებით მიუთითებს, რომ მოცემულ შემთხვევაში ასეთი ინფორმაცია დამოუკიდებლად ვერ იძლევა რაიმეს მტკიცების საფუძველს.

2.61. მასალათა, ნაკეთობათა და მცენარეთა ექსპერტიზის №... დასკვნა (რომლითაც დადგენილია, რომ ავტომობილის „WOLKSWAGEN CC SPORT 2009“, სახ. №..., უკანა მარცხენა სავარძლის საზურგიდან და დასაჯდომიდან, უკანა მარჯვენა სავარძლის საზურგიდან და დასაჯდომიდან, წინა მარჯვენა სავარძლის საზურგიდან და დასაჯდომიდან, წინა მარცხენა სავარძლის დასაჯდომიდან ამოღებულ მოლურჯო, არათანაბრად შეღებილ ბამბის ბოჭკოებს აქვთ საერთო გვარობრივი კუთვნილება ექსპერტიზაზე წარდგენილ ლ. ა-ის, დ. ა-ის, რ. ჯ-სა და ა. გ-ის ჯინსის შარვლების ქსოვილების ლურჯი ნართის შემადგენელ შესაბამის ბოჭკოებთან) ექსპერტ ნ. ა-ის განმარტების გათვალისწინებით, რომ ჯინსის შარვლის ქსოვილის შემადგენელი მოლურჯო ფერის, არათანაბრად შეღებილი ბამბის ბოჭკოები, რომლებიც შეღებილია ინდიგოიდური საღებავებით, არის ფართოდ გავრცელებული და ამ კონტაქტულ შემთხვევაში არ გააჩნიათ საიდენტიფიკაციო მნიშვნელობა, ასევე არ არის საკმარისი საფუძველი დ. ა-ის ბრალეულობის დასადასტურებლად.

2.62. რაც შეეხება ამოცნობის ოქმებს, რომელთა თანახმადაც, რ. ხ-ამ ამოიცნო ლ. ა. და დ. ა. და განმარტა, რომ მათ შემთხვევამდე რამდენიმე ხნით ადრე პერიოდულად ხედავდა ქ.ქ-ში, თავისი სამუშაო ოფისის მიმდებარე ტერიტორიაზე, ლ. ა. ასევე ნანახი ჰყავს თავისი საცხოვრებელი სახლის წინ „BMW“-ს მარკის ავტომანქანით გადაადგილებისას, პალატა მიუთითებს, რომ აღნიშნული არის არაპირდაპირი მტკიცებულება, რაც შეიძლება ამყარებდეს ბრალდებას, მაგრამ მისი იურიდიული ძალის გათვალისწინებით, იგი დამოუკიდებლად ვერ დაადასტუ-

რეპს პირის ყაჩაღურ თავდასხმაში მონაწილეობის ფაქტს.

2.63. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ დ. ა-სა და ლ. ა-ის მსჯავრდება არ ეფუძნება უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რის გამოც ისინი უნდა გამართლდნენ რ. ხ-ას ოჯახზე ყაჩაღური თავდასხმისათვის წარდგენილ ბრალდებაში.

3. და ბოლოს, საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს მსჯავრდებულთა განცხადებებზე, რომ ისინი სამართალდამცავი ორგანოს წარმომადგენელთა მხრიდან გახდნენ არაადამინაური მოპყრობის მსხვერპლი და მიუთითებს, რომ მოცემული სისხლის სამართლის საქმის განხილვის ფარგლებში, სათანადო გამოძიებისა და მტკიცებულებების გარეშე, პალატა მოკლებულია შესაძლებლობას, თავად შეაფასოს აღნიშნული საკითხი, თუმცა, იმედოვნებს, რომ სამართალდამცავი ორგანოების მხრიდან მოხდება საკითხის სათანადოდ შესწავლა და შესაბამისი რეაგირება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულების – ბ. ა-სა და გ. გ-ის, მსჯავრდებულ რ. ჯ-ის ადვოკატის – ს. ბ-ის, მსჯავრდებულ ა. გ-ის ადვოკატების – მ. გ-სა და მ. რ-ის საკასაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდეს.

2. მსჯავრდებულ ლ. ა-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

3. მსჯავრდებულ დ. ა-ის ადვოკატების – ა. ა-სა და ს. ბ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

4. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 24 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

მსჯავრდებული ლ. ა. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალდებაში (რ. ხ-ას ეპიზოდი).

მსჯავრდებულ ლ. ა-ეს საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით (კ.

ფ-ის ეპიზოდი) განესაზღვროს 10 წლით თავისუფლების აღკვე-
თა.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად,
გაუქმდეს ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 31
ივნისის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი. საქართვე-
ლოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, ბოლო გა-
ნაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქას წინა განაჩენით და-
ნიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 1 წლით თავისუფლე-
ბის აღკვეთა და საბოლოოდ ლ. ა-ს სასჯელის სახით განესაზ-
ღვროს 10 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდა აუთ-
ვალოს 2015 წლის 5 სექტემბრიდან.

მსჯავრდებული დ. ა. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გა-
მართლდეს საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის
„ბ“, „გ“ და მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ
ბრალდებაში.

დ. ა. დაუყოვნებლივ გათავისუფლდეს სასამართლო სხდო-
მის დარბაზიდან.

გამართლებულ დ. ა-ეს განემარტოს, რომ უფლება აქვს, სა-
ქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე
მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება.

5. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2017 წლის 24 მაისის განაჩენი სხვა ნაწილში
დარჩეს უცვლელად.

6. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**განაჩენი ცვლილების შეტანა და მსჯავრდებულის
გამართლებას საქართველოს სისხლის სამართლის
კოდექსის 177-ე მუხლით ნარდგენილ პრალიტების**

**განაჩენი
საქართველოს სახელით**

№584ა-17

7 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. გვენეტაძე,
კ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ბ. ბ-ის
ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ჭ. მ-ის საკასაციო საჩივა-
რი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თელავის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 9 იანვრის
განაჩენით ბ. ბ., – ... ნასამართლევი, – ცნობილ იქნა დამნაშა-
ვედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“
ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ბ“, „დ“ ქვეპუნქტებით, სსკ-
ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე
მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და სსკ-ის 19.177-ე მუხ-
ლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ბ“,
„დ“ ქვეპუნქტებით.

2. სასამართლომ დაადგინა:

ბ. ბ. თელავის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 11 დე-
კემბრის განაჩენით ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს
სსკ-ის 177-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და მიე-
სავა – თავისუფლების აღკვეთა სამი წლით, რაც საქართველოს
სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით,
იმავე გამოსაცდელი ვადით;

ბ. ბ-ემ 2016 წლის მარტში უკანონდ შეაღწია ა-ის რაიონის
სოფელ – ა-ში, გ. ხ-სა და ე. ჯ-ის საცხოვრებელი სახლის ეზოში
და ამავე ეზოში მდებარე სარდაფში, საიდანაც მართლსაწინა-
აღმდეგო მისაკუთრების მიზნით დაეუფლა „ბელარუსის“ მო-
დელის ტრაქტორის უკანა ორ სათადარიგო საბურავს, ორ შემ-

დუღებელ აპარატს, ხოლო ეზოში მდგარი „ბელარუსის“ მოდელის ტრაქტორიდან მოხსნა და მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ფარულად დაეუფლა ტრაქტორის ელექტრომაშუქს. ასევე, საცხოვრებელი სახლის ეზოდან ბ. ბ., გარდა ზემოაღნიშნული ნივთებისა, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით ფარულად დაეუფლა შესადუღებელი აპარატის სადგამისაბმელის ერთ საბურავს;

ბ. ბ-მ 2016 წლის მარტში უკანონოდ შეაღწია ა-ის რაიონის სოფელ – ა-ში, ო. ლ-ის საცხოვრებელი სახლის ეზოში, საიდანაც მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ფარულად დაეუფლა ო. ლ-ის კუთვნილ ორ საბურავს დისკით, ავტომობილის მექანიკურ ამწევსა და ძალაყინს.

ბ. ბ-ემ 2016 წლის 27 აპრილს უკანონოდ შეაღწია ა-ის რაიონის სოფელ – ა-ში, გ. ხ-სა და ე. ჯ-ის საცხოვრებელი სახლის ეზოში, რა დროსაც შეეცადა, ეზოში მდგარი „ბელარუსის“ მოდელის ტრაქტორიდან მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით დაუფლებოდა ტრაქტორის ნინა ორ საბურავს, ძრავას გამაგრილებელი წყლის ავზის საბურავსა და 9 ჭანჭიკს, რაც მან ვერ განახორციელა, ვინაიდან იგი დააკავეს შსს ა-ს რაიონული სამმართველოს თანამშრომლებმა.

2. ბ. ბ-ეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ბ“, „დ“ ქვეპუნქტებით მიესაჯა – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლითა და 6 თვით; საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლითა და 6 თვით, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ბ“, „დ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლითა და 6 თვით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ბ“, „დ“ ქვეპუნქტებით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქა დანარჩენი სასჯელები და დანაშაულთა ერთობლიობით ბ. ბ-ეს მიესაჯა – 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა ბ. ბ-ის მიმართ თელავის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 11 დეკემბრის განჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი – 3 წელი;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად,

ახლად დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა ბ. ბ-ის მიმართ წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ბ. ბ-ეს მიესაჯა – 5 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

ბ. ბ-ეს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2016 წლის 27 აპრილიდან.

4. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა ბ. ბ-ემ და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ჯ. მ-მა.

5. აპელანტებმა ითხოვეს თელავის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 9 იანვრის განაჩენის გაუქმება და ბ. ბ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენით თელავის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 9 იანვრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

7. კასატორი – მსჯავრდებულ ბ. ბ-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ჯ. მ. საკასაციო საჩივარში აღნიშნავს, რომ ნივთიერი მტკიცებულებების ამოცნობის ოქმები 3.5 – დან – 3.21-ის ჩათვლით (მტკიცებულებათა ნუსხაში მითითებული), რომლებითაც დაზარალებულებმა ამოცნება ნივთები (როგორც მათი საკუთრება), დაუშვებლად არის ცნობილი. გამოძიებისას არჩატარებულა პირადი ჩერქევა, ნივთების ამოცნობა, დაქტილოსკოპიური ექსპერტიზა. სააპელაციო სასამართლომ ქურდობის მცდელობა დადგენილად ჩათვალა ორი გამომძიებლის – ა. ც-სა და ზ. ბ-ის არათანმიმდევრულ ჩვენებებისა და ე. ჯ-ის ირიბ ჩვენებაზე დაყრდნობით. რაც შეეხება საბურავებს, ისინი ბ. ბ-ეს არც მოუხსნია და არც მისი მართლსაწინააღმდეგო მითვისება უცდია. მისი დამადასტურებელი უტყუარი მტკიცებულება არ არსებობს. საბურავების სიმძიმის გათვალისწინებით, მის წალებას საშუალო ძალის მქონე ადამიანი ვერ შეძლებდა. გამოძიების მიერ ბ. ბ-ის საცხოვრებელი ბინიდან და დამხმარე სათავსოდან ამოღებული ნივთები არის მისი ოჯახის საკუთრება. სასამართლომ არ მიუთითა, თუ რომელი მტკიცებულებით დასტურდებოდა, რომ ბ. ბ-ის ოჯახს საკუთრებაში არ შეიძლებოდა ჰქონდა ფუტკრის გადასაზიდი ლაფეტი და შესაბამისად – საბურავები.

8. დაცვის მხარის მითითებით, სააპელაციო პალატამ არასწორად განმარტა საქართველოს სსსკ-ის 125-ე მუხლის (და-

ვალიერება) მიზნები; არ არის დადგენილი, ო. ლ-მ როდის დაკარგა ნივთები. ბ. ბ-ის დაკავებამდე მას არსად განუცხადებია რა ნივთები დაეკარგა და აღწიშნულის დადგენა აუცილებელია სასამართლოს მხრიდან სს დევნის ხანდაზმულობის შესაფასებლად.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობის გარეშე განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ბ. ბ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ჯ. მ-ის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს იმ ნაწილში, რომ მსჯავრდებულმა ბ. ბ-ემ ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ, „დ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული ქმედება. საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ექვს მილმა ადასტურებს ბ. ბ-ის მიერ ქურდობის მცდელობის ჩადენას, კერძოდ:

3. დაზარალებულ ე. ჯ-ის მიერ პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე მიცემული ჩვენებით დგინდება, რომ ცხოვრობს ა-ს რაიონის სოფელ მ-ში მეუღლესთან – გ. ხ-სთან ერთად. მოწმის ჩვენებით, ოჯახს საკუთრებაში ჰყავს ტრაქტორი. 2016 წლის 15 მარტს მან აღმოაჩინა, რომ სახლიდან იკარგებოდა სხვადასხვა ნივთი; ყოველდღიურად ეზოში მდგარი ტრაქტორიდან დაუდგენელი პირი(ები) იპარავდნენ სხვადასხვა ნაწილს. დაზარალებულმა განმარტა, რომ მოპარული იყო ტრაქტორის უკანა ორი საბურავი, ტრაქტორის ნაწილები და ელექტროშესაღუდებელი აპარატები. მოწმემ განაცხადა, რომ 2016 წლის 27 აპრილს, გამთენისას, დაახლოებით ექვს საათზე (შვიდი საათი იქნებოდა დაწყებული), ეზოდან შემოესმა ხმაური, რადროსაც გამოვიდა ეზოში და დაინახა პოლიციის თანამშრომლები – ა. ც. და ზ. ბ., რომლებსაც ეცვათ პოლიციის ფორმა. ეზოში დაკავებული დახვდა ბ. ბ-ე, რის შემდეგ იგი შეტრუნდა სახლში და უკან გამოვიდა მეუღლესთან ერთად. ამ დროს ადგილზე მოვიდნენ პოლიციის სხვა თანამშრომლებიც. ე. ჯ-მა განმარტა, რომ ეზოში გამოსვლისას დაინახა, რომ ტრაქტორის წი-

ნა ორი საბურავი იყო მოხსნილი და იქვე ეყარა; ასევე დაინახა იქვე დაყრილი ჭანჭიკები და ტრაქტორის სიახლოვეს დაგდებული ბ. ბ-ის ქურთუკი, საიდანაც პოლიციის თანამშრომლებმა ამოიღეს ჭანჭიკები და ტრაქტორის რადიატორის ხუფი. ე. ჯ-მა დასმულ კითხვაზე უბასუხა, რომ ტრაქტორის სიახლოვეს ასევე ეგდო საბურავის მოსახსნელი ქანჩი. ე. ჯ-ის განმარტებით, მან პოლიციის განყოფილებაში მონაწილეობა მიიღო სხვადასხვა ნივთის დათვალიერებაში, რა დროსაც დაათვალიერეს მისი კუთვნილი ნივთები, ვინაიდან ეს ნივთები მას ეკუთვნის მრავალი წელია და მათი ცნობა არ გასჭირება.

4. ე. ჯ-ის ჩვენებით დგინდება, რომ მისი საცხოვრებელი სახლის ეზოში მდებარე ე.წ „სარაიიდან“ ფარულად დაუფლებული ტრაქტორის ორი დიდი საბურავის ფასია 1500 ლარი, ე.წ. „საკის“ – 200 ლარი, ორი ელექტრო შემდუღებლის ჯამში – 1600 ლარი, საწვავის ტუმბოს ფასია 150 ლარი, ზეთის ტუმბოსი – 120 ლარი, ჰაერის ტუმბოსი – 80 ლარი, ე.წ. მაგნიტის ფასია 50 ლარი, ტრაქტორის ნინა მაშუქის – 15 ლარი. მოწმემ განმარტა, რომ ტრაქტორის პატარა საბურავების ფასი ჯამში შეადგენს 400 ლარს, ე.წ. ბიზონის 9 ჭანჭიკის ფასია 45 ლარი, ხოლო ძრავას გამაგრილებელი წყლის აზის საფარებლის ფასი – 15 ლარი.

5. მოწმე გ. ხ-ის ჩვენებით დგინდება, რომ ცხოვრობს ა-ის რაიონის სოფელ მ-ში მეუღლესთან – ე. ჯ-თან ერთად. ოჯახს საკუთრებაში ჰყავს „ბელარუსის“ მარკის ტრაქტორი, რომელიც დგას მათვე სახლის ეზოში. მოწმის განმარტებით, 2016 წლის 27 აპრილს, დილით, ეზოდან შემოესმა ხმაური, რა დროსაც მეუღლესთან ერთად საცხოვრებელი სახლის ეზოში გავიდა და დაინახა პოლიციის თანამშრომლები, რომლებსაც ბ. ბ. ჰყავდათ დაკავებული. მოწმემ განაცხადა, რომ ეზოში მდგარ ტრაქტორზე მოხსნილი იყო საბურავები, რაც ეყარა ადგილზე. მისი განმარტებით, 2016 წლის 27 აპრილამდე ტრაქტორიდან ასევე მოპარული იყო სხვა ნანილებიც, რაც სწორედ ბ. ბ-ს ჰქონდა მოპარული. გ. ხ-ემ ჩვენების მიცემის დროს განმარტა, რომ მოპარული იყო ორი შემდუღებელი („სვარკის“) აპარატი, ტრაქტორის პატარა და დიდი საბურავები, დაბალი ნნევის ტუმბო და სხვა ნანილები; ტრაქტორს მოხსნილი ჰქონდა თითქმის ყველა ნანილი. გ. ხ. მონაწილეობდა სხვადასხვა ნივთის დათვალიერებაში, რა დროსაც მისი კუთვნილი ნივთები დათვალიერდა. მათი ცნობა არ გასჭირება. მოწმემ განაცხადა, რომ მას ბოლო წლებია, მხედველობა აქვს დაქვეითებული და თითქმის ვერაფერს ხედავს. ადვოკატის შეკითხვაზე – კონკრეტულად სად იჯდა ბ. ბ.

სასამართლო სხდომის დარბაზში, მოწმემ უპასუხა, რომ იგი დარბაზში პ. ბ-ს ვერ ხედავს მხედველობის პრობლემების გა-მო. ასევე, განმარტა, რომ დათვალიერების დასრულების შემ-დეგ მას არ წაუკითხავს სათანადო ოქმები, ვინაიდან ვერაფერს ხედავდა.

6. გამომძიებელმა ზ. ბ-მა დაადასტურა მის მიერ და მისი მო-ნანილეობით ჩატარებული საგამოძიებო და საპროცესო მოქმე-დებების სისწორე და კანონთან შესაბამისობა. მოწმემ განმარ-ტა, რომ 2016 წლის 27 აპრილს, გამთენისას, შესასრულებლად დაწერა პ. ნ-ის პატაკი, რომელშიც მითითებული იყო, რომ ა-ის რაიონის სოფელ – ა-ში, გ. ხ-ის საცხოვრებელი სახლის ეზოში მდგარი „ბელარუსის“ მარკის ტრაქტორიდან საბურავებს ხსნი-და პ. ბ.. აღნიშნულის საფუძველზე დაიწყო გამოძიება და ა. ც-თან ერთად გაემართა პატაკში მითითებულ მისამართზე. მოწ-მის განმარტებით, ადგილზე მისვლისას მათ შეამჩნიეს, რომ ეზოში მდგარ ტრაქტორს ქურდავდა პ. ბ., კერძოდ, ხსნიდა ნა-წილებს. გამომძიებლებმა დაინახეს, რომ პ. ბ-ს მოხსნილი ჰქონ-და ტრაქტორის წინა ორი საბურავი, რომელთაგან ერთ-ერთი ეჭირა ხელში და მოძრაობას იწყებდა ჭიშკრის მიმართულებით, რა დროსაც პ. ბ-ემ შეამჩნია ისინი, დააგდო საბურავი და შეეცა-და გაქცევას. როდესაც პ. ბ. შეეცადა გაქცევას, ა. ც-მა მას ხე-ლი ჩაავლო ქურთუები, პ. ბ-ემ გაიხადა ქურთუები და გაიქა-ეზოში არსებული „სარაიის“ მიმართულებით. მას კვლავ დაე-დევნა ა. ც. და ადგილზე დააკავა. მოწმის განმარტებით, პ. ბ-ის დაკავების შემდგომ ეზოში გამოვიდა ე. ჯ., ხოლო მოგვიანებით – მისი მეულლე გ. ხ.. მოწმის ჩვენებით, პ. ბ-ის დაკავების ოქმი მან შეადგინა ადგილზე, რის შემდეგაც დაკავებული პოლიციის განყოფილებაში გადაიყვანა, დაბრუნდა ადგილზე და ე. ჯ-სა და ექსპერტის მონაწილეობით დაათვალიერა შემთხვევის ად-გილი. დათვალიერების დროს ამოიღეს: პ. ბ-ის ზედნაცვამი ქურ-თუები, ორი ქანი, ქანის მილი, ე.ნ. ბიზონის ჭანჭიკები და ტრაქ-ტორის წინა საბურავები.

7. მოწმე ა. ც-მა განმარტა, რომ მუშაობს შინაგან საქმეთა სამმართველოს ა-ის რაიონულ სამმართველოში უბნის ინსპექ-ტორ-გამომძიებლის თანამდებობაზე. მოწმის განმარტებით, 2016 წლის 27 აპრილს, გამთენისას, პოლიციის განყოფილება-ში შევიდა ინფორმაცია იმის შესახებ, რომ ა-ის რაიონის სოფელ – ა-ში, ე. ჯ-ის საცხოვრებელ სახლში შესული იყო პ. ბ., რომე-ლიც ტრაქტორს ხსნიდა ნაწილებს. მოწმემ განმარტა, რომ ინ-ფორმაციის გადამოწმების მიზნით, დაახლოებით დილის ექვს

საათზე იგი ზ. ბ-თან ერთად მივიღა მითითებულ მისამართზე და ეზოში დაინახა პ. ბ., რომელიც ტრაქტორს ხსნიდა საბურავს. მოწმემ ასევე განმარტა, რომ როდესაც პ. ბ-ემ ხელში აიღო საბურავი და დააპირა მოძრაობა ჭიშკრის მიმართულებით, მან შენიშნა პოლიციის თანამშრომლები, დააგდო საბურავი და შეეცადა გაქცევას სათავსის მიმართულებით, რა დროსაც ა. ც. და-ედევნა და დაკავა. მოწმის განმარტებით, პ. ბ-ის დაკავების შემდგომ ეზოში გამოვიდნენ ე. ჯ. და გ. ხ.. დაკავებული შინაგან საქმეთა სამინისტროს ა-ის რაიონული სამმართველოს ადმინისტრაციულ შენობაში გადაიყვანეს.

8. ბრალდებულმა პ. ბ-ემ სასამართლო სხდომაზე დაკითხვისას განმარტა, რომ 2016 წლის 27 აპრილს, გვიან ღამით, დაახლოებით სამ საათზე, სახლიდან წავიდა ა-ის რაიონის სოფელ – ა-ში მდებარე „ფურნეში“ პურის საყიდლად. მას შეხვდა ა. ც., რომელმაც შეაჩერა და იქვე არსებულ ე.ნ. „ბირჟაზე“ დაუწყო საუბარი სოფელში მომხდარ ქურდობებთან დაკავშირებით. ბრალდებულმა განმარტა, რომ ა. ც. მას აბრალებდა ქურდობას. ამ დროს ა. ც-მა დაურეკა პოლიციის სხვათანამშრომლებს, რომლებიც მასთან მივიდნენ, ჩასვეს ავტომანქანაში და აბრალებდნენ ქურდობებს. პ. ბ-ის განმარტებით, მას გახადეს ქურთუკი და დააგდეს ავტომანქანის საბარგულზე. ბრალდებულმა ასევე განმარტა, რომ შემდეგ იგი წაიყვანეს ე. ჯ-ის სახლის მიმართულებით. პოლიციის თანამშრომლები შევიდნენ ეზოში, ხოლო თავად დატოვეს მანქანაში, ამასთან, მისი ქურთუკი გადატანეს და დააგდეს ეზოში, ტრაქტორის სიახლივეს, რის შემდეგ თავად პოლიციის თანამშრომლებმა მოხსნეს საბურავები. ამ დროს ეზოში გამოვიდა ე. ჯ.. პ. ბ-ემ დაკითხვისას ასევე განმარტა, რომ მისი საცხოვრებელი ბინის ჩერეკისას ამოღებული საბურავები, ელექტროშემდუღებელი აპარატები, ძალაყინი და ამნე მას არ მოუპარავს და აღნიშნული ნივთები არის მისი საკუთრება.

9. დაკავების ოქმის თანახმად, 2016 წლის 27 აპრილს, 06:10 საათზე, ა-ის რაიონის სოფელ – ა-ში, ე. ჯ-ის საცხოვრებელი სახლის ეზოში, ბრალდებულის სახით დააკავეს პ. ბ. (გამომძიებელი ზ. ბ., მონაწილე პირები – ა. ც., ე. ჯ., გ. ხ.).

10. საკასაციო პალატა, არ ეთანხმება დაცვის მხარის პოზიციას ქურდობის მცდელობის ნაწილში მტკიცებულებათა არასაკმარისობის თაობაზე.

11. მოწმეების – ზ. ბ-სა და ა. ც-ის ჩერებებიდან გამომდინარე, დადგენილია, რომ გამომძიებლებმა შემთხვევის ადგილზე

მისვლისას ბ. ბ. ქურდობის ობიექტური შემადგენლობის განხორციელების დროს დაინახეს. როდესაც ბ. ბ-ემ პოლიციის თანამშრომლები შეამჩნა, დააგდო საბურავი და გაქცევას შეეცადა. გამომძიებლების ჩვენებებში ასახული ფაქტობრივი გარემოებები შეესაბამება დაზარალებულის ჩვენებას, კერძოდ, ე. ჯ-ის განცხადებით, როდესაც ეზოდან შემოესმა ხმაური, გავიდა და დაინახა პოლიციის თანამშრომლები - ა. ც. და ზ. ბ., რომელებსაც ეზოში დაკავებული ჰყავდათ ბ. ბ.. მოწმემ დაინახა, რომ ტრაქტორის წინა ორი საბურავი იყო მოხსნილი, იქვე დაყრილი იყო ჭანჭიკები, ხოლო ტრაქტორის სიახლოეს ბ. ბ-ს ქურთუკი ეგდო.

12. საქმეში არსებული არც ერთი მტკიცებულება არ ადასურებს ბრალდებულის ჩვენების იმ ნაწილს, რომ პოლიციის თანამშრომლებმა ტრაქტორის საბურავები თავად მოხსნეს.

13. საკასაციო სასამართლო ბ. ბ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებას (ქურდობა, ჩადენილი არაერთგზის) დადასტურებლად მიიჩნევს შემდეგი გარემოებების გათვალისწინებით:

თელავის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 11 დეკემბრის განაჩენით ბ. ბ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და მიესავა – თავისუფლების აღკვეთა სამი წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით;

სსიპ – არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ეროვნული სააგენტოს ტერიტორიული ორგანოს კახეთის პრობაციის ბიუროს 2016 წლის 27 აპრილის მომართვის თანახმად, ბ. ბ. კ-ის პრობაციის ბიუროში აღრიცხვაზე იმყოფება 2014 წლის 11 დეკემბრის განაჩენის საფუძველზე.

14. ამდენად, საკასაციო პალატას დადგენილად მიაჩნია ბ. ბ-ის მიერ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ბ“, „დ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული ქმედების ჩადენა.

15. რაც შეეხება საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ბ“, „დ“ ქვეპუნქტებით, სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ბრალდების ეს ნაწილები უტყუარად ვერ დასტურდება, რის გამოც აღნიშნავს, რომ დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი ამ ნაწილში უნდა დაკმაყოფილ-

დეს და ბ. ბ. უნდა გამართლდეს, ვინაიდან:

16. დაზარალებულ ო. ლ-ის მიერ სასამართლო სხდომაზე მიცემული ჩვენების თანახმად, 2016 წლის მარტში მან აღმოაჩინა, რომ მისი სახლიდან მოპარული იყო ორი საბურავი თავისივე დისკებით, ამნე და ძალაყინი. მოწმის განმარტებით, დისკები იყო დაუანგული, ხოლო საბურავები – გაცვეთილი და ერთ-ერთი გვერდზე – გახეთქილი; რაც შეეხება ამნეს, იგი იყო წითელი და ყური ჰქინდა მოტეხილი; ძალაყინიც იყო წითელი. მოწმის განმარტებით, 2016 წლის აპრილში მასთან მივიღნენ პოლიციის თანამშრომლები, რომლებმაც განუცხადეს, რომ დაკავებული ჰყავდათ ბ. ბ., რომელმაც აღიარა მისი კუთვნილი ნივთების ქურდობა. ამის შემდეგ მოწმე მონაწილეობდა ხსენებული ნივთების დათვალიერებაში და დარწმუნებით განაცხადა, რომ ეს ნივთები სწორედ მისი საკუთრება იყო.

17. ო. ლ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ მისი კუთვნილი სახლის ეზოდან ფარულად დაუფლებული ამნის ღირებულებაა 40 ლარი, საბურავების ღირებულება ჯამში 300 ლარია, ხოლო ძალაყინის ღირებულება კი 5 ლარს შეადგენს. შესაბამისად, ქურდობის შედეგად მას 345 ლარის მატერიალური ზიანი მიადგა.

18. ბ. ბ-ის საცხოვრებელი სახლის 2016 წლის 27 აპრილის ჩხრეკის ოქმის თანახმად, საცხოვრებელი სახლის ეზოში არსებული ფარდულიდან ამოიღეს ორი „ბელარუსის“ საბურავი, ე.ნ. „საკის“ საბურავი, „ბელარუსის“ წინა მაშუქი ფარი, ერთი ძალაყინი, ორი „ზიღ 130-ის“ საბურავი; ასევე საცხოვრებელი სახლის ეზოში არსებული ბოსლიდან ამოიღეს ორი შემდუღებელი ე.ნ. „სვარკის“ აპარატი, ხოლო საცხოვრებელი სახლიდან – წითელი დომქრატი.

19. 2016 წლის 27 აპრილის დათვალიერების ოქმებით დასტურდება ბ. ბ-ის საცხოვრებელი სახლის ჩხრეკის შედეგად ამოღებული ნივთების დათვალიერების ფაქტი.

20. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ ბრალდების ამ ნაწილებში ქურდობის ჩადენის დამადასტურებელ მტკიცებულებას წარმოადგენს მხოლოდ საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკის ოქმი და ამოღებული ნივთები, რომლებიც ვერ ქმნის საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილ გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცებულებით სტანდარტს, მით უმეტეს, რომ დათვალიერების ოქმები ამოღებული საგნების დაზარალებულების მიერ ამოცნობის ნაწილში დაუშვებელ მტკიცებულებებად არის ცნობილი. დაზარალებულები არ წარმოადგენენ პირდაპირი სახის მოწმეებს, მათ არ დაუნახავთ უშუალოდ ბ. ბ-ის მიერ ქურდობის ჩადენის

ფაქტი, კერძოდ, ე. ჯ-ის ჩვენებით, 2016 წლის 15 მარტს მან აღმოაჩინა, რომ სახლიდან იკარგებოდა სხვადასხვა ნივთი. მან ასევე განაცხადა, რომ ეზოში მდგარი ტრაქტორიდან დაუდგენელი პირი(ები) იპარავდნენ სხვადასხვა ნაწილს, ხოლო ო. ლ-ის ჩვენებით დგინდება, რომ 2016 წლის მარტში აღმოაჩინა, რომ მისი სახლიდან მოპარული იყო ორი საბურავი თავისივე დისკებით, ასევე ამნე და ძალაყინი.

21. ამდენად, ბ. ბ-ის მიერ ქურდობის ჩადენა ამ ნაწილში წარმოადგენს ბრალდების მხარის ეჭვს, რომელიც უნდა გადაწყდეს მსჯავრდებულის სასარგებლოდ და შესაბამისი მტკიცებულებითი სტანდარტის არარსებობის გამო, ბ. ბ. ამ ნაწილში უნდა გამართლდეს.

22. რაც შეეხება სასჯელის ზომას, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე და 53-ე მუხლების შინაარსს, ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულის პიროვნებას და სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო გარემოებებს. განსახილველ შემთხვევაში ბ. ბ. ნასამართლევია ანალოგიური დანაშაულის ჩადენისათვის.

23. მართალია, მსჯავრდებულმა, ჩაიდინა განზრახი, მძიმე კატეგორიის დანაშაული, მაგრამ ამავდროულად პალატა ითვალისწინებს იმ გარემოებას, რომ ბ. ბ-ეს მსჯავრიდან ორი ქმედება (საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტები და მე-3 ნაწილის „ბ“, „დ“ ქვეპუნქტები, სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტები და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი) უნდა ამოერიცხოს. მოცემული გარემოება კი ამცირებს ბ. ბ-ის ქმედების საშიშროების ხარისხს.

24. საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ ბრალად შერაცხული ქმედების სასჯელის ზომის მინიმუმითა და განაჩენთა ერთობლიობით ნაწილობრივი შეკრების პრინციპის გამოყენებით, ბ. ბ-ის მიმართ სასჯელის მიზნების მიღწევის შესაძლებლობები უზრუნველყოფილი იქნება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დადგინა:

1. მსჯავრდებულ ბ. ბ-ის ინტერესების დამცველის, ადვო-

კატ ჯ. მ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. ბ. ბ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“, „დ“ ქვეპუნქტებით, საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით და მიესავოს 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

5. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდეს ბ. ბ-ის მიმართ თელავის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 11 დეკემბრის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი – 3 წელი;

6. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ახლად დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაეტატოს ბ. ბ-ის მიმართ წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ბ. ბ-ეს მიესავოს – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

7. ბ. ბ-ეს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2016 წლის 27 აპრილიდან.

9. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

10. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

განერიცი ცვლილების შეტანა მსჯავრდებულის სასიკარო

განერიცი საქართველოს სახელი

№588აპ-17

12 აპრილი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატაშ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ზ. კ-ს ინ-
ტერესების დამცველი ადვოკატების – ზ. ს-სა და ბ. ვ-ს საკასა-
ციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 სექტემბრის განა-
ჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდებულის სახით პასუხისმგებაში მიცემის შესახებ
დადგენილების თანახმად, ზ. კ-ს ბრალი დაედო განზრას მკვლე-
ლობაში დამამდიმებელ გარემოებებში – ორი პირის მიმართ და
ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღის უკანონოდ ტარებაში.

ზ. კ-თვის ბრალად შერაცხული ქმედება გამოიხატა შემდეგ-
ში:

1994 წლის 4 თებერვალს, დაახლოებით 23:45 საათზე, თბი-
ლისში, ... ქუჩების გადაკვეთაზე, უსიამოვნების ნიადაგზე – ურ-
თიერთშეეამათებისას, ზ. კ-მ ავტომატური ცეცხლსასროლი ია-
რაღიდან გასროლით, რომელსაც იგი უკანონოდ ატარებდა, მოკ-
ლა ... შეგ-ის თანამშრომლები – ზ. მ-ე და გ. ვ-ი.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 7 ნოემბრის განაჩენით ზ. კ-ა (და-
უსწრებლად), – დაბადებული 19..წელს, ნასამართლობის არმქო-
ნე, – ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართვე-
ლოს სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის მე-2 ნაწი-
ლით (2016 წლის 12 ივნისამდე მოქმედი რედაქცია) გათვალის-
წინებული დანაშაულის ჩადენაში.

ზ. კ-ს მიმართ ნარდგენილი ბრალდება საქართველოს სის-
ხლის სამართლის კოდექსის 104-ე მუხლის მე-4 პუნქტიდან

(1960 წლის რედაქცია) გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 206-ე მუხლზე (1960 წლის რედაქცია).

ზ. კ-ა ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 206-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 25 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის თანახმად, შეუმცირდა 1/4-ით და საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 1 (ერთი) წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

3. აღნიშნული განაჩენით სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ზ. კ-მ ჩაიდინა დანაშაულის განუცხადებლობა, იმის მიერ, ვისთვისაც ცნობილია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 104-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის მზადებისა ან ჩადენის შესახებ, რაც გამოიხატა შემდეგში:

1994 წლის 4 თებერვალს, დაახლოებით 23:45 საათზე, თბილისში, ...ქუჩების გადაკვეთაზე, უსიამოვნების ნიადაგზე – ურთიერთშეეკათებისას, დაუდგენელმა პირმა ცეცხლსასროლი იარაღიდან გასროლით მოკლა ... შეგ-ის თანამშრომლები – ზ. მ-ე და გ. ვ-ი. დანაშაულის შემსწრე ზ. კ-მ, რომლისთვისაც ცნობილი გახდა ჩადენილი დანაშაულის შესახებ, არ განაცხადა ამის თაობაზე, რითაც ჩაიდინა დანაშაულის განუცხადებლობა.

4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 7 ნოემბრის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა გ. მუკბანიანმა და მსჯავრდებულ ზ. კ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა – ბ. ვ-მა და ზ. ს-მ.

• პროკურორმა სააპელაციო საჩივრით ითხოვა განაჩენის გაუქმება და მსჯავრდებულ ზ. კ-ს დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 104-ე მუხლის მე-4 პუნქტით (1960 წლის რედაქცია) და სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-2 ნაწილით (2016 წლის 12 ივნისამდე მოქმედი რედაქცია), შემდეგ გარემოებათა გამო:

სასამართლოზე გამოკვლეული მტკიცებულებებით დადასტურდა, რომ ზ. კ-მ ჩაიდინა ორი პირის განზრას მკვლელობა დამამდიმებელ გარემობაში და ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღის უკანონო ტარების ფაქტი, კერძოდ: თვითმხილველმა მოწმეებმა – გ. ბ-მ და რ. მ-მ განმარტეს, რომ გ. მ-ს სახლში სტუმრობისას ზ. კ-ა შეიარაღებული იყო ავტომატური ცეც-

ხლსასროლი იარაღით. კ-მ სუფრაზე მიიღო დიდი რაოდენობით ალკოჰოლი და გავიდა ... ქუჩისკენ, რათა გაეჩერებინა ავტო-მანქანა სამხედრო ნაწილში დასაბრუნებლად. შემდეგ მათ გაი-გეს გასროლის ხმები და წავიდნენ ... ქუჩის მიმართულებით, სა-დაც ნახეს ზ. კ-ა და მათთვის უცნობი ორი პირის გვამი. შემ-თხევეის ადგილის დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ ... ქუჩის მიმდებარე ტერიტორიაზე ნანახი იქნა ზ. მ-სა და გ. ვ-ს გვამები, ცეცხლსასროლი იარაღის მასრები და ზ. კ-ს სამხედ-რო მოწმობა.

• მსჯავრდებულ ზ. კ-ს ადვოკატებმა – ბ. ვ-მ და ზ. ს-მ ით-ხოვეს გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა საქართველოს სსკ-ის 206-ე (1960 წლის რედაქცია) მუხლით შერაცხული ბრალდების ნაწილში, შემდეგი საფუძვლებით:

ზ. კ-ს გარდაცვლილი პოლიციელების თანამშრომლები დაე-მუქრნენ, რის შემდეგაც იგი იძულებული გახდა, მიმალულიყო, მაგრამ საქმეში არსებული განცხადებებით ნათელია, რომ იგი ცდილობდა გამოძიების ორგანოებისათვის ობიექტური ინფორ-მაცის მიწოდებას. მას თავის დროზე ბრალი საქართველოს სსკ-ის 206-ე მუხლით რომ დასდებოდა და არა – 104-ე მუხლით, იგი არ მიიმალებოდა და აღარც პოლიციელები დაემუქრებოდნენ. შესაბამისად, დაირღვა ზ. კ-ს უფლება, დაეცვა თავი მისთვის ნარდგენილი ბრალდებისგან. ამასთან, საქართველოს სსკ-ის 71-ე მუხლის თანახმად, პირი თავისუფლდება სისხლისსამარ-თლებრივი პასუხისმგებლობისგან, თუ გავიდა ექვსი წელი ნაკ-ლებად მძიმე დანაშაულის ჩადენიდან. სსკ-ის 206-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული კი მიეკუთვნება ნაკლებად მძი-მე დანაშაულთა კატეგორიას. მათივე განმარტებით, სასამარ-თლომ მოახდინა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2007 წლის 29 ნოემბრის კანონის არასწორი ინტერპრეტაცია, როდესაც მი-უთითა, რომ ზ. კ-ს ასაგამონაკლისო მუხლით არის პასუხისმგება-ში მიცემული, რაც მის მიმართ გამორიცხავს ამნისტიის კანო-ნის გამოყენებას. ზ. კ-ს ბრალი არ მიუძღვის იმაში, რომ მას ბრა-ლი არასწორი მუხლით ნარედგინა, რის გამოც ლოგიკას მოკლე-ბულია, სხვისი არასწორი ქმედების გამო დაირღვეს პირის კა-ნონით მინიჭებული შეღავათების მიღების უფლება.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ-თლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 სექტემბრის განაჩენით თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გ. მუკანიანის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ

დაკმაყოფილდა, ხოლო მსჯავრდებულ ზ. კ-ს ადვოკატების – ბ. ვ-სა და ზ. ს-ს სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნები დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 7 ნოემბრის განაჩენში შევიდა შემდეგი ცვლილება:

ზ. კ-ა ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის მე-2 ნაწილით (2016 წლის 12 ივნისამდე მოქმედი რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში.

ზ. კ-ს მიმართ ნარდეგნილი ბრალდება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 104-ე მუხლის მე-4 პუნქტიდან (1960 წლის რედაქცია) გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 206-ე მუხლზე (1960 წლის რედაქცია).

ზ. კ-ა ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 206-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2007 წლის 29 ნოემბრის კანონის მე-2 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, გაუნახევრდა და განესაზღვრა 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 25 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის თანახმად, შეუმცირდა 1/4-ით და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 9 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

ზ. კ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა უნდა დაეწყოს განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი თავისუფლების აღკვეთის მომენტიდან.

6. მსჯავრდებულ ზ. კ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატები – ზ. ს-ა და ბ. ვ-ი საკასაციო საჩივრით ითხოვენ გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებასა და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენას საქართველოს სსკ-ის 206-ე მუხლით შერაცხული ბრალდების ნაწილში, ან ზ. კ-ს მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2007 წლის 29 ნოემბრის კანონის მე-4 მუხლის გავრცელებას, რომლის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი დევნა უნდა შეწყდეს იმ პირებზე, რომელთა მიმართაც 1995 წლამდე იქნა გამოტანილი დადგენილება ბრალდებულად სისხლის სამართლის პასუხისმგებაში მიცემის შესახებ (გარდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის ..., 104-ე, ... მუხლით (1960 წლის რედაქცია) გათვალისწინებულ დანაშაულებში განსასჯელი პირებისა) და რომელთა მიმართაც გამოცხადებულია ძებნა ამ კანონის ამოქმედების მომენტისათვის იმავე საფუძვლებით, რაზეც უთითებდნენ სააპელაციო საჩივარში.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობა, მოუსმინა მხარეებს და დაასკვნა, რომ საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა პირველ რიგში აღნიშნავს, რომ არ იზიარებს დაცვის მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას ზ. კ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 206-ე მუხლით შერაცხული ბრალ-დების ნაწილში გამართლების შესახებ და სრულად ეთანხმება სააპელაციო პალატის მოტივაციას, რომ სასამართლოში გამოკვლეული მტკიცებულებებით უტყუარად დასტურდება მის მიერ მითითებული დანაშაულის ჩადენის ფაქტი, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 206-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია) სისხლისამართლებრივი პაუხისმგებლობა დაწესებულია დანაშაულის განუცხადებლობისთვის, იმის მიერ, ვისთვისაც ცნობილია საქართველოს რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კოდექსის 104-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის მზადების ან ჩადენის შესახებ. აღნიშნული დანაშაული გამოიხატება დამნაშავის პასიურ ქცევაში (უმოქმედობაში), რომელიც არ აწვდის სათანადო ორგანოებს დანაშაულის აღსაკვთად ან გამოძიების ეფექტურად წარმოებისათვის აუცილებელ ინფორმაციას. დანაშაულის შემადგენლობისათვის აუცილებელია, დანაშაულის სუბიექტმა ნამდვილად იცოდეს, რომ მზადდება ან/და ჩადენილია დანაშაული; ასევე, დანაშაული, რომლის მომზადების ან/და ჩადენის თაობაზე უტყუარ ინფორმაციას ფლობს დანაშაულის სუბიექტი, უნდა მიეკუთვნებოდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსით განსაზღვრულ კონკრეტულ დანაშაულთა წრეს (ამ შემთხვევაში საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 104-ე მუხლით გათვალისწინებულ დანაშაულს). მოცემულ შემთხვევაში, მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ ის ფაქტი, რომ 1994 წლის 4 თებერვალს ზ. კ-ა იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილზე და შეესწრო ზ. მ-სა და გ. ვ-ს მკვლელობის ფაქტს. სადაც არ არის ასევე ის ფაქტიც, რომ ზ. კ-ს სამართალდამცავი ორგანოებისათვის არ შეუტყობინებია მომხდარის თაობაზე. შესაბამისად გამოკვეთილია, საქართველოს სსკ-ის 206-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის განუცხადებლობის აუცილებელი ყველა ნიშანი.

3. რაც შეეხება დაცვის მხარის მეორე მოთხოვნას, კერძოდ, ზ. კ-ს მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2007 წლის

29 ნოემბრის კანონის მე-4 მუხლის გავრცელებასა და სასჯე-ლისაგან სრულად გათავისუფლებას, მოცემულ ნაწილში საკა-საციო პალატა იზიარებს კასატორის არგუმენტებს შემდეგ გა-რემოვებათა გამო:

4. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2007 წლის 29 ნოემ-ბრის კანონის მე-4 მუხლის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი დევნა უნდა შეწყდეს იმ პირებზე, რომელთა მიმართაც 1995 წლამ-დე იქნა გამოტანილი დადგენილება ბრალდებულად სისხლის სა-მართლის პასუხისმგებაში მიცემის შესახებ (გარდა საქართველოს რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კოდექსის ..., 104-ე, ... მუხ-ლით (1960 წლის რედაქცია) გათვალისწინებულ დანაშაულებში განსასჯელი პირებსა) და რომელთა მიმართაც გამოცხადებუ-ლია ძებნა ამ კანონის ამოქმედების მომენტისათვის.

5. საკასაციო პალატა არ იზიარებს სააპელაციო პალატის მსჯელობას, რომ მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან ზ. კ-ს მიერ ჩადენილი ქმედება გამოძიებამ დააკვალიფიცირდა საქართვე-ლოს სსკ-ის 104-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია), აღნიშნული გამორიცხავს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2007 წლის 29 ნოემბრის კანონის გამოყენებას, რადგან ის ფაქტი, რომ კვა-ლიფიკაცია განაჩენის გამოტანისას შეკვალა სასამართლომ, არ იძლევა ზ. კ-ს მიმართ მითითებული კანონის მე-4 მუხლის გავ-რცელების შესაძლებლობას.

6. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ, მართალია, ბრალდე-ბულად სისხლის სამართლის პასუხისმგებაში მიცემის შესახებ დადგენილებით ზ. კ-ს ბრალი დაედო საქართველოს სსკ-ის 104-ე მუხლის მე-4 პუნქტით (1960 წლის რედაქცია) გათვალისწინე-ბული დანაშაულის ჩადენაში, თუმცა როგორც პირველი, ისე სა-აპელაციო ინსტანციის სასამართლოებმა მისი ქმედება გადა-აკვალიფიცირეს საქართველოს სსკ-ის 206-ე მუხლით გათვა-ლისწინებულ დანაშაულზე (1960 წლის რედაქცია) და დადგენი-ლად მიიჩნიეს, რომ მან ჩაიდინა ამ მუხლით გათვალისწინებუ-ლი დანაშაული, რასაც საკასაციო პალატაც სრულად ეთანხმე-ბა და იზიარებს. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2007 წლის 29 ნოემბრის კანონის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული შეღა-ვათი სრულად ვრცელდება ზ. კ-ს მიმართ მსჯავრად შერაცხულ საქართველოს სსკ-ის 206-ე მუხლზე და ის ფაქტი, რომ ბრალ-დებულად სისხლის სამართლის პასუხისმგებაში მიცემის შესა-ხებ დადგენილებით ზ. კ-ს ბრალი დაედო საქართველოს სსკ-ის 104-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია), არ უნდა განიმარტოს მსჯავრდებულის საზიანოდ, მით უფრო იმ გარემოების გათვა-

ლისწინებით, რომ თავად სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია დადასტურებულად, რომ ზ. კ-მ ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 206-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაული.

7. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ზ. კ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 206-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია) შერაცხულ ბრალდებაზე სრულად უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2007 წლის 29 ნოემბრის კანონის მე-4 მუხლით გათვალისწინებული შედავათი და მის მიმართ უნდა შეწყდეს სისხლის-სამართლებრივი დევნა. რაც შეეხება ზ. კ-ს საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-2 ნაწილით (2016 წლის 12 ივნისამდე მოქმედი რედაქცია) წარდგენილ ბრალდებაში გამართლებას, მითითებულ ეპიზოდთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა დამატებით აღარ მსჯელობს, რადგან ბრალდების მხარეს სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი საკასაციო წესით არ გაუსაჩივრება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 561-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, 568-ე მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ზ. კ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ზ. ს-სა და ბ. ვ-ს საკასაციო საჩივარი დაემაყოფილდეს ნაწილობრივ.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 სექტემბრის განაჩენში შევიდეს შემდეგი ცვლილება:

3. ზ. კ-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 104-ე მუხლის მე-4 პუნქტიდან (1960 წლის რედაქცია) გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 206-ე მუხლზე (1960 წლის რედაქცია).

4. შეწყდეს სისხლისსამართლებრივი დევნა ზ. კ-ს მიმართ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 206-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია) შერაცხულ ბრალდებაში.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 სექტემბრის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

6. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

შეპრულება საუკესოდ

განაჩენი საქართველოს სახელით

№713პ-17

21 მაისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თელავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ დავით გველესიანის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 22 ნოემბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თელავის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 21 ივნისის განაჩენით მ. ბ. ო-ი, ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის (ორი ეპიზოდი) და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით (ვ. ი-ის ეპიზოდი) ჯარიმა – 3000 ლარი; სსკ-ის 120 მუხლით (ფ. ა-ის ეპიზოდი) ჯარიმა – 3000 ლარი. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე თანაბარმა სასჯელმა შთანთქა თანაბარი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით მ. ბ. ო-ის განესაზღვრა ჯარიმა – 3000 ლარი.

საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 2017 წლის 18 მაისიდან 2017 წლის 13 ივნისის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, მ. ბ. ო-ის დანიშნული სასჯელი შეუმსუბუქდა და საბოლოოდ განესაზღვრა ჯარიმა – 1500 ლარი.

2. მ. ბ. ო-ის მსჯავრი დაედო ჯანმრთელობის განზრას მსუბუქი დაზიანებისთვის, რამაც მისი ხანმოკლე მოშლა გამოიწვია (ბრალდების ორი ეპიზოდი), რაც გამოიხატა შემდეგში:

2017 წლის 18 მაისს, დაახლოებით 00:30 საათზე, თ-ის რაიონის სოფელ ყ-ში მ. ბ. ო-ის შვილთან – ნ. ბ. ო-ისთან პქონდა კონფლიქტის კონფლიქტის განმუხტვის მიზნით, მათ დამშვიდებას ცდილობდა ვ. ი-ი, რა დროსაც მ. ბ. ო-ი გაღიზიანდა და შურისძი-

ების მიზნით განიზრახა ვ. ი-ის ჯანმრთელობის დაზიანება. განზრახვის სისრულეში მოყვანის მიზნით მ. ბ. ო-იმ რამდენჯერმე დაარტყა დანა ვ. ი-ს სხეულის სხვადასხვა ადგილზე. აღნიშნულის შემდეგ ვ. ი-მა მიიღო ჯანმრთელობის მსუბუქი დაზიანება, რამაც მისი ხანმოკლე მოშლა გამოიწვია.

2017 წლის 18 მაისს, დახსლოებით 00.30 საათზე, თ-ის რაიონის სოფელ ყ-ში მ. ბ. ო-ის შეილთან – ნ. ბ. ო-ისთან ჰქონდა კონფლიქტი. კონფლიქტის განმუხტვის მიზნით, მათ დამშვიდებას ცდილობდა ფ. ა-ი, რა დროსაც მ. ბ. ო. გაღიზიანდა და შურისძიების მიზნით, განიზრახა ფ. ა-ის ჯანმრთელობის დაზიანება. განზრახვის სისრულეში მოყვანის მიზნით, მ. ბ. ო-იმ მას ერთხელ დაარტყა დანა მარცხენა ლავიზის არეში. აღნიშნულის შემდეგ ფ. ა-მა მიიღო ჯანმრთელობის მსუბუქი დაზიანება, რამაც მისი ხანმოკლე მოშლა გამოიწვია.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 22 ნოემბრის განაჩენით თელავის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 21 ივლისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 22 ნოემბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა თელავის რაიონული პროეურატურის პროეურორმა დავით გველესიანმა და მოითხოვა განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, მსჯავრდებულისათვის უფრო მეცრი სასჯელის განსაზღვრა ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით, ვინაიდან გამოყენებული სასჯელის სახე და ზომა აშაკარად არ შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნულ მახასიათებლებს, მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის ხასიათსა და საზოგადოებრივ საშიშროებას, რის გამოც ვერ იქნება მიღწეული სასჯელის მიზნები.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. პირველ ყოვლისა, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილია საკასაციო და უტყუარი მტკიცებულებები, რომ-ლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა მ. ბ. ო-იმ ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედებები, რაზეც დეტალურ მსჯელობას პალატა არ მიიჩნევს საჭიროდ, ვინაიდან სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს დასკვნებს და ამსათანავე, დაცვის მხარეს საკასაციო საჩივრით არ მოუმართავს.

2. რაც შეეხება პროკურორ დავით გველესიანის საკასაციო

საჩივარს, საქმის მასალების შესწავლის შედეგად, საკასაციო პალატა მივიდა დასკვნამდე, რომ პროკურორის მოთხოვნა საფუძვლიანია, მისი საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს მსჯავრდებულის საუკარესო ცვლილება, კერძოდ:

3. საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლისა და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლის შინაარსს, ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულის პიროვნებას, სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო გარემოებებს და მიუთითებს:

მსჯავრდებულ მ. პ. ო-ის მიერ ჩადენილია საზოგადოებრივად საშიში, განზრახი, ძალადობრივი ხასიათის ორი დამოუკიდებელი დანაშაული ცივი იარაღის გამოყენებით, რა დროსაც მან ჭრილობები მიაყენა მასსა და მის შვილს შორის არსებული კონფლიქტის განმუხტვის მიზნით მასთან მისულ ორ პირს, მათ შორის – ვ. ო-ს მან სხეულის სხვადასხვა ადგილზე დანა რამდენჯერმე დაარტყა. აღნიშნულ გარემოებათა გათვალისწინებით, პალატას მიაჩინია, რომ მ. პ. ო-ისთვის შეფარდებული სასჯელის სახე და ზომა (ჯარიმა – 1500 ლარი) არ შეესაბამება მის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი ქმედების ხასიათს, ვერ იქნება დამაფიქრებელი მისთვის და ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნების მიღწევას, რის გამოც უნდა შეიცვალოს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთით.

4. ამასთან, იმის გათვალისწინებით, რომ მ. პ. ო-ი აღიარებს და ინანიებს ჩადენილ ქმედებებს, ითანამშრომლა გამოიყებასთან, მის მიერ ჩადენილი დანაშაულები ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულებს მიეკუთვნება და შერიგებულია დაზარალებულებთან, პალატას მიზანშენონილად მიაჩინია, რომ მისთვის განსაზღვრული ვადიანი თავისუფლების აღკვეთა საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის შესაბამისად, პირობით არ იქნას გამოყენებული.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით, 308-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. პროკურორ დავით გველესიანის საკასაციო საჩივარი დაკ-

მაყოფილდეს ნაწილობრივ.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 22 ნოემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. მსჯავრდებულ მ. პ. ო-ის საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით (ვ. ი-ის ეპიზოდი) სასჯელის სახით განესაზღვროს 1 წლით თავისუფლების ადგვეთა, რაც სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, 1 წლის გამოსაცდელი ვადით; მასვე საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით (ფ. ა-ის ეპიზოდი) სასჯელის სახით განესაზღვროს 1 წლით თავისუფლების ადგვეთა, რაც სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, 1 წლის გამოსაცდელი ვადით.

4. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე თანაბარმა სასჯელმა შთანთქას თანაბარი და საბოლოოდ მ. პ. ო-ის სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 1 წლით თავისუფლების ადგვეთა, რაც სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, 1 წლის გამოსაცდელი ვადით.

5. მსჯავრდებულ მ. პ. ო-ის სასჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2017 წლის 18 მაისიდან – 2017 წლის 13 ივნისის ჩათვლით.

6. საქართველოს სსკ-ის 65-ე-66-ე მუხლებისა და „არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, მსჯავრდებულის ყოფაქცევაზე კონტროლისა და დაბმარების განხორციელება დაევალოს საქართველოს სასჯელაღსრულებისა და პრობაციის სამინისტროს სისტემაში შემავალ სისპ პრობაციის ეროვნული სააგენტოს პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით.

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 22 ნოემბრის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საპირალი

საკასაციო განაჩენი

გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად	
გამამართლებელი განაჩენის დადგენა	3; 18; 24; 39
განაჩენის გაუქმება და	
სისხლის სამართლის საქმის შეწყვეტა	47
გამამართლებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად	
გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენა	
(განსხვავებული აზრი)	74
განაჩენში ცვლილების შეტანა და	
მსჯავრდებულის გამართლება	
საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლით	
წარდგენილ ბრალდებაში	141
განაჩენში ცვლილების შეტანა და	
მსჯავრდებულის გამართლება	
საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლით	
წარდგენილ ბრალდებაში	189
განაჩენში ცვლილების შეტანა მსჯავრდებულის სასიკეთოდ	200
შებრუნება საუარესოდ	207

საქართველოს უზენაესი სასამართლო
თბილისი 0110, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №32
ტელ.: (995 32) 299 0418
www.supremecourt.ge